

РЕЙМЪНД ФИЙСТ СРЕБРОТРЪН

Част 2 от „Сага за войната на разлома“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2000

chitanka.info

*Тази книга е посветена
на моите племенници и племенничка:
Бенджамин Адъм Фийст,
Етън Ейрън Фийст,
Алиша Джийн Фийст,
и тримата — малки магьосници*

Историята ни дотук...

В света на далечна Мидкемия набира сила и могъщество младото Островно кралство, редом до империята на Велики Кеш. Кралството е навлязло в епоха на величие; държавата се простира на цял континент, от Кралското море до Безкрайното море.

В дванадесетата година от царуването на Родрик Четвърти в най-западната провинция на Кралството, херцогство Крудий, едно сираче, кухненско ратайче, става чирак на магьосника Кълган. Макар посредствен ученик по чародейство, момъкът се издига в сан, защото е спасил дъщерята на херцог Боррик Кондуин принцеса Карлайн от зла участ, и става благородник — скуайър в двора на херцога. Впоследствие Пъг се оказва обект на момичешките пориви на Карлайн и поради това — съперник на скуайър Роланд, също придворен.

Със своя приятел Томас Пъг открива останките от чуждоземен кораб и край него — един издъхващ човек от неизвестна народност. Фамилният жрец на херцога отец Тъли прилага чародейството и разбира, че умиращият мъж е от друга планета — Келеуан, над която господства могъщата империя на воините цурани. Те са достигнали до Мидкемия с помощта на отворен с помощта на магия портал — „разлом“ в пространството, и може би подготвят нашествие. Херцог Боррик кани на съвет кралицата на елфите Агларана и тя се съгласява, че извънземна заплаха е надвиснала над Далечния бряг на Кралството — елфите са забелязали странни отреди от воини, картиращи Запада, хора, които след това загадъчно изчезват.

Уплашени, че това е прелюдия към нашествие, лорд Боррик и помладият му син Арута се отправят на път, за да предупредят крал Родрик за възможното нападение, оставяйки Крудий под грижите на

по-големия син Луам и на мечемайстор Фанън. Групата им включва магьосника Кълган, Пъг и Томас, сержант Гардан и петдесетима войници от Крудий. Сред лесовите, наречени „Зеленото лоно“, групата на херцога е нападната от ужасното племе на моредел, родственици на елфите, известни като „Братството на Тъмната пътека“. След дълга и кръвопролитна битка херцогът и оцелелите с него са спасени от Долган, главатар на „дребосъците“ — раса джуджета — и неговите спътници.

Долган ги превежда през рудниците на Мак Мордайн Кадал, където ги напада плътеник и Томас остава отделен от групата. Бягайки от чудовището, Томас навлиза дълбоко в древните мини, докато Долган извежда останалите невредими.

Долган се връща в мините, за да намери Томас, и открива, че момчето е приютено от един от могъщите древни дракони, чакащ своя сетен час. Драконът Руагх им разказва за живота си, за двубоя си със странния чародей Черния Макрос, както и за други чудеса. Руагх изчезва пред очите им чудодейно и в миг на величаво сияние — магичен дар за последния му миг от приятеля му Макрос, след като е оставил на Томас особено завещание — златна ризница и оръжие.

Групата на херцог Боррик достига град Бордон, откъдето взимат кораб за Крондор, столицата на Западните владения. Застигнати са от буря, която ги отвежда до Острова на чародея, дома на легендарния Макрос. На него Пъг се среща със загадъчен отшелник, за когото по-късно разбират, че е бил самият Макрос. Той им намеква, че ще се срещнат отново, но ги предупреждава да не го търсят. В Крондор принц Ерланд, чичо на краля и негов неоспорим наследник, заръчва на херцога да продължи за Риланон, столицата на Кралството, и да се срещне с краля. В Крондор Пъг се запознава с принцеса Анита, единственото дете на Ерланд, и разбира, че родителите ѝ възнамеряват да я омъжат за принц Арута, когато порасне.

В Риланон херцог Боррик разбира, че кралят е човек, изпълнен с вдъхновение, но също така — че здравият му разум е под съмнение, поради честите му избухвания и склонността му към отвлечени монолози. Херцог Калдрик Риланонски, роднина на Боррик, го предупреждава, че бремето с изтласкването на цураните, ако наистина нахлуят, ще падне върху плещите на владетелите на Запада. Кралят не вярва на принца на Крондор, обладан е от мания за заговори срещу

короната, подозрителен е дори към Боррик, който е непосредственият ѝ наследник след принц Ерланд, и отказва армиите на Изтока да напуснат Източните владения. Точно тогава започва цуранското нашествие и Родрик, забравил доскорошните си подозрения, възлага на Боррик командването на армиите на Запада. Боррик със своите спътници светкавично се отправя на запад и започва Войната на разлома.

В самото начало на войната се извършва набег в лагера на цураните и Пъг е пленен.

Томас остава с войските на джуджетата — едни от първите, които трябва да се преборят с нашествениците. Нещо нечовешко се проявява в бойната му ризница и оръжието му и носейки ги, той се превръща във воин с вдъхваща страхопочитание мощ. Обзет е от странни видения и външността му бързо се променя. В отчаяна битка в рудниците на джуджетата цураните принуждават Томас и четата на Долган да побегнат в лесовете. Лишени от надеждно убежище, джуджетата си пробиват с бой път към Елвандар, приказния град на елфите, за да се съюзят с тях, и кралицата на елфите им оказва почетен прием в двора си. Външността на Томас безпокои елфските Тъкачи на заклинания, но те се въздържат да го огласят.

Луам напуска Крудий и се присъединява към баща си с главните сили на Кралството, докато мечемайстор Фанън поема командването на гарнизона, със свой пръв заместник Арута. Скърбящата по загубата на Пъг Карлайн намира утеха при Роланд. Цураните извършват набег срещу Крудий с помощта на пленен кораб; в разгара на битката Арута спасява Амос Траск, капитан на кораба и бивш пират.

Цураните подлагат Крудий на обсада, но няколкото им щурма са отблъснати. В един от тях мечемайстор Фанън е ранен и командването е поето от Арута. След ужасно сражение под земята между хората на Арута и цуранските сапъори Арута заповядва околните на Крудий гарнизони да се притекат за решителна битка срещу нашествениците. Но преди тази битка да се състои, командващият цуранската част Касуми от рода Шинцавай получава нареждане да се върне у дома с частта си.

Минават четири години, през които Пъг се труди в робския лагер сред тресавищата на Келеуан, родния свят на цураните, с новодошлия пленник Лаури, трубадур от Тир-Сог. След сблъсък с лагерния

надзирател двамата са отведени от Хокану, по-малкия син на владетеля на Шинцаваи, в бащиното му имение. Заповядват им да обучат Касуми във всички тънкости на мидкемийската култура и език. В имението на господаря Пъг се запознава с младата робиня Катала и се влюбва в нея. Братът на владетеля на Шинцаваи се оказва един от Великите — могъщи магьосници на Келеуан, дарени с изключителни привилегии и стоящи над законите на Империята. Една нощ Великият Фумита разбира, че Пъг се е учил за чародей в Мидкемия. Поставя го под опеката на Конгрегацията — братството на келеуанските магове — и двамата изчезват от имението Шинцаваи.

Междувременно Томас се превръща в могъщ воин, притежаващ изключителна сила благодарение на древното въоръжение и броня, носено някога от един валхеру — един от Властелините на драконите, легендарните изначални обитатели на Мидкемия, господари на всичко. Малко се знае за тях, освен че са били жестоки, изключително силни и че са държали елфите и моредел в робство. Агларана, синът ѝ Калин и Татар, старшият ѝ съветник, се боят, че Томас може да бъде обсебен от силата на Ашен-Шугар, древния Властелин на дракона, чиято броня той носи неизменно. Боят се да не би отново да им бъде наложено господството на валхеру. Агларана е двойно по-обезпокоена, защото освен че изпитва страх от Томас, тя се влюбва в него. Цураните нахлуват в лесовете на Елвандар, но са отблъснати от Томас и силите на Долган с помощта на загадъчния Макрос Черния. След битката Агларана признава чувствата си към Томас и го приема за свой любовник, губейки по този начин властта си да го командва.

Паметта на Пъг е прочистена от неговите учители в Конгрегацията и след четири години обучение той става магьосник. Той се оказва даровит последовател на Великия път, чародейство непознато в света на Мидкемия. Станал Велик, Пъг получава ново име — Миламбер. Под надзора на своя учител Шимоне Миламбер преодолява последното си изпитание, застанал на върха на висока кула в разгара на гръмоносна буря, и тогава му се разкрива цялата история на империята Цурануани. Там той осъзнава първия си и основен дълг на Велик — да служи на Империята. Новият му приятел в Конгрегацията, лукавият магьосник Хочопепа, му разкрива интригите в сложната политическа система на Цурануани.

През деветата година на войната обезпокоеният, че борбата ще бъде загубена, Арута научава от един пленен роб, че от Келеуан пристигат нови войски. С Мартин Дълголькия, майстор-ловеца на баща му, и с Амос Траск Арута потегля за Крондор, за да потърси военна помощ от принц Ерланд. По време на пътуването Амос разкрива тайната на Мартин — той е незаконен син на лорд Боррик. Мартин принуждава Амос да се закълне, че никога няма да я огласи без негово позволение. Оказва се, че Крондор е под властта на Ги, херцог на Батира и заклет враг на лорд Боррик. Ги явно крои планове да обсеби короната. Междувременно Арута се натъква на Джоко Радбърн, довереник на Ги и оглавяващ тайната му полиция. Преследвани от него, Арута, Мартин и Амос попадат в ръцете на „Шегаджиите“, Гилдията на крадците в Крондор. Там се запознават с малкия крадец Джими Ръчицата, с Тревър Хъл, бивш пират, сега контрабандист, и с неговия спътник Аарон Готвача. Шегаджиите укриват при себе си избягалата от двореца принцеса Анита. Джоко Радбърн отчаяно се мъчи да я намери, преди Ги дьо Батира да се е върнал от погранично стълкновение с войски на съседната империя на Велики Кеш. С помощта на Шегаджиите Арута, спътниците му и Анита бягат от града. По време на морското преследване Амос подмамва кораба на Радбърн да се блъсне в крайбрежните рифове и главатарят на тайната полиция намира смъртта си в морето. Завръщайки се в Крудий, Арута научава, че скуайър Роланд е загинал в стълкновение с нашествениците. Междувременно Арута се влюбва в Анита, но не иска да си го признае поради младостта ѝ.

Пъг, вече с името Миламбер, се завръща в имението Шинцаваи, за да поиска ръката на Катала, и разбира, че е станал баща. По време на отсъствието му се е родил синът му Уилям. Разбира също така, че Шинцаваи са намесени в политически заговор с императора, целящ да се наложи мир във Върховния съвет на Цурануани, в който надмощие имат Властелинът на войната и неговите привърженици. Лаури трябва да заведе Касуми, усвоил междувременно езика и нравите на Кралството, при краля, за да му отнесе мирното предложение на императора. Пъг им пожелава успех и отвежда жената и детето си в новия си дом.

Томас претърпява огромна промяна, поставяйки в равновесие силата на валхеру и човечността си, но едва след като за малко не

убива Мартин Дълголъкия. След титанична вътрешна борба човешкото в него е подложено на сериозно изпитание, но накрая Томас успява да овладее свирепата природа на някогашния Властелин на дракона и най-сетне възвръща душевния си покой.

Касуми и Лаури преминават през пространствения портал и се отправят към Риланон, където разбират, че кралят е обладан от неизлечима лудост. Той ги обвинява, че са шпиони, и двамата са принудени да избягат с помощта на лорд Калдрик. Херцогът ги съветва да потърсят лорд Боррик, тъй като гражданската война изглежда неизбежна. Добрали се до лагера на Боррик, двамата се срещат с Луам и разбират от него, че Боррик е на смъртно легло след тежка рана.

Миламбер, под чието име се подвизава Пъг, присъства на Имперските игри, дадени от Властелина на войната в чест на съкрушителната му победа над войските на лорд Боррик. Миламбер е разгневен от извратената жестокост, особено към принудените да се бият до смърт за забавление на тълпата мидкемийски пленници. Обзет от ярост, той опустошава стадиона, посрамва Властелина и с действията си срина цялата политическа система на Империята. Принуден е да избяга със семейството си в родната Мидкемия и от цурански Велик става отново Пъг Крудийски.

Завръща се тъкмо навреме, за да се види с лорд Боррик в часа преди смъртта му. Преди да издъхне, херцогът признава законните права на сина си Мартин. Междувременно пристига кралят, повежда налудничав щурм срещу цураните, неочаквано пробива фронта им и ги изтласква в долината, където охраняват „машината на разлома“ — устройството, поддържащо пространствения портал, през който пътуват между двата свята. Кралят е смъртно ранен и в проблясък на разум преди смъртта си провъзгласява Луам, най-големия мъж от рода Кондуин, за свой наследник.

Луам известява цураните, че ще приеме отхвърленото от Родрик предложение за мир, и е определена датата за примирието и преговорите. В Елвандар се появява Макрос, който предупреждава Томас да очаква вероломство по време на мирната среща.

По време на мирната среща Макрос предизвиква зрителна илюзия и в часа на подписването на мира настъпва хаос. В разгара на битката се появява Макрос и двамата с Пъг унищожават разлома. Отцепени на територията на Мидкемия остават четири хиляди цурани,

оглавявани от Касуми. Той ги предава на милостта на Луам, който им дарява свобода срещу клетва за вяност.

Всички се връщат в Риланон за коронясването на Луам, освен Арута, Пъг и Кълган, които посещават Острова на чародея. Там намират Гатис, таласъмоподобно същество и слуга на тайнствения маг, който им връчва неговото послание. Макрос, както изглежда, е загинал при унищожаването на портала. Оставил е богатата си библиотека на Пъг и Кълган, които възнамеряват да основат академия за магьосници. Обяснил е вероломството си с това, че съществото, известно като „Врага“ — ужасяващата вселенска стихия, позната в древността на цураните — може да се домогне до Мидкемия с помощта на разлома. Тъкмо поради тази заплаха се е наложила инсценировката, при която е трябвало да се разруши пространственият зев.

Арута, Пъг и Кълган заминават за Риланон за коронацията. Тъй като Мартин е най-големият от синовете на Боррик, рожденото му право оспорва полученото от Луам наследство. Но майстор-ловецът се отказва от всякакви претенции над трона и крал става Луам. Поради смъртта на бащата на Анита, за принц на Крондор е обявен Арута. Криещият се Ги дьо Батира е лишен от титли и владения и му е даден срок да напусне Кралството в изгнание като предател. Лаури се запознава с Карлайн и интересът между двамата, изглежда, е взаимен.

Луам, Мартин, който става херцог на Крудий, и Арута тръгват на почетен тур из Източните владения, докато Пъг и семейството му, заедно с Кълган, се отправят за острова на Звездния пристан, за да започнат съграждането на академията. В продължение на почти цяла година в Кралството се възцарява мир...

*И вдигнаха се всички изведнъж, като от
тътен на гръмовна буря.*

Милтън,
„Изгубеният рай“
Кн. II, 1.476

ПРОЛОГ

ЗДРАЧ

Слънцето се скри зад върхарите. Последните лъчи топлина докоснаха земята и остана само розовата сянка на деня. От изток бързо се спусна мастиленочерен мрак. Вятърът се вряза през хълмовете като добре наточено острие и пролетта сякаш се превърна в блед спомен от отдавнашен сън. Зимният лед още се държеше по заслонените сред горските сенки преспи, лед, който запука силно под петите на тежки ботуши. От вечерната тъмница на светлината на огъня излязоха три фигури.

Старата вещица вдигна глава и очите ѝ се разшириха, щом видя тримата. Оногова, най-отляво, тя познаваше — плещестия ням войн с дългия перчем и бръснатата глава. Дохождал бе веднъж при нея да търси вещерските ѝ умения за странен ритуал. Макар да беше могъщ главатар, тя го беше прогонила, защото нравът му бе зъл и макар неща като добро и зло рядко да значеха нещо за вещицата, дори за нея имаше някои граници. Освен това тя не питаше особена любов към моредел, особено ако си е отрязал сам езика в оброк към силите на мрака.

Немият войн я изглежда със сините си очи, така неприсъщи за неговата раса. Беше по-широкоплещест от повечето си събратя, дори за същество от планинските кланове, които си бяха с по-яки ръце и рамене от братовчедите си в лесовете. Немият носеше златни халки на ушите — поставянето им беше болезнено, понеже ушите на моредел нямаха мека част. А на двете си бузи имаше по три белега — мистични символи, чийто смисъл вещицата знаеше добре.

Немият даде знак на спътниците си и най-десният сякаш му кимна. Трудно бе да се прецени, защото бе облечен в дълго наметало с качулка, която криеше лицето му. Двете му ръце пък бяха скрити в събраните под гърдите широки ръкави. Закачуленият заговори и гласът му заехтя някак отдалече.

— Дошли сме знаци да ни прочетеш.

Гласът беше съскащ, почти като змийски, и в него се долавяше нещо много чуждо. Едната му ръка се показа и вещицата се дръпна ужасена, защото ръката беше грозна, люспеста — все едно че притежателят ѝ имаше животински нокти, покрити със змийска кожа. Едва сега тя разбра що за същество стои пред нея: жрец от змийския народ на пантатиите. В сравнение със змийския народ моредел изглеждаха направо хубавци.

Тя заряза съществата отляво и отдясно и насочи вниманието си към това по средата. Стърчеше почти с цяла глава по-висок от немия и телосложението му беше още по-внушително. Яките мускули на тялото му блестяха на светлината на огъня. Лицето му чак плашеше с почти съвършената си красота. Но това, което я накара да ахне, много повече от вдъхващата му страхопочитание външност, беше клеймото на гърдите му.

— Знаеш ли ме? — запита той вещицата.

Тя кимна.

— Зная кой ще да си.

Той се наведе към нея и лицето му се освети от огъня отдолу, разкривайки нещо от същинската му природа.

— Да, аз съм — прошепна ѝ той с усмивка. А тя изпита страх, тъй като зад красивата външност, зад тази мила усмивка видя образа на самото зло, зло толкова чисто, че чак непоносимо. — Дошли сме знаци да четеш — повтори той с влудяващо леден глас.

Тя се изкиска.

— И за могъщ като теб ли имало предели?

Усмивката на красивия моредел бавно се стопи.

— Не можеш сам да си предскажеш бъдещето.

Примирена пред вероятната си участ, тя рече:

— Трябва ми сребро.

Моределът кимна. Немият бръкна в кесията на колана си, извади една монета и я хвърли пред вещицата. Без да я пипа, тя забърка в каменна купа зловонна смес от съставки, които знаеше само тя. Когато сместа стана готова, вещицата я изля върху сребърника. Чу се съскане — както от монетата, така и от змийския мъж. Покритата със зеленикави люспи лапа взе да прави знаци и вещицата се сопна:

— Без тия дивотии, змийо! Магията от знойните ти земи ще развали четенето ми.

Усмихнатият в средата хвана змиеподобния за лакътя и кимна на старицата.

Вещицата изграчи със свито от страх гърло:

— Кажи ми тогаз, ама право: що искаш да знаеш? — И погледна съскащия на каменния под сребърник, покрил се вече със зеленикави мехури.

— Време ли е? Сега ли аз да почна онова, що беше отредено?

От монетата изригна яркозелен пламък и заигра във въздуха. Вещицата проследи танца му и очите ѝ съзряха нещо в пламъка — нещо, което никой освен нея не можеше да отгадае. После промълви:

— Кървавите камъни се подреждат в Огнен кръст. Ти си онова, което си. Онова, за което си роден... стори го! — Последната дума я изрече почти в ужас.

На лицето ѝ се изписа изненада и моределът попита:

— Какво още, дърто?

— Не си без враг. Един е твоето проклятие. Не си и без съюзник, че зад тебе... Не разбирам. — Гласът ѝ изтъня и заглъхна.

— Какво? — Моределът вече не се усмихваше.

— Нещо... нещо огромно, нещо далечно, нещо... зло.

Моределът млъкна, после се обърна към змийския мъж и заговори тихо, но властно:

— Е, тръгвай тогава, Катос. Приложи странните си дарби и открий къде се таи слабостта. Дай име на врага ни. Издири го.

Змиеподобният се сви в поклон и се изниза от пещерата. После моределът се обърна към немия си спътник и каза:

— А ти вдигай пряпорците, пълководецо мой, и събери верните кланове в полята на Исбандия, под кулите на Сар-Саргот. Най-високо развей оня пряпорец, който избрах за себе си, и нека всички разберат, че започваме онова, което ни е предречено. Ти ще си господарят на битките, Мурад, и всички ще знаят, че стоиш най-високо сред слугите ми. Чака те слава и величие. А после, щом онова побъркано влечуго открие врага ни, ще поведеш напред Черните убийци. Нека ни служат ония, чиито души са мои, като намерят нашия враг. Издири го! Унищожи го! Тръгвай!

Немият кимна и напусна пещерата. Моределът с клеймото на гърдите се извърна към вещицата.

— Е, отрепко човешка, знаеш ли що за тъмни сили се надигат?

— Зная, пратениче на гибелта, че как да не зная. Кълна се в Господарката на мрака, зная.

Той се изсмя — студено и без капка веселост.

— Нося знака — рече и посочи рождения белег на гърдта си, който сякаш засия свирепо под светлината на огъня. Личеше, че не е просто безформен белег, а магически талисман, защото беше оформен в съвършена рисунка на дракон в полет. Той вдигна пръст и посочи нагоре. — Имам силата. — Завъртя в кръг вдигнатия си пръст. — Аз съм предреченият. Аз съм съдба.

Вещицата кимна, съзнала, че смъртта се е втурнала да я стисне в прегръдката си. Изведнъж замълви сложно заклинание и ръцете ѝ се развъртяха бясно във въздуха. Под свода на пещерата взе да се сбира сила и странно напрежение изпълни нощта. Воинът пред нея само поклати глава. Тя изрече заклинание към него, достатъчно силно, за да го попари на място, но той си остана невредим и ухилен в зла усмивка.

— Изпитваш ли ме с жалките си дарби, пророчице?

Разбрала, че е безполезно, тя бавно затвори очи и седна вкочанена до огъня, очаквайки съдбата си. Моределът насочи пръста си към нея и от него излетя сребриста мълния и порази вещицата. Тя изкрещя от болка и избухна в нажежен до бяло пламък. За миг тъмният ѝ силует се сгърчи сред адския пламък и след това пламъкът угасна.

Моределът погледна пепелта на пода — беше с очертанията на човешко тяло, — изсмя се гърлено и излезе от пещерата.

Навън спътниците му го чакаха, хванали юздите на коня му. По-надолу се виждаха светлините от бивака на ордата му, още малка, но обречена да се разрасне. Той яхна коня си и каза:

— Към Сар-Саргот!

Дръпна рязко юздите, извърна коня и поведе немия и змиеподобния надолу по склона.

ГЛАВА 1

СРЕЩА

Корабът бързаше към дома. Вятърът смени посоката и гласът на капитана закънтя.

Екипажът плъзна горе по такелажата да улови капризния порив и да уталожить нетърпението на капитана час по-скоро да стигнат пристанището. Опитен мореходец беше капитанът, с тридесетина години зад гърба си в кралския флот, а от тях седемнадесет години командваше собствения си кораб. А и „Кралски орел“ си беше най-добрият кораб във флотата на краля, но все пак на капитана му се искаше малко по-силен да е вятрецът, скоростта да е малко по-добра, че мира нямаше да му намери душицата, докато не свалеше пътниците си живи и здрави на брега.

Причината за тревогите на капитана бяха тримата мъже, застанали на фордека. Двамата от тях, русокосият и тъмнокосият, стояха до перилото и се смееха, явно си говореха за нещо весело. И двамата бяха снажни — по над шест стъпки високи, и всеки имаше осанка на воин или пък на ловец. Луам, кралят на Островното кралство, и Мартин, по-големият му брат и херцог на Крудий, си говореха за много неща — за лов и пирове, за пътувания и за политика, за войни и раздори. Говореха си понякога и за своя баща, херцог Боррик.

Третият мъж, не толкова висок и широк в раменете, се беше облегал на перилото малко по-встрани, потънал в мисли. Арута, принцът на Крондор и най-младият от тримата братя, също се бе унесъл в миналото, но не мислеше за баща си, убит по време на войната, станала вече известна като „Войната на разлома“. Беше забил поглед в смарагдовите вълни пред носа на кораба и съзираше в това морскозелено две искрящи зелени очи.

Капитанът отново погледна нагоре и нареди да опънат още платна. Озърна се пак към тримата мъже на фордека и за пореден път отпрати тиха молитва към Килиан, Богинята закрилница на моряците,

и му се дощя най-сетне да види пред очите си високите кули на Риланон. Защото тези тримата бяха най-важните особи на Кралството и умът му не побираше хаоса, който щеше да се стовари над държавата, ако някоя зла орис сполетеше кораба.

Арута едва чуваше виковете на капитана и шумната суетня на хората му по палубата и реите. Уморен бе от събитията през последната година и не обръщаше много внимание на това, което ставаше наоколо. Само за едно можеше да мисли — че се връща в Риланон, при Анита.

Усмихна се на себе си. Първите му осемнадесет години бяха минали някак незабележимо. После дойде нашествието на цураните и околният свят се бе променил невероятно. Той самият се бе оказал един от най-надарените пълководци на Кралството, намерил бе неочаквано в лицето на Мартин най-големия си брат и на всичко отгоре се бе натъкнал на безчет страхотии и чудеса. Но най-удивителното нещо, на което се беше натъкнал, се наричаше Анита.

След коронацията на Луам двамата се бяха разделили. Близко година Луам развяваше кралското знаме из източните предели пред владетелите на Изтока, както и пред съседните крале, и ето че сега се връщаха у дома.

Гласът на Луам прекъсна унеса на Арута:

— Какво ли вижда малкото ми братче в тия вълни искрометни?

Арута вдигна глава, а бившият майстор-ловец на Крудий, наричан някога Мартин Дълголъкия, се усмихна на най-малкия си брат.

— Едногодишния си данък залагам, че виждаш две зелени очи и дръзка усмивчица.

Луам отвърна:

— Що за залог е това, Мартин? Откакто напуснахме Риланон, съм получил от Анита три писма, все за разни държавни дела. Те все я задържат в Риланон, докато майка ѝ се върна в именията им едва месец след коронясването ми. Арута, по груби сметки, е получавал средно по две писма от нея всяка седмица. Човек може да си направи някои заключения от това.

— Ако и мен ме чакаше толкова пламенна жена като нея, щях да умирам от желание да се върна — съгласи се Мартин.

Арута беше затворен човек, ставаше мрачен, когато се наложеше да разкрие дълбоки чувства, и двойно повече се засягаше, когато станеше дума за Анита. Беше влюбен до полуда в стройната млада жена, замайваше се от движенията ѝ, от гласа ѝ, от погледа ѝ. И макар двамата да бяха единствените му достатъчно близки хора в Мидкемия, с които можеше да сподели настроенията си, той още от момче не понасяше шегите за своя сметка.

Лицето му помръкна и Луам подхвърли:

— И стига си ми се въсил, Буреносно облаче. Не само че съм ти кралят, но все пък съм ти батко и като нищо ще те напердаша, ако се наложи.

Галеното име, измислено от майка му и невероятната представа как Негово величество пердаши на коляно принца на Крондор накараха Арута най-после да се усмихне. Той помълча и отрони:

— Притеснявам се да не съм я разбрал погрешно. Макар и сърдечни, писмата ѝ звучаха някак официално и на места — отчуждено. Пък и толкова млади ухажори има в двореца ти.

— Откакто се измъкнахме от Крондор, съдбата ти е предрешена, Арута — намеси се Мартин. — Прицелила се е в тебе още от самото начало, като ловец, прицелил се в сърна. Още преди да стигнем в Крудий, докато се криехме, те гледаше някак по-особено. Не, чака те тя, изобщо не се съмнявай.

— Освен това — добави Луам — и ти си ѝ издал чувствата си.

— Е, не чак толкова подробно. Споделих само привързаността си.

Луам и Мартин се спогледаха.

— Арута — каза Луам, — стилът ти на писане е страстен като на чиновник, съставящ сметката за годишния данък.

Тримата се разсмяха. Няколкото месеца пътуване заедно напълно бяха променили отношенията им. Мартин беше и наставник, и приятел на другите двама като момчета, беше ги учил да ловуват и да скитат из лесовете. Но по онова време той също така беше човек от простолюдието, въпреки че като майстор-ловец имаше почетно място в личната свита на херцог Боррик. След разкритието, че е незаконен син на баща им, и на тримата им трябваше известно време, за да се приспособят. Дотогава всеки от тях бе търпял домогванията на търсачи на лична изгода, суетните клетви за приятелство и вяност от страна

на търсещи протекцията им особи, а през изминалото време и тримата бяха получили нещо повече. Всеки от тях виждаше в другите двама хора, на които може да се довери, с които може да сподели най-съкровени си тревоги, които разбират какво означава това внезапно и нечакано издигане в сан и които познават сами тежестта на новите отговорности. В другите двама всеки от тях бе намерил истински приятели.

Арута поклати глава.

— Може би трябваше да го разбере от самото начало, но се съмнявах все пак. Тя е толкова млада.

— Искаш да кажеш, на годините на майка ни, когато се е омъжила за баща ни? — подхвърли Луам.

Арута го изгледа скептично.

— Ти за всичко ли имаш готов отговор?

Мартин го плесна по рамото.

— Естествено. — После добави тихо: — Нали затова е крал. — Луам го изгледа насмешливо намръщен, а най-големият брат продължи: — Тъй че като се върнем, поискай й ръката, скъпи ми братко. След това ще събудим стария отец Тъли до огнището, ще се вдигнем — и хайде в Крондор за весела сватба. А и аз ще зарежа най-послед тия проклетни пътувания и ще мога да се върна в Крудий.

Глас отгоре подвижна:

— Земя!

Впериха погледи напред и опитното ловджийско око на Мартин първо различи далечните очертания на брега. Той мълчаливо прегърна двамата си братя. След малко вече и тримата виждаха смътните очертания на високи кули в лазурната синева.

— Риланон — въздъхна Арута.

По дългия коридор енергично крачеше крехка фигурка и шумоленето на тежката й пола и топуркането на малките пантофки съпътстваше целенасочения й марш. Царствено красивите черти на височайшата особа се бяха стегнали в изражение, което трудно можеше да се нарече милозливо. Стоящите на стража по коридора гвардейци не отместваха глави, но очите им проследяваха преминаващата покрай тях дама. Не един от тях се досещаше коя е

вероятната жертва на поредното ѝ прословуто раздражение и се подсмиваше вътрешно. Грубо събуждане очакваше певеца — в буквалния смисъл на думата.

По най-безпардонен и неприсър за благородна дама начин принцеса Карлайн, сестрата на самия крал, профуча край един слисан слуга, който се опита едновременно да отскочи от пътя ѝ и да се поклони, като в резултат на това усилие се озова по гръб на пода, докато полите на Карлайн вече замиаха крилото за гости на палата.

След като се озова пред една определена врата, тя се поколеба. Пооправи разрошената си коса и вдигна нежната си ръчица да почука, но спря. Сините ѝ очи се присвиха от яд при мисълта, че е длъжна да чака да ѝ се отвори вратата, затова просто я бутна и нахлу вътре без никакви предупреждения.

В стаята беше тъмно, тъй като пердетата все още бяха спуснати. Върху голямото легло под камарата одеяла лежеше една също толкова голяма буца, която изстена, щом Карлайн затръшна вратата зад себе си. Принцесата запристъпва на зигзаг между нахвърляните безразборно по пода дрехи, стигна до прозорците и дръпна рязко пердетата, така че в спалните покои да нахлуе ярката утринна светлина. Откъм буцата последва нов страдалчески стон и изпод завивките надникна едно изнурено лице с кървянали очи.

— Карлайн — последва сух хрип. — Да ме умориш ли си решила?

Тя се върна при леглото и се сопна:

— Ако не беше гулял цяла нощ и бе дошъл за закуска, както е редно, щеше да чуеш, че са видели кораба на брат ми. Само след два часа ще са на пристанището.

Лаури, трубадурът от Тир-Сог, пътешественик и бивш герой от Войната на разлома, и в последно време дворецов бард и постоянен компаньон на нейно сиятелство принцесата, изправи уморено гръб и разтърка сънените си очи.

— Не съм гулял. Графът на Долт настоя да чуе всички песни от репертоара ми. Пях му почти до призори. — Той примигна, усмихна се на Карлайн и почеса изрядно подкастрената си руса брадичка. — Този човек има невероятна издръжливост, но също така и великолепен вкус за музиката.

Карлайн приседна на ръба на леглото, наведе се и леко го целуна, но ловко се отдръпна от двете ръце, които се пресегнаха да я прегърнат. Задържа го на разстояние с длан, опряна на гърдите му, и каза:

— Чуй ме добре, влюбчиво славейче. Луам, Мартин и Арута скоро ще са тук и в момента, в който Луам приключи с дворцовия си съвет и всичките останали формалности, ще му поставя въпроса за женитбата ни.

Лаури се озърна панически, сякаш търсеше някой ъгъл, в който да се свре. През последната година отношенията им се бяха задълбочили до степен на неудържима страст, но Лаури изпитваше почти инстинктивен страх на тема женитба.

— Виж сега, Карлайн... — почна той.

— „Виж сега, Карлайн“ — как ли пък не! — прекъсна го тя и заби пръст в гърдите му. — Слушай, палячо, мен ме ухажва цяла кохорта източни принцове, синовете на половината херцози в Кралството и кой знае още колко други едва ли не просят за позволение да се доближат до мен. А аз винаги ги пъдя. И за какво? За да може някакъв си празноглав музикант да си играе с чувствата ми, така ли? Е, не, време е да обръщаме страницата.

Лаури се ухили, отметна сплъстената си руса коса от челото си и преди тя да успее да се дръпне, я придърпа към себе си и я целуна дълго. После я пусна и каза:

— Карлайн, любов на живота ми, моля те. Това вече сме го обсъждали.

Очите ѝ, полупритворени по време на целувката, моментално се разшириха.

— Обсъждали сме го вече, така ли? — кипна тя. — О, не! Ще се женим и точка. — Тя бързо се изправи, за да избегне новата прегръдка. — Стана истински дворцов скандал. Принцесата и нейният любовник — бардът — дори не е оригинално. Станах за подигравка. По дяволите, Лаури, та аз съм почти на двадесет и шест. Повечето жени на тази възраст вече са омъжени от осем, девет години. Да умра като стара мома ли искаш?

— Само това не, любов моя — отвърна той, едва сдържайки усмивката си. Освен безспорната ѝ красота и нищожния шанс някой да я вземе за застаряла мома, тя беше с цели десет години по-млада от

него и той я смяташе за малка — усещането се подсилваше и от честите й, по детински необуздани избухвания. Лаури вдигна безпомощно ръце. — Просто съм си такъв, скъпа моя, какво да направя? Тук се заседях по-дълго от където и да било като свободен човек. Ще призная обаче, че това пленничество беше доста по-приятно от предишното. — Ставаше дума за годините, които бе изкарал като роб на Келеуан, света на цураните. — Но знае ли човек кога ще ме засърби отново да се заскитам по света? — Забеляза, че ядът й се надига от всяка дума, излязла от устата му, а трябваше да си признае, че тъкмо той най-често предизвиква избухливия й нрав. Побърза да смени тактиката. — Освен това не знам дали от мен ще излезе добър... какъвто там се пада съпругът на сестрата на краля.

— Ти гледай да свикваш, и по-бързо. А сега ставай и се обличай.

Тя му подхвърли панталоните от пода, Лаури ги сграбчи и бързо започна да ги надява. След като се облече, застана пред нея и я прегърна през кръста.

— От деня в който те срещнах, станах твойт най-покорен поданик и обожател, Карлайн. Никога не съм обичал и никога няма да обичам никоя жена така, както обичам теб, но...

— Знам, знам. От месеци слушам едни и същи оправдания. — Тя отново го сръга в гърдите. — Ти винаги си бил на път — добави Карлайн с насмешка. — Винаги си бил свободна личност. Не знаеш дали ще изтърпиш, ако трябва да стоиш вързан на едно място... макар че доколкото забелязах, успя някак си да изтърпиш толкова време в палата.

Лаури вдигна очи към небесата и изпъшка:

— Е, вярно е.

— Виж какво, любовнико мой. Тези твои извинения могат да ти свършат работа, когато си взимаш сбогот с някоя окаяна щерка на ханджия, но пред мен не минават. Ще видим какво смята Луам за всичко това. Предполагам, че все има някой стар закон в архивите, отнасящ се за прост поданик, забъркан със знатни особи.

Лаури се ухили.

— Има. На баща ми му се изплаща един златен суверен, две мулета и нива обезщетение, че си се възползвала от мен.

Карлайн изведнъж се закикоти, помъчи се да спре, но се разсмя на глас.

— Проклетник такъв. — Притисна се плътно до него, отпусна глава на рамото му и въздъхна. — Така и не мога да ти се разсърдя за дълго.

— Понякога ти създавам поводи — промълви той, прегръщайки я нежно.

— Да.

— Е, не чак толкова често.

— Внимавай, момченце. Докато ние си приказваме тук, братята ни вече влизат в залива. С моя милост можеш да се държиш колкото си искаш свободно, но не знам как ще погледне кралят на всичко това.

— А бе и мен си ме притеснява този въпрос — отвърна загрижено Лаури.

Настроението на Карлайн изведнъж се смекчи.

— Не бой се — успокои го тя. — Луам ще направи каквото го помоля. От малка още нищо не ми е отказвал. А тук не е Крудий. Той знае, че нещата тук са по-други и че вече не съм дете.

— Това и аз съм го забелязал.

— Измамник. Виж какво, Лаури. Ти не си никакъв си прост селяк или ратай. Говориш повече езици и от най-„образованите“ благородници, които познавам. Разбираш от четмо и писмо. Бил си къде ли не, дори в света на цураните. Имаш повече качества да управляваш от мнозина, които са родени за това. Освен това, след като мога да си имам по-голям брат, който беше ловец, преди да стане херцог, защо да си нямам за съпруг един бивш трубадур?

— Логиката ти е желязна. Просто нямам думи. Обичам те с цялата си душа, но другото...

— Твоят проблем е, че имаш способности, за да управляваш, но просто не искаш да поемеш отговорността. Просто си мързелив.

Той се засмя.

— Ами точно затова татко ме изхвърли от къщи, когато станах на тринайсет. Каза, че от мен така и няма да излезе добър фермер.

Тя се отдръпна нежно от него и му заговори със сериозен тон:

— Нещата се променят, Лаури. Това поне съм разбрала от живота. Преди смятах, че съм влюбена — на два пъти, но ти си единственият мъж, който може да ме накара да забравя коя съм и да се държа толкова свободно. Когато съм с теб, нищо друго няма значение и това е чудесно, защото изобщо престава да ме интересува кое е

благоразумно и кое — не. Но сега съм длъжна да се съобразявам. Така че гледай да решиш, и то скоро. Ще си заложа всичките накити, че само след ден Арута и Анита ще обявят годеща си. Което значи, че скоро всички ще отидем в Крондор за венчавката им. А след като се оженят, аз ще се върна тук с Луам. И ти сам трябва да решиш дали ще се върнеш с нас, Лаури. — Тя го изгледа твърдо в очите. — Прекарах чудесно с теб. Изпитах неща, които не съм си въобразявала, че са възможни, докато се отдавах на момичешките си блянове по Пъг и след това с Роланд. Но ти трябва да избереш. Ти си първият ми любовник и завинаги ще си останеш най-скъпата ми любов, но когато се върна тук, ти или ще си моят съпруг, или един хубав спомен.

Преди да успее да ѝ отговори, тя пристъпи до вратата.

— Винаги ще те обичам, измамнико. Но времето изтича. А сега, хайде с мен да посрещаме краля.

Излязоха бързо навън при каляските, подготвени да закарат посрещачите на пристанището. Лаури, трубадурът от Тир-Сог, пътешественик и герой от Войната на разлома, усещаше с всяка фибра на тялото си близостта на жената до себе си и се чудеше какво ли ще изпита, ако му откажат тази близост веднъж завинаги. Представата за това го натъжи безкрайно.

Риланон, столицата на Островното кралство, очакваше своя крал. Сградите бяха окичени със знамена и цветя. По покривите гордо плющяха флагове, а над улиците, по които щеше да премине кралската свита, бяха изпънати безчет разноцветни гирлянди. Наричан „Перлата на кралството“, Риланон се простираше по склоновете на многобройни хълмове и хълмчета — възхитителна гледка от изящни кули, въздушни арки и вити мостове. Бившият крал Родрик се бе захванал с благоустройството на престолния град, украсил бе сградите в околностите на двореца с фасади от красив мрамор и кварц, превръщайки столицата в искрящо под лъчите на следобедното слънце вълшебство.

„Кралски орел“ бавно се приближи до кея. По терасите и покривите на зданията, както и по улиците с гледка към пристанището, градските тълпи огласяха въздуха с възгласи в чест на завръщащия се млад крал. В продължение на много години Риланон бе стоял забулен

под черния облак на лудостта на крал Родрик и макар Луам все още да беше непознат за по-голямата част от гражданството, хората го обожаваха, защото бе щедър. Освен това една от първите му заповеди беше да се смъкнат данъците.

Лоцманът с майсторска лекота подведе кораба на полагащото му се място, привързаха го за кея и стълбата се спусна.

Луам слезе пръв. Както изискваше традицията, той падна на колене и целуна родната земя. Очите на Арута, останал вкочанен на палубата, обходиха тълпата на кея, за да зърнат Анита, но не можа да я види сред напиралците да поздравят Луам знатни особи и мигновено го жегна студенина.

Мартин побърза да сръга крондорския принц, тъй като според протокола той трябваше да слезе втори. Арута се забърза по стълбата с Мартин само на крачка след него. Погледът на принца засече сестра им, която остави стоящия до нея бард, затече се неудържимо напред и прегърна Луам. Макар останалите от свитата на посрещачите да не бяха толкова несдържани в етикецията, от придворните и стражите, очакващи с радост краля, се надигнаха спонтанни възгласи. След това Арута се озова в прегръдката на Карлайн и тя го целуна горещо по бузата.

— Ох, колко ми липсваше киселата ти физиономия! — въздъхна тя щастливо.

Арута, който си беше надянал мрачната маска, така присъща му, когато потънеше в размисъл, се сепна и попита:

— Каква кисела физиономия?

— Изглеждаш все едно си глътнал някое жабе и то още мърда в гърлото ти — каза Карлайн с невинна усмивка.

Мартин се засмя гръмко, а Карлайн вече прегръщаше и него. Отначало той се вдърви — още не беше свикнал толкова с припознатата си сестра, колкото с двамата си братя, но после се отпусна и също я прегърна. Карлайн промълви:

— Умрях от скука тук без трима ви.

Забелязал застаналия малко встрани Лаури, Мартин поклати глава.

— Не ще да е било чак толкова скучно.

Карлайн му отвърна игриво:

— Няма закон, според който само мъжете могат да се забавляват. И освен това той е най-добрият мъж, когото съм познавала, като изключая братята си.

Мартин само се усмихна. Арута продължаваше да се озърта за Анита.

Лорд Калдрик, херцогът на Риланон, първи съветник на Негово величество и брат на дядото на Луам по майчина линия, се ухили широко, когато силната кралска десница разтърси отривистото ръката му.

— Е, дядо, как е кралството ни?

— Добре е, кралю мой. След като най-сетне се върнахте.

Арута посърна още повече и Карлайн го скастри:

— О, я се стегни, Арута. Тя е в Източния парк и те чака.

Арута я целуна по бузата, забърза се покрай подсмивващия се Мартин и профуча край Луам, като подвижна:

— С позволението на ваше величество.

Изненадата на лицето на Луам бързо се замени с веселие, докато Калдрик и останалите придворни останаха зяпнали от странното поведение на крондорския принц. Луам се наведе към ухото на Калдрик и прошепна:

— Анита.

Сбръчканото лице на Калдрик грейна в лъчезарна усмивка и той се изкиска разбиращо.

— Значи скоро пак ще заминавате. Тоя път за Крондор и венчавката на брат ви?

— Бихме предпочели да се позадържим тук, но традицията налага принцът да сключи брак в своя град, а пред традицията сме длъжни да се прекланяме. Но едва ли ще е по-рано от няколко седмици. Тези неща искат време, а междувременно и кралството трябва да се управлява, макар че, както виждаме, си се справил добре и без нас.

— Може би, ваше величество, но след като кралят вече си е в Риланон, много неща, чието решаване беше отложено през тази година, ще бъдат предоставени за вашата преценка. Петициите и другите неща, които ви бяха препратени по време на пътуването, са само една десета от това, което ви чака.

Луам простена шеговито.

— Май ще трябва да наредим на капитана отново да опъва платната.

Калдрик се усмихна.

— Хайде, ваше величество. Градът иска да види краля си.

По стихналите алеи на Източния парк тихо крачеше самотна фигура. Рано беше все още, докато разцъфтят добре поддържаните лехи. Някои по-сърцати стръкчета излагаха на показ плаха пролетна зеленина, а и подкастрените живи плетове бяха вечнозелени, но като цяло паркът все още представляваше по-скоро повяхнал символ на зимата, отколкото свежо обещание за пролетта, която щеше да се развихри едва след няколко седмици.

Погледът на Анита се зарея над ширналия се долу Риланон. Палатът се издигаше на най-високия хълм в центъра на града, заемайки някога от яка каменна цитадела, която все още служеше за негово ядро. Седем високи сводести моста прехвърляха лъкатушешката в подножието на хълма река. Следобедният вятър беше мразовит и Анита придърпа тънкия копринен шал на раменете си.

Тя се усмихна неволно, потънала в спомени. Зелените ѝ очи леко се премрежиха при мисълта за покойния ѝ баща, принц Ерланд, и за всичко, което се бе случило през последната година и нещо: как Ги дьо Батира бе пристигнал в Крондор и се беше опитал да я принуди да сключи с него дворецов брак и как Арута се бе появил в Крондор инкогнито. Крили се бяха заедно под закрилата на „Шегаджиите“ — крадците на Крондор — повече от месец, докато успеят да се измъкнат от града. В края на Войната на разлома тя бе отпътувала за Риланон, за да присъства на коронясването на Луам. Междувременно се беше влюбила до уши в по-младия брат на краля... и ето че сега Арута се завръщаше в Риланон.

Стъпките на ботуши по каменната настилка я накараха да се обърне. Очакваше да види някой слуга или страж, дошъл да я уведоми за пристигането на краля в залива, но към нея се приближаваше уморен мъж във фино, но омачкано пътно облекло. Тъмнокъфявата му коса беше разрошена от вятъра и тъмни кръгове обкръжаваха хлътналите му очи. Изпитото му лице, толкова скъпо на сърцето ѝ, се беше навъсило както винаги, когато Арута обмисляше нещо много сериозно. Докато се приближаваше към нея, тя за кой ли път се възхити на гъвкавата му, почти котешка стъпка. А когато се озова пред

нея и ѝ се усмихна — плахо, срамежливо дори — неспособна да си наложи приучената от толкова години дворцово възпитание сдържаност, Анита усети сълзите, стичащи се по бузите ѝ.

— Арута...

Останаха дълго притиснати един в друг, без нищо да могат да си кажат. После той бавно наклони главата ѝ назад и я целуна. Без думи ѝ изрече цялата си обич и копнеж и тя пак без думи му отвърна. Погледът му се гмурна в очите ѝ, зелени като морето, погали осеяното с малки лунички носле, толкова прелестно несъвършенство на иначе съвършената белота на кожата ѝ. Усмихна се уморено и въздъхна:

— Върнах се.

И веднага се засмя на тази своя съвсем ненужна реплика. И тя се засмя. И на Арута му стана някак леко от това, че държи в ръцете си тази млада жена, че вдъхва аромата на рижата ѝ коса, сплетена по някакъв сложен начин според последната дворцова мода. Омая изпълни душата му от това, че отново е с нея.

Без да пуска ръката му, тя промълви.

— Толкова дълго те нямаше. Уж щеше да е само за месец. После още един, и още... Нямаше те повече от половин година. Не можах да се насиля да слеза на пристана. Знаех си, че като те видя, ще се разплача. — Бузите и бяха влажни от сълзите. Тя се усмихна и ги изтри.

Арута стисна ръката ѝ.

— Луам непрекъснато се сецаше за нови и нови благородници, които трябваше да посетим. Нали разбираш, кралски задължения — провлече той с тъжна насмешка.

Откакто се бе запознал с Анита, Арута така и не можеше да изрече чувствата си пред момичето. Силно увлечен по нея от самото начало, след бягството им от Крондор той непрекъснато се бореше да потисне бушуващата страст. Анита го притегляше, и в същото време той виждаше в нея почти дете, на което тепърва предстои да стигне пълнолетие. А като балсам за душевните му рани беше близостта ѝ, като никой друг тя умееше да долавя настроението му, да усеща как да смекчи тревогите му и да го измъкне от мрачния размисъл. И той беше обикнал мекия ѝ нрав.

Мълчал беше с нея чак до вечерта преди да се наложи да отпътува с Луам. Излезли бяха да се поразходят по същите алеи и си

говориха чак до късно през нощта, и макар да не си казаха нищо съществено, Арута бе останал с чувството, че са стигнали до някакво разбирателство. Но лековатият, а понякога и официален тон на писмата ѝ го беше притеснил, изпълнил го беше с боязън, че в онази нощ я е разбрал погрешно. И ето че сега се взираше в лицето ѝ уверен, че не се е заблудил. Каза ѝ без предисловия:

— Откакто заминахме, почти нищо не съм правил, освен да мисля за теб.

Видя сълзите, бликнали отново от очите ѝ, и тя отвърна:

— И аз, Арута.

— Обичам те, Анита. Бих искал винаги да си до мен. Би ли се съгласила да се омъжиш за мен?

Тя стисна ръката му и промълви „Да!“, а после го прегърна отново. Умът на Арута се замая от радост. Той я притисна до гърдите си и прошепна:

— Ти си радостта ми. Сърцето ми.

Дълго останаха така — принцът и крехката принцеса, едва стигаща до брадичката му. Шепнеха си тихо и всичко друго наоколо сякаш престана да има значение, всичко освен близостта им. А после нечие притеснено покашляне ги измъкна от унеса. Обърнаха се и видяха един от кралските гвардейци, застанал на входа на парка. Той каза:

— Ваши височества, Негово величество идва насам. След няколко минути ще бъде в Тронната зала.

— Трябва да тръгваме — каза Арута.

Той предложи ръка на Анита и я поведе покрай гвардееца, който закрачи зад тях. Ако се бяха озърнали през рамо, щяха да видят как стражът се мъчи да скрие широката си усмивка.

Арута стисна за последно ръката на Анита и зае мястото си до вратата, докато Луам влизаше в огромната тронна зала. Когато кралят се доближи до подиума, на който стоеше тронът му, придворните се сведоха в поклон, а дворцовият церемониалмайстор удари три пъти по пода с обкования си с желязо жезъл. Един херолд извика:

— Чуйте всички! Чуйте всички! Нека се разнесе вестта: Луам, първи с това име и по милостта на боговете законен владетел, се

завърна при нас и сяда на трона си. Да живее кралят!

— Да живее кралят! — отзоваха се хорово събралите се в залата. Церемониалмайсторът отново удари по пода и херолдът извика името на Арута. Арута влезе в залата, с Карлайн и Анита зад него, а след тях и Мартин, както изискваше протоколът. Появата на всеки от тях бе огласена поред. Когато всички се подредиха до Луам, той махна с ръка на Арута.

Арута пристъпи до него и се наведе.

— Попита ли я? — прошепна кралят.

— Какво да я попитам? — с крива усмивка отвърна Арута.

Луам се ухили.

— Дали ще се ожени за теб, тъпак такъв. Разбира се, че си я питал, и ако се съди по идиотската ти усмивка, тя е казала „да“ — прошепна той. — Иди си на мястото, а аз след малко ще го обявя. — Арута се върна до Анита, а Луам даде знак на херцог Калдрик да се приближи и каза:

— Много сме изморени от пътя. Ще ви бъдем много благодарни, ако работният ден свърши по-скоро.

— Има два въпроса, които смятам, че заслужават вниманието на ваше величество днес. Сметките могат да изчакат.

Луам даде знак на Калдрик да продължи.

— Първо — от пограничните барони и от херцог Вандрос Ябонски получихме донесения за необичайно раздвижване на таласъми в Западните владения.

Това моментално отвлече вниманието на Арута от Анита. Западните владения бяха под негова опека.

— А от Крудий вести имате ли, милорд? — попита Мартин.

— От Далечния бряг нито дума, ваша светлост. Досега имаме сведения само от областта между Висок замък на изток и Небесното езеро на запад — за непрестанни потоци от таласъмски орди, придвижващи се на север, и за случайни набези, когато някое село им се изпречи на пътя.

— На север ли? — Мартин погледна Арута.

— Ако позволите, ваше величество? — каза Арута и Луам му кимна. — Мартин, мислиш ли, че таласъмите може да се придвижват, за да се присъединят към Братството на Тъмната пътека?

Мартин се замисли.

— Не бих изключил подобна възможност. Таласъмните отдавна служат на моредел. Въпреки че за мен щеше да е по-обяснимо, ако Тъмните братя се придвижваха на юг, връщайки се до родните си места сред планините на Сиви кули. — Тъмните братовчеди на елфите бяха изтласкани северно от Сиви кули от цуранското нашествие по време на Войната на разлома. Мартин се обърна към Калдрик:

— Милорд, има ли някакви сведения за Тъмното братство?

Калдрик поклати глава.

— Нищо освен обичайните им появи в подножията на Зъбите на света, херцог Мартин. Нищо повече. Лордовете на Северен страж, на Железен проход и на Висок замък пращат обичайните си донесения, нищо повече, свързано с Братството.

— Арута, оставяме на вас с Мартин да прегледате тези донесения и да решите какво може да е нужно на Запада — каза Луам и се обърна към Калдрик. — Какво още имаме, милорд?

— Послание от императрицата на Велики Кеш, ваше величество.

— И какво има да каже Кеш на Островите?

— Императрицата е изпратила свой посланик, някой си Абдур Рахман Мемо Хазара-Хан, на Островите, за да се обсъдят и уредят по възможност всички спорове, които могат да съществуват между Кеш и Островите.

— Тази вест безкрайно ни радва, милорд — заяви кралят. — От дълго време граничният раздор в Долината на сънищата пречеше на Велики Кеш и Кралството да поддържат добри отношения. Ще бъде от двойна полза и за двата народа, ако веднъж завинаги уредим този спор. — Луам се изправи. — Но ги известете, че наше величество ще трябва да се отбие в Крондор, тъй като ни чака брачна церемония.

Той се изправи и продължи:

— С най-голяма радост искаме да обявим предстоящото бракосъчетание между нашия брат Арута и принцеса Анита.

Стоящата до братята Карлайн изгледа навъсено Лаури, след което пристъпи към Анита и я целуна. Сред отекващите в залата възгласи Луам обяви:

— Работата ни за този ден приключи.

ГЛАВА 2

КРОНДОР

Градът тънеше в дрямка. Откъм Горчивото море се беше спуснала гъста мъгла, загърнала цял Крондор в тежката си белота. Столицата на Западните владения на Кралството не си отдъхваше ни час, но обичайните нощни звуци се бяха удавили в почти плътните бели валма, загърнали като в мантии фигурите на случайните минувачи. Всичко изглеждаше по-унило, не толкова рязко, както обикновено, все едно че градът най-сетне бе намерил покой.

Но за един от обитателите на града тези нощни условия бяха почти идеални. Мъглата бе превърнала всяка улица в тесен тъмен проход и всяко каре сгради — в самотен остров. Безкрайният сумрак едва се прекъсваше от уличните фенери по ъглите — малки крайпътни убежища от топлина и светлина за минувачите, преди отново да се гмурнат сред влажния мрак на нощта. Но между тези нищожни приюти от светлина отдалият се на нощен труд бе благодарен на допълнителната закрила, защото тихите му стъпки съвсем се заглушаваха и ловките му движения оставаха напълно скрити за очите на случаен зрител. Джими Ръчицата си вършеше работата.

Около петнадесетгодишен, Джими вече го брояха за един от най-надарените членове на Шегаджиите — Гилдията на крадците. Джими си беше крадец, дето се вика, почти от рождение, улично момче, издигнало се от дребни отмъквания на плодове от пазарните сергии до пълноправен член на Шегаджиите. Не знаеше кой е баща му. Майка му се препитаваше с проституция в Бедняшкия квартал, докато не издъхна в ръцете на някакъв пиян моряк. Оттогава момчето бе попаднало в гилдията и се беше издигнало светкавично. Най-удивителното в издигането на Джими не беше възрастта, защото Шегаджиите се придържаха към възгледа, че щом едно хлапе се е опекло за кражби, трябва да го пуснеш да се развихри. Провалът си имаше цена. Бездарният крадец бързо се оказваше мъртъв крадец. И стига да не бе заплашен друг Шегаджия, смъртта на един крадец с

ограничен талант не беше кой знае каква загуба. Не, най-удивителното нещо в светкавичното издигане на Джими беше в това, че той бе почти толкова добър, колкото си въобразяваше, че е.

Сега с ловкост, граничеща със свръхестественото, той се вмъкна в стаята. Безмълвието на нощта се нарушаваше само от хърканията на изобщо неподозиращите визитата му домакини. За осветление му послужи бледият отблясък от далечния уличен фенер. Джими се огледа, напрегнал всичките си сетива. Едва доловима промяна в скърцането на дъските под краката му и малкият крадец намери онова, което търсеше. Липсата на оригиналност у търговеца в избора на скривалище го накара да се засмее наум. С пестеливо движение хлапето отмести хлабавата дъска на пода и ръката му бръкна в тайника на тепавичаря Триг.

Триг изсумтя насън и се извърна в постелята, предизвиквайки ответното изхъркване на дебелината си жена. Джими замръзна на място, съдържайки дъха си, докато двете спящи туловища в леглото не се укротиха. След което измъкна тежката издута кесия и грижливо я върза на широкия си колан под туниката. Постави дъската на мястото ѝ и се върна при прозореца. С малко късмет щяха да минат няколко дни преди кражбата да се открие.

Седна с гръб навън на перваза, вдигна ръце и се хвана за стряхата. Издърпа се рязко нагоре и се озова на покрива. Наведе се през ръба, притвори с леко бутване кепенците и придърпа куката с връвта така, че вътрешното резе да се върне на мястото си. После бързо издърпа връвта и се засмя тихо, представяйки си колко ще се обърка тепавичарят, докато се мъчи да разбере как са му откраднали златото. Остана да лежи още малко по корем върху керемидите, вслушан дали вътре не са се разбудили. След като не последва никакъв звук, Джими се отпусна.

Стана и закрачи тихо по „Булеварда на крадците“, под което име бяха известни покривите на града. Скочи леко от покрива на къщата на Триг върху съседния, после седна на керемидите да си огледа плячката. Кесията бе живо доказателство за скъперничеството на тепавичаря, скътал голяма част от приличните си доходи. Парите щяха да му осигурят прилично съществуване за няколко месеца, стига да не ги проиграеше набързо на комар.

Смътен шум накара Джими да легне по очи на покрива и да замръзне, притиснат до керемидите. Чу го отново — леко шумолене откъм другия скат на покрива. Хлапакът прокле наум лошия си късмет и прокара нервно пръсти през влажните от мъглата къдрици на кестенявата си коса. Някой друг по покривите щеше да му навлече само неприятности. Тази нощ Джими работеше без благословията на Нощния майстор — навик, който му беше докарвал ругатни и бой няколкото пъти, когато го бяха хващали, но ако сега застрашеше на всичко отгоре и работата на някой друг Шегаджия, очакваше го доста повече от няколкото сурови думи и пердаха. В гилдията с Джими се отнасяха като с възрастен, беше си спечелил това положение с умението и хитростта си. В замяна от него се очакваше да се държи като отговорен член и възрастта не можеше да му послужи за извинение. Рискуваше ли живота на друг Шегаджия, можеше да загуби своя.

Другата възможност можеше да се окаже не по-малко неприятна. Ако из града действаше без разрешение на гилдията някой гастролиращ крадец, задължението на Джими беше да донесе за него. Това донякъде щеше да смекчи собственото му нарушение, особено ако предадеше на гилдията полагащите ѝ се две трети от златото на тепавичаря.

Джими пропълзя до билото на покрива. Трябваше само да зърне самоволния крадец и веднага да докладва за него. После Нощният майстор щеше да разпространи описанието му и рано или късно щяха да го навестят биячите на гилдията и да го научат на прилично поведение, дължимо пред Шегаджиите от гастролиращи любители. Джими се вгледа надолу, но не видя нищо странно. Как така нищо? Оглеждайки се, той зърна слабо движение с тъглчето на окото си и се обърна. След като отново не видя нищо, седна и зачака. Тук имаше нещо, което подложи на изпитание вроденото му остро любопитство.

Когато се задействаше, това вродено остро любопитство беше единствената слабост на Джими — наред с неохотата, която изпитваше понякога, щом се наложеше да дели плячката си с гилдията. Отрастването му сред Шегаджиите бе възпитало у него особено отношение към живота — скептицизъм, граничещ с цинизъм — чувство, твърде развито за възрастта му. Необразован си беше, но

хитър. Едно нещо обаче знаеше със сигурност: звуците не идват току-така от нищото... освен ако не е намесена някаква магия.

Джими се закроти на мястото си, мъчейки се да отгатне какво ли може да е онова, което шумолеше отпред, а не се виждаше. Или някой невидим дух си беше размърдал задника на ръбестите керемиди, нещо напълно възможно, но малко вероятно, или пък там се спотайваше нещо много по-материално.

Джими се втренчи в сумрака и когато ушите му отново доловиха шумолене, успя да зърне нечие смътно движение. Някой се спотайваше в мрака, загърнат при това в черно наметало. Джими можеше да го засече само когато се раздвижише. Промъкна се още малко към билото на стръмния покрив, за да си осигури по-добра гледка, и се озова точно зад фигурата. И надникна отново. Спотайващият се помръдна да намести плаща си и космите по гърба на Джими настръхнаха. Фигурата пред него беше изцяло облечена в черно и носеше тежък арбалет. Не беше никакъв крадец, а Козодой!

Джими се прилепи към покрива. Да се натъкнеш на излязъл по работа член на Гилдията на смъртта не беше най-добрият начин да си осигуриш живот до дълбоки старини. А на всичко отгоре имаше изрична заповед — всяка вест за братството на убийците да бъде донасяна на часа, и тази заповед идваше не от кого да е, а лично от Праведника, тартора на Шегаджиите. Джими предпочете да изчака, залагайки на дарбите си в случай, че го разкрият. Макар да не притежаваше легендарните качества на един Козодой, разчиташе все пак на самоувереността си на петнадесетгодишен хлапак, превърнал се в най-младия майстор-крадец в историята на Шегаджиите. Ако го разкриеха, нямаше да е първото му бягство по Булеварда на крадците.

Времето течеше и Джими чакаше, с неприсъща за възрастта му дисциплина. Крадец, който не можеше да остане неподвижен на място с часове, ако се наложи, не оставаше жив за дълго. От време на време чуваше и мерваше движенията на убиеца. Дълбокият респект на Джими към членовете на Гилдията на смъртта, граничещ със страхопочитание, бързо започна да спада, защото човекът пред очите му не показваше кой знае какво умение в стоенето неподвижно. Джими отдавна бе усвоил хитрината да отпусна и стяга полекичка мускулите си, за да не се схванат. И освен това, прецени той, легендите

често преувеличаваха, а в случая това беше само от полза за Козодоите, за да поддържат хорския страх.

Убиецът изведнъж се раздвижи, отметна плаща си и надигна арбалета. Джими чу приближаващия се тропот на конски копита. Долу по улицата минаваха конници и убиецът бавно сниши оръжието. Явно подминаващите не бяха очакваната от него мишена.

Джими се повдигна още малко на лакът, за да види по-добре непознатия, след като плащът вече не го прикриваше. Убиецът леко се извърна да вдигне наметалото и за миг разкри лицето си. Малкият крадец присви крака, готов да скочи ако се наложи, и го огледа. Не успя да различи почти нищо характерно, освен че е тъмнокос и дребен на ръст. А после убиецът сякаш погледна право към момчето.

Сърцето на Джими заби гръмко и той се зачуди как убиецът не чува толкова силен туптеж. Но мъжът отново се извърна и замръзна в нощното си бдение и Джими тихо се отпусна под билото на покрива. Вдиша бавно, мъчейки се да потисне внезапно обзелото го желание да се изкиска. След като и то отмина, се отпусна и отново рискува да надникне.

Убиецът отново зачака и Джими — с него. Зачуди го оръжието на Козодоя. Тежкият арбалет съвсем не беше най-добрият избор за опитен стрелец, защото отстъпваше по точност на средно добър лък. По-подходящ беше за не толкова обучен в стрелбата, а и защото ударът беше силен. Веднъж Джими беше видял стоманена кираса, изложена в една кръчма. Металният нагръдник беше с дупка колкото юмрука му, пронизана от стрелата на тежък арбалет. Бяха я овесили на стената не заради големината на дупката, съвсем обичайна за оръжието, а защото носещият я воин някак бе оживял. Но оръжието си имаше недостатъци. Освен че ставаше неточно на повече от дузина разкрача, имаше малък обхват.

Джими протегна врат да изгледа отново Козодоя и усети леко пукване под дясната си ръка. Премести предпазливо тежестта си на лявата. Изведнъж една от керемидите под дланта му се счупи със силно прашене, плъзна се надолу и се разби с трясък върху каменната настилка на улицата. За Джими това прозвуча като небесен гръм, предвещал съдбата му.

Убиецът се завъртя с нечовешка бързина и стреля. Единствено подхлъзването на Джими опази живота му, защото нямаше да може да

залегне достатъчно бързо, за да избегне стрелата, но тежестта му осигури нужната бързина. Срина се върху покрива и чу как металната стрела профуча над главата му. За кратък миг си представи как главата му се пръсва като зряла тиква и отправи тиха благодарствена молитва към Банат, бога покровител на крадците.

По-нататък го спаси рефлексът му, защото вместо да се скове на място, той се превъртя светкавично. А на мястото, където лежеше допреди миг, с трясък се стовари острието на сабя. Съзнавайки, че няма да може да надбяга убиеца, хлапакът скочи присвит на кълбо и с едно движение измъкна камата от ботуша си. Никак не си падаше по битките, но още в началото на кариерата си беше проумял, че понякога животът му може да зависи от използването на камата и се упражняваше с нея най-старателно, когато му останеше свободно време. Съжаляваше само, че този нощен набег по покривите не му бе позволил да си вземе и меч.

— Бързо се помоли на боговете, които са те довели тук, момче — изсъска убиецът. На Джими тази реплика му се стори неуместна, защото само отвличаше говорещия. Убиецът замахна, оръжието изсвистя във въздуха, където допреди миг стоеше Джими, и хлапакът хукна.

Втурна се по покрива и се метна обратно върху сградата на тепавичаря. Миг след това чу и тежкия скок на преследвач. Затича се бясно напред и се озова пред зейнала пропаст. В бързината му беше излязло от ума, че от тази страна на сградата има широка пресечка и че съседната сграда е невъзможно далече. Закова се на място и се обърна.

Убиецът се приближаваше бавно, насочил върха на сабята си към Джими. Изведнъж на хлапака му щукна нещо и той заподскача и затупа бясно с пети по керемидите. Само след миг на шумотевицата се отзова гневен глас отдолу:

— Крадец! Обират ме!

Джими моментално си представи надвесения през прозореца тепавичар — как вдига по тревога градската стража, и много му се дося убиецът да си представи същото. Суматохата долу със сигурност щеше да изпълни улиците около къщата с патрули и любопитни зяпачи. Хлапакът бързо се помоли дано наемникът да реши да побегне, вместо да си отмъщава.

Убиецът обаче не обърна внимание на виковете на стопанина и продължи да се приближава към Джими с насоченото оръжие. Замахна отново, а Джими се сниши, свря се под гърдите му, замахна с камата и усети как върхът ѝ промуши ръката на Козодоя, държаща сабята. Оръжието издрънча долу на паважа, а убиецът изрева от болка, заглушавайки виковете на тепавичаря. Джими чу как кепенците се тръшнаха и се зачуди какво ли се е превъртало в ума на нещастния дебелак при този рев над главата му.

Убиецът избегна втория замах на Джими и измъкна кама от колана си. Отново настъпи, вече без приказки, стиснал оръжието в лявата си ръка. Джими чу виковете долу от улицата и едва се сдържа да не извика за помощ. Никак не беше сигурен, че ще надвие Козодоя, въпреки че убиецът се биеше с по-слабата ръка, но не изпитваше и голямо желание да обяснява какво търси на покрива на тепавичаря. А освен това ако извикаше помощ, докато стражата дойде, докато се качи по стълбите и стигне до покрива, работата щеше отдавна да е приключила.

Джими заотстъпва чак докато петите му не стъпиха на ръба на покрива. Убиецът се стегна, а момчето чакаше точно това. Присви се, моментално отстъпи назад и полетя надолу. Убиецът тъкмо замахваше и след като оръжието му не срещна очакваната; съпротива, изгуби равновесие и се преметна. Джими обаче успя да се улови за ръба и по-скоро усети, отколкото видя прелитания покрай него убиец.

За миг Джими увисна с пламнали от болка длани, мишци и рамене. Толкова просто беше да се пусне и да полети надолу в тихия мрак. Но момчето стисна зъби да преодолее умората и болката, напрегна стенещите си мускули и отново се покатери на покрива. Легна задъхан на керемидите, после се превърта и погледна надолу.

Убиецът лежеше неподвижно и неестествено извърнатият му врат показваше ясно, че вече не е жив. Момчето потръпна и бързо се сниши, когато видя двамата притичващи по уличката мъже. Те нагребиха трупа, обърнаха го, вдигнаха го и се забързаха. Джими се замисли. Това, че убиецът си имаше съдружници, беше сигурно доказателство, че начинанието не е лично, а на Гилдията на смъртта. Но кого бяха чакали да мине по улицата в този късен час? Огледа се и претегли риска да се позадържи тук още малко, за да задоволи

любопитството си срещу сигурната поява на градската стража само след няколко минути. Любопитството надви.

Сред мъглата отекна тропот на конски копита и скоро в светлото петно около горящия срещу дома на Триг уличен фенер се появиха двама ездачи. Кой знае защо, точно в този момент Триг реши да отвори отново кепенците и да се развика. Очите на Джими се разшириха, щом ездачите вдигнаха погледи към прозореца на тепавичаря. Хлапакът не беше виждал единия повече от година, но го познаваше много добре. Малкият крадец си направи изводи от видяното, поклати глава и реши, че е крайно време да офейква. Но мъжът, когото видя долу, накара Джими да реши, че работата му за тази нощ далеч не е свършила. Нощта най-вероятно щеше да се окаже дълга. Той се надигна и закрочи по Булеварда на крадците към приюта на Шегаджиите.

Арута дръпна юздите и вдигна глава към мъжа по нощница на прозореца, който ревеше с цяло гърло.

— Лаури, според теб за какво е тази врява?

— Доколкото мога да разбера нещо от тези резове и писъци, онзи господинчо горе току-що е станал жертва на някакъв грабеж.

Арута се засмя.

— Това и сам го предположих.

Не познаваше добре Лаури, но му допаднаше хитрината и чувството за хумор у странстващия певец. Досещаше се, че има някаква неприятност между Лаури и Карлайн и че заради това Лаури го беше помолил да го придружи в пътуването му до Крондор. Карлайн щеше да дойде след седмица с Анита и Луам. Но Арута отдавна беше решил, че това, което Карлайн не желае да споделя с него, не е негова работа. Освен това, ако Лаури беше изпаднал в немилост пред Карлайн, Арута можеше да изпита само съчувствие към него. След Анита Карлайн беше последната личност, с която държеше да се скара.

Принцът огледа района. По прозорците на околните сгради се появиха сънени физиономии и започнаха да викат някой да им обясни какво става.

— Е, скоро някой ще дойде тук да проучва. Май ще е най-добре да си продължим по пътя.

Думите му излязоха пророчески, защото двамата се сепнаха от нечий глас, доехтял от мъглата:

— Насам!

От мрака изникнаха трима мъже със сивите плъстени шапки и жълтите табарди на градската стража. Най-левият патрулен — мъжага с биче телосложение и дебели навъсени вежди, носеше в едната си ръка запален фенер, а в другата — дебела тояга. Мъжът по средата беше в напреднала възраст, пред пенсия, ако се съдеше по външността му, а третият беше младок, но и на двамата им личеше, че имат опит с уличните крамоли — дланите им лежаха на дръжките на мечовете почти небрежно.

— Какво става тук? — попита с добродушна насмешка и в същото време властно най-старият.

— Някаква бъркотия в онази къща, стража. — Арута посочи прозореца на тепавичаря. — Двамата просто минавахме.

— А, вие тук ли бяхте, ваша милост? Е, предполагам няма да възразите да поостанете малко, докато разберем каква е тази работа. — Водачът на патрула даде знак на младока да огледа.

Арута мълчаливо кимна. Точно в този момент от вратата на къщата изхвърча едно пуфтящо кълбо с почервенияло лице, размаха ръце и се развика:

— Крадци! Обрах ме, влезли са ми в стаята, имота ми ограбиха! Питам аз, какво ще става сега, щом един честен, тачещ закона гражданин като мен не може да спи безопасно в леглото си, в собственото си легло? — Като видя Арута и Лаури, още по-силно се развика: — А, тия значи са крадците? — И изрева, насъбрал цялото достойнство, на което беше способен в омачканата си нощница: — Какво направихте със златото ми, скъпото ми златце къде е?

Мъжът с бичия врат дръпна развикалия се за ръката толкова силно, че го завъртя като пумпал и му изръмжа:

— Затваряй си устата, скъперник такъв!

— Скъперник значи! — изрева Триг. — И какво, питам аз, ви дава право да наричате един гражданин, един почтен, спазващ закона гражданин скъпер... — Млъкна и на лицето му се изписа неверие като видя излизащата от мъглата група конници. В челото на групата яздеше висок чернокож мъж, облечен в табарда на капитан от Кралската дворцова гвардия на принца. Забелязал събирането на улицата, той даде знак с ръка на хората си да спрат.

Арута тъжно поклати глава и каза на Лаури:

— Дотук с тихото ни пристигане.

Капитанът подвижна:

— Стража, какво става тук?

Старшият на стражата отдаде чест.

— Точно това се канех да разбера, капитане. Доколкото разбрахме, тия двамата тук... — Той посочи Арута и Лаури.

Капитанът приближи с коня и се разсмя. Старшият го изгледа накриво, без да знае какво да каже. Гардан, бившият сержант в гарнизона на Крудий, дръпна юздите и отдаде чест.

— Добре дошли в своя град, ваше височество.

При тези думи останалите конници също отдадоха чест на своя принц.

Арута отвърна на поздрава, след което се здрависа с Гардан. Стражарят и тепавичарят ги гледаха онемели.

— Певецо — каза Гардан, — радвам се, че и с теб се виждаме отново. — Лаури прие поздрава с усмивка и махна с ръка. Познаваше се с Гардан съвсем малко, преди Арута да го изпрати в Крондор да поеме командването на града и дворцовата гвардия, но чернокожият войник с посребряла коса му допаднаше.

Арута се извърна към скованите стражи и слисания шишко. Стражите бяха свалили шапки и старшият измърмори:

— Ваше височество, много моля за прошка. Не ви познах. Не съм искал да ви оскърбя, ваше благородие.

Арута поклати глава развеселен.

— Никого не си оскърбил, стражарю. Вие си изпълнявахте дълга, и при това както трябва. — После се обърна към Гардан. — Впрочем, как, в името на небесата, успя да ме намериш?

— Херцог Калдрик ни изпрати точния маршрут с новината, че идвате от Риланон. Очакваше се да пристигнете утре, но казах на граф Волней, че най-вероятно ще се опитате да се промъкнете тази нощ. След като яздите от Саладор, имаше само една порта, през която можеше да влезете... — той посочи по улицата към източната порта, невидима оттук през гъстата сивота — ... и ето ни тук. Пристигнахте дори по-рано, отколкото очаквах. Къде са останалите от свитата ви?

— Половината гвардейци придружават принцесата към имението на майка ѝ. Останалите са на бивак на шест часа езда от града. Не можах да изтърпя още една нощ на пътя. Освен това има да се свършат куп неща. — Гардан погледна принца озадачено, но Арута допълни

само: — Останалото ще разбереш, като поговоря с Волней. — Е — той погледна към тепавичаря, — кой е този гръмогласен приятел?

— Това е Триг тепавичарят, ваше височество — отвърна старшият. — Твърди, че някой нахълтал в стаята му и го обрал. Казва, че се събудил от тупурдия на покрива му, бой е имало.

Триг го прекъсна.

— Биха се над главата ми, над... самата ми... глава... — Чак сега се усети на кого говори и гласът му изтъня. — Ваше височество — довърши смутено дебелакът.

Стражарят с дебелиите вежди го изгледа свирепо.

— Разправа, че чул някакъв писък и после си дръпнал като костенурка главата от прозореца.

Триг закима енергично.

— Все едно че някой проклетник извършваше убийство, ваше височество. — Мъжът с бичия врат сръга здраво Триг в ребрата, ядосан от прекъсването.

Младият стражар излезе от мъглата откъм страничната уличка.

— Това го намерих върху купчина смет от другата страна на улицата, Берт. — Младокът подаде сабята на убиеца. — Имаше малко кръв по дръжката, но острието беше чисто. Имаше и малка локва кръв наред уличката, но никакъв труп.

Арута даде знак на Гардан да прибере оръжието. Младият стражар, забелязал гвардейците и явния авторитет на двамата новодошли, подаде сабята и побърза да свали шапка.

Арута взе оръжието от Гардан, огледа го, не видя нищо забележително по него и го върна на стражаря.

— Връщай гвардейците си, Гардан. Вече е много късно и почти не им остана време за сън.

— А крадецът? — викна тепавичарят. — Че това ми беше имотецът, цял живот съм го събирал! Сега какво да правя?

— Моите съжаления, добри ми тепавичарю, но бъдете сигурен, че стражата ще направи всичко възможно да ви върне ограбеното — каза принцът.

Берт се обърна към Триг.

— Сега, уважаеми господине, съветвам ви да се приберете и да поспите колкото остава до заранта. Утре можете да внесете оплакване на дежурния сержант на стражата. Ще му опишете какво ви е взето.

— Какво ми е взето? Злато, човече, това ми е взето! Имането ми, цялото ми имане!

— Злато значи? Хм — отвърна му Берт най-спокойно, с глас на врял и кипял в подобни случки. — В такъв случай ви съветвам да се приберете, а от утре да започнете отново да си трупате имането, щото е сигурно колкото тая мъгла в Крондор, че от него и един петак няма да видите. Но хич не се отчайвайте, добри ми господине, вие сте оправен човек и златото бързо идва в ръцете на хора от вашия сой и с вашите възможности.

Арута потисна смеха си, защото въпреки личното си нещастие човекът изглеждаше много смешно в раздърпаната си ленена нощница и килнатата над носа му нощна шапчица.

— Добри ми тепавичарю, ще ви обезщета. — Той измъкна камата от колана си и я връчи на стражаря Берт. — Това оръжие носи фамилия ми герб. Единствените други като него се носят от братята ми, краля и херцога на Крудий. Върнете го утре в двореца и ще ви го заменят с цяла торба злато. Не искам да има нещастни тепавичари в Крондор в деня на завръщането ми. А сега ви желая на всички лека нощ. — Арута пришпори коня си и поведе спътниците си към палата.

След като принцът и гвардейците се скриха в сумрака, Берт се обърна към Триг.

— Е, драги ми господине, виж как всичко свърши добре — рече той и подаде камата на тепавичаря. — А на всичко отгоре имахте и честта да сте един от малцината простосмъртни, които могат да се похвалят, че са говорили лично с принца на Крондор, въпреки малко странните и объркани обстоятелства. — На хората си каза: — Ние да си тръгваме на обиколката. В такава нощ из Крондор ни чакат още забавления. — Даде им знак да го последват и се скри в избеляващата мъгла.

Триг остана сам. Помая се, след което лицето му грейна и той извика на жена си, както и на всички, които все още надничаха от околните прозорци:

— Ей, говорих с принца! Аз, Триг тепавичаря!

И готов да литне от щастие, тепавичарят помъкна шкембето си към топлата постеля, притиснал камата на Арута до гърдите си.

Джими се провираше през тесните тунели. Проходът беше част от сложната плетеница канали и разни други подземни съоръжения, обичайни за тази част от града, всяка крачка от които се контролираше от Шегаджиите. Подмина един боклукчия — несретник, който се препитаваше, ровейки в сметта, стичаща се размита от водата в канавката към канала. Човекът ровичкаше мръсната тиня с тояга, за да намери някоя паднала монета. Всъщност само се правеше, че ровичка, а си беше караул. Джими му махна с ръка и се сниши под една провиснала греда, изпаднала явно от някое срутено мазе, и се озова в широка зала, изровена сред лабиринта от тунели. Ето това беше самото ядро, явката на крадците. Приютът на Шегаджиите.

Джими си взе меч от стойката за оръжия, намери си един тих кът и се свря в него, притеснен от проблема, пред който се беше оказал. Според правилата трябваше да се изповяда за непозволеното си проникване в къщата на тепавичаря, да се лиши от повечето злато и да изтърпи наказанието, което Нощният майстор решише да му наложи. Все едно, до утре следобед гилдията щеше да знае, че стиснатият тепавичар е обран. След като се разбереше, че наоколо не е действал някой гостуващ крадец, всички подозрения щяха да паднат върху него и още неколцина други, за които се знаеше, че имат навик да шарят нощем без позволение. И всяко наказание, което го чакаше тогава, щеше да е два пъти по-жестоко, защото не си го е признал сега. Въпреки това Джими не можеше да мисли само за личния си интерес, защото разбираше, че целта на убиеца не е била някой друг, а самият принц на Крондор. А Джими беше прекарал достатъчно време с Арута, докато Шегаджиите криеха принца и принцеса Анита от хората на Батира, за да изпитва към принца симпатия. При това Арута му беше подарил този меч, който момчето почти винаги носеше на бедрото си. Не, Джими не можеше да пренебрегне наличието на убиеца, но и не можеше да реши какво да предприеме.

След дълги разсъждения Джими реши. Най-напред щеше да се опита да предупреди принца, а след това — да пробута сведението за убиеца на Алвърни Бързака — Дневния майстор. Алвърни му беше приятел и позволяваше на Джими малко повече волности от Гаспар да Вей, Нощния майстор. Алвърни нямаше да спомене на Праведника за това, че Джими се е ослушал да докладва веднага, стига хлапакът да не се забавеше прекалено. Което означаваше, че Джими трябваше бързо

да се добере до Арута, а после веднага да се върне и да говори с Дневния — най-късно преди утре вечер. Всяко забавяне щеше да компрометира Джими дотолкова, че дори и Алвърни нямаше да може да го отърве. Колкото и великодушен да беше застаряващият Бързак, вече в залеза на кариерата си, все пак си беше Шегаджия. Предателството към гилдията бе недопустимо.

— Джими!

Джими вдигна глава и видя нахълталия в приюта Дейз Златистия. Макар и доста млад, чаровникът крадец имаше солиден опит зад гърба си в облекчаването на стари самотни дами от излишното им имущество. Разчиташе повече на неотразимата си русолява външност, отколкото на ловкостта. Дейз се завъртя да му покаже финото си облекло.

— Какво мислиш?

Джими кимна одобрително.

— Шивачи ли обираме вече?

Златистия замахна закачливо да го удари, Джими лесно му убягна и младежът приседна до хлапака.

— Не бе, смотано улично пале такова. Сегашната ми „благодетелка“ е вдовицата на прочутия майстор пивовар Фалън. — Джими беше чувал за него. Ейлът и бирите му се ценяха толкова високо, че понякога бяха дори на трапезата на покойния принц Ерланд. — И заради добрата стока на покойния ѝ съпруг, работа, която сега тя върти, е получила покана за приема.

— Прием ли? — Джими разбра, че Златистия се е докопал до някоя добра клюка и много го сърби да я каже, но когато той сам реши.

— А — отвърна Златистия, — ама аз още ли не съм ти споменал за сватбата?

Джими завъртя очи нагоре от досада, но продължи играта.

— Каква сватба, Златист?

— Как каква? Кралската сватба, разбира се. Е, нас ще ни сложат далече от кралската трапеза, но няма да сме най-открая.

Джими се изправи като ужилен.

— Кралят? В Крондор!

— Естествено.

Джими стисна Златистия за ръката.

— Я дай отначало.

Ухилен, чаровният, но не особено схватлив младеж започна да му обяснява доверително.

— Вдовицата Фалън е уведомена не от кого да е, а лично от главния снабдител на двореца, с когото се познават от седемнайсет години, че им трябва допълнителни доставки за един месец напред, цитирам: „за кралската сватба“. Човек спокойно може да заключи, че кралят ще дойде за собствената си сватба.

Джими поклати глава.

— Не бе, тъпак. Не е кралят. Това са Анита и Арута.

Златистия изглеждаше готов да се нацупи от забележката, но после очите му светнаха от любопитство.

— Че какво те кара да мислиш така?

— Кралят се жени в Риланон. Принцът се жени в Крондор. — Златистия кимна, давайки да се разбере, че му звучи смислено. — Аз се криех с Анита и Арута; беше само въпрос на време да се оженят. Той затова се е върнал. — Дейз го изгледа озадачено и Джими бързо добави: — Или ще се върне скоро.

Умът му заработи трескаво. Не само Луам щеше да пристигне в Крондор за сватбата, но и всяка по-знатна особа от Запада, а и немалко от Изтока. А щом и Дейз знаеше за сватбата, значи половината жители на Крондор също го знаеха, а другата половина щяха да го научат преди утре привечер.

Унесът на Джими се прекъсна от появата на Смееция се Джак, Нощният старши и първи помощник на Нощния майстор, който застана пред двамата младоци с ръце на бедрата и рече:

— Нещо май ти се върти в главичката, момче?

Джими никак не си падаше по Джак. Беше вечно кисел, със стиснато чене, често избухваше и проявяваше неоправдана жестокост. Единствената причина за високия му пост в гилдията беше умението му да държи здраво в юздите си побойниците на гилдията и другите по-горещи глави. Неприязънта между Джими и Джак беше съвсем взаимна, защото тъкмо хлапакът му беше лепнал прякора „Смееция се“. Откакто Джак бе попаднал в гилдията, никой не помнеше да го е чувал да се смее.

— А, нищо — отвърна Джими.

Джак присви очи и изгледа Джими и Дейз изпитателно.

— Чувам, че край източната порта е имало някаква врява. Не си се мяркал там тази нощ, нали?

Джими запази безизразна физиономия и изглежда Дейз все едно че въпросът се отнася за него. Златистия поклати отрицателно глава. Джими се зачуди дали Джак вече е разбрал за Козодоя. Ако знаеше и ако някой го беше мернал наоколо, хлапакът не можеше да очаква и капка милост от биячите на Джак. Все пак, ако Джак имаше улики, щеше направо да го обвини, а не да го разпитва. Хитруването не беше отличителна черта за Джак. Затова Джими подхвърли с най-невинна физиономия:

— Пак ли някоя пианска свада? Не, аз си спях повечето време.

— Добре. Значи си свеж — каза Джак. Врътна глава към Дейз, давайки му да разбере, че е време да се разкарва. Златистия се надигна и напусна без въпроси, а Джак вдигна ботуша си на пейката до Джими. — Стягай се, че тази нощ ни чака работа.

— Сега? — намръщи се Джими, пресметнал набързо, че нощта му е отишла. До изгрев-слънце оставаха някакви си пет часа.

— Специална поръчка. Лично от него — поясни мъжът, като се подразбираше Праведника. — Някакви кралски работи гласят в палата, а идва и посланикът на Кеш. Снощи е пристигнал цял товар с дарове. Сватбени. Ще ги откарат в двореца най-късно утре до обед, така че тази нощ е единственият ни шанс да ги отарашим. Рядък, при това. — Тонът му не оставяше и сянка на съмнение, че участието на Джими не е желателно, а задължително. Хлапакът се надяваше да подремне малко, преди да хукне към палата, но явно нямаше да стане. Той попита примирено:

— Кога и къде?

— След час, до големия склад една пресечка над хана „Щипещия рак“, до пристанището.

Джими знаеше мястото. Кимна и без повече приказки остави Смеещия се Джак. Заизкачва се по стъпалата към улицата. Въпросът с убийците и заговорите трябваше да изчака още няколко часа.

Мъглата продължаваше да тегне над Крондор. Кварталът със складовете до пристанището обикновено беше тих в ранните часове на утрото, но тази нощ всичко наоколо изглеждаше като от друг свят.

Джими се промъкваше между огромните бали със стока, твърде малоценни, за да оправдаят допълнителния разход с прибирането им в складове и по същата причина — незастрашени от обир.

Суров памук, фураж, камари дървен материал — всичко това образуваше влудяващо заплетен лабиринт, през който Джими се движеше тихо. Зърнал беше, докато идваше насам, неколцина пристанищни пазачи, но нощната влага и щедрият подкуп ги бяха задържали под навеса им край огъня. Освен ако не се вдигнеше някоя голяма крамола, нищо нямаше да ги отвлече от топлото. Шегаджиите отдавна щяха да са се махнали от района преди задрямалите пазачи да се размърдат.

Стигнал уреченото място, Джими се огледа, но не видя никого, свря се в един ъгъл и зачака. По навик беше дошъл по-рано от останалите, тъй като обичаше да обмисли нещата, преди да започне акцията. Освен това в заповедта на Смееция се Джак имаше нещо, което го държеше нащрек. Толкова важна работа рядко се подготвяше в последния момент, а още по-голяма рядкост беше Праведника да позволи действие, което би предизвикало гнева на принца — кражбата на сватбени дарове със сигурност щеше да предизвика гнева на Арута. Но мястото на Джими в гилдията не беше чак толкова високо, за да знае кое е редно и кое — не. Трябваше само да стои нащрек.

Чуха се тихи стъпки и Джими се напрегна. Идващият се движеше предпазливо, както трябваше да се очаква, но заедно със стъпките момчето долови и някакъв странен звук. Беше лекото издрънчаване на метал в дърво и веднага щом осъзна това, Джими скочи встрани. Последва силен удар, пръснаха се трески и една стрела от арбалет разцепи страната на сандъка, където допреди секунда седеше той.

Миг след това от сумрака към него се затичаха две тъмни фигури.

Със сабя в ръка, Смееция се Джак врѣхлетя мълчаливо върху Джими, докато спътникът му зареждаше арбалета си за нов изстрел. Джими измъкна оръжията си светкавично, парира замаха на Джак отгоре с камата и удари с меча напред. Джак отскочи настрани и двамата смениха местата си.

— Сега ще те видим колко си добър, момченце — озъби се Джак.
— Тоя път ще ти видя кръвчицата и наистина ще се разсмея.

Джими не пожела да се включи в отвличащата беседа. Отвърна само с атака с меч, принуждавайки Джак да отстъпи. Не хранеше никакви илюзии, че е по-добър от Джак — искаше само да удържи още малко, докато измисли как да избяга.

Запристъпваха напред-назад, разменяйки си атаки и парирания, като всеки от двамата гледаше да намери пролука в защитата на другия. Джими опита забивка с острието напред, не улучи, залитна за миг и изведнъж левият му хълбок пламна — Джак бе успял да го перне със сабята си: болезнена рана, която скоро щеше да изцеди силите му, но не фатална, поне засега. В следващия миг Джак атакува, бързайки да се възползва от предимството. Джими заотстъпва, едва отбивайки свирепите му удари.

Внезапният вик към Джак да се дръпне настрани предупреди Джими, че другият нападател е заредил арбалета, и хлапакът отскочи, така че Джак да остане между него и съучастника си. Джак замахна отгоре и силата на удара принуди хлапака да се срине на колене.

Джак изведнъж отскочи назад, сякаш нечия гигантска шепа го беше стиснала за гърлото и го беше отхвърлила. Блъсна се в един от големите сандъци и очите му се оцъклиха от неверие, след което се завъртяха и отпуснатите му пръсти изтърваха сабята. За миг Джими видя на мястото, където допреди миг се намираха гърдите на Джак, кървава маса от раздралата ги метална стрела. Ако не беше внезапната атака, стрелата щеше да е пронизала гърба на момчето. Джак се отпусна без звук и Джими видя, че е прикован за сандъка. Свит на кълбо, Джими скочи и се извърна към другия, който изруга, хвърли арбалета, измъкна сабята си и скочи срещу него. Замахна към главата му, а момчето се сниши и метна дългата си кама. Острието й перна другия по хълбока и мъжът погледна към раната — нищо особено, само колкото да го отвлече. Но този кратък миг беше точно това, от което имаше нужда Джими — той скочи напред, прониза противника си и по лицето на непознатия за миг премина сянка на изумление и неразбиране.

Мъжът залитна назад и Джими рязко измъкна оръжието от гърдите му. После издърпа камата си от хълбока на мъртвия, изтри и двете оръжия и ги прибра в каниите. Огледа и раната си — не беше тежка.

Стисна зъби да преодолее гаденето, олюля се и пристъпи към прикования към сандъка Джак. Двамата никога не бяха изпитвали добри чувства един към друг, но защо беше тази толкова старателно изпипана клопка? Дали всичко това не беше свързано по някакъв начин с опита за убийство на принца. Трябваше да се обмисли, след като поговори с принца, но ако се окажеше, че има пряка връзка, това говореше много лошо за Шегаджиите. Възможността за вероломство от страна на толкова високопоставена фигура като Смеещия се Джак щеше да разтърси гилдията из основи.

Колкото и да беше замаян от тежкото изпитание, Джими никога не губеше здравия си практицизъм. Лиши Джак и съучастника му от кесиите, които се оказаха задоволително пълни, и след като пребърка грижливо приятеля на Джак, забеляза нещо на шията му.

Беше златна верижка, на която висеше абаносова фигурка на козодой. Огледа замислено талисмана, след което го пхна в джоба на туниката си. Озърна се и видя едно подходящо кътче, където можеше да скрие двата трупа. Издърпа металната стрела от гърдите на Джак, довлече него и другия в нишата между двете бали и ги струпа един върху друг. После превъртя двата повредени сандъка така, че да се виждат здравите им страни. Щяха да минат поне няколко дни преди някой да открие труповете.

Без да обръща внимание на парещата рана и на умората, Джими се огледа, за да се увери, че не го е видял никой, след което потъна в мъгливия сумрак.

ГЛАВА 3

ЗАГОВОРИ

Арута нападна стремглаво. Лаури заподвиква окуражително на Гардан, докато принцът принуждаваше партньора си да отстъпва. Певецът доброволно бе отстъпил честта на първия двубой на Гардан — беше партнирал на Арута всяка сутрин по пътя от Саладор до Крондор. Макар упражненията да бяха изострили уменията му да борава със сабята, поръждявали от дългия престой в кралския дворец, му беше писнало непрекъснато да губи от бързия като мълния принц. Тази сутрин поне щеше да има още някой, с когото да сподели поражението. Но и старият войник знаеше нещичко, така че изведнъж принуди Арута да заотстъпва. Лаури ахна от възторг, разбрал, че капитанът само е приспал вниманието на Арута, оставяйки му лъжливото впечатление, че държи нещата под свой контрол. Но след свирепа размяна на удари принцът отново настъпи и Гардан извика:

— Стига!

После прибра сабята и каза:

— През целия ми живот само трима мъже са ме надвивали с оръжието, ваше височество: мечемайстор Фанън, баща ви и сега вие.

— Голяма тройка — подхвърли Лаури. Арута тъкмо се канеше да му предложи една схватка, но нещо привлече погледа му.

В края на тренировъчната площадка на двореца, до стената, отделяща палата от една странична уличка и града долу, растеше голямо дърво. В клоните на това дърво нещо се беше раздвижило. Един от гвардейците вече крачеше натам.

Изведнъж една дребна фигура скочи от клоните. Арута, Лаури и Гардан бяха застанали нащрек, с извадени саби. Стражът хвана момъка, какъвто се оказа неочакваният посетител, под мишницата и го поведе към принца.

Арута изведнъж го позна.

— Джими?

Джими се приведе в поклон, леко намръщен от болката на хълбока, превързан саморъчно с първата дрипа, която му бе попаднала тази заран.

— Ваше височество, вие познавате този младеж? — възкликна Гардан.

Арута кимна.

— Да. Е, малко е попорасъл, проклетникът, но се познаваме. Господа, пред вас е Джими Ръчицата, живата легенда сред уличните бандити и крадци на кесии. Това е момчето, което помогна на мен и Анита да избягаме от града.

Лаури изгледа момчето с присвити очи и се засмя.

— Не го видях ясно, защото в склада беше тъмно, когато Шегаджиите ни изведоха с Касуми от Крондор, но си залагам зъбките, че това е същият хлапак. „При Мамчето има веселба.“

Джими се ухили.

— И всички там ще си прекараме добре.

— Значи и ти го познаваш? — каза Арута.

— Нали ви разправях, че когато с Касуми носехме посланието за мир от цуранския император до крал Родрик, имаше едно момче, което ни преведе от склада до градската порта и подлъга стражите, докато ние се измъкнем от Крондор. Същото момче е. Така и не запомних името му.

Арута прибра сабята си, а с него — и останалите.

— Е, Джими, макар че се радвам да те видя отново, остава открит въпросът с катеренето през стената в двореца ми.

Джими сви рамене.

— Помислих, че сигурно ще искате да се видите с един стар познат, ваше височество, но едва ли щях да убедя гвардейците на капитана да ви известят.

Гардан се усмихна на дръзкия отговор и даде знак на гвардееца да пусне момчето.

— Може би си прав, непрокопсанико.

Джими изведнъж си даде сметка, че изглежда доста окаяно пред тези мъже, свикнали да виждат около себе си добре облечените обитатели на палата. От мръсната и рошава коса, та чак до босите си стъпала приличаше досущ на улично просяче. После забеляза добродушната насмешка в очите на Гардан.

— Не се оставяй да те подведе външността му, Гардан. Много по-способен е, отколкото допускат годините му. — Арута се обърна към Джими. — Донякъде уронваш престижа на гвардейците на Гардан, влизайки по този начин. Предполагам, че имаш сериозна причина да ме търсиш.

— Да, ваше височество. Работата е страшно сериозна и спешна.

Арута кимна.

— Е, казвай тогава каква е тази толкова сериозна и спешна работа?

— Някой е определил цена за главата ви.

На лицето на Гардан се изписа стъписване. Лаури зяпна.

— Какво... как?

— Кое те кара да мислиш така? — попита Арута.

— Защото някой вече се опита да я вземе.

Освен Арута, Лаури и Гардан още двама слушаха разказа на момчето в съвещателната зала на принца. Волней, графът на Ландрет, който преди служеше като помощник на канцлера на Западните владения херцог Дуланик, изчезнал безследно по време на вицекралството на Ги дьо Батира. До Волней седеше отец Натан, жрец на Бялата Сунг, богинята на Верния път, на времето един от главните съветници на принц Ерланд и присъстващ сега по покана на Гардан. Арута не познаваше двамата, но през няколкото месеца на неговото отсъствие те бяха спечелили доверието на Гардан с разумните си преценки, а неговото мнение се ценеше високо от Арута. Докато го нямаше, Гардан всъщност бе действал като рицар-маршал на Крондор, а Волней бе изпълнявал ролята на временен канцлер.

И двамата мъже бяха възпълни, но докато Волней имаше вид на човек, непознаващ физическото усилие, просто дебел, то Натан по-скоро приличаше на бивш борец, надебелял на стари години. Никой не проговори, докато Джими не приключи с описанието на двете си битки предната нощ.

Волней изгледа за миг хлапака изпод дебелиите си, грижливо вчесани вежди.

— Направо фантастично. Само дето не желая да повярвам, че може да съществува такъв заговор.

— Няма да съм първият принц, към когото се е насочило оръжието на наемен убиец, граф Волней — каза Арута. — Гардан,

удвоете веднага охраната, но кротко и без обяснения. Не искам из палата да плъзват слухове. След две седмици в тези коридори ще се изсипят всички по-важни особи на Кралството, начело с брат ми.

— Може би трябва да предупредите и Негово величество? — каза Волней.

— Не — отвърна отсечено Арута. — Луам ще пътува с цяла рота от кралската си гвардия. Изпратете част крондорски пиконосци да го срещнат при Малаково средище, но без приказки, все едно че е официален почетен ескорт. Ако сто души не могат да го предпазят, значи никой няма да може. Не, нашият проблем е тук, в Крондор. И се боя, че нямаме голям избор от възможности.

— Не съм сигурен, че ви разбрах, ваше височество — каза отец Натан.

Лаури извъртя очи към тавана, а Джими се ухили. Арута се усмихна мрачно.

— Изглежда, само двамата ни улични приятели разбраха какво трябва да направим. — Арута се обърна към Джими и Лаури и каза: — Трябва да хванем жив Козодой.

Арута седеше тихо, а Волней крачеше из трапезарията. Лаури, преживял немалко гладни години и приучил се да яде при всяка възможност, се хранеше, докато тумбестият граф на Ландрет мереше с крачки дължината на залата. Арута изглежда как Волней зави покрай масата за нова обиколка и каза изнервено:

— Графе, наистина ли е необходимо да крачите така?

Графът, потънал в тежък размисъл, се закова на място, поклони се леко на Арута, но на лицето му се бе изписало раздражение.

— Ваше височество, съжалявам за притеснението... — Тонът му показваше, че изобщо не съжалява, и Лаури се подсмихна. — Но да се доверите на оня крадец си е пълен идиотизъм.

Очите на Арута се разшириха от изумление и двамата с Лаури се спогледаха. Лаури се окашля.

— Скъпи ми графе, зарежете най-послед тези заобикалки. Хайде, кажете на принца какво ви е на ума. Кажете го направо!

Волней усети гафа си и се изчерви.

— Моля ви за извинение, аз... — Този път изглеждаше наистина смутен.

Арута го удостои с кривата си полуусмивка.

— Извинен сте, Волней, но само за грубостта. — Изгледа го мълчаливо и добави: — Впрочем, искреността ви е доста освежаваща. Продължете.

— Ваше височество — заговори твърдо Волней, — доколкото на мен ми се струва, това хлапе е само част от някаква заплетена игра, целяща да ви хванат, да ви унищожат може би, като той твърди, че други го искали.

— И какво трябва да направя според вас?

Волней поклати глава.

— Не знам, ваше височество, но да изпратите това момче на разузнаване е просто... не знам.

Арута каза:

— Лаури, кажи моля те на нашия приятел и съветник графа, че всичко е наред.

Лаури удари здрава глътка вино и каза:

— Всичко е наред, графе. — Арута изгледа мрачно трубадура и Лаури добави: — Всъщност, ваше благородие, направено е всичко възможно. Едва ли някой познава този град по-добре от него. Джими е Шегаджия. Може да намери дирята към Козодоите по-добре от дузина шпиони.

— Спомнете си — намеси се Арута, — че се бях натъкнал на началника на тайната полиция на Ги, самия Джокко Радбърн, изключително безскрупулен човек, който беше готов на всичко, само и само да намери Анита и да я върне в двореца. Шегаджиите го надвиха.

Волней като че ли се отпусна малко и даде знак, че чака позволение от принца да седне. Арута махна с ръка към свободния стол, дебелакът седна и изпъшка:

— Може и да си прав, певецо. Просто не мога да измисля средства за защита срещу заплахата. Представата за развилнели се убийци не ми дава покой.

Арута се надвеси над масата.

— На мене още по-малко. Не забравяйте, Волней, че, изглежда, аз съм бил мишената им.

Лаури кимна.

— Едва ли са се целили по мен.

— Някой ценител на музиката, може би? — контрира сухо Арута. Волней изпъшка.

— Съжалявам, че се държа толкова неуместно. По не един повод ми се е дощявало веднъж завинаги да се свърши с тази моя тегоба с администрирането на провинцията.

— Глупости, Волней — прекъсна го Арута. — Вие свършихте тук огромна работа. Когато Луам настоя да тръгна на източната обиколка с него, възразих с аргумента, че Западните владения ще страдат, ако не са под моята ръка, поради резултата от управлението на Батира, а не защото съм се съмнявал във вас. Но съм доволен, че не се оказа така. Съмнявам се, че някой щеше да ръководи ежедневните дела на владенията по-добре от вас, графе.

— Благодаря, ваше височество — отвърна Волней, не особено развълнуван от похвалата.

— Всъщност тъкмо се канех да ви помоля да останете на поста. След загадъчното изчезване на лорд Дуланик нямаме херцог на Крондор, който да действа от името на града. Луам не може да обяви поста за освободен — освен ако не опозори паметта на Дуланик, лишавайки го от титлата — още две години, но всички ние можем да приемем, че е загинал от ръцете на Ги или на Радбърн. Така че засега според мен трябва да се задоволим с вашата роля на временен канцлер.

Волней като че ли не остана много доволен от новината, но при обявеното сдържано. Каза само:

— Благодаря на ваше височество за доверието.

Разговорът се прекъсна от появата на Гардан, отец Натан и Джими. Бичият врат на Натан се беше издул и той почти довлече момчето до един от столовете. Кръвта на лицето на хлапака се беше изцедила и беше плувнал в студена пот. Без никакви официалности Арута посочи стол на жреца и той помогна на момчето да седне.

— Какво става? — попита Арута.

Гардан се усмихна укорително.

— Този наш млад храбрец е обикалял цяла нощ с лоша рана на хълбока. Сам я е закъпил и се е превързал.

— Почнала е да бере — добави Натан, — така че се принудих да я изчистя и наложа. Настоях да я оправя преди момчето да дойде при вас, защото почна да го тресе. Не е необходима магия, за да се

предпази една рана от загниване, но всеки уличен хлапак си въобразява, че е знахар. Затова се е възпалила. — Той погледна Джими. — Пребледнял е малко заради ножа, но ще се оправи след няколко часа... стига да не я отвори отново — добави старецът и погледна Джими.

Джими го изгледа засрамено.

— Съжалявам, че ви отворих работа, но при други обстоятелства щях да си я изцеря.

Арута се обърна към хлапака.

— Какво откри?

— Тая работа с ловенето на наемни убийци май ще се окаже трудна, отколкото си мислех, ваше височество. Има един начин да се доберем до тях, но е много оплетен и заобиколен. — Арута му кимна да продължи. — Наложил ми се да се поомеся повечко с разни образи по улицата, но се добрах до нещо. Ако човек иска да потърси услугите на Гилдията на смъртта, трябва да прескочи до храма на Лимс-Крагма. — Натан направи боязлив жест на защита при споменаването на Богинята на смъртта. — Изрича се молитва и се оставя жертва пред обозначена за това урна, но името ви трябва да е извезано със златна нишка на пергамента. В рамките на един ден ще ви потърсят те. Казвате им името на жертвата, те казват цената си. Плащате или не приемате. Ако решите да платите, казвате им къде и кога ще доставите златото. Ако не, те изчезват и повече няма да ги намерите.

— Ясно — каза Лаури. — Те диктуват къде и кога, за да е трудно да им сложиш капан.

— Невъзможно, според мен — вметна Гардан.

— Няма невъзможни неща — каза замислено Арута.

След дълга пауза Лаури скочи.

— Измислих!

Арута и останалите го погледнаха.

— Джими, ти каза, че те ще се свържат с всеки, който ще достави златото за един ден. — Джими кимна. — В такъв случай имаме нужда от човек, който ще остави златото и ще остане след това някъде. На място, което е под наш контрол.

— Много проста идея, стига да се сети човек, Лаури — каза Арута. — Но къде?

— Има няколко места, които можем да наемем временно, ваше височество, но собствениците им са доста неблагоприятни — каза Джими.

— Знам едно място — обяви Лаури. — Стига нашият приятел Джими да е готов да изрече молитвите, така че Козодоите да не се усъмнят, че е клопка.

— Не знам — отвърна Джими. — Работите в Крондор много се заплетоха. Ако съм заподозрян, никога няма да получим друга възможност. — Напомни им за нападението на Джак и непознатия му спътник с арбалета. — Може просто да ми е имал зъб. Познавам хора, които побесняват от един прякор, но ако не е било така... Ако Джак по някакъв начин се е забъркал с този убиец...

— Тогава — каза Лаури — Козодоите са привлекли на своя страна висш служител на Шегаджиите. Може би дори Върлината?

Джими се смути и маската на храбрец се смъкна от лицето му.

— Тази възможност ме безпокои не по-малко от мисълта, че някой може да прониже Негово височество със стрела. Вече от доста време съм пренебрегвал клетвата си пред Шегаджиите. Трябваше да им го кажа още снощи, не мога повече да го отлагам. И освен това Върлината е прякор за пред външни хора. Ние му казваме Праведника.

Момчето понечи да стане.

Волней го натисна здраво за рамото.

— Нахален хлапак! Да не искаш да кажеш, че някакъв си съюз на главорези си заслужава вниманието пред опасността, надвисна над твоя принц и може би над краля ти?

Джими отвори уста да възрази, но Арута каза:

— Мисля, че момчето каза точно това, Волней. Той е дал клетва.

Лаури скочи от мястото си, отиде при момчето, отмести Волней, наведе се и погледна Джими в очите.

— Момко, знаем, че си имаш свои грижи, но нещата, изглежда, се развиват много бързо. Ако са проникнали сред Шегаджиите, проговориш ли преждевременно, само ще ги улесниш да си прикрият дирите. Ако можем да спипаме един от тези Козодои...

Джими кимна.

— Ако Праведника разсъждава като теб, може и да оцелея, певецо. Вече ми изтече времето, през което можех да си прикрия действията с някаква невинна историйка. Скоро ще ми се потърси

сметка. Е, добре, ще занеса бележчицата на Дърпащата мрежите. И хич няма да се преструвам, като я помоля да ми намери добро местенце, стига да не е преждевременно.

— А пък аз — заяви Лаури — трябва да се видя с един приятел в една гостилница, за да оправим един заем.

— Добре — каза Арута. — Примката ще я стегнем утре.

Лаури и Джими излязоха, записани в кроежи кое как да стане. Арута ги изгледа, докато излизаха, и черните му очи едва скриваха тихия гняв, който тлееше в гърдите му. След толкова години борба през Войната на разлома се беше върнал в Крондор с надеждата за дълъг и мирен живот с Анита. Сега някой бе дръзнал да застраши този мирен живот. И щеше да си плати скъпо.

В хана „Пъстрия папагал“ беше тихо. Дъсчените кепенци на прозорците бяха плътно затворени заради внезапно врълхлетелия откъм Горчивото море шквал и гостилницата беше потънала в синкав дим от камината и от лулите на дузината посетители. За всеки случаен посетител ханът щеше да изглежда съвсем обичайно, за дъждовна нощ като тази. Ханджията Лукас и двамата му сина стояха зад дългия тезгях и от време на време някой от тях се шмугваше през вратичката към кухнята да донесе храна и да я разнесе по масите. В тъгла до камината, срещу стълбището за втория етаж, един русоляв трубадур пееше тихо за моряка, отплавал далече от родния дом.

По-прозорливият наблюдател щеше да забележи, че мъжете по масите почти не докосват халбите с ейл. Макар и грубовати на вид, не приличаха на работници по кейовете, нито на изнурени моряци, отбили се да отдъхнат след тежко плаване. Лицата на всички бяха сурови, а белезите по тях бяха по-скоро от битки, нежели от кръчмарски побоища. Всички бяха от личната рота на Гардан от Дворцовата гвардия, едни от най-изпитаните ветерани от армиите на Запада по времена Войната на разлома. В кухнята работеха петима нови готвачи и чираци. На горния етаж, в стаята най-близо до стълбището, търпеливо чакаха Арута, Гардан и още петима войници. Хората на Арута бяха единствените присъстващи — местните си бяха отишли с приближаването на бурята.

В най-отдалечения от вратата ъгъл чакаше Джими Ръчицата. Нещо го глождеше през целия ден, макар да не можеше да пхне пръст в раната. Но знаеше едно: ако той самият влезеше тази нощ в гостилницата, изстраданият му опит щеше веднага да го предупреди. Можеше само да се надява, че пратеникът на Козодоите няма да е толкова досетлив. Тука просто нещо не беше наред.

Джими облегна гръб на стената и ухапа разсеяно парчето сирене, замислен какво точно не му харесва. Вече бе изтекъл цял час след залез-слънце, а и помен нямаше от някой, който можеше да е човекът на Козодоите. Джими беше дошъл тук право от храма, стараяйки се на всяка цена да го забележат няколко улични просяци, които го познаваха добре. Ако някой в Крондор непременно държеше да го намери, сведението за местонахождението му щеше да се купи лесно и много евтино.

Външната врата се отвори и в хана влязоха двама мъже с прогизнали от поройния дъжд наметала. И двамата изглеждаха професионални бойци, наемници навярно, припечелващи по някоя добре натъпкана със сребърници кесия като охрана на търговски кервани. Снаряжението им беше еднакво — кожена ризница, покриващи прасците ботуши, широки мечове на хълбоците и щитове, заметнати на гърбовете им под плащовете.

По-високият, с посивял кичур в косата, поръча халби с ейл. Другият, слаб и светлокос, огледа помещението. Джими забеляза как присви очи и се разтревожи: той също беше усетил, че нещо в гостилницата не е както трябва. Светлокосият заговори тихо на спътника си. Мъжът със сивия кичур кимна, пое халбите от прислугата, плати с медни петаки и двамата отидоха до единствената свободна маса, тази до Джими.

Мъжът със сивия кичур се обърна към Джими и каза:

— Ей, момко, винаги ли е толкова глухо в тая гостилница?

Чак сега Джими осъзна какво не беше наред през целия ден.

Докато чакаха, предрешените гвардейци бяха изпаднали във войнишкия си навик да си говорят тихо. Нямаше я обичайната за една нормална гостилница врява.

Джими вдигна показалец към устните си и прошепна:

— Заради певеца е.

Мъжът извърна глава и се вслуша в песента на Лаури. Лаури беше даровит и гласът му се беше запазил хубав въпреки пеенето през целия ден. Когато привърши, Джими удари силно с глинената си халба с ейл по масата и подвижна:

— Ха! Трубадуре, още, още! — И подхвърли един сребърник на подиума, на който седеше Лаури. Само след миг избухването му беше последвано от подобни викове и възгласи от останалите, сетили се, че е нужна и малко преструвка. Захвърчаха още монети. Лаури подхвана друга, жива и малко неприлична песничка и в пивницата се възцари обичайната глъч.

Двамата непознати се отпуснаха на столовете си и се заслушаха, като от време на време си казваха по някоя дума. Явно им поолекна, след като настроението в залата стана някак по-нормално. Джими наостри уши и изгледа за миг мъжете на съседната маса. Нещо с тях не беше както трябва, зачовърка го нещо, също както го човъркаше допреди малко фалшивата нотка, царяща в гостилницата.

Вратата отново се отвори и влезе още един. Огледа помещението, докато отърсваше водата от дългото си наметало, но нито го свали, нито отметна качулката от главата си. Забеляза Джими, прекоси дългото помещение до масата му, без да чака покана, дръпна един стол, седна и го попита тихо:

— Име имаш ли?

Джими кимна и се наведе, уж да заговори. Докато се навеждаше, го поразиха четири неща. Двамата на съседната маса, въпреки небрежното си поведение, държаха мечовете и щитовете си подръка, готови да ги използват при най-малкия знак. Не пиеха като наемници, току-що пристигнали в града след дългия път с някакъв керван — всъщност халбите им си стояха почти недокоснати. Мъжът срещу Джими държеше едната си ръка скрита под плаща, откакто бе влязъл. Но най-явното нещо беше, че и тримата мъже имаха на левите си ръце черни пръстени с издялана върху тях фигура на козодой, също като талисмана, който той бе прибрал от спътника на Смеещия се Джак. Умът на Джими заработи трескаво, защото той беше виждал такива пръстени и знаеше за какво служат.

Джими реши да импровизира и измъкна от ботуша си къс пергамент. Постави го на масата, много вдясно от мъжа, принуждавайки го да се протегне тромаво, за да го стигне, без да

измъква дясната си ръка изпод плаща. Когато ръката на мъжа докосна пергамента, Джими измъкна дългата си кама и удари, приковавайки лявата ръка на непознатия към масата. Мъжът замръзна, слисан от внезапната атака, после другата му ръка изхвърча от плаща, стиснала нож. Замахна към Джими и момчето полетя назад. После болката го порази и той изрева отчаяно. Джими се прекатури от стола, извика: „Козодоите!“ и се стовари на пода.

Гостилницата се взриви. Синовете на Лукас, и двамата ветерани от армиите на Запада, скочиха от тезгяха и се хвърлиха върху двамата меченосци до Джими. Самият Джими увисна на прекатурения стол и понечи тронаво да се вдигне на крака. Успя да види от мястото си как двамата „прислужници“ се боричкат с мъжа със сивия кичур. Другият лъженаемник беше вдигнал лявата си ръка пред лицето си и Джими извика:

— Отровни пръстени! Имат отровни пръстени!

Още гвардейци се нахвърлиха върху закачуления мъж, докато той отчаяно се мъчеше да издърпа пръстена от прикованата си длан. След миг вече здраво го държаха трима и не можеше да мръдне.

Мъжът със сивия кичур скрита двамата от тезгяха, превъртя се, скочи и се затича към вратата. За миг се отвори свободна пътека и помещението се изпълни с ругатните на останалите, които не можеха да се проврат през бъркотията от маси и столове. Козодоят вече приближаваше вратата и свободата зад нея, когато пред него се изправи един мършав воин. Убиецът скочи към вратата. С почти нечовешка скорост Арута замахна и го удари по главата с дръжката на рапирата си. Зашеметен, мъжът се олюля за миг и се срина в несвяст.

Арута огледа помещението. Русокосият убиец лежеше на пода с оцъкдени към тавана очи. Плащът на закачуления мъж се беше отметнал и лицето му преbledня, щом започнаха да измъкват приковалата лявата му ръка кама. Трима от войниците го държаха, въпреки че изглеждаше твърде немощен, за да може да се изправи. Когато издърпаха камата, той изрева и припадна.

Джими заобиколи предпазливо мъртвия и се приближи до Арута. Погледна Гардан, който сваляше черния пръстен от мъжа на пода, и се ухили.

Принцът, все още зачервен от боя, се усмихна и кимна. Никой от хората му като че ли не бе пострадал, а държеше в ръцете си двама

наемни убийци. Разпореди се на Гардан:

— Пазете ги добре и гледайте никой да не ги види, докато ги отведем в палата. Не искам да плъзнат слухове. Лукас и останалите бездруго може да се окажат в опасност, когато се разбере, че тези тримата липсват, особено ако наоколо се навъртат и други от Гилдията на смъртта. Оставете в хана достатъчно хора, за да изглежда, че всичко тук си тече нормално, и платете двойно щетите на Лукас. — Още докато го казваше, групата на Гардан се разшета да възстанови реда в гостилницата: изнесоха счупената маса и подредиха другите така, че липсата ѝ да не личи. — Тия двамата ги отведете в стаите, които посочих, и бързо. Разпитът ще започне още тази вечер.

Стражи преградиха една врата, водеща към най-отдалеченото крило на двореца. Стаите тук се използваша много рядко, най-вече за по-маловажни гости. Крилото беше нова пристройка, достъпно откъм главната сграда през един-единствен къс коридор и извеждаща навън тясна врата. Външната врата бе залостена отвътре и пред нея също поставиха двама стражи със заповед да не допускат никого, независимо от ранга му, да влиза или излиза.

Вътре в крилото всички стаи с прозорци навън бяха заключени и поставени под охрана. В средата на най-голямото помещение Арута оглеждаше двамата пленници. И двамата лежаха завързани с дебели въжета за груби дървени ложета. Арута не искаше да рискува да им се остави каквато и да било възможност за самоубийство. Отец Натан наглеждаше няколкото си послушници, които почистваха и превързваха раните на заловените убийци.

Изведнъж един от послушниците се дръпна рязко от ложето на мъжа със сивия кичур и погледна смутено Натан.

— Отче, елате да видите.

Джими и Лаури пристъпиха след жреца и Арута. Натан застана зад послушника и всички чуха остро то му вдишване.

— Сунгг ни сочи пътя!

Кожената ризница на мъжа с посребрената коса беше разпрана и отдолу се показваше черна туника, с извезана върху нея със сребърни нишки рибарска мрежа. Натан разгърна дрехата на другия пленник. Под нея имаше друга, по-тънка, черна на цвят и със също такава

сребърно вземо, наподобяващо плетеницата на рибарска мрежа над сърцето му. Ръката на пленника беше превързана и съзнанието му се връщаше. Той изгледа жреца на Сунгг с омраза в очите.

Натан даде знак на принца, отведе го настрана и каза:

— Тези мъже носят знака на Лимс-Крагма, Теглещата мрежите, онази, която накрая прибира всички ни при себе си.

Арута кимна.

— Съвпада. Вече знаем, че контактът с Козодоите се осъществява в храма. Дори висшият клир на храма да не знае за тази работа, някой отвътре трябва да е съдружник на Козодоите. Хайде, Натан. Трябва да разпитаме онзи, другия. — Върнаха се до ложето, на което лежеше съвзелият се. Арута го погледна и попита:

— Кой предлага платата за моята смърт?

Натан бе привикан да се погрижи за човека, който още беше в несвяст.

— Кой си ти? — продължи принцът. — Отговори веднага, иначе болката, която понесе дотук, ще се окаже само бледа сянка на онова, което те чака. — Никак не го радваше перспективата да приложи изтезания, но нямаше да се спре пред нищо, докато не разбере кой е виновен за опита за покушение. Пленникът обаче мълчеше.

След малко Натан се върна при Арута.

— Другият е издъхнал — промълви жрецът тихо. — Трябва много да внимаваме с този. Онзи едва ли е умрял от удара по главата. Сигурно владеят някакво средство да командват тялото си да не се съпротивлява на смъртта, а да я посрещне с готовност. Казват, че дори един издръжлив човек може да умре драговошно, стига да разполага с достатъчно време, за да призове смъртта.

На челото на ранения изби пот и жрецът промълви угрижено:

— Гори и треската му се усилва. Ще трябва да се погрижа за него преди да е станало късно.

Жрецът бързо свали от колана си шишенце с лекарство и изля течността в устата на пленника, докато двама от войниците държаха челюстите на пленника му разтворени. После бързо започна да мълви някакво заклинание. Пленникът започна да се мята яростно и лицето му се сгърчи. Жилите по ръцете и по врата му се издуха от усилието да скъса стегите. Изведнъж от устата му изригна кух смях и той падна по гръб и очите му се подбелиха.

Натан го огледа.

— В безсъзнание е, ваше височество. Задържах усилването на треската, но не смятам, че мога да я прекратя. Тук действа някаква силна магия. Отпада пред очите ни. Ще ми е нужно време, докато успея да я преодолея... дано само да не се окаже твърде малко. — В гласа на Натан се прокрадна съмнение. — И стига знанието ми да е достатъчно.

Арута се обърна към Гардан.

— Капитане, вземи десетина души от най-доверените си и веднага идете в храма на Лимс-Крагма. Уведомете върховната жрица, че съм заповядал веднага да се яви при мен. Доведете я насила, ако трябва, но я доведете.

Гардан отдаде чест, но очите му трепнаха. Лаури и Джими усетиха, че никак не му допада идеята да се разправя с жрицата в собствените ѝ покои. Все пак верният капитан се обърна и се подчини на своя принц, без да възрази.

Арута се върна при ранения, който гореше от треската. Натан каза:

— Усилва се, ваше височество. Бавно, но се усилва.

— Колко му остава?

— Ако не успеем — до края на нощта, не повече.

Арута удари отчаяно с юмрук в шепата си. До изгрев-слънце оставаха не повече от шест часа. По-малко от шест часа, за да разберат причината за покушението над него. А ако и този човек издъхнеше, щяха да се озоват отново в началото, и още по-лошо — неизвестният враг едва ли щеше да попадне повече в клопката им.

— Нещо друго може ли да се направи? — тихо попита Лаури.

Натан се замисли.

— Може би...

И даде знак на един от послушниците да му донесе дебел том с жречески заклинания.

След това даде някакви указания на останалите и всеки се зае със задачата си. На пода очертаха с тебешир голяма пентаграма с многобройни рунически знаци в нея, като ложето с пленника остана в центъра. Когато привършиха, всеки в стаята се оказа обкръжен от тебеширените символи на пода. На всеки от върховете на звездата бе поставена запалена свещ, а шестата връчиха на Натан, застанал в

средата с разтворения том. Натан заразмахва свещта в дясната си ръка в сложни фигури във въздуха и зачете на глас слова на някакъв език, познат само на жреците. Послушниците му стояха скупчени встрани и повтаряха хорovo части от заклинанието. Другите усетиха странно мъртвило във въздуха и когато се изрекоха и последните срички, умирацията простена тихо и окаяно.

Натан затвори дебелия том.

— Нищо освен някой пратеник на самите богове не може да пресече границите на пентаграмата без мое позволение. Никой дух, демон или същество, пратено от някоя тъмна сила, не може вече да ни обезпокои.

След това Натан нареди всички да застанат извън пентаграмата, отвори отново книгата, зачете ново заклинание и когато свърши посочи мъжа върху ложето. Арута се вгледа в пленника, но не забеляза нищо, а после, докато се извърещаше към Лаури, долови странна промяна. Различи с крайчеца на окото си около пленника ореол от бледа светлина, изпълващ пентаграмата и невидим, докато гледаше право към него. Светлината беше много смътна и някак млечна на цвят.

— Какво е това? — попита Арута.

Натан се обърна към принца.

— Забавих потока на времето за него, ваше височество. За него един час сега е само миг. Магията ще действа едва до призори, но за него ще са изтекли само минути. Така ще спечелим време. С малко късмет ще може да се удържи до пладне.

— Можем ли да говорим с него?

— Не, защото за него говорят ни ще е като бръмчене на пчели. Но ако се наложи, мога да отменя заклинанието.

Арута изгледа гърчещия се, плувнал в треска мъж. Ръката му сякаш се бе надигнала малко над ложето и висеше неподвижно във въздуха.

— Тогава — каза нетърпеливо принцът — ще трябва да почакаме благоволенieto на върховната жрица на Лимс-Крагма.

Не им се наложи да чакат дълго, нито пък в начина, по който върховната жрица се появи, личеше кой знае какво благоволение. Отвън се вдигна врява и Арута бързо отиде до вратата. Отвори я и видя

Гардан с една жена, облечена в черна роба. Лицето ѝ беше скрито зад черен воал.

Жената насочи пръст към гърдите на Арута и каза с дълбок мелодичен глас:

— Защо ме водят тук насила, принце?

Арута пренебрегна въпроса и погледна над рамото ѝ. Зад Гардан стояха четирима гвардейци, преградили пътя на група храмови стражи в черно-сребристите одежди на Лимс-Крагма.

— Какво става, капитане?

— Дамата пожела да вкара стражата си вътре, а аз не позволих — отвърна Гардан.

Жрицата изрече с леден глас:

— Дойдох тук по ваша повеля, макар духовенството нивга да не е признавало светската власт. Но няма да вляза като пленница, дори за вас, принце на Крондор.

— Двама от стражите може да влязат, но ще стоят настрана от пленника — каза Арута. — А вие ще ни съдействате и ще влезете — веднага. — В тона на Арута нямаше и капка колебание. Върховната жрица можеше да е повелителка на могъща секта, но пред нея стоеше най-властната особа на Кралството след самия крал, човек, който нямаше да допусне намеса и неподчинение в нещо толкова сериозно. Тя кимна на двамата стражи най-отпред и те влязоха. Вратата след тях се затвори и Гардан ги отведе настрана. Дворцовите гвардейци откън останяха нащрек, държейки под око настръхналите храмови бойци и зловещо извитите мечове на бедрата им.

Отец Натан поздрави върховната жрица с вдървен поклон — двата ордена не хранеха особена обич един към друг. Върховната се направи, че не забелязва присъствието на жреца.

Първата ѝ бележка, като видя пентаграмата на пода, беше:

— От външна намеса ли се боите? — Каза го хладно и разсъдливо.

— Госпожо, за много неща не сме сигурни, но се постарахме да предотвратим каквито и да било усложнения, физически или духовни — отговори Натан.

Тя не прие обяснението, а пристъпи колкото може по-близо до двамата мъже, мъртвия и ранения. Като видя черните туники, се

поколеба, после се обърна към Арута. Дори иззад воала принцът усети яростния ѝ поглед.

— Тези мъже са от моя орден. Защо лежат тук?

Арута отвърна с едва сдържан гняв:

— Доведоха ви тук тъкмо за да намерим отговор на този въпрос. Познавате ли ги?

Тя огледа лицата им.

— Този не го знам — каза тя и посочи мъртвия с посивелия кичур. — Но другият е жрец в моя храм, казва се Морган. Дойде при нас наскоро от храма ни в Ябон. — Помълча малко, сякаш премисляше нещо. — Носи знака на брат от ордена на Сребърната мрежа. — Извърна глава и изгледа Арута в очите. — Те са бойната ръка на вярата ни, командват се от своя Велик господар в Риланон. А за делата на своя орден той отговаря единствено пред нашата Матриарша. — Жрицата замълча за миг. — И то рядко. — После, преди някой да успее да продума, продължи: — Това, което не разбирам, е защо един от храмовите ми жреци носи този знак? Дали е член на ордена, представящ се за жрец? Или е жрец, влязъл в ролята на воин? Или не е нито жрец, нито брат на ордена, а натрапник и в двете? Всяка от тези три възможности е под забрана, с риск да си навлечеш гнева на самата Лимс-Крагма. Защо е тук?

— Ако това, което казвате е вярно... — почна Арута и тя сякаш се вкочани при намека, че е възможно да лъже — ... тогава ставащото засяга не по-малко вашия храм, отколкото мен. Джими, кажи каквото знаеш за Козодоите.

Джими, който явно се чувстваше неловко пред изпитателния поглед на върховната жрица на Богинята на смъртта, заговори бързо, без обичайното си многословие. Когато свърши, жрицата се обърна към Арута.

— Ваше височество, това, което чувам, е деяние зловонно за ноздрите на нашата богиня. — Гласът ѝ беше вледеняващо гневен. — В минали времена наши поклонници са принасяли човешки жертви, но тази практика отдавна е забравена. Смъртта е търпелива богиня; всички ще я познаем рано или късно. Нямаме нужда от убийства. Ще поговоря с този човек. — Тя посочи с глава към пленника.

Арута се поколеба и забеляза, че отец Натан поклати леко глава.

— Той е на прага на смъртта, остават му по-малко от два часа и без допълнителен натиск над него. Ако разпитът се окаже жесток, може да издъхне преди да сме измерили дълбините на тези тъмни води.

— Какво ви безпокои, жрецо? — отвърна върховната жрица. — Дори мъртъв, той пак е мой поданик. Тук аз съм тленната ръка на Лимс-Крагма. Във владенията ѝ ще открия истини, до които жив човек не може да се добере.

Отец Натан се поклони.

— Признавам, че в пределите на смъртта властвате вие. Може ли да се оттеглим с братята ми, ваше височество? — обърна се той към Арута. — За моя орден тези практики са оскърбителни.

Принцът кимна, а върховната жрица каза:

— Преди да си идете, махнете заклинанието за забавяне, което сте му наложили. За мен ще е по-трудно.

Натан бързо се подчини и мъжът в ложето застана. Жрецът и послушниците му бързо напуснаха стаята, а върховната жрица каза:

— Тази пентаграма ще помогне да задържа отвън силите, които биха се опитали да се намесят. Моля всички да отстъпят извън нея защото вътре всякое присъствие предизвиква вълни в тъканта на магията. Ритуалът е много свят, защото каквото и да излезе, повелителката ни със сигурност ще осъди този човек.

Арута и останалите зачакаха извън тебеширената звезда, а жрицата добави:

— Говорете само когато позволя и внимавайте свещите на лъحوвете да не изгаснат, иначе могат да се развилнеят такива сили, че... ще ви е страх да си го помислите. — След това отметна черното си було и Арута се изуми от външността ѝ. Изглеждаше почти момиче при това красиво, със сини очи и млечнобяла кожа. Веждите ѝ подсказваха, че косата ѝ е най-светлото злато. Девицата вдигна ръце над главата си и зареди молитва. Гласът ѝ беше тих и мелодичен, но думите, които изричаше, звучаха странно и страшно.

Под звуците на заклинанието мъжът на ложето се размърда и очите му се отвориха. Загърчи се, изпъвайки стягащите го въжета. После се отпусна и извърна лице към върховната жрица. Очите му започнаха ту да се избистрят, ту да се замъгляват, после на устните му

се изписа зла усмивка. Устата му се отвори и гласът, който излезе от нея, прокълнтя дълбоко и кухо:

— Каква ти е повелята, господарке?

Челото на върховната жрица се сбърчи, сякаш тя долови нещо нередно в държането му, но запази спокойствие и изрече с властен тон:

— Носиш мантията на Ордена на Сребърната мрежа, а служиш и в храма. Обясни тази измама.

Мъжът се засмя с писклив кикот.

— Аз съм оня, що служи.

Отговорът очевидно не й хареса и тя попита:

— На кого?

Последва нов смях и тялото на мъжа отново се напрегна, мъчейки се да се измъкне от стягащите го въжета. Пот изби по челото му и мускулите му се стегнаха на възли, напрягайки се да ги разкъсат. После той се отпусна и отново отекна хрипливият смях.

— Аз съм оня, който е хванат.

— Кому служиш?

— Аз съм оня, който е риба. Аз съм в мрежа. — Отново последва безумен смях и конвулсивно напрегане на въжетата. Мъжът се напъна и потта потече по лицето му на вади. Изврещя и задърпа въжетата отново и отново. Когато вече изглеждаше, че костите му ще се скършат от усилието, мъжът изрева:

— Мурмандакус! Помогни на слугата си!

Изведнъж една от свещите угасна, потушена от вятър, лъхнал незнайно откъде. Мъжът се сгърчи в спазъм, тялото му се изви във висока дъга — само петите и главата му се опираха в ложето, и задърпа въжетата с такава сила, че кожата се разкъса и закърви. След миг той се срина на леглото. Върховната жрица отстъпи крачка назад, после пристъпи да го погледне и каза тихо:

— Мъртъв е. Запалете свещта.

Арута даде знак и един от стражите запали вощеница от една от горящите свещи и пренесе огъня на изгасналата. Жрицата подхвана ново заклинание. Ако предишното будеше смут, то това звучеше направо застрашително, като студ, лъхащ от най-далечния кът на някоя изгубена, замръзнала земя на вечна скръб. Носеше в себе си еката от риданията на души, лишени от всякаква надежда. Но и нещо друго се прокрадваше в него, нещо властно и привличащо, някакво почти

изкусително усещане колко чудесно би било да оставиш всяко бреме и да легнеш във вечен покой. С всеки нов стих чувството за ужас надделяваше и стоящите около пентаграмата едва устояваха на желанието да побегнат надалече от гласа на жрицата.

Изведнъж заклинанието секна и в стаята се възцари тишина като в гробница.

— Ти, що стоиш пред нас в плът, но вече си поданик на волята на нашата повелителна Лимс-Крагма — чуй ме — високо каза жрицата. — Тъй както нашата Господарка на смъртта властва над всякого в края, така и аз сега ти повелявам от нейно име. Върни се!

Тялото върху дървеното ложе се размърда и отново се отпусна безжизнено. Върховната жрица повтори: „Върни се!“ и трупът отново се размърда. Главата на мъртвеца внезапно се надигна и очите му се отвориха. Като че ли се огледа, но макар очите му да бяха отворени, зениците се бяха извърнали навътре и се виждаше само бялото. Въпреки това мъртвецът сякаш виждаше, защото главата му престана да се върти, сякаш се взираше в жрицата. Устата се отвори и от нея изригна чужд, кух смях.

Върховната жрица пристъпи напред.

— Тишина!

Мъртвецът притихна, но после се ухили и усмивката бавно започна да се уширява в ужасен, неописуемо зъл израз. Лицето му трептя, обхванато сякаш от пристъп на странна парализа. Самата плът по скулите се затърчи като нагорещен восък. Цветът на кожата избледня. Челото му стана по-високо и брадичката — по-тънка, носът — по-извит и ушите изострени. Само за няколко мига мъжът, когото бяха разпитвали, изчезна, заменен от същество, в което нямаше нищо човешко.

— Богове! Брат на Тъмния път! — промълви Лаури.

Джими пристъпи неловко на място и прошепна:

— Вашият брат Морган май е от доста по̀ на север от Ябон, госпожо. — Капка хумор нямаше в гласа му, само страх.

Отново лъхна вледеняващият вятър, незнайно откъде, и върховната жрица се извърна към Арута. Очите ѝ се бяха разширили от страх и тя като че ли изрече нещо, но никой не можа да чуе думите ѝ.

Съществото върху ложето, един от омразните тъмни братовчеди на елфите, изврещя в луд възторг. После с внезапна и потресаваща сила моределът разкъса стягата на едната си ръка, сетне на другата. И преди стражите да успеят да реагират, разкъса и въжетата, придържащи краката му. След миг мъртвото същество се изправи и тръгна към върховната жрица.

Тя остана на място, обкръжена от невидима сила, и вдигна ръка към мъртвата твар.

— Стой! — Моределът се подчини. — С властта на своята повелителка искам покорство от теб, призования. Ти си в нейната власт и си поданик на нейните закони и повеления. С нейната власт ти повелявам: върни се!

Моределът се поколеба за миг, а после със смайваща бързина протегна ръка, стисна върховната жрица за гърлото и изкрещя със същия кух и далечен глас:

— Не безпокой слугата ми! Щом толкова обичаш повелителката си, сама иди при нея!

Върховната жрица впи длани в китката му и по ръката на съществото премина синкав пламък. С болезнен вой то я надигна, все едно че нямаше тегло, и я запокити към стената до Арута. Тялото и се блъсна в твърдите камъни и тя се свлече на пода.

Всички бяха замръзнали. Превъплъщението на това същество и неочакваното му връхлитане срещу върховната жрица ги бе лишило от воля. Храмовите стражи се бяха вцепенили от ужас, след като жрицата им бе унижена така от някаква тъмна неземна сила. Гардан и хората му също бяха слисани.

Съществото отново се изсмя гъгниво и кухо и се обърна към Арута.

— Е, господарю на Запада, срещнахме се най-сетне и твоят час дойде!

Моределът за миг се олюля, после закричи към Арута. Храмовите стражи се окопитиха преди бойците на Гардан и скочиха напред: единият застана между настъпващия моредел и зашеметената жрица, другият нападна съществото. Само след миг бойците на Гардан направиха жива стена пред Арута. Лаури хукна към вратата и изрева с цяло гърло на стражите отвън.

Боецът от храма замахна с острия си ятаган и прониза съществото. Незрящите очи се разшириха, обкръжени от кървави кръгове, и моределът се ухили зловещо. Ръцете му се изстреляха напред, прекършиха врата му, после хвърлиха издъхналото тяло настрани. Първият от дворцовите стражи, който се добра до чудовището, замахна отстрани и го съсече, отваряйки кървава бразда през целия му гръб. То замахна назад с ръка и събори боеца, пресегна се, измъкна ятагана от гърдите си и с ръмжене го хвърли настрани. Докато се извъръщаше, Гардан скочи зад него, стисна го с яките си мишци и го надигна от пода. Ноктите на чудовището задраха по ръцете му, но Гардан го удържа във въздуха, далече от Арута. Съществото изрита назад, петата му улучи крака на Гардан и двамата паднаха.

Лаури успя най-сетне да дръпне резето, вратата се разтвори широко и дворцовите и храмовите стражи нахлуха вътре. Съществото почти се беше добрало до Арута, когато първият страж го нападна отзад, последван само миг по-късно от още двама. Храмовите стражи подсилиха защитата на изпадналата в несвяст жрица. Гвардията на принца притисна с атаката си моредела. Гардан успя да се изправи, затича се и застана до Арута.

— Бягайте, ваше височество! Ще го задържим тук, много сме!

Вдигнал рапирата си, Арута извика:

— За колко време, Гардан? Как можете да спрете същество, което вече е мъртво!

Джими се скри зад Арута и запристъпва заднишком към вратата. Не можеше да откъсне очи от счепкалата се камара от тела. Стражите удряха съществото с мечовете си, с юмруци, кой с каквото му попадне, надявайки се да го обезсилят. Мяркаха се окървавени лица и ръце, а съществото дращеше с нокти и не падаше.

Лаури заобиколи мешавицата, търсейки пролука, насочил напред сабята си. Мерна отстъпващия към вратата Джими и изрева:

— Арута! Давай след Джими! Да бягаме! — После заби сабята си в купчината тела и оттам се разнесе нисък, смразяващ стон.

Арута се поколеба. Масата от тела се приближаваше към него, сякаш тежестта на стражите служеше само да забави настъплението на чудовището. Гласът на моредела прокълтя:

— Бягай, ако искаш, господарю на Запада, но убежище не ще намериш от слугите ми.

Обладан като че ли от нов прилив на сила, моределът се надигна, разтърси се и отхвърли впилите се като пиявици по тялото му войници. Те се блъснаха в стоящите пред върховната жрица и за миг съществото успя да се освободи и да се изправи в цял ръст. Тялото му беше плувнало в кръв, лицето — раздрано от кървави рани. Разкъсана плът висеше от едната буза, придавайки на мъртвешкото лице неизменна зла усмивка. Един от стражите успя да се надигне и посече дясната ръка на съществото с меча си. То се извъртя и раздра гърлото на войника с един замах на здравата си ръка. А после заговори с къркорещ глас:

— Със смърт се храня! Ела! С твоята ще се нахраня!

Двама от окопитилите се войници скочиха върху чудовището отзад и го събориха на пода пред краката на Арута. Съществото задращи към принца с изпънатата си напред здрава ръка, пръстите му бяха като куки. Наскачаха още стражи и Арута се хвърли напред и промуши рамото му със сабята си. Ужасяващото туловище се разтърси за миг, после отново запълзя напред.

Масата от тела пълзеше към принца, като някакъв гигантски рак. Стражите заудряха с всичка сила, сякаш се надяваха да защитят Арута като съсекат демоничното същество буквално на дребни късове. Арута отстъпи, раздвоен между неохотата да побегне и отказа на моредела да бъде спрял. Един от войниците полетя настрани с рев и главата му изпращя върху каменния под. Друг извика:

— Ваша милост, то набира сили!

Трети изпищя — окото му беше изтръгнато от ноктите на побеснялото същество. С титаничен замах то отхвърли от гърба си останалите войници и се надигна. Между него и принца вече нямаше никого.

Лаури задърпа Арута към вратата. Заотстъпваха, без да откъсват очи от омразната твар, а тя се олюляваше на краката си. Очите ѝ ги проследиха, оцъклени свирепостта от черепа, превърнал се в кървава маска. Един от стражите на върховната жрица нападна съществото отзад и без да се обръща, то замахна с дясната си ръка и му смаза черепа с един удар.

— Отново използва ръката си! — извика Лаури. — Изцерява се!

Съществото се олюля и скочи към тях. Изведнъж Арута усети, че пада и че някой го блъска настрани. Видя над себе си Джими —

момчето го беше препънало и отървало от смъртоносния удар. Зад Джими стоеше отец Натан.

Жрецьт с бичия врат пристъпи към чудовището с вдигната лява ръка, с длан, изпъната напред. Съществото усети по някакъв начин приближаването му, защото лицето му се извърна от Арута и оцъклените му очи се възряха в Натан.

Дланта на жреца засия, после се нажежи до бяло и от средата и към моредела се изстреля лъч светлина. Съществото се вкамени и от раздраните му устни се изтръгна тих стон. Натан зареди молитвата си.

Силен крясък изригна от устата на моредела и той се присви и закри очи от непосилния блясък на мистичната светлина, излъчена от Натан. Сред писъка се чуха ниски и къркореши думи: „Гори... Гори!“ Жрецьт пристъпи и принуди тварта да заситни назад. От десетките ѝ рани течеше гъста, почти съсирена кръв, раздрана плът и парчета кожа висяха от тялото ѝ.

— Горя! — изпищя съществото.

Леден вятър лъхна в стаята и дори препатилите какво ли не и калени в сурови битки воини потрепераха и затърсиха с очи източника на неназовимия ужас, който се усещаше отвсякъде.

Съществото внезапно се надигна, сякаш обладано от нова сила. Дясната му ръка се пресегна и сграбчи източника на изгарящата го светлина — лявата ръка на Натан. Човешки пръсти се оплетоха с животински нокти... и ръката на чудовището задимя с прашене като сух клон. Съществото замахна с лявата си ръка да удари жреца, но Натан изрева някаква незнайна дума и то се поколеба и простена. Гласът на Натан закънтя, изпълвайки стаята със звуци на странна молитва и свята магия. Съществото замръзна за миг и започна да се тресе. Заклинанието, излизащо от устата на Натан, набра сила, стана по-настойчиво и съществото се олюля, поразено сякаш от мощен удар. От тялото му изригна пушек. Натан призова властта на своята богиня, Бялата Сунг, Чистата дева, с хриплив, напрегнат до крайност глас. Силен стон, дошъл сякаш от огромно разстояние, се изтръгна от устата на моредела и чудовището потръпна. Счепкан в тази мистична битка, Натан раздвижи рамене, сякаш да отърси от тях огромно бреме, и моредельт рухна на колене. Гласът на Натан продължи да кънти монотонно. Капки пот потекоха по челото на жреца, жилите на врата му се издуха. По раздраната плът на съществото и по оголените му

мускули се заиздуваха мехури и то запищя пронизително. Чу се цвърчене и стаята се изпълни с миризмата на горящо месо. Гъст мазен пушек бликна от тялото на моредела и един от стражите извърна глава и повърна. Очите на Натан се разшириха — той напрягаше цялата сила на волята си срещу нечистата твар. Плътта на съществото запращя и почерня, и засъска от магията на Натан. Моределът се изви назад и внезапно лумнала синя енергия облиза обгорилата му плът. Натан освободи хватката си и съществото рухна настрани и от очите, устата и ушите му изригнаха пламъци, които за секунди го превърнаха в купчина пепел, изпълвайки стаята със задушлива мазна воня.

Натан бавно се извърна към Арута и принцът видя пред себе си един невероятно състарен човек. Очите на жреца бяха широко отворени, лицето му беше обляно в пот. Той изграчи хрипливо:

— Свърши се, ваше височество.

Немощно усмихнат, Натан направи една крачка към принца, после втора. Залитна напред, а Арута го хвана и го задържа, за да не рухне на пода.

ГЛАВА 4

РАЗКРИТИЯ

Птича песен срещна новата зора. Арута, Лаури, Джими, Волней и Гардан седяха в залата за частни аудиенции на принца и чакаха вести от Натан и върховната жрица. Храмовите стражи бяха отнесли жрицата в една стая за гости и я пазеха, докато за нея се грижеха привиканите храмови лечители. Знахарите от ордена на Натан се грижеха за него в покоите му.

Всички бяха потънали в мълчание, потиснати от преживения през нощта ужас, и никой не изпитваше охота да заговори. Лаури пръв се освободи от вцепенението си, стана от стола и отиде до прозореца.

Очите на Арута го проследиха, но умът му продължаваше да се бори с безброй въпроси, за които нямаше отговор. Кой, или по-скоро какво диреше смъртта му? И защо? Но по-важен за него от собствената му сигурност беше въпросът с какво това застрашаваше Луам, Карлайн и всички останали, които трябваше да пристигнат скоро. И най-вече — дали имаше риск за Анита? Поне сто пъти през последните няколко часа Арута се беше замислял дали да не отложи сватбата.

Лаури приседна на дивана до полузадрямалия Джими и тихо го попита:

— Джими, как се сети да извикаш отец Натан, след като върховната жрица се оказа безпомощна?

Джими се протегна сънено и се прозя.

— Спомних си нещо от младостта. — При тези думи Гардан се изсмя и напрежението в залата спадна и дори на лицето на угрижения Арута се появи намек за усмивка. Джими продължи: — Бяха ме оставили за известно време под настойничеството на отец Тимоти, жрец на Асталон. Позволяват го понякога на някои момчета. Като знак, че Шегаджиите влагат в момчето по-големи надежди — добави той с гордост. — Задържах се само докато понауча четмо и писмо, но през това време понаучих и някои други неща. Така че сега си спомних едно обяснение на отец Тимоти за природата на боговете... въпреки че беше

толкова скучно, че едва не ме приспа. Според него съществува противопоставяне на сили, на положителни и отрицателни сили, които понякога наричаме добро и зло. Доброто не може да прекрати добро, както и злото — зло. За да възпреш проводник на злото, трябва да приложиш проводничество на доброто. Върховната жрица е смятана от повечето хора за слуга на тъмни сили и затова не можеше да задържи онова същество. Надявах се, че отецът ще може да му се противопостави, тъй като Сунг и нейните слуги са смятани за „добри“. Всъщност изобщо не бях сигурен дали е възможно, но не можех просто така да си стоя, докато онова нещо издъвче стражите на палата един по един.

— И добре, че си се сетил — одобрително каза Арута.

В залата влезе един гвардеец и обяви:

— Ваше височество, жрецьт се съвзе и ви моли да го посетите в покоите му.

Арута скочи от стола си и излезе, останалите го последваха.

Една столетна традиция бе осигурила в двореца на принца на Крондор храм с олтари за всички богове, така че всеки гост, независимо кое от главните божества почита, да може да намери място за духовно утешение. Жреческият орден, грижещ се за храма, се сменяше от време на време със смяната на един или друг духовен съветник на принца. Сега, при управлението на Арута, храмът се намираше под настоятелството на Натан и неговите братя, както и по времето на Ерланд. Покоите на жреца се намираха зад храма. Арута закрачи по просторния сводест коридор. В дъното, зад олтара със статуите на четирите велики божества, имаше врата. Беше откrehната и зад нея се движеха хора.

Арута влезе и послушниците на Натан отстъпиха встрани. Принцът бе поразен от аскетичния вид на помещението — голо като килия и без никакви лични вещи или украса. Единствената вещ, непредназначена за практическа употреба, беше статуетката на Сунг, представяща красива млада жена в дълга бяла роба. Беше поставена на масичката до леглото на Натан.

Жрецьт изглеждаше изпит и изтощен. Лежеше подпрян на дебели възглавници. Около него се суетеше първият му помощник-жрец, готов да се отзове на всякаква нужда на Натан. Кралският лечител, който чакаше край леглото, се поклони на принца и каза:

— Физически не е пострадал, ваше височество, само е изтощен. Моля ви, бъдете кратък.

Арута кимна и лечителят се оттегли заедно с послушниците, като даде знак на Гардан и хората му да останат до вратата. Арута пристъпи до леглото на Натан и каза:

— Как си?

— Ще се оправя ваше височество — отвърна немошно жреецът.

Арута се озърна бързо към вратата и забеляза разтревоженото изражение на Гардан. То само потвърди впечатлението му, че изпитанието е изтощило Натан неимоверно.

— Ще се оправяш, разбира се — каза принцът.

— Преживях ужас, пред какъвто не би трябвало да се изправя никой смъртен, ваше височество. Разбирате, че трябва да ви доверя някои неща. — Той кимна към вратата.

Помощник-жреецът затвори вратата и се върна до леглото на Натан.

— Трябва да ви кажа нещо, което не се знае извън стените на храма, ваше височество. Поемам голяма отговорност върху плещите си, но смятам, че е наложително.

Арута се наведе, за да го чува по-добре. Натан продължи:

— Има световен ред, Арута, равновесие, наложено от Ишاپ, Онзи, който е над всичко. По-главните богове властват с помощта на по-малките, които на свой ред се обслужват от жречествата. Всеки орден си има своя мисия. Външно може да изглежда, че един жречески орден е противопоставен на друг, но от гледна точка на по-висшата истина, всички ордени имат своето място в схемата на нещата. Дори жреците с по-нисък ранг в храмовете са несведущи за този по-висш порядък. Това е причината за конфликтите, избухващи понякога между отделни храмове. Проявената от мен неприязън към ритуалите на върховната жрица снощи беше не толкова заради някакво истинско отвращение, колкото заради душевния мир на моите послушници. Проникновението на всеки индивид спрямо по-висшата истина се определя от това какво и до каква степен му е разкрито в храмовете. Мнозина имат нужда простичките понятия за добро и зло, за светло и тъмно, да ръководят ежедневно им битие. Вие не сте от тях.

— Аз съм се обучавал в следовничество на Единствения път, ордена, за който съм се оказал най-подходящ — продължи жреецът. —

Но като всички други, достигнали до високия ми ранг, познавам добре природата и проявите на другите богове и богини. Това, което се появи снощи, няма нищо общо с всичко, което съм изучавал.

Арута го погледна объркано.

— Какво искаш да кажеш?

— Докато се сражавах със силата, движеща мъртвия моредел, усетих нещо от природата ѝ. Това е нещо чуждо, тъмно и застрашително, нещо безмилостно. Бушува и стремежът му е да властва или да руши. Дори онези богове, които наричат тъмни, Лимс-Крагма или Гуис-ва, всъщност не са зли, щом човек схване висшата истина. Но това възпира всякакъв лъч на надеждата. То е възплътеното отчаяние.

Помощник-жрецът даде знак, че е време Арута да си тръгва. Той понечи да тръгне към вратата и Натан извика:

— Почакай, трябва да разбереш още нещо. То си отиде не защото го надвих, а защото го лиших от слугата, в когото се беше вселило. Не му остана телесно сечиво да продължи атаката си. Аз само победих проводника му. То... в онзи миг то разкри нещо от себе си. Все още не е готово да се противопостави на моята Повелителка на Единствения път, но изпитва презрение към нея и към останалите богове. — На лицето му се бе изписала неовладяна тревога. — То изпитва презрение към боговете, Арута! — Натан протегна ръка и Арута я хвана. — Ваше височество, това е сила, смятаща се за върховна. Изпитва неудържима омраза и е готова да унищожи всеки, който застане на пътя ѝ. Ако...

— По-тихо, Натан — промълви Арута. Жрецът кимна и се отпусна.

— Потърси по-голяма мъдрост от моята, Арута. Защото едно усетих неотвратимо. Този враг, тази всепоглъщаща тъмнина... нейната мощ расте.

— Спи, Натан — промълви Арута. — Дано всичко това се окаже само поредният лош сън. — Кимна на помощник-жреца и на излизане каза на кралския лечител: — Спасете го. — Беше по-скоро молба, отколкото заповед.

Изтекоха часове, докато Арута очакваше вест от върховната жрица на Лимс-Крагма. Джими спеше на малкото канапе в ъгъла.

Гардан беше излязъл да обиколи постове на гвардията си. Волней се беше заел с текущите дела на владенията, тъй като Арута бе твърде развълнуван от преживяното предната нощ. Бе взел решение да не уведомява Луам какво точно се случило както бе изтъкнал и преди, с охрана от над сто избрани войници, щеше да е нужна цяла армия, за да застраши сигурността на краля. Арута се загледа в спящия Джими. Сега дишаният дълбоко младок съвсем приличаше на невръстно момче. Бе се отнесъл с хлапашко пренебрежение към дълбоката си рана, но след като всичко се успокои, беше заспал почти моментално. Гардан внимателно го беше вдигнал и го бе положил на дивана. Арута поклати глава. Хлапето си беше най-обикновен престъпник, паразитче, което и един ден не беше си изкарало прехраната с честен труд. Нямаше повече от четиринадесет-петнадесет години, а се беше превърнало в изпечен уличник, крадец и измамник, но каквото и да представляваше, все пак беше негов приятел. Арута въздъхна, зачуден какво да прави с това момче.

Един паж донесе съобщение от върховната жрица — тя молеше Арута незабавно да я посети. Принцът се надигна тихо, за да не разбуди Джими, и пажът го поведе към покоите, където храмовите знахари се грижеха за нея. Стражите на принца пазеха отвън, а храмовите стражи стояха отвътре — отстъпка, на която Арута се бе съгласил по молба на дошлия от храма жрец. Жрецът поздрави хладно принца, сякаш той лично носеше вина за състоянието на Върховната. После отведе Арута до спалнята, където една жрица се грижеше за главната им храмова надзорница.

Арута се взря в ложето поразен. Върховната жрица лежеше просната върху купчина възглавници. Светлорусата ѝ коса се беше разпиляла около обезкървеното ѝ лице, покрито сякаш със синкавата глазура на зимен лед. Като че ли за една нощ се беше състарила с двадесет години. Но когато погледът ѝ се прикова в Арута, от него все така се излъчваше власт.

— Възстановихте ли се? — Тонът на Арута издаде тревогата му.

— Моята господарка все още има работа за мен, ваше височество. Много време има още преди да ме прибере при себе си.

— Радвам се да го чуя. Кажете защо ме повикахте?

Тя се надигна и с несъзнателен жест отметна от челото си кичур от почти бялата си коса и Арута забеляза, че въпреки мрачния си

поглед върховната жрица е жена с необикновена хубост, макар и хубост, лишена от каквато и да било мекота. Жрицата заговори с все така напрегнат глас:

— Арута Кондуин, над Кралството е надвиснала ужасна заплаха. Във владенията на Господарката на смъртта само една стои по-високо от мен, и това е нашата Майка, Матриаршата в Риланон. Освен нея никой не би могъл да надмогне властта ми във владенията на смъртта. Но сега се появява нещо, което е в състояние да предизвика самата богиня, нещо, което макар и все още да е слабо, макар все още да усвоява силата си, може да надвие властта ми над едного, който е във владенията на господарката ми.

— Проумявате ли важността на думите ми? — продължи тя. — Все едно че някое бебе, току-що отбито от майчината си гръд, е дошло в палата ви, не, в палата на вашия брат, краля, и е обърнало цялата му дворцова свита, стражите му, целия му народ, ако щете, срещу него, правейки го напълно безпомощен а самото средище на властта му. Пред такова нещо сме изправени. И то расте. Докато си говорим сега с вас, то расте, расте силата и яростта му. И е древно... — Очите й се разшириха и за миг Арута зърна в тях блясък на лудост. — То е ново и в същото време — древно... Не разбирам.

Арута кимна и се обърна към жреца. Той му посочи вратата и Арута тръгна към изхода. Когато стигнаха до прага, върховната жрица захлипа в постелята си.

След като се озоваха в преддверието, жрецът каза:

— Ваше височество, аз съм Джулиан, главен жрец на Вътрешния кръг. Известих майчиния ни храм в Риланон за случилото се. Аз... — Изглеждаше смутен от това, което трябваше да каже. — Най-вероятно след няколко месеца аз ще стана върховен жрец на Лимс-Крагма. Ще се грижим за нея — добави той и кимна към затворената врата, — но тя повече няма да може да ни води в службата ни към нашата господарка. Разбрах от храмовите стражи какво е станало снощи, а току-що чух и думите й. Ако храмът може да помогне, ще помогнем.

Арута се замисли над думите му. Беше съвсем обичайно жрец от един или друг орден да се включва в числото на съветниците на знатното съсловие. Твърде много неща от мистично естество имаше на този свят, за да остане съсловието без духовно наставничество. По същата причина бащата на Арута беше първият, включил в състава на

своите съветници и магьосник. Но активно сътрудничество между храмовата и светската власт, между самите особи, възплъщаващи тази власт — това бе рядкост.

— Моите благодарности, Джулиан — каза Арута. — След като разберем по-добре с какво си имаме работа, ще потърсим мъдростта ви. Аз просто току-що осъзнах, че възгледите ми за света са били доста ограничени. Надявам се, че ще ми предложиш ценна помощ.

Жрецът сведе глава. Арута понечи да си тръгне, но жрецът промълви:

— Ваше височество?

Арута се обърна.

— Да?

— Разберете какво е това нещо, ваше височество. Издирете го и го унищожете.

Арута можеше само да кимне и после тръгна към стаята си. Когато се прибра, приседна тихо, за да не смути все още спящия Джими. Забеляза, че са му оставили на масата поднос с плодове и сирене и гарафа с изстудено вино. Не беше хапвал нищо цял ден, така че си наля чаша вино и си отрязва парче сирене, после отново седна и остави ума си да се зарее. Умората от двете почти безсънни нощи го обля, но да заспи и дума не можеше да става. Някаква свръхестествена сила се бе развилняла във владението му, някаква зла магия, вселила страх у жреците на двата най-могъщи храма в Кралството. Луам щеше да пристигне след по-малко от седмица. Почти всички благородници на Кралството щяха да дойдат в Крондор за сватбата. В Крондор — неговият град! А той не можеше да измисли нищо, с което да гарантира сигурността им.

Когато останеше сам, Арута често имаше навик да се отдава на мрачни размисли, но налагаше ли се да реши някакъв проблем, не спираше да се труди над него, да го щурмува и да го разчепква от всяка възможна страна. И сега той премисли десетки възможни подстъпи към решаването на задачата, преравяйки отново и отново всяко късче информация с което разполагаше. Най-накрая, след като отхвърли десетки възможности, разбра какво трябва да направи, взе една узряла ябълка от подноса пред себе си и ревна:

— Джими!

Хлапакът се събуди моментално. Годиците, преживени в непрекъснат риск, го бяха приучили да спи леко. Арута хвърли ябълката към момчето и то скочи със смайваща бързина и я хвана само на два пръста от лицето си. И Арута разбра защо Джими се е прочул с прозвището „Ръчицата“.

— Какво? — попита момчето и захапа ябълката.

— Искам да отнесеш съобщение до главатаря си. — Джими спря да дъвче и се огледа невярващо. — Трябва да ми уредиш среща с Праведника.

Откъм Горчивото море отново бе придошла гъста мъгла и бе загърнала Крондор в непрогледната си пелена. Между няколкото все още работещи пивници бързо се движеха две фигури. Джими преведе Арута през Търговския квартал и скоро гледката около тях стана далеч по-неугледна — навлязоха в Бедняшкия квартал. Последва бърз завой по някаква странична уличка и от сенките като по магия изникнаха три силуета. Арута мълниеносно извади рапирата си, но Джими каза само:

— Ние сме поклонници и търсим водач.

— Поклонници, аз съм водачът ви — отвърна най-предният от тримата. — Кажи на приятеля си да прибере иглата, да не го зашием в някой чувал.

Дори да знаеха кой е Арута, тримата мъже не го показаха. Той бавно прибра оръжието в ножницата. Другите двама пристъпиха към тях — държаха черни превръзки за очите им.

— Това пък защо? — попита Арута.

— Така ще вървите по-нататък — отвърна първият. — Ако откажете, няма да продължите и една крачка.

Арута потисна раздразнението си и кимна. Успя да види как вързаха очите на Джими и само миг след това грубо вързаха и неговите. Арута преодоля подтика да смъкне превръзката и чу гласа на непознатия.

— Ще бъдете заведени на друго място, където ще ви поведат други. Възможно е да минете през много ръце преди да стигнете крайната точка, така че не се плашете, ако чуete непознати гласове. Аз самият не зная коя е целта на пътя ви, защото не трябва да зная. Също така не знам и кои сте, но ми е заповядано от много високопоставена

особа да ви превода бързо и да ви доставя невредими. Но внимавайте: ще рискувате много, ако се опитате да свалите превръзките. От този момент не ви е позволено да знаете къде сте. — Арута усети, че овързаха кръста му с някакво въже, и мъжът допълни: — Дръжте се здраво за въжето и не забавяйте крачка. Ще вървим бързо.

Без повече приказки дръпнаха принца и го поведоха в непрогледния мрак.

Почти цял час, или поне на Арута така му се стори, ги водеха — всъщност почти ги влачеха — из улиците на Крондор. Водачите се бяха сменяли поне три пъти, така че Арута нямаше никаква представа кого ще види, след като махнеха превръзката. Но накрая се изкачиха по някаква стълба. Няколко врати се отвориха и се затръшваха, после нечий силни ръце го натиснаха да седне. Най-сетне махнаха черния плат от очите му и той замига, зашеметен от светлината.

На масата пред него бяха подредени няколко запалени фенера с излъскани отразители, всичките извърнати към лицето му, така че ярката светлина да му попречи да види човека зад масата.

Арута погледна надясно и видя, че и Джими седи на едно столче като него. След дълга пауза нечий дълбок глас забоботи зад светилниците:

— Поздрави, принце на Крондор.

Арута примижа на светлината, но успя да различи само очертанията на говорещия зад яркия блясък.

— С Праведника ли имам честта да говоря?

Отговорът беше предшестван от дълга пауза.

— Задоволете се с това, че съм овластен да постигна споразумение, каквото може би търсите. Говоря с неговия глас.

Арута помисли малко и каза:

— Много добре. Търся съюз.

Зад блясъка се чу гърлен кикот.

— С какво може Праведника да помогне на принца на Крондор.

— Искам да науча тайните на Гилдията на смъртта.

След думите му се проточи дълго мълчание. Арута не можа да прецени дали говорещият се съветва с някой друг или просто мисли. После гласът зад светилниците каза:

— Изведете момчето и го задръжте отвън.

От тъмното пристъпиха двама мъже, хванаха грубо Джими под мишниците и го извлякоха от стаята, а гласът заяви:

— Козодоите тревожат Праведника, принце на Крондор. Пресичат Булеварда на крадците и черните им убийства смущават населението и хвърлят нежелана светлина над много от дейностите на крадците. Накратко, те вредят на нашата работа. За нас би било само от полза да видим, че с тях е приключено, но каква друга причина ви е довела тук освен обичайната загриженост на владетеля, когато поданиците му биват коварно избивани в постелите си?

— Те застрашават моя брат и мен лично.

Отново последва дълга тишина.

— Високо са се прицелили, значи. Все пак убийствата са нещо обичайно и за кралските среди, а човек трябва все някак да си изкарва препитанието, дори да е наемен убиец.

— За вас би трябвало да е ясно — отвърна сухо Арута, — че убийството на принцове ще се окаже особено лошо за работата ви. Шегаджиите може да се окажат доста притеснени, ако работят в един град, поставен под военно положение.

— Така е. Каква сделка предлагате?

— Не предлагам сделка. Искam съдействие. Трябва ми информация. Искam да разбера какво стои в сърцевината на Козодоите.

— Алтруизмът не носи много полза на онзи, който лежи изстиянал в канавката. Ръката на Гилдията на смъртта е дълга.

— Не е по-дълга от моята — отвърна Арута без капка хумор. — Мога да се погрижа дейността на Шегаджиите да пострада много. Знаете не по-зле от мен какво би могло да стане с Шегаджиите, ако принцът на Крондор обяви война на гилдията ви.

— Няма много изгода от такъв конфликт между гилдията и ваше височество.

Арута се наведе напред и тъмните му очи заблестяха от ярката светлина. Отвърна бавно, натъртвайки на всяка дума:

— Не търся никаква изгода.

Отново миг тишина, последван от дълга въздишка.

— Да, сигурно е така — отвърна замислено гласът. После се изкиска. — Това е един от недостатъците при наследяването на нечий сан. Може да се окаже неприятно да управляваш гилдия от гладуващи крадци. Много добре, Арута Крондорски, но заради риска гилдията ще

потърси някакво обезщетение. Вече показахте тоягата, къде е морковът?

— Кажете си цената — отвърна Арута и се отпусна назад.

— Разберете следното: Праведника изпитва съчувствие към ваше височество предвид неприятностите, които му създава Гилдията на смъртта. Козодоите не бива да се търпят. Трябва да бъдат изкоренени напълно. Но това включва много рискове и големи разходи.

— Цената — повтори твърдо Арута.

— Заради целия риск в случай, че се провалим — десет хиляди златни суверена.

— Това ще отвори огромна дупка в кралската съкровищница.

— Вярно, но помислете за алтернативата.

— Договорихме се.

— Ще ви осигуря указанията на Праведника за начина на заплащане по-късно — уточни с лека насмешка гласът. — Има и още нещо.

— Какво? — попита Арута.

— Младият Джими Ръчицата наруши клетвата си пред Шегаджиите и е осъден. Ще умре след един час.

Без да мисли, Арута понечи да се изправи. Някакъв едър тип пристъпи зад него от мрака и две силни ръце го притиснаха да седне. Арута само поклати глава.

— Не би ни хрумвало да ви върнем в двореца в по-лошо състояние от това, в което пристигнахте — каза гласът зад светлините, — но само ако се опитате да си извадите оръжието в тази стая, ще ви доставим там в сандък, а с последствията ще се оправяме после.

— Но Джими...

— Нарушил е клетва! — прекъсна го гласът. — Клетва, която го задължаваше да донесе незабавно за местонахождението на Козодоя, след като го е видял. И беше задължен под клетва да съобщи за измяната на Смеещия се Джак. Въпрос на чест. Да, ваше височество, знаем за тези неща. Джими предаде гилдията, като предпочете да извести първо вас. Има някои неща, които могат да се простят с възрастта, но не и тези.

— Няма да стоя покорно и да позволя Джими да бъде убит.

— Тогава ме изслушай, принце на Крондор, защото имам нещо да ти кажа. Някога Праведника легна с една уличница, както го е

правил със стотици други, но тази курва му роди син. Джими Ръчицата е синът на Праведника, макар да не знае кой е баща му. Това поставя Праведника пред раздвоение. Ако се подчини на законите, които сам е въвел, той трябва да заповяда смъртта на родния си син. Но ако не го направи, ще изгуби доверието на онези, които му служат. Много неприятен избор. Гилдията на крадците бездруго е вече в смут, след като Джак се оказа агент на Козодоите. Повечето време доверието е много тънка придобивка и много лесно се къса, а сега почти не съществува. Можете ли да измислите нещо друго?

Арута се усмихна, досетил се за възможния изход.

— В не толкова далечни времена не е било съвсем необичайно да се откупи опрощение. Назовете си цената.

— За измяна? Не по-малко от десет хиляди златни суверена.

Арута поклати глава. Съкровищницата му щеше съвсем да се опразни. И все пак Джими трябваше да е знаел за рисковете от това, че ще измени на Шегаджиите, решавайки да извести първо него, а това си струваше.

— Готово — отвърна той кисело.

— Тогава трябва да задържите момчето при себе си, принце на Крондор, защото той повече не може да се върне при Шегаджиите, макар че ние няма да се опитаме да му навредим... освен ако не направи отново нещо срещу нас. Тогава ще го накажем, както постъпваме с всеки самозван крадец. Сурово.

Арута се надигна.

— Значи приключихме сделката?

— Има още нещо.

— Да?

— Също така не толкова отдавна не е било съвсем необичайно да се откупува диплом за благороден сан срещу злато. Каква цена бихте поискали, за да може един баща да види сина си провъзгласен за скуайър в двора на принца?

Арута се засмя, чак сега разбрал насоката на преговорите.

— Двадесет хиляди златни суверена.

— Готово! Праведника обича Джими; макар около него да е пълно с копелета, Джими е нещо особено. Праведника желае Джими да не научи за тази връзка, но ще е доволен да знае, че синът му ще получи по-добро бъдеще след договорната от тази нощ.

— Ще бъде назначен на служба при мен, без да знае кой е баща му. Ще се срещнем ли отново?

— Едва ли, принце на Крондор. Праведника крие ревниво самоличността си, и дори приближаването до оногова, който говори с неговия глас, крие за него опасности. Но ще ви пратим ясно послание, когато разберем къде се крият Козодоите. И ще приемем с радост вестта за тяхното унищожение.

Джими се въртеше нервно на мястото си. Вече над три часа Арута се беше затворил с Гардан, Волней, Лаури и с още неколцина души от най-доверения си кръг. Него пък го бяха вкарали в тази стая и присъствието на двамата стражи при вратата и на другите двама под прозореца даваше изобилен материал за подозренията му, че неизвестно защо се е оказал затворник. Джими не се съмняваше, че все някак ще намери начин да се измъкне, без да го хванат през нощта, но след събитията през последните няколко дни се чувстваше изцеден. Освен това някак си не можа да схване защо го върнаха в двореца с принца. Малкият крадец се чувстваше неспокоен.

Вратата на стаята се отвори и един гвардейски сержант надникна и му махна с ръка да излезе.

— Негово височество те вика, момче. — Хлапакът бързо го последва по дългия коридор до съвещателната зала.

Арута, който се беше зачел в нещо, вдигна глава. Около масата седяха Гардан, Лаури и няколко други мъже, които Джими не познаваше. Граф Волней стоеше до вратата.

— Джими, имам тук нещо за теб. — Джими се озърна, без да знае какво да отговори. Арута продължи: — Това е кралски диплом, с който си провъзгласен за скуайър към двора на принца.

Джими онемя и се опули. Лаури го погледна и се изкикоти, а Гардан се задоволи само с едното ухилване. Най-сетне Джими си върна гласа и промълви:

— Шегичка, а? — Но Арута поклати глава и хлапакът каза: — Аз... скуайър?

— Ти спаси живота ми и трябва да бъдеш възнаграден — отговори Арута.

Малкият запелтечи:

— Но... Ваше височество... благодаря ви, но... клетвата ми пред Шегаджиите...

Арута се приведе над масата.

— С това се приключи, скуайър. Вече не си член на Гилдията на крадците. Праведника се съгласи. Край.

Джими усети, че са го хванали в капан. Никога не беше изпитвал голяма охота да бъде крадец, но му доставяше особено удоволствие да бъде много добър крадец. Привличаше го възможността да се доказва всеки път, да показва на всички, че Джими Ръчицата е най-добрият в гилдията... или че поне ще стане един ден. Но сега трябваше да стои вързан към двора на принца, а със службата идваха и задължения. Но щом Праведника се бе съгласил, значи завинаги му бяха отрязали достъпа до уличното общество.

Забелязал посърналото лице на хлапака, Лаури се намеси:

— Ваше височество, ако позволите?

Арута му разреши и певецът прекоси стаята и сложи ръка на рамото на момчето.

— Джими, Негово височество просто ти държи устата над водата, буквално. Спазарил се е за живота ти. Ако не беше, сега вълните в залива щяха да те носят нанякъде. Праведника знае, че си нарушил клетвата си пред гилдията.

Джими видимо се оклюма и Лаури го стисна успокоително за рамото. Момчето винаги си беше въобразявало, че стои над правилата, че отговорностите, обвързващи останалите, не важат за него. Джими така и не беше разбрал защо толкова пъти му бяха прощавали за неща, за които другите плащаха, но сега съзнаваше, че твърде много е прекалил с привилегиите. В ума на хлапака нямаше капка съмнение, че певецът му казва истината, и душата му закипя от противоречиви чувства, като си помисли колко близо бе стигнал до смъртта си.

Лаури се опита да го успокои.

— В двореца не е чак толкова зле. Топло е, дрехите ти ще са чисти, храна — колкото искаш. Освен това тук стават толкова интересни неща. — Погледна Арута и добави сухо: — Особено напоследък.

Джими кимна и Лаури го заведе пред масата. Накараха го да коленичи. Граф Волней бързо зачете документа:

— До всички поданици на моето владение. Понеже младият Джими, сирак от града Крондор, прояви безукорна храброст, рискувайки в дух и тяло живота си в закрила на кралската особа на принца на Крондор, и понеже младият Джими ни задължи вовеки да сме му в дълг, по моя воля да се възвести из всичките предели на владението ми името му, като мой възлюблен и верен слуга, и освен това да му се даде място в двора на Крондор с ранг на скуайър, с всички произтичащи от това права и привилегии. По-нататък нека да се огласи, че му се дава имението Лъжлив брод на река Веландел, на него и потомството му, докато са живи, да го притежават и владеят, заедно със слугите и имотите. Властта над това имение ще се задържи от короната до деня на неговото пълнолетие. Утвърдено днес от моята ръка и с моя печат. Арута Кондуин, принц на Крондор; рицар-маршал на армиите на Запада; безспорен наследник на трона на Риланон. — Волней погледна Джими: — Приемаш ли това повеление?

— Да — отвърна Джими.

Волней навих пергамента и го връчи на момчето. Явно това беше всичко, за да се превърне един крадец в скуайър.

Момчето си нямаше и представа къде се намира Лъжлив брод, но земята означаваше приходи и лицето му изведнъж просветна. Отстъпи назад и загледа Арута. Сляпата случайност ги беше събирала два пъти и двата пъти Арута се бе оказал единственият човек, който не бе поискал нищо от него. Дори малцината му приятели сред Шегаджиите се бяха опитвали да се възползват от него поне веднъж, преди да им покаже недвусмислено, че това е трудна работа. Отношенията му с принца бяха съвсем нови за Джими. И докато Арута четеше мълчаливо купищата свитъци пред себе си, Джими реши, че по-скоро ще остане с принца и веселата му тайфа, отколкото да се скатае някъде. А освен това щеше да си има постоянни доходи и удобства, докато Арута е жив, въпреки че последното, прецени трезво Джими, можеше да се окаже малко трудна задача.

Арута на свой ред го изгледа замислено. Уличен нехранимайко: груб, пъргав, изобретателен и понякога — безскрупулен. Арута се усмихна на себе си. Страхотен двор се заформяше около него, нямащо.

Джими навих ценния документ и Арута каза:

— Бившият ти господар действа много енергично. — После се обърна към останалите. — Тук имам вест от него, че почти се е добрал до гнездото на Козодоите. Казва, че всеки момент ще ни се обади, и съжaliaва, че не може да ни предложи пряка помощ в разбиването му. Джими, ти какво мислиш за това?

Джими се ухили.

— Праведника си играе добре играта. Ако ние унищожим Козодойчетата, работата му си продължава нормално. Ако се издъним, не остава никакво подозрение, че поне се е опитал да ни помогне. Той не губи. — След което добави с по-сериозен тон: — А освен това се опасява да няма още внедрени сред Шегаджиите. Ако е така, всяко тяхно съучастие поставя начинанието пред голям риск.

— Толкова ли е сериозно? — попита Арута.

— Най-вероятно, ваше височество. Лично до Праведника имат достъп не повече от трима или четирима души. Единствените, на които може да се довери. Допускам, че има няколко свои агенти извън гилдията, неизвестни на никого освен на най-доверените му съдружници, а вероятно дори и те не ги знаят. Сигурно ги използва, за да отпъжда Козодоите. В града има над двеста Шегаджии и два пъти повече просяци и гаменчета, всеки от които може да е око и ухо на Гилдията на смъртта.

Арута се усмихна с кривата си усмивка, а Волней вметна:

— Имаш пипе в главата си, скуайър Джеймс. Може би ще се окажеш добра придобивка за двора на Негово височество.

Лицето на Джими се изкриви, сякаш беше захапал нещо много кисело, и той изсумтя:

— Скуайър Джеймс ли?

Арута все едно не забеляза киселия му тон.

— Може би всички се нуждаем от малко почивка. Докато Праведника не ни се обади, най-доброто, което можем да направим, е да се възстановим след усилията през последните дни. — Той стана. — Желая на всички ви лека нощ.

Принцът излезе, а Волней сбра свитъците от масата и се забърза да си довърши задачите. Лаури се обърна към Джими:

— Е, младок, май ще трябва аз да те поема. Все някой трябва да те научи на едно-друго за нравите сред по-изисканото общество.

Гардан се приближи до тях.

— Щом ти ще го учиш, значи момчето е осъдено цял живот да притеснява принца.

Лаури въздъхна.

— Това само ти показва — подхвърли той на Джими, — че каквато и титла да лепнеш на един човек, ако е метач на бараки, ще си остане метач на бараки.

— Метач на бараки! — сопна се тъмноликият Гардан. — Певецо, ако искаш да знаеш, зад мене има дълго родословие герои...

Джими въздъхна примирено и тръгна след двамата препиращи се мъже по дългия коридор. Общо взето, само допреди седмица животът му се струваше много по-прост. Помъчи се да си придаде малко по-ведро изражение, но в най-добрия случаи приличаше на котарак, паднал в кана с мляко, който не може да реши дали да се измъкне, или да се дави.

ГЛАВА 5

УНИЩОЖЕНИЕ

Арута огледа изпитателно стария крадец. Човекът, изпратен от Праведника, беше изчакал търпеливо, докато принцът прочете писмото. Сега очите на принца се бяха приковали в него.

— Знаеш ли какво пише тук?

— С подробности — не. Онзи, който ми го даде, беше изричен. — Старият крадец, когото възрастта бе лишила от обичайната му пъргавина, потри лениво плешивото си теме. — Каза ми да ви предам, че момчето лесно ще ви заведе на посоченото място, ваше височество. Каза ми също да ви предам, че за момчето е известно и Шегаджиите смятат случая за приключен.

Мъжът хвърли поглед към Джими и му намигна. Джими, който стоеше встрани, въздъхна дълбоко, облекчен от чутото. Намигването му подсказа, че макар да не можеше никога вече да се върне при Шегаджиите, улиците на града са свободни за него и че старецът, Алвърни Бързака, все още му е приятел. Арута каза:

— Предай на господаря си, че съм доволен от бързия отговор. Предай му също, че още тази нощ ще приключим с този въпрос. Той ще разбере.

Арута махна с ръка на един от стражите да изведе Алвърни от залата и се обърна към Гардан.

— Подбери отряд от най-верни хора. Новаци в службата да няма. Да им се предаде устно всички да се съберат при задната порта преди изгрев-слънце. По един и по двама да бъдат разпратени из града, по различни маршрути, и да си отварят очите на четири да не ги следят. Да обикалят и да вечерят, все едно че са извън дежурство, но само да се правят, че пият. В полунощ всички да се съберат в „Пъстрия папагал“.

Гардан отдаде чест и напусна.

След като остана насаме с момчето, принцът каза:

— Сигурно си мислиш, че съм се отнесъл жестоко с теб.

Джими се изненада.

— Не, ваше височество. Стори ми се малко странно, нищо повече. Все пак дължа ви живота си.

— Боях се, че ще негодуваш, че сме те отделили от единствените ти близки хора. — Джими сви рамене. — А колкото до това, че ми дължиш живота си... — Принцът се усмихна. — Мисля, че сме квит, скуайър Джеймс, защото ако не бе реагирал бързо онази нощ, щях да съм по-къс с една глава.

И двамата се засмяха. Момчето попита:

— След като сме квит, защо ми дадохте титла?

Арута си спомни за обещанието си към Праведника.

— Приеми го като средство да те държа под око. Свободен си да влизаш и излизаш от двореца, след като си изпълнил задълженията на скуайър, но ако разбере, че от килера липсва някоя златна чаша, лично ще те хвана за ухото и ще те завлека в тъмницата. — Джими отново се разсмя, но тонът на Арута стана по-сериозен. — Така и не разбрах обаче какво си търсил на покрива на тепавичаря, за да се счепкаш с убиеца преди няколко нощи, и защо реши да дойдеш първо при мен с новината за Козодоите, вместо да докладваш, както си бил задължен.

Лицето на Джими стана сериозно като на възрастен. Той погледна Арута в очите и каза:

— Онази нощ, когато избягахте от Крондор с принцесата, щеше да ме спипа цял отряд конници от хората на Черния Ги. Вие ми хвърлихте меча си, без да сте сигурен, че ще успеете да се измъкнете на свобода. А докато се криехме, ме учихте на фехтовка. И винаги сте били откровен с мен, както с всеки друг. — Джими помълча. — Вие се държахте с мен като с приятел. Аз... не съм имал много приятели, ваше височество.

Арута кимна разбиращо.

— Аз също броя малцина за истински приятели — близките ми, магьосниците Пъг и Кълган, отец Тъли и Гардан. — Усмихна се иронично. — Лаури също се показва нещо повече от обикновен придворен и мисля, че и от него ще излезе добър приятел. Мога да отида чак дотам, че да нарека и пирата Амос Траск мой верен приятел. Е, след като такъв като Амос може да бъде приятел на принца на Крондор, защо не и Джими Ръчицата?

Джими се ухили и очите му малко се овлажниха.

— Наистина, защо не? — Преглътна от възмущение и хитрата маска отново се върна на лицето му. — А какво стана с Амос Траск?

Арута се отпусна в стола си.

— Последния път, когато го видях, крадеше кралския кораб. — Джими хлъцна. — Оттогава нямам вести за него. Какво ли не бих дал, за да е до мен тази нощ, главорезът му с главорез.

Джими се намръщи.

— Никак не ми се ще да повдигам въпроса, но ако пак се натъкнем на едно от онези проклетите неща, които не щат да умират?

— Натан смята, че едва ли е възможно. Според него се е получило само защото жрицата го е призовала да се върне от смъртта. Освен това не мога да чакам благоволението на храмовете, за да започна да действам. Само оня жрец на смъртта, Джулиан, досега ми е предложил помощ.

— А вече видяхме колко могат да ни помогнат слугите на Лимс-Крагма — добави сухо Джими. — Да се надяваме, че отец Натан знае какво говори.

Арута стана.

— Хайде да отдъхнем, колкото време ни остава, че тази нощ ни чака тежка работа.

През нощта групи войници, предрешени като наемници, скитосваха из улиците на Крондор и се разминаваха, без да издават с нищо, че се познават, а някъде към три след полунощ в „Пъстрия папагал“ се събраха над сто души.

Джими влезе, придружен от двама мъже, наглед прости горяни, а всъщност бойци от елитната разузнавателна рота на Арута, Кралските следотърсачи. Старшият съгледвач отдаде чест.

— Този младок има очи като на котарак, ваше височество. На три пъти насам забеляза, че следят нашите хора по пътя насам.

Арута ги изгледа въпросително и Джими обясни:

— Двама от тях бяха просяци, които познавам, и не беше трудно да ги подлъжем и да се измъкнем, но третият... Може просто да ни е проследил, за да разбере какво става. Все едно, тръгнахме срещу него в една пряка — кротко, бъдете спокоен — и той просто сви в друга посока. Може и нищо да не е било.

— А може и да е било — отвърна Арута. — Все едно, нищо повече не можем да направим. Дори Козодоите да са разбрали, че подготвяме нещо, няма да знаят какво. Виж тук — каза той на Джими и посочи някаква карта на масата. — Даде ми я кралският архитект. Стара е, но според него описва добре мрежата от канали.

Джими й хвърли бърз поглед.

— Сигурно е било така, но преди доста време. — Той посочи едно петно на картата, после друго. — Тук има срутена стена и макар каналът още да тече, проходът е твърде тесен, за да мине човек. А тук има нов тунел, прокопаха го за една табакчийница, за да изтича по-бързо боклукът. — Джими огледа картата по-внимателно и попита: — Мастило и перо да се намира, или въглен? — Подадох му въглен и Джими задраска по картата. — Приятелят ни Лукас има в мазето отход към каналите.

Щом го чу, старият ханджия зад тезгяха зяпна.

— Какво? Ти пък откъде знаеш?

Джими се ухили.

— Покривите не са единственият Булевард на крадците. Оттук — той посочи на картата — могат да се придвижат отряди до тези две точки. Изходите от подземие то на крепостта на Козодоите са разположени умно. Всеки излиза в тунел, непряко свързан с другите. Вратите са едва на няколко разкрача една от друга, но това са дебели стени от тухла и камък, каналите лъкатушат по няколко мили, докато се стигне от единия до другия. Ще мине цял час, докато намериш изхода от единия до другия. Проблемът е с този, третия канал. Той излиза на една широка площадка, с дузина проходи надолу, които трудно могат да се преградят.

Гардан, който надничаше зад рамото на момчето, каза:

— Кое то означава съгласувано нападение. Джими, ако си при едната врата и някой мине през другата, може ли да се чуе?

— Мисля, че да — отвърна Джими. — Особено ако оставиш някого горе на стълбището. И особено по това време. Няма те представа колко дребни шумове се чуват изпод улиците, и то през деня, а нощем...

Арута се обърна към двамата следотърсачи.

— Можете ли да намерите тези места на картата. — Двамата кимнаха. — Добре. Всеки от вас ще заведе по една трета от хората до

тези два входа. Последната третина тръгва с мен и Гардан. Ще ни води Джими. Ще разположите хората си, но няма да влизате в мазето на тази сграда, освен ако не ви открият първи или не чуете, че нашата част атакува онези, които са вътре. Тогава всички нахлуват бързо. Гардан, хората на улицата трябва да са заели позиции. Нали знаят какво да правят?

— Всеки е получил указания — отвърна Гардан. — При най-малкия намек, че вътре е почнал бой, да не пускат никой да излиза от сградата, освен ако не носи вашия табард или не го познават по външност. Разположил съм тридесет стрелци по покривите от всички страни, за да спрат всеки, който се опита да се измъкне. Един херолд ще затръбви тревога и от палата ще тръгнат две роти конници. За пет минути ще стигнат при нас. Всеки по улиците, който не е от нашите, ще бъде стъпкан, това е заповедта.

Арута бързо си облече табард и хвърли по един на Джими и на Лаури. След като всички облякоха черното и пурпура, цветовете на принца, Арута каза:

— Време е.

Следотърсачите поведоха първите две групи към мазето под странноприемницата. След тях и Джими поведе групата на принца. Отведе ги до скрития зад една празна каца таен изход и слязоха по тясното стълбище до канала. Вонята накара неколцина войници да запушат носове и се чуха тихи ругатни, но Гардан набързо възстанови реда. Запалиха няколко фенера. Джими даде знак да се подредят в колона по един и поведе щурмоваците на принца към Търговския квартал.

След половин час вървене покрай каналите, отнасящи бавно мръсотията на града към залива, приближиха широката площадка и Арута нареди да загасят фенерите. Джими тръгна напред и бездънният мрак го погълна. Арута се напегна да чуе стъпките му, но Джими се движеше съвсем безшумно. За останалите на място войници най-странното тук до каналите беше пълната тишина, нарушавана само от тихия плясък на мудно течащата вода. Всеки войник се бе погрижил да заглуши дрънченето на броня и оръжие, тъй че ако Козодоите бяха оставили пост, да не ги чуе.

След няколко минути Джими се върна и даде знак, че има един на пост при стълбището към сградата. Прошепна на ухото на Арута:

— Никой от хората ви няма да може да го доближи, преди да вдигне тревога. Аз съм единственият, който има шанс. Само елате на бегот като чуете, че е почнала свадата.

Джими измъкна камата от ботуша си и се скри в чернилката. След малко се чу пъшкане и Арута и хората му наскачаха. Принцът пръв се добра до момчето, което се беше счепкало с пазача. Младокът се беше промъкнал зад гърба му, беше скочил и го бе стиснал за гърлото, но беше успял само да го пореже с камата, която се търкаляше на камъните. Мъжът беше посинял от душенето, но се опитваше да блъсне Джими в стената и да го премаже. Арута приключи схватката с едно забиване на рапирата и мъжът се просна безмълвно върху камъните. Джими го пусна и се усмихна изтощено. Арута му прошепна: „Стой тук!“ и даде знак на хората си да го последват.

Зарязал обещанието си пред Волней да остане отзад и Гардан да поведе щурма, Арута безшумно се изкачи по стъпалата. Спря пред една дървена врата, прилепи ухо и се вслуша. Приглушените гласове от другата страна го накараха да вдигне предупредително ръка. Гардан и останалите запристъпваха бавно.

Арута предпазливо бутна вратата, надникна и видя пред себе си голямо, добре осветено мазе. Около три маси седяха десетина въоръжени мъже и оправяха снаряжението и оръжието си. Приличаше повече на казармено помещение, отколкото на мазе. Но най-невероятното според Арута беше, че мазето се намираше под най-луксозния и преуспяващ бардак в града, „Дома на върбите“, често посещаван от богати търговци и дребни благородници. Стана му ясно как Козодоите се добираха до толкова информация за двореца, кой и кога влиза и излиза от него. Мнозина придворни сигурно се хвалеха пред любимките си, че знаят една или друга тайна, за да ги впечатлят. Нищо чудно някой от палата да беше споменал, че Гардан се кани да отиде до източната порта, за да посрещне принца, и така убиецът да бе разбрал откъде ще мине Арута преди няколко нощи.

Изведнъж един силует попадна в полезрението му и принцът затаи дъх. Моредел във воински доспехи се приближи до един от мъжете, който смазваше широкия си меч, и му заговори тихо. Мъжът закима. После Тъмният брат внезапно се извърна към вратата и отвори уста да извика. Арута не се поколеба. Изрева: „Напред!“ и се втурна в помещението.

Закипя битка. Мъжете, които допреди малко седяха небрежно, сграбчиха оръжията си и отвърнаха на атаката. Други нахлуха през вратите, отвеждащи нагоре към бардака или надолу към градските канали. Отгоре се разнесоха викове и крясъци на знатни гости и скъпи курви, изплашени от бягащите по стълбите убийци. Онези, които се опитаха да избягат през подземните проходи, бяха отблъснати бързо от другите щурмуващи отряди на Арута обратно по стълбите към мазето.

Арута се сниши да избегне замаха на моредела, скочи встрани и покрай него нахълтаха войниците и се озоваха между принца и Тъмния брат. Убийците се нахвърлиха срещу бойците на Арута, без изобщо да жаят живота си, и ги принудиха да ги избият. Изключение направи само моределът, който яростно се опитваше да се добере до Арута.

— Хванете го жив! — изрева принцът.

Моределът скоро се оказа единственият жив Козодой в помещението, притиснаха го до стената и го задържаха. Арута пристъпи пред него и тъмният елф прикова пълния си с омраза поглед в очите му. Остави се да го обезоръжат, след като и Арута прибра сабята си. Принцът никога досега не беше виждал жив моредел. Несъмнено бяха сродни с елфите, въпреки че елфите бяха по-светлокоси и светлооки. Както неведнъж бе отбелязвал Мартин, моределите бяха красива раса, макар и с тъмни души. Но когато един от войниците се наведе да опипа ботушите му за оръжие, съществото го изрита с коляно в лицето и скочи към Арута. Принцът едва успя да се сниши и да отбегне протегналите се към него дълги ръце. В следващия миг моределът рухна, пронизан в гърдите от сабята на Лаури, но в последен гърч посегна да се докопа до принца и пръстите му задрачиха към крака му. Лаури изрита ръката му и я затисна с пета.

— Погледни ноктите му! Видя ли как лъснаха, когато хвърли оръжието?

Арута вдигна отпуснатата ръка и я огледа.

— Внимавай как я държиш — предупреди го Лаури. Арута забеляза игличките, набити под ноктите на Тъмния брат, всяка с черно петънце на върха. — Стар курвенски номер — поясни Лаури, — макар че трябва да разполагаш с доста злато и с добър приятел знахар, за да се сдобиеш с тях. Ако човек се опита да си иде, без да плати, или има навик да бие момичетата — едно леко одраскване и е свършен.

Арута изгледа трубадура.

— Длъжник съм ти.

— Банат да ни опази дано!

Арута и Гардан се обърнаха и видяха Джими, застанал пред един от убитите — русокос и добре облечен. Хлапакът се взираше невярващо в лицето му.

— Златистия — промълви той тихо.

— Познаваш ли го? — попита Арута.

— Беше Шегаджия — отвърна Джими. — Никога не бих го заподозрял.

— Никой ли не остана жив? — попита Арута ядосано. Беше заповядал да пленят колкото може повече живи.

Гардан, вече изслушал донесенията на хората си, отвърна:

— Ваше височество, в това мазе и стаите отгоре е имало всичко тридесет и пет наемници. Всички или са се сражавали така, че нашите войници не са имали друг избор, освен да ги убият, или са се самоубили. — Чернокожият подаде нещо на Арута. — Всички носеха ето това, ваше височество. — В шепата му лежеше абаносов козодой на златна верижка.

Изведнъж настъпи внезапна тишина. Не че хората престанаха да се движат, но все едно че нещо им се причу и за миг се бяха спрели, за да се вслушат, макар да нямаше никакъв звук. После отекна някакъв странен гробовен тътен и сякаш нечие вселяващо безнадеждност присъствие изпълни подземията, и душата на Арута и на всички останали се изпълни със суеверен ужас. Мраз прониза притихналото мазе. Арута усети как космите по врата му настръхнаха и го изпълни древен, първичен страх. Нещо чуждо, не от този свят беше нахлуло в мазето, някакво невидимо, но осезаемо зло. Един от войниците извика:

— Ваше височество, този май е жив. Мърда! — Прозвуча почти доволно, че може да зарадва принца. После се чу и от друго място: — И този, ваше височество!

Двамата войници се наведоха над сразените убийци.

Всички в подземията зяпнаха в ужас, когато единият труп се размърда, ръката му се изпъна нагоре и стисна коленичилия над него войник за гърлото. Чу се смразяващият пукот на скършено гърло. Другият труп скочи на крака, впи зъби в шията на втория войник и разкъса гърлото му. Арута и всички останали стояха вкочанени и онемели. Първият мъртвец отхвърли убития войник, обърна се,

прикова принца с млечнобелите си очи и се усмихна. Като от някакво огромно разстояние от затворената му паст прокълтя глас:

— Отново се срещаме, господарю на Запада. Сега слугите ми ще те хванат, защото досадните ти жреци ги няма. Вдигнете се! Станете, чеда мои! Станете и посейте гибел!

Трупове, осеяли пода, се загърчиха, размърдаха се, а войниците замълвиха молитви към Тит, своя бог покровител. Един от по-схватливите замахна с меч си и отсече главата на надигация се пред него труп. Обезглавеното тяло започна отново да се изправя, а главата се затъркаля по пода, сипейки тихи проклетия. Телата се занадигаха като ужасни парцалени кукли, теглени от ръцете на обезумял кукловод, с гърчове и спазми.

— Май трябваше все пак да вземем и някой и друг жрец — прегракнало прошепна Джими.

— Пазете принца! — изрева Гардан.

Мъжете наскочаха срещу оживелите трупове и като побеснели касapi започнаха да секат кой където намери. Гъста кръв оплиска всичко, но телата продължаваха да се надигат.

Войниците нагазиха в лепкавата течност, безсилни срещу студените хлъзгави мъртвешки ръце. Корави пръсти късаха войнишките гърла, зъби се забиваха в жива плът, разнесоха се задавени хрипове.

Войниците на принца на Крондор сечаха и мушкаха, из въздуха захвърчаха отсечени крака и ръце, но и посечени, ръцете продължаваха да пляска по окървавения под като риби на сухо. Арута усети, че нещо го стиска за крака, погледна надолу и видя отрязана мъртвешка длан, впила се в глезена му. Изрита в паника, ръката отхвърча през мазето и се удари в отсрещната стена.

— Излизай и залости вратите! — изрева принцът. Войниците засипаха свирепи ругатни и си запробиваха със сеч и ритници път през локвите кръв и късовете плът. Много от тях, макар и корави ветерани, бяха на ръба на паниката. Макар да бяха изпитали какво ли не, се оказаха неподготвени за това, пред което се бяха озовали. Безмилостно посичаните трупове се надигаха отново и отново, а паднеше ли някой от другарите им, издъхваше на пода.

Арута поведе хората към вратата нагоре — най-близкия до него изход. Джими и Лаури го последваха. Джими пръв стигна до вратата,

погледна нагоре по стълбището и изруга — по стълбите към тях се спускаше със залитане мъртвото тяло на красива жена, облечена в прозрачна нощна роба — с голямо кърваво петно на кръста. Оцъклените ѝ побелели очи се впиха в Арута и тя изкрещя от радост. Джими се сниши под тромавия ѝ замах, блъсна я с рамо в корема и извика:

— Пазете се!

Жената се затъркаля надолу, а те се промъкнаха покрай нея.

Арута погледна към мазето. Хората му се изтегляха. Гардан и още няколко войници се измъкваха през отсрещните врати и се мъчеха да ги затворят, а изоставащите им другари падаха в отчаяните си опити да ги достигнат. Подът се бе превърнал в море от лепкава кръв и много от бойците се подхлъзваха, падаха и не можеха да се изправят. Посечените крайници на мъртъвците успяваха някак да се върнат към телата и труповете се надигаха отново. Спомнил си как онова същество в двореца си връщаше силата с времето, Арута извика:

— Залостете вратите!

После затича нагоре след Джими и певеца.

Добраха се до първия етаж на „Дома на върбите“ и ги посрещна гмеж от войници, сражаващи се с други оживели мъртъвци. Конните отряди бяха пристигнали, прочистили бяха околните улици и бяха нахлули в сградата, но и те като другите долу бяха неподготвени да се бият с мъртви противници.

Джими бързо огледа залата, засили се, скочи на една маса, прескочи като акробат един от гвардейците, задушаваш се в мъртвата прегръдка на един от Козодоите, и увисна на една от тежките завеси. Дебелата тъкан удържа за миг тежестта му, после се раздра и се смъкна от високия корниз. Джими бързо я повлече към голямата запалена камина, натика единия ѝ край в огъня и започна да хвърля върху нея всичко, което можеше лесно да пламне. След няколко мига пламъците плъзнаха из цялата зала.

Арута отхвърли един залитащ мъртвец, съдра един от тежките гоблени на стената и го хвърли на Лаури. Певецът се сниши пред скачащия срещу него мъртъв убиец, отскочи встрани и го уви в плата. Бързо превърта мъртвата твар, скрита я отзад и оплетеният в плата труп залитна към Джими, който го бутна в разбушувалите се пламъци. Мъртвецът рухна в огъня и закрещя от ярост.

Жегата в залата започна да става непоносима, давещият пушек също. Лаури се затича към вратата и викна на стрелците с лъкове по покривите на околните сгради:

— Принцът! Принцът излиза!

— Побързайте! — отвърна му нечий вик и една стрела свали надигащото се тяло само на крачка встрани от Лаури.

Арута и Джими изскочиха през огряната от пламъците врата, последвани от няколко задавени от гъстия дим войници. Арута изрева:

— При мен!

Неколцина гвардейци се затичаха към тях през улицата и започнаха да вдигат поразените със стрели трупове и да ги мятат през прозорците в пламъците. Писъците на горящите тела изпълниха нощта.

Един от мъртъвците се олюля на прага. Лявата му страна беше в пламъци, а ръцете му бяха изпънати напред, сякаш искаше да прегърне Арута. Двама от войниците се хвърлиха срещу него и то натикаха в огъня, без да обръщат внимание на изгарянията. Арута се отдръпна от вратата и войниците застанаха в плътен кордон, тласкайки назад телата, мъчещи се да избягат от бушуващия ад.

— Предайте на хората в каналите да не пускат нищо да се измъкне от подземията! — викна принцът.

Скоро сградата се превърна в огнена кула и всичко наоколо се освети като в слънчев ден. Обитателите на околните къщи се исипаха на улицата, защото огънят застрашаваше да подпали целия квартал. Арута нареди на бойците да носят вода и да обливат фасадите на сградите около „Дома на върбите“.

След около половин час се чу силен трясък, изригнаха гъсти валма пушек, долният етаж поддаде и сградата се срина.

— Свърши се с ония твари в мазето — промълви Лаури.

— Добри мъже останаха долу — отвърна мрачно Арута, сложи ръка на рамото на Джими, който стоеше до тях, и каза:

— Пак се справи добре.

Джими само кимна.

— Бих пийнал нещо по-силничко — изпъшка Лаури. — Богове, дали някога тази воня ще се махне от носа ми!

— Да се връщаме в двореца — каза Арута. — Работата за тази нощ приключи.

ГЛАВА 6

ПРИЕМЪТ

Джими подръпна стягащата го яка. Церемониалмайсторът Бриан Деласи удари с жезъла по пода и момчето се опули. На възраст от четиринадесет до осемнадесет години, скуайърите от двора на Арута получаваха указания кой какво да върши по време на предстоящата сватбена церемония. Старият надзорник на дворцовия етикет, муден в речта и облечен безукорно, каза:

— Скуайър Джеймс! Щом не можете да стоите мирно, ще трябва да намерим нещо по-подходящо за неспокойния ви нрав. Какво ще кажете например да носите съобщения от двореца до външните пристройки?

Чу се тих стон. Гостуващите благородници имаха навика непрекъснато да си изпращат бележници насам-натам, а външните пристройки, където бяха настанени повечето дребни аристократи, се намираха почти на миля от същинския дворец. Това задължение означаваше непрекъснато тичане по десет часа на ден. Деласи се обърна към особата, надала въпросния стон, и каза:

— Скуайър Паул, изглежда, вие също желаете да се присъедините към скуайър Джеймс?

Отговор не последва и той продължи:

— Много добре. Онези от вас, които очакват да дойдат техни близки, са длъжни да знаят, че от тях също ще се изисква да изпълнят тези задължения. — След това съобщение всички момчета застанаха, заругаха и се размърдаха. Жезълът отново удари силно по дървения под. — Все още не сте херцози, графове и барони! Няма да умрете от един-два дни дежурство. Просто в двореца ще има твърде много хора, за да се справят слугите, портиерите и пажовете с прищевките на всички.

Друго от новите момчета, скуайър Локлир, най-малкият син на барона на Края на сушата, попита:

— Ваша милост, кои от нас ще са на сватбата?

— Не бързай, момче. Всичко с времето си. Всички ще придружавате гости до местата им в тронната и банкетната зала. По време на церемонията ще стоите чинно най-отзад в тронната зала, така че всички ще видите сватбата.

В залата на бегом нахълта един паж, връчи някаква бележка на церемониалмайстора и изфуча навън, без да дочака за отговор. Господин Деласи я прочете и каза:

— Трябва да се приготвя за кралския прием. Всеки си знае задачите за днес. Ще се съберем отново тук следобед. Който се забави, ще тича за наказание още един ден със съобщения до външните крила и обратно. Това е всичко засега. — На излизане го чува да си мърмори: — Толкова много работа и толкова малко време...

Момчетата тръгнаха да се разотиват и някой подвижна зад гърба на Джими:

— Ей, новият!

Той се обърна, двете момчета до него също се обърнаха, но извикалият се беше вторачил в Джими. Джими изчака, макар веднага да му стана ясно какво предстои. Тепърва щеше да се изяснява положението му сред скуайърите.

След като Джими не помръдна, Локлир, който също се беше спрял, посочи себе си въпросително и колебливо тръгна към говорещия. Онзи — дългнест и кокалест седемнадесетгодишен хлапак — го сряза:

— Не ти, момче. Онова човече имам предвид. — И посочи Джими.

Беше облечен в същата униформа в кафяво и зелено като дворцовите скуайъри, но дрехите му изглеждаха по-фини и добре скроени — явно разполагаше с достатъчно средства, за да си позволи личен шивач. На колана му висеше кама с дръжка, отрупана със скъпоценни камъни, а ботушите му бяха лъснати до блясък. Косата му беше със сламен цвят, изрядно подстригана. Джими се досети, че контето пред него е местният тиранин, и въздъхна с досада. Собствената му униформа му стоеше зле, ботушите го убиваха, а бавно нарастващата рана на хълбока не спираше да го измъчва. Никакво настроение нямаше за разпавии и реши, че ще е най-добре да приключи набързо.

Пристъпи бавно към по-голямото момче — то се казваше Джером. Баща му беше граф на Лъдланд, малко крайбрежно градче северно от Крондор. Джими застана пред дългнестия и каза спокойно:

— Какво има?

— Никак не ми харесваш, дребосък! — озъби се Джером.

Джими се усмихна широко, после юмрукът му изведнъж се заби в корема на Джером. Той се преви на две и се срина на пода. Изпъшка, изправи се и понечи да изругае, но млъкна, като видя камата в ръката на застаналия пред него Джими. Посегна към колана да извади своята, опипа, но не я намери и се заоглежда в паника.

— Да не би това да търсиш? — каза ухилено Джими и протегна ръка с дръжката с рубините напред. Джером се опули, а Джими метна камата с едно рязко извъртане на китката и оръжието затрепери, забито на пода между ботушите на Джером. — И не се казвам „дребосък“. Името ми е Джеймс, личен скуайър на принц Арута.

Джими бързо излезе от залата. Локлир го настигна и каза:

— Това си го биваше, скуайър Джеймс. Тоя Джером прави тежък живота на всички нови момчета тук.

— Щото го оставяте. — Нямаше никакво настроение за приказки. Локлир го усети и се дръпна, но Джими вдигна ръка и го спря. — Чакай малко. Локлир беше, нали?

— Приятелите ме наричат Локи.

Джими го изглежда. Беше дребничък и повече приличаше на доскорошно бебенце, отколкото на мъж, какъвто предстоеше да стане. С големи сини очи, мургаво лице и къса кестенява коса със златисти кичури. Само допреди няколко седмици сигурно си беше играл с хлапетата на пясъка на брега край бащиния си замък.

— Локи, ако тоя глупак почне пак да ти досажда, просто го сритай в чатала. Това бързо ще го вразуми. Виж, сега нямам време за повече приказки. Трябва да ида да се видя с краля.

Джими остави слисания хлапак наред коридора и бързо се отдалечи.

Не го свърташе на едно място, а стегнатата яка направо го измъчваше. От Джером можеше поне да се научи, че не е нужно да търпиш лошо ушити дрехи. При първа възможност трябваше да се

измъкне от двореца и да прескочи до един от трите си тайника в града. Златото му щеше да стигне да си ушие цяла дузина облекла. Тая работа с благородничеството си имаше недостатъци, каквито не беше си и представял.

— Какво ти е, момче?

Джими вдигна очи. Един висок побелял стар мъж го гледаше изпитателно. Джими позна мечемайстор Фанън, един от старите спътници на Арута от Крудий. Пристигнал беше с кораб предната вечер.

— Тази дяволска яка ме стяга, мечемайсторе. А и проклетите ботуши ми изкараха мазоли на краката.

Фанън кимна.

— Е, няма как. Неудобство или не, трябва да се спазва приличие. Службата го налага. А, ето го и принца.

Арута излезе от голямата врата на двореца и застана сред събралата се за посрещането на краля тълпа. Широките стъпала отвеждаха към парадната площадка. Зад нея, оттатък железните порти, големият градски площад беше разчистен от уличните сергии. Гвардията на Крондор се беше построила в дълъг шпалир по пътя от пристанището до двореца и зад войниците надничаха граждани, нетърпеливи да зърнат своя крал. Едва преди час бяха съобщили, че колоната на Луам приближава града, но хората бяха наизлезли по улиците още призори.

Радостен рев огласи улицата и Луам се появи пръв, яхнал кафяв жребец, до него бе Гардан, като командир на градския гарнизон. Зад тях яздеше Мартин с придружаващите ги благородници от Източните владения, следваше рота от дворцовата гвардия и две каляски. След тях вървяха пиконосците на Арута и в тила на колоната — обозът.

Щом Луам дръпна юздите пред широкото стълбище, звучно заехтяха тръби. Разтичаха се коняри да поемат кралския кон, а Арута забърза надолу да посрещне брат си. Според традицията принцът на Крондор бе втората по ранг особа след краля и поради това най-малко задължен от всички благородници на Кралството да проявява почит към Негово величество, но братята се прегърнаха топло, забравили за всякакъв протокол. Мартин слезе втори след Луам и само след миг тримата се събраха, щастливи, че отново са заедно.

Луам започна да представя хората от свитата си, а двете каляски спряха пред стълбището. Вратите на първата се отвориха и Джими се надигна да види кой слиза. Появи се ослепително красива млада жена и Джими кимна възхитен. По топлината, с която красавицата поздрави Арута, Джими предположи, че трябва да е принцеса Карлайн. Погледна крадешком към Лаури, забеляза грейналото от обожание лице на певица и си каза: „Само тя е“. След нея слезе някакъв стар благородник, за когото Джими реши, че сигурно е лорд Калдрик, херцогът на Риланон.

Отвори се вратата и на втората каляска и от нея слезе възрастна жена. Веднага след нея се появи позната фигура и Джими се усмихна и даже леко се поизчерви, като видя принцеса Анита, защото преди време се беше влюбил до уши в нея. Възрастната дама трябваше да е принцеса Алисия, майка ѝ. Докато се здрависваха с Арута, Джими си спомни дните, в които се бяха крили с Анита и Арута, и неволно се ухили.

— Какво ви е, скуайър?

Джими отново вдигна очи към мечемайстор Фанън, постара се да прикрие вълнението си и отвърна:

— Ботушите ме стягат, ваша милост.

— Трябва да свикнеш да понасяш някои неудобства, момко. Не искам да засягам учителите ти, но май не си много добре подготвен за длъжността си.

Джими кимна и отново се загледа в Анита.

— Нов съм в занаята, ваша милост. Допреди месец бях крадец.

Фанън зяпна, а Джими го сръга леко в ребрата и каза:

— Кралят идва.

Старият ветеран се отърси от изумлението и извърна поглед напред. Луам се приближи първи, с Арута до него. Мартин, Карлайн и останалите ги последваха според ранга си. Бриан Деласи започна да представя на краля членовете на двора на Арута и Луам на няколко пъти наруши протокола, стискайки сърдечно протегнатите ръце, и дори прегърна неколцина от чакащите да ги представят. Повечето благородници от Запада бяха служили с Луам под пълководството на баща му по време на Войната на разлома и не се бяха виждали след коронацията. Граф Волней като че ли леко се смути, когато Луам сложи ръка на рамото му и каза:

— Добре се справихте, Волней. Поддържахте в добър ред Западните владения последната година.

Тези фамилиарности притесниха някои от знатните особи, но предизвикаха луд възторг сред тълпата всеки път, когато Луам постъпеше като обикновен човек, срещащ се със стари приятели, а не като крал.

Кралят се приближи до Фанън и когато той понечи да му се поклони, хвана стария боец за раменете.

— А, не — рече Луам тихо, така че да чуят само Фанън, Арута и Джими. — Не и от теб, стари ми учителю. — После прегърна мечемайлстора на Крудий и го попита със смях: — Е, майстор Фанън, как е домът ни? Държи ли се Крудий?

— Добре е, ваше величество, държи се. — Джими забеляза, че очите на стареца се овлажниха.

— Този млад мошеник е най-новият член на двора ми, ваше величество — намеси се Арута. — Позволете да ви представя скуайър Джеймс Крондорски.

Джими се поклони, както го бяха учили, а Луам му се усмихна широко.

— Чувал съм за теб. Джими Ръчицата, нали? — рече той и отстъпи крачка назад, а после изведнъж спря. — Я чакай да видя да не ми е изчезнало нещо... — И се заопипва показно, а Джими се изчерви. Тъкмо когато щеше да потъне в земята от срам обаче, кралят му намигна и момчето се разсмя. Всички наоколо също се разсмяха.

А после Джими срещна погледа на най-сините очи, които бе виждал и чу един нежен женски глас:

— Не се притеснявай от Луам, Джими. Той винаги си е такъв. — Джими не можа да каже нищо, а само се преви във вдървен поклон.

— Радвам се да се видим отново, Джими — каза Мартин и му стисна ръката. — Често сме си говорили за теб и се чудехме как ли я караш.

После представи момчето на сестра си и принцеса Карлайн му каза с усмивка:

— Братята ми и Анита са ми разправяли само хубави неща за теб. Радвам се, че най-после се запознахме.

После кралските особи продължиха покрай редицата благородници, а Джими остана зяпнал и слисан от чутото.

— И на мен така ми действа от една година — чу се глас зад гърба му, Джими се обърна и видя забързалия се да не изостане от кралската група Лаури, който явно виждаше, че красотата на Карлайн го е поразила.

Джими се загледа отново в минаващите край него особи и изведнъж се ухили широко.

— Здравсти, Джими — каза застаналата пред него Анита.

— Здравейте, принцесо.

Анита отвърна на усмивката му и се обърна към майка си:

— Мамо, милорд Калдрик, позволете да ви представя стария си приятел Джими. — Забеляза куртката му и добави: — Вече си скуайър, както виждам.

Джими се поклони на принцеса Алисия и на херцога на Риланон. Майката на Анита му подаде ръка и Джими я пое объркан.

— Искях да ви благодаря, млади Джими. Разказаха ми как сте помогнали на дъщеря ми.

Джими усети, че всички наоколо го гледат, и се изчерви. И помен нямаше от онази напереност, която толкова често му беше спасявала живота.

— Ще се видим по-късно — каза му Анита, след което тя, майка ѝ и Калдрик продължиха напред, а Джими остана на място, съвсем объркан.

С представянията се приключи и останалите благородници се заизкачваха към тронната зала. Предстоеше кратка церемония, след което Луам щеше да се оттегли за отдых в покоите си.

Изведнъж площадът гръмна от тътена на барабани и хората завикаха и започнаха да сочат към една от широките странични улици, водеща към двореца. Кралската група спря пред вратата.

На площада излязоха цяла дузина конни воители с леопардови кожи на главите и раменете. Тъмната им кожа лъщеше. Всички биеха окачените от двете страни на седлата им барабани и ловко караха конете само с колене. Зад тях се появи втора дузина конници, пак с леопардови кожи, които свиреха на големи, извити на раменете им бронзови тръби. Барабанчиците и тръбачите подкараха конете си настрани в две колони, отваряйки път за процесия от спешени бойци. Всеки войник беше с метален шлем с остър връх, с плетена желязна ризница и метална кираса. Торбестите им гащи бяха затъкнати във

високи до коленете ботуши и всеки бе с кръгъл щит и дълъг извит ятаган, затъкнат в широкия пояс.

— Бойците-псета — промълви Фанън зад Джими.

— Защо ги наричат така, мечемайсторе? — попита хлапакът.

— Защото в стари времена в Кеш ги обучавали като псета. Държали ги затворени отделно от останалите хора, докато дойде денят да ги хвърлят срещу някого. Сега казват, че е защото ще ти налетят като глутница псета, ако им се оставиш. Корава сган са, момко, но сме им взимали мярката.

Бойците-псета стигнаха с маршова стъпка до средата на площада, след което се развърнаха, за да отворят път на други. Когато се появи първият, извадиха ятаганите си и ги вдигнаха за почит. Мъжът, който крачеше между тях, беше с гигантски ръст и абаносовата му кожа блестеше на слънцето. Носеше кожен елек с метални шипове и също като войниците беше обут в торбести гащи и ботуши, но за разлика от тях беше гологлав. В десницата си държеше пишно украсен церемониален жезъл. Зад него яздеха четирима души, на дребните пъргави кончета на пустинния народ на Джалпур. Облечени бяха в носията на пустинния народ, виждана макар и рядко в Крондор — падащи свободно до коляното тъмносини копринени халати, отворени отпред, бели ризи и панталони под тях, високи до прасците ботуши и сини шамии, увити така, че да се виждат само очите. В поясите им бяха затъкнати дълги ками с дръжки и кании от слонова кост. Тъмнокожият мъж се заизкачва по стълбището и Джими чу дълбокия му глас:

— ... тътне пред нозете му и земята трепери. Дори звездите спират своя ход и слънцето му иска позволение, за да изгрее. Той е мощта на Империята и четирите вятъра духат из ноздрите му. Той е Драконът на Слънчевата долина, той е Орелът на Върховете на спокойствието, той е Лъвът на Джалпур... — Говорещият спря пред краля и се отмести встрани, а четиримата конници слязоха и тръгнаха след него по стъпалата. Единият крачеше пред останалите — описанието на черния гигант явно се отнасяше за него.

Джими погледна питащо Фанън и мечемайсторът прошепна.

— Дворцовият етикет на Кеш.

Луам се закашля и прикри устата си с шепа и момчето разбра, че краля го е досмешало от обяснението на Фанън. Луам бързо се овладя

и се обърна напред, докато кешийският церемониалмайстор довършваше словото си.

— Оазис е той за своя народ.

Обърна се с лице към краля и се поклони ниско.

— Ваше кралско величество, имам височайшата чест да ви представя Негово превъзходителство Абдур Рахман Мемо Хазара-хан, бей на Бенни-Шерин, владетел на Джалпур и принц на Империята, посланик на Велики Кеш в Островното кралство.

Четиримата сановници се поклониха по кешийски обичай, като тримата зад посланика коленичиха и докоснаха каменния под с чела. Посланикът постави дясната си ръка на сърцето си и се преви от кръста, а лявата си ръка изпъна назад. След като се изправиха, всички чинно докоснаха с показалец сърце, устни и чело — жест, означаващ искрено сърце, честна реч и ум, който не таи коварство.

— Приветстваме владетеля на Джалпур с добре дошъл в нашия двор.

Посланикът свали булото от лицето си — бе изпито и брадясало — и с крива полуусмивка каза:

— Ваше кралско величество, Нейно най-имперско величество, благословено да е името ѝ, изпраща поздрави на своя брат, краля на Островите. — А после добави шепнешком: — Лично аз бих предпочел не толкова формално представяне, ваше величество, но... — Сви рамене и кимна с глава към кешийския Майстор на церемониите, за да се разбере, че относно тези неща думата има той. — Същински тиранин е.

Луам се усмихна широко.

— Връщаме най-топли поздрави на Велики Кеш. Дано процъфтява и да расте могъществото ѝ.

Посланикът сведе глава да благодари и каза:

— Ако позволи Негово величество, да представя свитата си?

Луам кимна и кешиецът посочи човека най-отляво.

— Това е старшият ми помощник и съветник Камал Мишва Дауд-хан, шериаф на Бенни-Тулари. А другите двама са синовете ми, Шандон и Джеансуз, шериафи на Бенни-Шерин и също така мои лични телохранители.

— Щастливи сме, че сте при нас, господа — поздрави ги Луам.

Деласи тъкмо се опитваше да внесе някакъв ред сред тълпата благородници, когато по една от улиците, водещи към площада, отново се вдигна шумотевица.

— Сега пък какво става? — извика отчаялият се старец, а кралят и принцът извърнаха глави към площада.

Чу се барабанен тътен, много по-свиреп дори и от кешийския, и от улицата се появи шествие на зеленодрехи бойци на наперено стъпващи коне. Всеки боец носеше на лявата ръка яркоцветен щит. Гайди подеха странна мелодия.

Първият ездач спря пред краля и знамето му заплуся на вятъра. Арута се засмя и плесна Луам по рамото.

— Ама това е Вандрос Ябонски с цуранския гарнизон на Касуми от Ламът!

Появиха се и пехотинци и се чу маршовата им песен. Цуранският гарнизон на Ламът се строи до кешийците, а Мартин подхвърли:

— Вижте само как се гледат — като котараци. Бас държа, че биха дали мило и драго да се пробват.

— Не в града ми — отвърна Арута, който явно не видя в забележката нищо смешно.

Луам се разсмя.

— Щеше да е интересна гледка. Ей, Вандрос!

Херцог Ябонски скочи от коня, качи се бързо по стъпалата и се поклони.

— Моля за извинение, че се забавихме, ваше величество. Малко притеснение по пътя. Срегнахме една орда таласъми на юг от Зюн.

— Колко бяха? — попита Луам.

— Не повече от двеста.

— И на това му викаш „малко притеснение“! Вандрос, компанията на цураните май ти се отразява.

Вандрос се засмя.

— А къде е граф Касуми? — попита Луам.

— Идва, ваше величество. — На площада излязоха и няколко карети.

Арута дръпна херцог Ябонски настрани:

— Предай на хората ти да се настанят с градския гарнизон, Вандрос. Искам да са наблизко. Като ги настаните, елате при мен с Брукал и Касуми.

Вандрос усети загрижения му тон и отвърна:
— Веднага щом ги настаним, ваше височество.

Каляските спряха в двора на палата и от тях излязоха лорд Брукал, херцогиня Фелин, контеса Меган и дамската им свита. Граф Касуми, бивш командир в цуранската армия по време на Войната на разлома, слезе от коня си, бързо се качи по стъпалата и се поклони пред Луам и Арута. Вандрос представи набързо спътниците си и Луам каза:

— Освен ако онзи пират, кралят на Квег, не е решил да ми дойде на гости в бойна галера, карана от хиляда морски кончета, време е да отдохнем. — Засмя се и подмина съвсем отчаялия се Деласи, който се мъчеше да въдвори някакъв ред.

Джими се задържа на стълбището — макар да беше виждал кешийски търговци, не бе виждал бойци-псета, нито пък цурани.

Колкото и пълен с премеждия да беше животът му, той все пак си беше четиринадесетгодишно момче.

Помощник-командирът на Касуми започна да раздава заповеди на хората си къде да се настанят, кешийският офицер също. Джими приседна на каменните стъпала и размърда пръсти в стягащите го ботуши. Загледа се в яркоцветния кешийски отряд, после погледна напускащите площада под строй цурани. И едните, и другите бяха пищна гледка, и доколкото можеше да прецени, не си отстъпваха по свирепост.

Тъкмо се канеше да си тръгне, когато нещо странно зад кешийските редици привлече погледа му. Помъчи се да отгатне какво е, но не можа. Нещо обаче го засърбя да слезе по стълбите и да се приближи до кешийците. И чак тогава разбра какво му се беше сторило необичайно. Сред тълпата зад кешийците се измъкваше един човек, за когото хлапакът смяташе, че е мъртъв. Джими остана закован на място, поразен до дъното на душата си. Зърнал беше Смееция се Джак.

Арута крачеше нервно. Около заседателната маса седяха Лаури, Брукал, Вандрос и Касуми. Принцът, привършил разказа си за нападението на Козодоите, се пресегна и взе от масата един свитък.

— Това е от барона на Високи замък. В отговор на мое запитване. Казва, че в района му се забелязва необичайно придвижване на север. Изрежда подробно колко пъти са забелязани, къде и прочие.

— Ваше височество — каза Вандрос. — И в нашия район имаше някакво раздвижване, но нищо необичайно. В Ябон по-умните Тъмни братя и таласъми избягват гарнизоните, като свиват на запад, след като подминат северните граници на елфските лесове. Свързват на запад от Небесното езеро и така избягват патрулите ни. Пратихме няколко отряда в тоя район. Елфите и джуджетата от Камен връх го пазят добре и там всичко е спокойно.

— Или така ни се иска — изсумтя Брукал. Старият бивш херцог на Ябон се беше оттеглил от службата в полза на Вандрос след брака му с дъщерята на Брукал. Но добре тренираният му ум все още сечеше като бръснач, а и цял живот се беше сражавал с моредели. — Не, щом са тръгнали на малки групи, Братството може да преминава през тесните проходи, когато си поиска. Нашите хора едва стигат да пазим търговските пътища, да не говорим за толкова обширна територия. Стига само да вървят нощем и да отбягват главните пътища, както и селата на клана Хадати. Нека не се заблуждаваме.

Арута се усмихна.

— Точно затова поисках да дойдеш и ти.

— Ваше височество, сигурно е така, както казва лорд Брукал — рече Касуми. — Напоследък рядко се натъкваме на тях. Сигурно ги е изтощило оръжието ни и сега се придвижват крадешком, на малки орди.

Лаури сви рамене. Роден и отраснал в Ябон, певецът от Тир-Сог познаваше моределите много добре, така че каза:

— Струва си да се замислим, че получаваме всички тези странни донесения за придвижване на север тъкмо, в момента, когато ръката на моределите е замесена в опита за убийство на Арута.

— Нямаше толкова да се безпокоя — каза Арута, — ако бях сигурен, че съкрушаването им в Крондор ще е достатъчно. Докато не разкрием загадката кой стои зад всичко това, не мисля, че сме приключили с Козодоите. Може да им трябва месеци преди да се прегрупират и отново да се превърнат в заплаха, но ми се струва, че ще се върнат. И съм сигурен, че между Козодоите и това, което става на север, има връзка.

На вратата се почука и се показва главата на Гардан.

— Навсякъде претърсих, ваше височество, но и следа не намерих от скуайър Джеймс.

— Последния път го видях на стъпалата до мечемайстор Фанън — каза Лаури.

— Да, седеше там, когато освободих войските — отвърна Гардан.

— А сега седи над тебе.

Всички погледнаха нагоре. Момчето седеше на перваза на сводестия прозорец високо под тавана на кабинета. Преди някой да успее да каже нещо, Джими пъргаво скочи на пода.

Арута каза развеселен:

— Когато поиска разрешение да огледаш покривите, помислих, че ще ти трябват стълби и... помощ...

Джими отвърна сериозно:

— Не виждах смисъл да чакам, ваше височество, а и на кой крадец са му притрябвали стълби и помощ, за да се изкатери по стените? — Малкият се приближи до Арута. — Това място е пълно с ниши и ъгълчета. Човек може да се скрие поне на сто места.

— Първо обаче трябва да влезе в двора — каза Гардан, но Джими го погледна пренебрежително и комендантът млъкна.

Лаури подхвана прекъснатия разговор.

— Е, макар и да не знаем какво стои зад Козодоите, тук поне, в Крондор, са изстребени.

— И аз така мислех — рече Джими. — Но следобед, когато тълпата тръгна да се разотива, видях на площада един стар приятел. Смеещия се Джак.

Арута го изгледа мрачно.

— Доколкото си спомням, този предател на Шегаджиите беше мъртъв.

— По-мъртъв не можеше и да бъде, с онази желязна стрела в гърдите. Трудно е човек да стане и да тръгне да се разхожда с разкъсан бял дроб, но след онова, което видяхме в бардака, няма да се изненадам и ако умрялото ми майче дойде да ме напъха в леглото довечера. — Джими говореше разсеяно, крачеше из стаята и се оглеждаше. После спря, каза малко престорено: „Аха!“ и натисна бронзовата топка на един декоративен щит на стената. Част от стената заскърца и се отвори тунел, широк две стъпки и три висок.

— Какво е това? — възкликна Арута.

— Един от многото тайни проходи в двореца. Когато се криехме, ваше височество, спомняте ли си, веднъж принцеса Анита разказа как била избягала оттук с помощта на едно слугинче. Спомена за „проход“, но чак днес разбрах за какво е ставало дума.

— Това сигурно е част от старата цитадела или някоя от първите, пристройки — каза Брукал. — У дома имаме тайник, през който от цитаделата се излиза в леса. Не знам замък, в който да няма такъв. — Изглеждаше умислен. — Сигурно има и други подобни.

Джими се усмихна.

— Поне дузина. Като тръгнеш по покривите, пълно е с много широки стени и странни чупки.

— Гардан, искам всички тези тайници да се картографират — нареди Арута. — Вземи хора и проверете къде отвежда този и дали се свързва с други. И провери при кралския архитект дали някой от тези проходи го няма на стари планове.

Гардан отдаде чест и излезе, а Вандрос каза угрижено:

— Арута, след всичко това така и не мога да свикна с мисълта за убийци и замесените с тях Тъмни братя.

— Точно затова исках да проведем този разговор преди да започнат празненствата. — Арута седна в креслото си. — Този палат е пълен с непознати хора. Всеки благородник си води свита. Касуми, искам да разположиш хората си на най-възловите места. Уточнете го с Гардан, но ако се наложи, вътре в двореца ще ни пазят само цураните, хора, които познавам от Крудий, и личната ми охрана. — Той се обърна към Джими. — По право трябва да наредя да те напердашат с камшик за тая лудория. — Джими се стегна, но Арута му се усмихна. — Само да се е опитал някой, ще завърши с кама в ребрата. Чух, че си се сбил със скуайър Джером.

— Тоя сополанко си въобразява, че е най-перестият петел в двора.

— Е, баща му е много ядосан и освен това го бива да вдига шум. Виж, остави този Джером да се перчи колкото си ще, а ти ще стоиш край мен. Ще кажа на Деласи, че си освободен от всякакви задължения, докато не разпоредя друго. Но не хойкай много и предупреждавай мен или поне Гардан преди да се качиш пак на покрива. Някой от стражите ми с по-слаби нерви може да ти забие

стрела в гърба преди да те е познал. Тук стана малко напрегнато напоследък, ако случайно не си го забелязал.

— За да ме застреля трябва първо да ме види, ваше височество.

Брукал удари с юмрук по масата и се засмя:

— Ама и на тоя езичето му си го бива.

Арута също се усмихна — трудно му беше да се държи сериозно в компанията на малкия хитрец.

— Достатъчно. Приемите и пиршествата ги оставяме за другата седмица. Може би тревогите ни са напразни и с Козодоите е приключено.

— Да се надяваме — изпъшка Лаури.

Без повече приказки Арута и гостите му си тръгнаха по стайте.

— Джими!

Джими се обърна. По коридора към него идваше принцеса Анита с двама гвардейци на Гардан и две придворни дами. Той се поклони, пое ръката ѝ и леко я целуна, както го беше учил Лаури.

— Виж ти, какъв млад благородник си станал — отбеляза Анита. Джими продължи с нея и свитата.

— Изглежда, че съдбата ме е обикнала, ваше височество. Никога не съм имал никакви амбиции, освен да стана нещо повече сред Шегаджиите, следващия Праведник, да речем, но ето че сега пред мен се отварят далеч по-светли хоризонти.

Тя се усмихна. Джими не я беше виждал след пристигането ѝ и отново усети онова смътно привличане отпреди година. Изоставил бе момчешката си влюбчивост, но Анита все така продължаваше да му харесва.

— Е, имаш ли вече някаква амбиция, Ръчицо?

Джими ѝ отвърна с назидателен тон:

— Скуайър Джеймс Крондорски, ваше височество. — Двамата се изсмяха. — Вижте, принцесо, сега в Кралството е дошло време на промяна. Дългата война с цураните ни лиши от много хора с титли и владения. Граф Волней изпълнява длъжността канцлер, а Саладор и Батира все още си нямат херцози. Три херцогства без господари! Не е невъзможно един умен и талантлив човек да се издигне високо в такава среда.

— Имаш ли план? — попита го Анита, възхитена от хлапашкото му безочие.

— Все още не, във всеки случай не е съвсем ясен, но не ми се струва невъзможно един ден да получа малко по-висока титла от скуайър. Може би дори... херцог на Крондор.

— Пръв съветник на принца? — възкликна тя насмешливо.

Джими намигна.

— Защо не? Имам добри връзки. Пък и съм близък приятел на годеницата му. — Двамата прихнаха.

Анита го докосна по ръката.

— Хубаво ще е да си тук с нас. Доволна съм, че Арута те е намерил толкова бързо. Не смяташе, че ще е толкова лесно да те издири.

Джими едва не се спъна. Не му беше хрумвало, че Арута няма да ѝ каже нищо за убийците, но сега разбра, че е така. Разбира се, нямаше защо без нужда да помрачава радостта ѝ от сватбата. Съвзе се бързо.

— Беше по-скоро случайност. Негово височество не ми е казвал, че ме е търсил специално.

— Не можеш да си представиш колко се тревожихме за теб с Арута, след като избягахме от Крондор. Последния път бягаше по кейовете от хората на Ги. Нямахме никаква вест от теб. На път за коронацията на Луам минахме толкова за бързо през Крондор, че нямаше как да разберем какво става с теб. Луам изпрати кралска вула, опрощаваща Тревър Хъл и хората му, и плата за това, че ни помогнаха, но никой не знаеше какво става с теб. Накарах Арута да ми обещае, че веднага ще започне да те издирва. Не мислех, че ще те направи скуайър толкова бързо, но знаех, че крои планове за теб.

Джими се почувства искрено трогнат. Разкритието придаваше нов смисъл на думите на Арута, че го смята за свой приятел. Анита спря пред една врата.

— Трябва да си видя премяната. Булчинската ми рокля пристигна тази заран от Риланон.

Наведе се и леко го целуна по бузата.

— Е, до скоро.

Джими едва превъзмогна странното, направо плашещо чувство в сърцето си.

— Ваше височество... Аз също се радвам, че съм тук. Ще си изкараме страхотно.

Тя се засмя и влезе с двете дами, а стражите останаха на пост пред вратата. Джими изчака, докато вратата се затвори, а после си тръгна, подсвирквайки си. Припомни си живота през последните няколко седмици и реши, че е щастлив въпреки убийците и тесните ботуши.

Зави в не толкова оживено разклонение и замръзна. Камата моментално се озова в ръката му и той се втренчи в двете рубинени очи, святкащи в сумрака пред него. После притежателят на тия огнени очи изсумтя и тръгна назад. Съществото беше покрито със зеленикави люспи и на ръст беше колкото малка хрътка. Главата му напомняше на крокодилска, но с по-закръглена муцуна, и на гърба си имаше две сгънати крила. Дългият му гъвкав врат позволяваше на съществото да се озърта назад, над не по-малко дългата опашка. Някакъв момчешки глас зад Джими извика:

— Фантус!

Момченцето, не повече от шестгодишно, се затича и прегърна съществото през врата. Изглежда Джими със сериозните си тъмни очи и каза:

— Няма да ви ухапе, ваша милост.

Джими изведнъж се почувства неловко, че стиска камата си, и бързо я прибра. Съществото явно беше домашен любимец, въпреки малко странния си вид.

— Как го нарече?

— Него ли? Фантус. Той ми е приятел и е много умен. Знае много неща.

— Сигурно — отвърна Джими, все още притеснен от погледа на съществото. — Какво е той?

Момчето изглежда Джими така, сякаш виждаше пред себе си живото въплъщение на невежеството, и каза:

— Огнедрейк. Ние току-що дойдохме, а той ни е последвал от къщи. Може да лети, нали разбирате. — Джими само кимна. — Трябва да се приберем. Мама ще се ядоса, ако разбере, че не сме си в стаята. — Задърпа съществото и го отведе без повече приказки.

Джими постоя на място цяла минута, после се огледа все едно, че търсеше някой да потвърди видяното. Накрая се отърси от

изумлението си и продължи разходката си. След малко до него достигнаха звуци от струните на лютня.

Излезе от коридора и се озова в голяма градина. Седна на пейката до цветната леа пред настройващия лютнята си Лаури и го загледа.

— Много посърнал ми изглеждаш за менестрел.

— То пък и аз съм един менестрел... — Лаури наистина изглеждаше необичайно оклюмал. Настрои струните и подхвана някаква тъжна песен.

След няколко минути Джими изпъшка:

— О, я зарежи този траур, певцо. Нали е време за веселие. Какво толкова си увесил нос?

Лаури въздъхна и килна глава на една страна.

— Още си малък да разбереш...

— Ха! Пробвай де — прекъсна го Джими.

Лаури остави лютнята настрана.

— Заради принцеса Карлайн е.

— Още иска да се омъжва за теб, а?

Лаури го зяпна.

— Откъде знаеш?

Джими се разсмя.

— Лошо ти влияят благородниците, певцо. Аз в тази работа съм новак. Още не съм забравил как се говори със слугите. А и да надавам ухо зная. Тия слугини от Риланон щяха да се пръснат от нетърпение, докато разкажат на тукашните всичко за теб и принцесата. Сериозна тема сте.

Лаури не изглеждаше никак развеселен от закачката на Джими.

— Значи си чул всичко?

Джими си придаде безразлична физиономия.

— Принцесата си струва, но нали съм отраснал в бардак, представите ми за жените не са толкова... светли. — Сети се за Анита и гласът му малко се сниши. — Все пак трябва да призная, че принцесите изглеждат по-различни от другите.

— Добре е, че си го забелязал — отвърна сухо Лаури.

— Виж, ще ти кажа следното: твоята принцеса е най-красивата, която съм виждал, а съм виждал доста жени, включително и добре платените ви куртизанки, а някои от тях си ги бива. Повечето мъже

майчиците си биха продали, за да ѝ спечелят вниманието. Тогава какъв ти е проблемът?

Лаури го изглежда продължително.

— Проблемът ми е този глупав сан.

Джими се разсмя искрено.

— Че какъв проблем е да си благородник? Само се разпореждаш на хората наоколо и после виниш други за грешките си.

Лаури се засмя.

— Съмнявам се, че Арута и Луам ще се съгласят с теб.

— Е, кралете и принцесите са друга работа, но повечето благородници тук не ме впечатлиха много. Старият Волней има ум в главата, но и на него, както го гледам, не му се стои много тук. Останалите само се правят на важни. По дяволите, музиканте, трябва да се ожениш за нея. Поне малко ще им подобриш кръвта.

Лаури замахна закачливо към дръзкия хлапак, който ловко отбегна шамара и се разсмя. Още нечий смях накара барда да се обърне.

В края на алеята стоеше нисък мургав мъж във фино облекло със строга кройка и ги наблюдаваше.

— Пъг! — извика радостно Лаури и скочи да го прегърне. — Кога дойде?

— Преди два часа. Имах кратка среща с Арута и краля. Те останаха с граф Волней да обсъдят подготовката на пиршеството. Арута ми намекна, че тук ставали странни неща, и ме посъветва да те потърся.

Лаури му посочи да седне и Пъг приседна до момчето. Лаури ги запозна и каза:

— Много неща има за разправяне, но най-напред — как са Катала и момчето?

— Чудесно. Тя сега е в покоите ни, разправят си клюки с Карлайн. — При споменаването на принцесата Лаури отново посърна. — А Уилям е хукнал нанякъде с Фантус.

— Това нещо ваше ли е? — възкликна Джими.

— Фантус ли? — Пъг се засмя. — Значи си го видял. Не, Фантус не е ничий. Идва и си отива когато му хрумне, поради което сега е тук без ничие разрешение.

— Съмнявам се, че е в списъка на гостите на Деласи — каза Лаури. — Виж, май трябва да те запозная с по-важните неща. — Пъг погледна Джими и Лаури поясни: — Тоя извор на бели е в центъра на събитията от самото начало. Няма да чуе нищо, което вече да не знае.

Лаури разказа за последните събития и Джими добави някои подробности, пропуснати от певеца. След като свършиха, Пъг въздъхна.

— Тази работа с некромантията е зло. Нищо друго да не подсказваше, че тук има намесени тъмни сили, това — със сигурност. То е повече в областта на жречеството, отколкото на магьосничеството, но двамата с Кълган ще помогнем с каквото можем.

— Значи и Кълган е дошъл от Звездния пристан?

— Че може ли нещо да го спре? Забрави ли, че Арута му беше ученик? Освен това, макар че никога няма да го признае, мисля, че му липсват споровете с отец Тъли. А няма съмнение, че Тъли ще води бракосъчетанието на Арута. Подозирам, че точно това прави Кълган в момента — спори някъде с Тъли.

— Не съм виждал Тъли от доста време, но той трябваше да пристигне тази заран от Риланон с групата след кралската свита. На неговата възраст сигурно предпочита по-спокойните преживявания. Трябва да е над осемдесет години вече.

— Почти на деветдесет, но си е все така жизнен. Да можеш само да го чуеш в двореца в Риланон. Само да не си е научил някой скуайър или паж урока, пришки му изкарва на гърба с приказките си.

Пъг се засмя. После се сети нещо и попита:

— Лаури, а твоите неща с Карлайн как вървят?

Лаури изстена, а Джими едва прикри кикота си.

— Тъкмо това обсъждахме, когато се появи. Добре, зле — и аз не знам.

Тъмните очи на Пъг изразиха съчувствие.

— Познато ми е, приятелю. Като деца в Крудий... Не забравяй само, че ти ме помоли да ти обещаая, че ще ви запозная, ако някога се върнем на Мидкемия от Келеуан. — Поклати глава и добави със смях: — Хубаво е все пак да разбере човек, че някои неща не се променят.

Джими скочи от пейката.

— Е, аз трябва да тръгвам. Радвам се, че се запознахме, магьоснико. Горее главата, певецо. Или ще се ожениш за принцесата,

или няма. — Хлапакът се затича, оставяйки Лаури да се чуди на логиката му под гръмкия смях на Пъг.

ГЛАВА 7

СВАТБАТА

Дими крачеше по широкия коридор.

Тронната зала беше подредена и другите млади щитоносци на принца — скуайърите — надзираваха последните шетни на пажовете и слугите. Умовете на всички бяха заети с церемонията, която трябваше да започне само след час.

Джими не можеше да се отърве от чувството, че във възбудата около предстоящото празненство малцина се сещат за опасностите, надвиснали над главата на принца. Преживените наскоро ужасии в „Дома на върбите“ сякаш бяха заровени под купищата сватбени букети и празнични украси.

Мерна кривия поглед на скуайър Джером и раздразнен направи една заплашителна крачка към него. Джером моментално реши да се дръпне от пътя му и се забърза.

Отзад се чу смях, Джими се обърна и видя ухиления скуайър Локлир, помъкнал огромен брачен венец покрай един от цуранските стражи, който го спря и опипа грижливо венеца. От всички скуайъри само Локи като че ли още проявяваше някакви приятелски чувства към него. Другите се държаха или безразлично, или открито враждебно. Джими харесваше по-малкото момче, въпреки че си беше дърдорко. „Най-малкото детенце вкъщи — помисли си Джими, — на мама скъпото чедо.“ На улицата нямаше да оцелее и пет минути, въпреки че в очите му стоеше над другите знатни хлапета, които Джими смяташе за досадна пасмина. Единственото, с което му бяха забавни, беше ужасната им ревност да подражават на светския маниер на възрастните. Не, Арута и неговите приятели бяха далеч по-интересни от скуайърите с тъпите им шеги и пикантните им приказчици за това или онова слугинче, както и с дребнавото им интригантство. Джими махна с ръка на Локи и се запъти към друга врата.

Изчака на прага да влезе един от разносвачите. От товара на слугата падна малък букет и Джими се наведе да го вдигне. Докато го

подаваше на слугата, нещо го порази. Цветята, бели хризантеми, блестяха с блед кехлибарен цвят.

Джими вдигна очи. Цели четири етажа нагоре високият сводест таван се прекъсваше от големи витражи, чиито цветове едва се забелязваха, освен когато слънцето грейнеше право зад стъклата. Познатото усещане, че „нещо не е както трябва“, отново го загложди и той огледа прозорците. И разбра. Всеки от прозорците се вдаваше към куполовидна ниша с дълбочина не по-малко от пет или шест стъпки — достатъчно място, за да се скрие в някоя от тях убиец. Но как можеше да се добере някой там? Коридорът беше така устроен, че беше нужно скеле, за да се качи някой да почисти прозорците, а през последните дни тук непрекъснато минаваха хора.

Джими бързо излезе на терасата, минаваща покрай тронната зала.

Видя двама стражи и ги спря.

— Моля ви предайте, че ще се кача да надзърна малко по покрива над тронната зала.

Двамата се спогледаха, но капитан Гардан им беше наредил да не спират странния скуайър, ако почне да се катери по покривите. Единият отдаде чест.

— Прав сте, скуайър. Ще съобщим, та стрелците по стените да не решат да ви използват за тренировъчна мишена.

Джими закрачи покрай стената на залата. Градината се намираше вляво от залата на влизане през главната врата, стига да виждаш през стената, прецени той. „Е, ако аз бях убиецът, откъде щях да се изкатеря?“ Огледа се и забеляза железните пръти на цветната арка, минаващи през външната стена на свързващия коридор. По тях до покрива на свързващия коридор нямаше да е трудно, а оттам...

Джими престана да мисли и се задейства. Изрита омразните си ботуши и огледа конструкцията на стените. Изкатери се по асмата и се затича по покрива на свързващия коридор. Оттам скочи леко върху ниския корниз, минаващ по дължината на голямата зала, и запълзя със смайваща ловкост. Когато стигна до средата, погледна нагоре. Един етаж по-горе го мамеха первазите на прозорците — изкусително близко. Но Джими съобрази, че му е нужна по-добра позиция за катерене, и продължи нагоре до последната третина на залата.

Джими се изкатери още нагоре, зави по ъгъла над задната част на подиума, застана с лице към прозореца и надникна вътре. Изтри с пръсти праха и очите му моментално се заслепиха от слънцето, проникващо през отсрещния прозорец. Изчака, докато очите му привикнат със сумрака вътре, заслонил с длан очи от слънцето. Прецени, че ще му е трудно, докато слънчевият лъч не смени ъгъла си. После усети, че стъклото се плъзга под пръстите му, и изведнъж нечий силни ръце запушиха устата му и го стиснаха за гърлото.

Силен удар по главата го зашемети и светът около него се завъртя...

Когато пред очите му се проясни, Джими видя пред себе си озъбеното лице на Смеещия се Джак. Не само че беше жив, но и в двореца, и ако се съдеше по изражението му, както и по арбалета до него, беше готов да убива.

— Копеленце малко — процеди Джак, докато тикаше парцала в устата на Джими. — Много взе да се навърташ където не ти е работа. Бих ти клъцнал гърлото веднага, но не мога да рискувам някой да види капещата долу кръв. — Джак се извърна в теснината на купола между стъклото и откритото пространство над коридора. — Но свърша ли си работата, отиваш право долу, момченце. — Мъжът посочи пода четири етажа по-долу, после овърза китките и глезените на момчето с кожени каишки и ги притегна болезнено силно. Джими се опита да извика, но гласът му се заглушаваше от хорското бръмчене долу в залата. Джак го удари още веднъж по главата и го зашемети. Преди тъмнината да го обгърне, Джими видя как Джак се обръща да огледа коридора.

Когато се съвзе, Джими чу пеенето на влизащите в залата жреци. Знаеше, че кралят, Арута и другите членове на кралския двор ще се появят веднага след като отец Тъли и останалите жреци заемат местата си.

В гърдите му се надигна паника. Тъй като го бяха освободила от задължения, в цялата възбуда покрай церемонията никой нямаше да забележи липсата му. Джими напъна мишци, но Джак бе опитен Шегаджия и знаеше как да стегне връзките така, че човек да не може да се измъкне лесно. Ако имаше малко време и желание да се лиши от малко кожа и кръв, Джими все някак щеше да се отърве от каишките,

но времето в момента беше станало лукс. Докато се извиваше, успя само да се извърне така, че да може да вижда през прозореца. Забеляза, че е направен така, че едно парче от стъклото да може да се издърпва настрана. Някой беше приготвил този прозорец отдавна.

Песента долу се промени и Джими се досети, че Арута и останалите вече са заели местата си и сега Анита започва дългото си шествие по пътеката от килими по средата на залата. Момчето се огледа в паника, мъчейки се да измисли начин или да скъса връзките, или да вдигне достатъчно шум, за да предупреди онези долу. Пеенето на хора в залата беше достатъчно силно, за да заглуши и най-голямата врява, и нещо толкова дребно като трясъка на счупено с ритник стъкло само щеше да му донесе нов удар по главата от страна на Джак. Чу някакво изщракване до себе си и разбра, че Джак поставя стрела в арбалета.

Пеенето спря и Джими чу гласа на Тъли — даваше наставления на булката и младоженеца. Видя, че Джак се прицелва към подиума. Джими седеше прегънат на две в тясното пространство зад прозореца, притиснат в стъклото от коляното на Джак. Започна да се мята и Джак му хвърли бърз поглед, без да може да реши дали първо да стреля, или да го удари. Въпреки цялата си пищност, самата церемония беше кратка и убиецът трябваше да бърза преди момчето да му създаде неприятности.

Джими беше млад, здрав и опитен акробат от няколкото години катерене по покривите на Крондор. И сега се задейства, без изобщо да мисли, като присви цялото си тяло така, че то се изви нагоре, с глава и стъпала, опрени в стената на купола. Изтласка се и успя да седне с гръб към прозореца. Джак се обърна, видя го и изруга тихо. Не можеше да си позволи да не улучи с този единствен изстрел. Хвърли бърз поглед надолу, увери се, че никой не е забелязал момчето, отново надигна арбалета и се прицели.

В мига, в който Джак стреля, Джими го изрита. Смеещия се Джак залитна навън и ръцете му зашариха в паника да се хванат за корниза.

Джими усети, че става нещо странно — припяването на жреческия хор, почти в непрестанен контрапункт с брачната церемония, беше секнало. И когато Джак продължи плъзгането си в празното пространство, Джими чу виковете и писъците долу.

А после внезапно осъзна, че Джак се е хванал за единственото, което можеха да стигнат ръцете му — неговите глезени. Тежестта на Джак го повлече навън и двамата започнаха да се плъзгат надолу към сигурната смърт. Джими се задърпа назад с всички сили, изви тялото си, за да забави падането, но все едно че бяха окачили оловни тежести на краката му. Костите и мускулите му застанаха, но не можеше и на косъм да се издърпа и да се отърве от Джак. Падаха!

Джак го пусна, но за Джими вече беше все едно. Летяха към камъните... и изведнъж Джими си помисли, че си е загубил ума, защото му се стори, че падането им се забавя и забавя, сякаш някаква невидима стихия се бе разпоредила последните му мигове да се удължат. После осъзна, че наистина някаква сила задържа пропадането му. Тупна леко като перце на пода на церемониалната зала, малко зашеметен, но определено жив. Стражи и жреци го обкръжиха и няколко ръце бързо го надигнаха, докато той се озърташе, слисан от чудото. Видя, че ръцете на магьосника Пъг се въртят във въздуха в безмълвно заклинание, и чак сега усети, че странното забавяне изчезна. Стражите срязаха връзките на ръцете и краката му и двама войници го хванаха под мишниците и го изправих. Други няколко бяха притиснали Джак на пода и го претърсваха за черния пръстен с отровата или друго средство да сложи край на живота си.

Джак се огледа. Отец Тъли стоеше до Арута, а цуранските стражи бяха обкръжили краля и очите им шареха по всяко кътче. Всички останали се бяха втренчили в Анита, свита в прегръдката на Арута, който коленичи да я положи на пода. Булото и снежнобялата и рокля се бяха проснали около нея и тя сякаш спеше в прегръдката му. На гърба ѝ обаче се разширяваше алено петно...

Джими понечи да заговори, но от устата му не излезе и звук. Бе преживял десетки пъти в ума си всеки миг от покушението, докато един от послушниците от ордена на Натан превръзваше краката му. Паметта му непрекъснато си играеше лоши шеги с него и той бе виждал лицето на Арута ту отпреди няколко дни, когато му бе казал за приятелството, ту — изведнъж как коленичи с Анита в ръце и на лицето му е изписано неразбиране и потрес. После изведнъж виждаше Анита застанала до вратата, преди да влезе да се премени в

булчинската рокля, и отново — как Арута бавно я поставя на пода и тичащите към нея жреци.

Джими отново се опита да заговори и Арута вдигна глава. Очите му се проясниха и той промълви:

— Защо... Джими...

Джими усети скръбта и болката в тъмнокафявите очи на принца и нещо в него се скърши. Сълзите сами потекоха по бузите му и момчето заговори тихо.

— Аз... опитах се да... — Преглътна; някаква буца бе заседнала на гърлото му и му пречеше да вдиша. Отвори уста, но звук не излезе. Накрая прошепна: — Съжалявам. — После се срина на колене пред Арута. — Съжалявам.

Арута го изгледа за миг неразбиращо, после поклати глава, сложи ръка на рамото му и рече:

— Няма за какво. Не си виновен за нищо.

Джими захлипа. Обърканият Арута се опита да го утеши. Лаури коленичи до тях и промълви:

— Нищо повече не си могъл да направиш.

Джими вдигна глава и каза:

— Но трябваше.

Карлайн нежно изтри сълзите от бузите му.

— Качил си се да провериш. Никой друг не го направи. Кой знае какво щеше да стане, ако не беше отишъл. — Не доизказа мисълта, че сега Арута сигурно щеше да лежи мъртъв, ако Джими не беше изритал Смеещия се Джак в мига, в който бе стрелял. Но това не можеше да утеши момчето.

— Трябваше да направя повече.

Луам пристъпи до тях и също коленичи.

— Синко, познавам мъже, готови с таласъми да се бият, които ще пребледнеят до смърт при мисълта да се катерят там, където беше ти. Всеки от нас си има страхове — добави той тихо. — Но когато стане нещо ужасно, всеки от нас си мисли: „Можех да направя нещо повече“. — Младият крал постави ръка върху рамото на Джими. — Току-що наредих на цуранските стражи, отговарящи за претърсването по коридора, да не се самоубиват. Добре поне, че нямаш толкова извратено чувство за чест.

Джими отвърна сериозно:

— Ако можех да си разменя мястото с принцесата, щях да го направя.

— Знам, че щеше, момчето ми. Знам.

— Джими... просто за да знаеш... ти се справи добре. Благодаря ти — промълви Арута. И се опита да се усмихне.

Джими, все още със сълзи по бузите, се сви в коленете на Арута, после изправи глава, изтри лицето си и му върна усмивката.

— Не съм плакал от нощта, в която видях мама убита. — Карлайн покри устата си с шепа и пребледня.

Вратата се отвори и влезе Натан. Беше свалил церемониалната си роба и бе останал по дълга до коленете туника. Изглеждаше изнурен и триеше ръцете си с кърпа. Арута се изправи бавно с подкрепата на Луам. Натан каза мрачно:

— Жива е. Въпреки че раната е лоша, стрелата се е отклонила и не е поразила гръбнака ѝ. Ако я беше ударила там с цялата си сила, щяла е да издъхне веднага. Тя е млада и здрава, но...

— Но какво? — попита Луам.

— Стрелата е отровна, ваше величество. Намазана е с отрова, приготвена с черно изкуство, смес, при която е приложена зла магия. Нищо не можахме да направим, за да ѝ противодействаме. Алхимия, магия — нищо не помага.

Арута примигна неразбиращо.

Натан го погледна скръбно.

— Съжалявам, ваше височество. Тя умира.

Тъмницата се намираше под морското равнище. Мрачно и влажно място, миришещо на мухъл и плесен. Един от стражите се отмести встрани, а другият дръпна скърцащата метална врата и Луам и Арута прекрачиха прага. Мартин ги чакаше до камерата за изтезания и говореше тихо с Вандрос и Касуми. Помещението не беше използвано отпреди времето на принц Ерланд, освен за кратко от тайната полиция на Джоко Радбърн, за да разпитват пленниците си, докато властваше дьо Батира.

Обичайните инструменти за мъчение бяха махнати, но мангалът бе върнат на предишното си място и в него се нажежаваха желяза. Смеещия се Джак стоеше овързан с вериги за една каменна колона, с

ръце над главата. В пълен кръг около него стояха шестима цурани — толкова близо, че помръднеште ли, се допираше до тях. Всички бяха с гръб към Джак и бдително оглеждаха помещението.

Отец Тъли се обърна към Луам.

— Изрекохме възможно най-силните защитни заклинания. — Той кимна към Джак. — Но нещо се опитва да се добере до него. Какво става с Анита?

Луам бавно поклати глава.

— Стрелата се оказа намазана с някаква незнайна отрова. Натан твърди, че времето ѝ изтича.

— Тогава трябва бързо да разпитаме пленника — отвърна старият жрец. — Представа нямаме с какво се борим.

Луам бутна брат си настрани, даде знак на един от стражите да се отмести и изгледа крадеца в очите. Смеещия се Джак отвърна на погледа му с очи, изпълнени с ужас. Лицето му лъщеше от пот. Охкаше при всяко помръдване. Явно цураните не бяха го жалили, докато го претърсваха. Опита се да заговори, облиза устни и простена дрезгаво:

— Моля ви!... Не го оставяйте да ме вземе.

Луам пристъпи към него, протегна ръка и стисна лицето му като в менгеме. Разтърси главата му и каза през зъби:

— Каква беше отровата?

— Не знам. Кълна се!

— Ще измъкнем истината от теб. По-добре отговори веднага, иначе горко ти. — И кимна към нажежените железа.

Джак понечи да се засмее, но от устата му излезе само хъркане.

— Горко ми ли? Мислиш, че ме е страх от железа? Слушай, проклет кралю на проклетото Кралство, с радост бих се съгласил червата ми да изгориш, стига да обещаеш, че няма да му позволите да ме вземе. — В последните му думи се долавяше истерична нотка.

— Кой да те вземе?

Тъли се намеси:

— От един час реве все това: да не „му“ позволяваме да го вземе. Сключил е, изглежда, договор с тъмни сили. И сега се бои, че трябва да плаща!

Джак закима енергично, с оцъкдени от ужас очи. И отвърна нещо средно между стон и смях:

— Тъй, жрецо. Както щеше да сториш и ти, ако те беше пипнал оня мрак.

Луам стисна сплъстената му коса и изви главата му назад.

— За какво говориш?

Очите на Джак се окръглиха и той прошепна:

— За Мурмандамус.

Изведнъж в камерата лъхна вледеняващ мраз и въглените в мангала и пламъците на факлите трепнаха и загаснаха.

— Той е тук! — извреця неистово Джак.

Един от жреците подхвана заклинание и светлините лумнаха отново.

Тъли се извърна към Луам.

— Това беше... страшно. — Лицето му беше изпънато и очите — разширени. — Това нещо притежава огромна сила. Побързайте, ваше величество, но не споменавайте името му. То само служи да го привлече към неговия питомец тук.

— Каква е отровата? — настоя Луам.

Джак изхлипа.

— Не знам. Наистина. Таласъмената уста ми я даде, Тъмния брат. Кълна се.

Вратата се отвори и влезе Пъг, следван от Кълган.

— Двамата с Кълган поставихме прегради около тази част на двореца, но нещо ги прекършва — изморено каза Пъг.

Кълган, с изнурено лице, сякаш току-що бе вършил тежка работа, добави:

— Това, което се мъчи да проникне тук, е много напористо. С малко повече време, струва ми се, ще можем да разкрием нещо за естеството му, но...

— Но ще ни надвие преди да сме успели — довърши мисълта му Тъли и се обърна към Луам. — Побързайте.

— Това нещо, на което служиш... това лице, или каквото е там, кажи ни какво знаеш за него — попита Луам Джак. — Защо иска да вземе живота на брат ми?

— Сделка! — изрева Джак. — Ще ви кажа каквото знам. Всичко, само не го оставяйте да ме вземе.

Луам кимна рязко.

— Ще го задържим надалече от теб.

— Вие не знаете — изкрещя Джак, след което гласът му заглъхна, задавен в хлипове. — Бях мъртъв. Разбирате ли? Онзи негодник ме простреля вместо Джими и аз бях мъртъв! Никой от вас не знае какво е. Усещах как животът ми се изплъзва. А после дойде той. Когато бях почти издъхнал. И ме заведе в онова студено и тъмно място и... той ме нарани. Показа ми... страшни неща. Каза, че мога да живея и да му служа и че той ще ми върне живота или ще... ще ме остави да умра там. Тогава не можеше да ме спаси, защото не бях негов. Но сега съм. Той е... зло.

Джулиан, жрецът на Лимс-Крагма, пристъпи и застана зад краля.

— Излъгал те е, човече. Онова студено място е било негово творение. Любовта на нашата повелителка носи утеха на всички, които я прегръщат в своя край. Показа ти е лъжа.

— Той е бащата на всички лъжци! Но сега съм негов — изхлипа Джак. — Каза, че трябва да отида в палата и да убия принца. Каза ми, че съм единственият, който е останал жив, и че другите ще дойдат твърде късно, няма да са тук с дни. Трябвало да съм аз. Казах, че ще го направя, но... Сбърках и сега той иска душата ми! — Последното беше жалък рев, молба за милост, каквато и кралят не можеше да даде.

Луам се извърна към Джулиан.

— Можем ли да направим нещо?

— Има един ритуал, но... — Джулиан погледна Джак и каза: — Ти ще умреш, знаеш го. Вече си умрял и си още тук само поради един нечестив договор. Каквото ще бъде, ще бъде. Ще умреш след час. Разбираш ли?

— Да — изхлипа Джак.

— Тогава ще отговориш ли на въпросите ни и ще ни кажеш ли всичко, което знаеш, за да освободиш душата си?

Джак стисна очи и заплака като дете, но кимна.

— Кажи ни тогава какво знаеш за Козодоите и за този заговор за покушение срещу брат ми — настоя Арута.

— Преди шест-седем месеца Дейз Златистия ми каза, че напипал нещо, което можело да ни направи много богати — заговори уличният бандит и истеричните нотки в гласа му постепенно изчезнаха. — Питам го аз дали го е изяснил с Нощния, но той ми разправя, че не било работа на Шегаджиите. На мен идеята да пипаме покрай гилдията много не ми харесва, но нали нямам нищо против да сложа

някой и друг суверен в кесията си, му викам: „Що не?“ и отивам с него. Срещаме се значи с този Хаврам, дето работеше с нас преди и дето те затрупва с камара въпроси, без един отговор да ти дава, и аз решавам да я зарежа цялата тая работа, без още да знам за какво става дума, но тогава той тупва на масата цяла торба злато и ми казва, че щяло да има още.

Джак притвори очи и от гърлото му излезе задавен хлип.

— Отидох тогава със Златистия и Хаврам във „Върбите“, през канала. Едва не напълних гащите, като видях таласъмените уста в мазето — двама бяха. Имаха злато обаче, пък аз за злато съм готов на всичко. И те ми казват, че трябва да свърша това-онова и да слушам добре какво става от Праведника, от Нощния шеф, от Дневния, и да им казвам всичко. Аз им викам, че това си е жива смърт, обаче те вадят мечове и викат, че ме чака смърт, ако не го направя. Викам си: да се измъкна аз, пък ще им пусна биячите да се оправят с тях, но те ме отведоха в една друга стая във „Върбите“ и оня беше там, с дългата роба. Лицето му не можах да видя, но гласецът му беше много странен... и вонеше. Мирисал съм аз такава воня като дете и никога не бих я забравил.

— Каква? — попита Луам.

— Помирисах я веднъж в една пещера. На змия.

Тъли ахна и Луам се извърна към него.

— Пантатийски змиежрец! — Другите жреци в камерата заговориха тихо помежду си. Тъли рече: — Продължавай; времето изтича.

— После почнаха да правят едни неща... Не че съм някоя свенлива девица, дето си мисли, че животът е чист и злачен, но тия типове правеха неща, за каквито не бях и сънувал. Доведоха едно дете! Момиченце, не повече от деветгодишно. Само си мислех, че съм виждал к'во ли не. Оня с робата взе, че извади един кинжал и... — Джак преглътна, за да не повърне. — Надраскаха някакви знаци с кръвта ѝ и положиха някаква клетва. Не че съм от онези, които си падат по разните богове, но винаги съм хвърлял по някой петак на Рутия и на Банат по големите празници. Ама сега се моля на Банат все едно, че съм обрал градската хазна посред бял ден. Не знам дали това имаше нещо общо с цялата работа, но не ме накараха да положи клетвата им... — Мъжът изхлипа отново. — И пиха от кръвта на

детето! — Джак вдиша дълбоко. — Съгласих се да работя за тях. Всичко вървеше добре, докато не ме накараха да спипам Джими.

— Кой са те и какво искат? — настоя Луам.

— Таласъмската уста ми каза, че имало някакво пророчество за Господаря на Запада. Господарят на Запада трябвало да умре, след което нещо щяло да се случи.

Луам бързо погледна Арута.

— Ти спомена, че са те нарекли „Господаря на Запада“.

— Да. Два пъти.

Луам продължи разпита.

— И какво друго?

— Не знам — отвърна Джак, останал почти без сили. — Говореха повече помежду си. Не ме смятаха съвсем за свои. — Въздухът в камерата отново се вледени и пламъците на факлите потръпнаха. — Той е тук! — изпищя Джак.

Арута застана до рамото на Луам и изръмжа:

— Кажете за отровата!

— Нищо не знам — изхлипа Джак. — Таласъмската уста ми я даде. Беше... един я нарече „сребротрън“.

Арута се огледа бързо, но никой от присъстващите не реагира. А после един от жреците изведнъж промълви:

— Онова се върна.

Жреците подхванаха молитви, после спряха и един каза:

— Минало е през преградите ни.

Луам се обърна към Тъли:

— В опасност ли сме?

— Тъмните сили могат да властват пряко само над онези, които доброволно са се поставили под властта им — отвърна Тъли. — Тук не сме застрашени от прекия им удар.

В камерата взе да става все по-студено, пламъците на факлите затрепераха лудо и всичко помръкна.

— Не го оставяйте да ме вземе! — изрева Джак. — Обещахте ми!

Тъли погледна Луам, който кимна, и даде знак на отец Джулиан да поеме задълженията си.

Кралят махна с ръка на цуранските стражи да отворят място за жреца на Лимс-Крагма. Жрецът застана пред Джак и го запита:

— Има ли в сърцето ти искрено желание да приемеш милостта на нашата повелителка?

От устата на ужасения Джак не можа да излезе звук. Пълните му със сълзи очи примигнаха и той успя само да кимне. Джулиан подхвана тихо монотонно заклинание и жреците от ордена му започнаха да правят бързи и резки жестове във въздуха. Тъли пристъпи до Арута и промълви:

— Стойте кротко. Сега смъртта е сред нас.

Всичко свърши бързо. Допреди миг Джак се гърчеше неудържимо в оковите, после изведнъж се отпусна и само веригите го задържаха да не падне. Джулиан се извърна към останалите.

— Сега той е спасен, в прегръдките на Господарката на смъртта. Вече нищо не може да му навреди.

Изведнъж сякаш самите стени на подземие то се разтрепераха. Нечие мрачно присъствие се усети в камерата, а после се разнесе пронизителен писък, сякаш нещо нечовешки злокобно закрещя от бясна ярост, че са го лишили от жертвата му. Всички жреци, а с тях и Пъг, и Кълган, подеха древна молитва, която да отблъсне злия демон, а после изведнъж настъпи мъртва тишина.

Тъли се огледа потресен и прошепна:

— Отиде си.

Арута коленичи до ложето. Анита лежеше, косата ѝ бе разпиляна върху бялата възглавница.

— Изглежда толкова крехка — промълви принцът.

Карлайн бе притихнала на рамото на Лаури, а Мартин, Пъг и Кълган стояха смълчани до прозореца. Очите на принца ги обходиха безмълвно един по един. Всички се взираха в Анита, освен Кълган, който сякаш бе потънал в мислите си. Бяха се събрали на предсмъртно бдение — отец Натан им бе съобщил тъжната вест, че принцесата няма да преживее повече от час. Луам бе останал в друга стая и се мъчеше да утеши майката на Анита.

Изведнъж Кълган се размърда, заобиколи леглото и с глас, който прозвуча силно заради шепота на останалите, запита Тъли:

— Ако имаш въпрос и можеш да го зададеш само веднъж, къде би отишъл да го зададеш?

Тъли примигна.

— Гатанки? — Но сбраните над месестия нос на Кълган рунтави вежди показваха ясно, че не е решил точно в този момент да опитва безвкусни шеги. — Прощавай — каза Тъли. — Чакай да помисля... — Челото му се набръчка съсредоточено. След което изглежда стария си приятел така, сякаш го бе поразила някоя очевидна истина. — Разбира се! В Сарт!

Кълган заби пръст в гърдите на стария духовник.

— Точно така. Сарт.

Чул разговора, Арута попита:

— Но защо Сарт? Та това е едно от най-незначителните пристанища във владенията.

— Защото — отвърна Тъли — недалече от него има едно абатство на Ишап, където, казват, се пази повече знание от всяко друго място в Кралството.

— И защото — добави Кълган, — ако изобщо съществува място в това Кралство, където можем да разберем естеството на този „сребротрън“ и какво може да му противодейства, то мястото е точно там.

Арута погледна безпомощно Анита.

— Но Сарт... Никой конник не може да стигне дотам и да се върне за по-малко от седмица, а...

Пъг пристъпи напред.

— Навярно ще мога да помогна. — След което се разпореди с властен тон: — Напуснете стаята. Всички освен отците Натан, Тъли и Джулиан. — Обърна се към Лаури. — Изтичай до покоите ми. Катала ще ти даде една дебела книга, подвързана с червена кожа. Веднага я донеси.

Лаури изхвърча през вратата без излишни въпроси, след което и останалите напуснаха. Пъг заговори тихо с жреците.

— Можете ли да забавите смъртта ѝ във времето, без това да ѝ навреди?

— Мога да направя такова заклинание — отвърна Натан. — Същото направих с ранения Тъмен брат преди да умре. Но ще ни спечели едва няколко часа. — Той сведе поглед към Анита, чието лице бе започнало леко да посинява. — Тя изстива. Гасне бързо. Да не губим време.

Тримата жреци бързо начертаха пентаграмата и запалиха свещите. След няколко минути стаята бе готова и ритуалът — извършен. Принцесата лежеше привидно заспала върху ложето, обгърнато от бледорозово сияние. Пъг изведе жреците от стаята и поиска да му донесат восък за печат. Мартин се разпореди и един от пажовете се затича. След това Пъг взе книгата, която бе поръчал на Лаури да донесе, влезе отново в стаята и закри из нея, като четеше на глас от дебелия том. След като приключи, излезе и поде дълъг низ от тихи заклинания, непонятни за останалите.

Накрая постави восъчен печат на стената до вратата и затвори книгата.

— Край.

Тъли пристъпи към вратата, но Пъг го задържа с ръка.

— Не пресичайте прага.

Старият жрец го изгледа въпросително. Кълган кимна разбиращо.

— Не виждаш ли какво направи момчето, Тъли? — Пъг се усмихна. Въпреки вече посребрялата си коса на слепоочията, той все още си беше момче за Кълган. — Погледни свещите!

Останалите надникнаха през рамката на вратата и след миг всички разбраха какво има предвид тумбестият магьосник. Свещите в краищата на пентаграмата горяха, макар че това беше трудно да се забележи на дневната светлина. Но като се вгледаше човек по-добре, виждаше се ясно, че пламъците не трептят.

— Времето в тази стая се движи толкова бавно, че е почти невъзможно да се долови ходът му — каза Пъг. — Стените на този дворец ще са се превърнали в прах, преди да е изгоряла и една десетина от дължината на свещите. Ако някой се опита да прекоси прага, ще се задържи в него като муха в кехлибар. Всичко това би означавало смърт, но заклинанието на отец Натан забавя опустошенията на времето в рамките на пентаграмата и предпазва принцесата.

— Колко дълго ще продължи това? — попита Кълган, възхитен от мощта на бившия си ученик.

— Докато се счути печатът.

В очите на Арута грейна пламъче надежда.

— И тя ще живее?

— Сега тя е жива — отвърна Пъг. — Арута, тя съществува между поредните мигове и ще си остане така, вечно млада, докато не бъде отменено заклинанието. Но тогава потокът на времето отново ще я понесе и тя ще има нужда от противоотровата, ако има такава.

— Значи спечелихме това, от което най-много се нуждаехме — въздъхна Кълган. — Време.

— Да, но колко? — попита Тъли.

— Достатъчно — твърдо отвърна Арута. — Аз ще намеря лек.

— Какво смяташ да предприемеш? — попита Мартин. Арута погледна брат си; за пръв път през този дълъг и мъчителен ден се бе освободил от скръбта и от влудяващото отчаяние.

— Тръгвам за Сарт.

ГЛАВА 8

ОБЕТ

— Не. Забранявам — отсече Луам.

— Защо? — попита го безизразно Арута.

— Защото е прекалено опасно, а и ти имаш отговорност тук. — Кралят стана от масата в личните покои на принца и се приближи до брат си. Постави леко ръка на рамото му и каза: — Познавам ти характера, Арута. Никак не обичаш да седиш и да чакаш, докато нещата вървят към своята развръзка без твоето участие. Зная, че не можеш да се примириш с мисълта, че съдбата на Анита лежи не в твоите ръце, но не мога да ти позволя да тръгнеш за Сарт.

Лицето на Арута бе все така помръкнало след вчерашния опит за покушение. Но след смъртта на Смееция се Джак сляпата ярост го беше оставила и той сякаш бе потънал в себе си, хладен и равнодушен. Споделеното от Кълган и Тъли разкритие, че в Сарт може да се намери някакъв източник на знание, бе прочистило ума му от първоначалната лудост. Сега той имаше с какво да се заеме, нещо, което изискваше ясна преценка и способност да се разсъди разумно, хладно и без страст. Той прониза брат си с поглед и промълви:

— Не съм бил тук месеци, докато пътувах с теб по море, така че уредбата на Западните владения може да изтърпи отсъствието ми още няколко седмици. Колкото до моята безопасност — добави той с жар, — всички видяхме в каква безопасност съм в собствения дворец! — Замълча за миг, после добави: — Ще замина за Сарт.

Мартин, който досега седеше смълчан в ъгъла и слушаше спора двамата си братя, се размърда и каза:

— Арута, познавам те от бебе и зная нрава ти не по-зле от своя. Смяташ, че не можеш да оставиш жизненоважни неща на грижата на други. В теб има известна надменност, малки ми братко. Една жилка, недостатък ако щеш, присъща и на трима ни.

Луам примигна изненадано, че включват и него.

— И на трима ни ли?

— Да, Луам — каза Мартин. — И тримата сме синове на Боррик, а при всичките качества на баща ни, арогантността не му беше чужда. Арута, по характер двамата с теб твърде си приличаме; аз просто умея да го прикривам по-добре. Едва ли нещо е в състояние да ме ядоса повече от това да седя и да чакам, докато други вършат задачи, за които съм сигурен, че мога да изпълня по-добре, но в края на краищата няма причина да заминеш точно ти. Има по-подходящи. Тъли, Кълган и Пъг могат да напишат всички въпроси, които трябва да се зададат в абатството в Сарт. А тук има хора по-подходящи да отнесат това послание бързо и безопасно през лесовете до Сарт.

Луам се навъси.

— Имаш предвид един херцог от Запада, така ли?

Мартин се усмихна с кривата си усмивка, същата като на принца.

— Дори следотърсачите на Арута не са толкова добри в лесовете, колкото човек, отраснал при елфите. Ако този Мурмандакус е пръснал своите твари по горските пътеки, никой на юг от Елвандар не ще може да се промъкне през всички тях по-добре от мен.

Луам извърна сърдито очи към тавана.

— И ти си същият като него! — Прекоси стаята и рязко отвори вратите. Арута и Мартин пристъпиха зад него. Отвън чакаше Гардан и Луам му каза: — Капитане, ако някой от двамата ни малоумни братя се опита да напусне двореца, арестувайте го и го заключете. Това е кралска заповед. Ясно?

Гардан отдаде чест.

— Слушам, ваше величество.

— Принц Арута!

Арута и Мартин спряха и се обърнаха. Кешийският посланик бързаше зад тях, следван от свитата си. Поклони се и ги поздрави:

— Ваше височество. Ваша светлост.

— Добър ден, ваше превъзходителство — отвърна малко сухо Арута. Появата на Хазара-хан му припомни за някои зарязани заради събитията задължения. Рано или късно трябваше да се върне към ежедневните грижи на управлението. Тази мисъл го подразни.

— Уведомиха ме, ваше височество, че за да напусна двореца със свитата си, е необходимо специално разрешение — каза посланикът.

— Така ли е?

Раздразнението на Арута се усили, въпреки че сега то бе насочено към него самия. В бързината се бе разпоредил да се блокира дворецът, но бе пропуснал да се съобрази с трънливия донякъде проблем с дипломатическия имунитет, онази така необходима смазка в обикновено скърцащата и тромава машина на международната политика. Затова отвърна с извинителна нотка:

— Хазара-хан, съжалявам много. В разгара на тези събития...

— Напълно ви разбирам, ваше височество. — Посланикът бързо се огледа и тихо добави: — Ще ми отделите ли малко време? Можем да поговорим в движение. — Арута му кимна, а Мартин изостана и се заприказва със синовете и телохранителя на Хазара-хан. — Моментът изглежда крайно неподходящ да досаждам на краля с мирните договори. Мисля, че по-уместно да навестя народа си в Джалпур. Ще се позадържа там. Ще се върна в града ви или в Риланон, когато се наложи, за да обсъдим договорите, след като... нещата се успокоят.

Арута изгледа посланика. Разузнаването на Волней бе разкрило, че императрицата е изпратила за преговорите с Кралството един от най-добрите си умове.

— Благодаря ви, че в този момент се съобразявате с чувствата ми и с тези на семейството ми, Хазара-хан.

Посланикът махна с ръка.

— Безчестно е да водиш мирни преговори с хора, засегнати от скръб и злочестина. Когато се свърши с това зло, бих желал вие с брат ви да седнете на масата за преговори с ясни умове и ще обсъдим спора за Долината на сънищата. Бих искал да спечеля отстъпки от най-доброто, което можете да предложите, ваше височество. Сега би било твърде лесно да спечеля предимства. Ще ви е нужно одобрението на Кеш за предстоящия брак на краля с принцеса Магда Ролдемска, тъй като тя е единствената дъщеря на крал Карол и ако нещо лошо сполети принц Дравос, едно дете от нея би седнало на тронове както на Островите, така и на Ролдем, а след като Ролдем от дълго време е под традиционната сфера на влияние на Кеш... е, сигурно можете да разберете нашата загриженост.

— Моите поздравления за Имперския разузнавателен корпус, ваше превъзходителство — отвърна Арута примирено.

— Такъв корпус официално не съществува, въпреки че наистина разполагаме с някои източници — хора, които искат да се запази статуквото.

— Ценя високо откровеността ви, ваше превъзходителство. В нашите обсъждания също така следва да разгледаме въпроса за новия боен флот на Кеш, който се строи в Дърбин в нарушение на Шаматския договор.

Бей Хазара-хан поклати глава и отговори сърдечно:

— Е, Арута, с нетърпение ще чакам да започнем пазарлъка. Ще бъде интересно.

— Аз също. Ще наредя на стражите да позволят на групата ви да си тръгне, когато пожелаете. Само ще ви помоля да не допуснете някой, който не е от вашата свита, да се измъкне предрешен.

— Лично ще застана на портите и ще проверя всеки войник и слуга, докато излизат, ваше височество.

Арута изобщо не се усъмни, че може да го направи.

— Каквото и да ни донесе съдбата, Абдур Рахман Мемо Хазара-хан, дори да се случи някой ден да се изправим един срещу друг на бойното поле, ще ви смятам за свой искрен приятел. — И той протегна ръката си.

Абдур я пое.

— Благодаря за честта, ваше височество. Докато аз говоря от името на Кеш, империята ни ще преговаря честно и ще се стреми към достоен завършек на преговорите.

Посланикът даде знак на спътниците си да го последват и след като поиска разрешение от Арута, тримата си отидоха.

— Е, засега поне ще си имаме една грижа по-малко — каза Мартин.

— Засега. Тази хитра лисица най-вероятно няма да стъпи повече в този палат и ще си избере за резиденция някой забутан хан край пристанището, където ще трябва да го посещавам.

— Тогава ще трябва Джими да ни препоръча поне някой подобър. — На Мартин изведнъж му хрумна нещо: — Но къде е той? Не съм го виждал, откакто разпитвахме Смеещия се Джак.

— Няма го. Възложих му две-три задачи.

Мартин кимна разбиращо и двамата продължиха по коридора.

Някой влезе и Лаури рязко се обърна. Беше Карлайн. Тя затвори вратата и огледа багажа на певеца, оставен на леглото до лютнята. Огледа и старите дрехи за път, които беше навлякъл, присви очи и кимна разбиращо.

— Заминаваме за някъде? — Тонът ѝ беше леден. — Просто си казал: „Защо ли не взема да прескоча аз до Сарт и да задам няколко въпроса?“, нали?

Лаури вдигна умолително ръце.

— Само за малко, любима. Ще се върна бързо.

Тя седна на леглото и въздъхна.

— Същият си като Арута и Мартин. Все си мислите, че никой в този дворец не може и носа си да издуха, без да му кажете как. И какво? Така че да ви отреже някой разбойник главите по пътя или... Лаури, толкова ме хваща яд понякога... — Той седна до нея и я прегърна, а тя сложи глава на рамото му. — Почти не ни остана време да сме заедно, а всичко е толкова... ужасно. — Тя се разплака. — Горкичката Анита — промълви Карлайн след малко, после сърдито изтри сълзите от очите си. — Мразя да плача.

— Но още съм ти ядосана — продължи принцесата. — Щеше да избягаш и да си отидеш, без да си кажем довиждане. Знаех го. Е, ако заминеш — не се връщай. Просто ни извести какво си научил — ако доживееш толкова, — но повече не стъпвай в този палат. Изобщо не искам да те виждам повече. — Тя стана и тръгна към вратата.

Лаури я догони, хвана я за ръката и я извърна към себе си.

— Любима, моля те... недей...

Тя му отвърна със сълзи на очите:

— Ако ме обичаше, щеше да поискаш ръката ми от Луам. Омръзна ми от сладки приказки, Лаури. Омръзнаха ми тези тревоги. Омръзна ми и ти!

Лаури усети, че го обзема паника. Беше се постарал да забрави за заканата ѝ, че или ще приключи с него, или ще се омъжи за него преди да се върне в Риланон.

— Нямаше нищо да ти кажа преди да приключи това нещо с Анита, но... вече съм решил. Не мога да позволя да ме изхвърлиш от живота си. Искам да се ожения за теб.

Очите ѝ изведнъж се разшириха.

— Какво?

— Казах, че искам да се ожения за...

Карлайн притисна устата си с шепа. След това го целуна и дълго от приказки нямаше нужда. После го отблъсна леко от себе си с опасна усмивка на устните, поклати глава и промълви:

— Не, не казвай нищо повече. Няма да позволя отново да замъглиш ума ми с медените си думи. — Пристъпи до вратата и я отвори рязко. — Стражи! — извика Карлайн и на прага моментално изникнаха двама гвардейци. Тя им посочи слисания Лаури и нареди: — Не го пускайте да мръдне оттук! Ако се опита да излезе, стъпете му на врата!

И изчезна по коридора, а стражите извърнаха насмешливи лица към Лаури. Певецът въздъхна и кротко седна на леглото.

След няколко минути принцесата се върна с раздразнения отец Тъли. Старецът беше по нощен халат, Луам, също така обезпокоен не навреме, крачеше след тях. Лаури изстена и падна по гръб на леглото, а Карлайн вирна брадичка и го посочи с пръст.

— Той ми каза, че иска да се ожени за мен!

Лаури се изправи стреснато, а Луам изгледа объркано сестра си.

— Добре де, да го поздравя ли, или да заповядам да го обесят? По тона ти ми е трудно да определя.

Лаури скочи, сякаш го бяха уболи с игла по задника, и пристъпи към краля.

— Ваше величество...

— Не му позволявай да казва нито дума — прекъсна го Карлайн, насочи обвинително пръст към Лаури и добави със заканителен шепот: — Той е кралят на всички лъжци и изкусител на невинните. Ще се измъкне с приказките си.

Луам поклати глава и промърмори: „Хм, невинни!“, после се навъси и прикова певица с очи.

— Изкусител значи?

— Ваше величество, моля ви... — почна Лаури.

Карлайн скръсти ръце и затупа нетърпеливо с краче по пода.

— Такъв е. Сега ще се опита да се измъкне.

— Ваше величество, може ли? — намеси се Тъли.

— Ами опитай — каза му объркано Луам.

Тъли погледна първо Лаури, после Карлайн.

— Доколкото разбирам, ваше височество, вие искате да се омъжите за този човек?

— Да!

— А вие, господине?

Карлайн отвори уста да каже нещо, но Луам я прекъсна рязко.

— Остави го да говори!

Лаури примигна, смутен от настъпилата тишина, и сви рамене, все едно че не разбира за какво е цялата тази врява.

— Разбира се, че го искам, отче.

Почти изгубил търпение, Луам се обърна към Тъли:

— Тогава какъв е проблемът? След запрещенията... хм, някъде след седмица, да речем. След последните събития трябва да изчакаме малко. Ще вдигнем сватбата след като... нещата малко се успокоят. Ако не възразяваш, Карлайн. — Тя поклати глава и очите ѝ се навлажниха. Луам продължи. — Някой ден, когато станеш баба с дузина внучета, ще трябва да ми обясниш всичко това. — После се обърна към Лаури. — Ти си един от най-храбрите мъже, които познавам. — Хвърли поглед към сестра си и побърза да добави: — И голям късметлия, разбира се. — Целуна Карлайн по бузата и каза: — Е, ако няма друго, ще ви оставя.

— Благодаря ти — промълви Карлайн и го прегърна. Луам напусна стаята, клатейки глава, а Тъли каза:

— Сигурно има някакво обяснение за този внезапен годеж в толкова късен час. — Вдигна ръце да спре обясненията и побърза да добави: — Не, ще изчакам да го чуя някой друг път. Сега, ако ме извините... — И изхвърча от стаята, без да даде възможност на Карлайн да каже нещо. Дватамата останаха сами и Карлайн се усмихна на годеника си.

— Е, свърши се. Най-после!

Лаури се ухили широко и я прегърна през кръста.

— Да. И при това почти безболезнено.

— Безболезнено! — повтори тя възмутено и го удари с юмрук в корема. Лаури залитна и се катурна на леглото. Карлайн коленичи до него и когато той се опита да стане, го бутна отново. — Аз да не съм някоя грозна повлекана, която трябва да изтърпиш заради политическите си сметки? — Дръпна кожените връзки на туниката му.

— Трябваше да те пратя в тъмницата. Безболезнено значи, чудовище такова?

Лаури я притегли към себе си и лицето му грейна в широка усмивка.

— Здравей, моя любов.

И двамата потънаха в прегръдките си. По-късно Карлайн промълви, полузадрямала:

— Щастлив ли си?

Лаури се засмя и тя надигна сънено глава от гърдите му. — Разбира се. — Погали я по косата и каза: — Защо беше всичко това с брат ти и с отец Тъли?

Тя се изкикоти.

— След като се мъча почти от година да те накарам да се ожениш за мен, не можех да ти позволя да забравиш обещанието си. Доколкото те познавам, искаше да се отървеш от мен, за да се измъкнеш и да заминеш за Сарт.

— Арута! — извика Лаури и скочи от леглото. — А аз тук... О, богове!

Карлайн се надигна на лакти.

— Значи двамата с брат ми се измъкват?

— Да... не, тоест... по дяволите... — Той навлече панталоните и се заозърта. — Къде ми е другият ботуш? Цял час съм закъснял! — Седна на ръба на леглото. — Мила, трябва да тръгвам. Арута няма да се спре пред нищо. Знаеш го.

Тя го стисна здраво за ръката.

— Знаех, че ще тръгнете и двамата. Как смятате да се измъкнете от палата?

— Джими ще ни изведе.

Тя кимна.

— През някой таен изход, който е „забравил“ да спомене на кралския архитект, нали?

— Нещо такова. Трябва да тръгвам.

Тя го задържа още малко.

— Няма да се отметнеш от обета си, нали?

— Никога. — Той се наведе и я целуна. — Без теб съм нищо.

Тя заплака тихо, от щастие и от тъга, уверена, че вече е намерила своя спътник в живота, и уплашена, че може да го загуби. Сякаш

прочел мислите й, Лаури промълви:

— Ще се върна, Карлайн. Нищо вече не може да ме отдели от теб.

— Ако не се върнеш, аз ще те намеря.

Той я целуна бързо и тръгна. Карлайн се сгуши в леглото, за да задържи последните останки от топлината му колкото може по-дълго.

— Закъсня — каза Арута.

Двамата с Джими стояха под бледожълтата светлина на фенера и изглеждаха почти призрачно. Арута се беше облякъл като прост наемник: високи до коленете ботуши, вълнени панталони, тежък кожен елек върху синя туника и с рапира, окачена на колана. Над всичко това беше наметнал дебел сив плащ с качулка. Но това, което порази Лаури, бе светлината, която сякаш извираше от очите на Арута. Готов най-после да тръгне за Сарт, принцът гореше от нетърпение.

— Води, Джими.

Джими ги преведе през скритата ниско в стената вратичка. Тръгнаха бързо по древния тунел, много под равнището на дворецовата тъмница. Арута и Лаури мълчаха, въпреки че певецът от време на време кълнеше наум, щом нещо пропълзеше или изцвърчеше под краката му, и бе благодарен, че е толкова тъмно.

После поеха нагоре по груби каменни стъпала. На някаква площадка Джими натисна с рамо каменния таван и плочата се отмести със скърцане.

— Клеясала е.

Хлапакът се промъкна през тесния отвор и пое вързопите им. Основата на външната каменна стена беше умно конструирана с противотежест, така че камъкът, затварящ тайника, да се плъзга лесно, но съоръжението не бе използвано от векове и запъваше. Арута и Лаури успяха някак да се промъкнат. Принцът се огледа и попита:

— Къде сме?

— В парка на двореца. Задната порта е на стотина разкрача, ей натам — отвърна Джими. — След мен. — Преведе ги през гъстия храсталак до малка горичка, в която ги чакаха вързани три коня.

— Не съм ти поръчвал да купиш три коня — каза Арута. Джими се ухили нагло и отвърна:

— Но не сте ми и забранявали, ваше височество.

Лаури предпочете да не се намесва и започна да връзва багажа си зад седлото на единия от конете. Арута каза:

— Бърза ме и нямам време за разпавии. Не можеш да дойдеш с нас, Джими.

Джими пристъпи до втория кон и се метна ловко на седлото.

— Не приемам заповеди от авантюристи и скитащи наемници. Аз съм скуайър на принца на Крондор. Крал съм достатъчно коне и яздя добре. Освен това интересните неща, изглежда, стават там, където сте вие. Без вас тук ще стане много скучно. — Арута погледна въпросително Лаури.

— По-добре да го вземем с нас, та да ни е под око. Ако го оставим, все едно ще тръгне по петите ни. — Арута понечи да възрази, но Лаури добави: — Не можем да извикаме дворцовите стражи да го задържат, нали?

Арута се качи на седлото, явно недоволен, и без повече приказки излязоха от парка и поеха по тъмните околни улички.

— Насам е източната порта — каза Джими. — Смятах, че ще поемем на север.

— Ще тръгнем и на север — отвърна Арута. — Ако ме види някой, че напускам града, предпочитам да се разчуе, че съм тръгнал на изток.

— Че кой може да ни види? — подхвърли Джими безгрижно, макар да знаеше много добре, че всеки конник, преминал през портите в такъв час, ще бъде забелязан.

При караулката на източната порта пазеха двама войници, но тъй като нямаше комендантски час нито тревога, само се размърдаха и погледнаха тримата минаващи покрай тях ездаци.

Отвъд стените продължиха из предградията, разраснали се, след като старата градска крепост бе престанала да побира умножаващото се население. Скоро изоставиха главния източен път и поеха в тъмното между смълчаните сгради на север.

По някое време Арута дръпна юздите и даде знак на спътниците си да спрат. Иззад ъгъла се появиха четирима конници с тежки черни наметала и Джими моментално извади рапирата си — вероятността на тази малка уличка в такъв късен час да се срещнат невинно две групи

пътници беше нищожна. Лаури също посегна да извади сабята си, но Арута каза:

— Приберете оръжията.

Лаури и Джими се спогледаха озадачено.

— Добра среща — каза Гардан и спря коня си до Арута. — Всичко е готово.

— Добре — отвърна Арута, огледа спътниците на Гардан и попита: — Но защо са трима?

Гардан се засмя добродушно.

— Понеже не бях го виждал от доста време, реших, че скуайър Джеймс може да е решил да тръгне с вас, все едно дали ще му разрешите, така че взех мерки. Сгрешил ли съм?

— Не си, капитане — отвърна Арута, без да крие неудоволствието си.

— Така или иначе, Дейвид е най-ниският от охраната и ако някой се опита да ги преследва, отдалече ще прилича на момчето. — Той махна на тримата ездаци и те поеха обратно по улицата към източния път. Джими се изкиска, защото видя, че един от гвардейците е слаб и чернокос мъж, а другият — рус, брадат и с лютня на гърба.

— Стражите на портата като че ли не обърнаха много внимание — каза Арута.

— А, за това хич не се притеснявайте, ваше височество. Това са най-големите клюкари сред градската стража. Чуе ли се, че сте заминали, след час само целият град ще знае, че сте тръгнали на изток. Тези тримата ще продължат до Тъмно поле, стига да не ги безпокои никой дотам. Ако позволите, бих предложил да тръгваме веднага.

— Да „тръгваме“ ли?

— Заповеди, ваше благородие. Принцеса Карлайн ме предупреди, че ако се случи нещо лошо на вас или на барда, по-добре да не се връщам в Крондор.

— А за мен нищо ли не каза? — с престорена обида подхвърли Джими, но не му обърнаха внимание.

— Тя се беше досетила часове преди да тръгнем — каза Лаури. Гардан кимна. — Освен това може да бъде предпазлива, когато се налага. Понякога.

— Принцесата не би издала нито брат си, нито годеника си — добави Гардан.

— Годеника си? — възкликна Арута. — Каква нощ! Какво пък, ти все едно щеше или да изхвърчиш от двореца, или да се ожениш за нея. Макар че така и не можах да разбера вкуса на Карлайн към мъжете. Е, щом не мога да се отърва от никой от вас, да тръгваме.

Някъде към обед пътниците заобиколиха едно заливче и се натъкнаха на един самотник, седнал край пътя. Беше облечен като ловец, в зелени кожени дрехи. Пъстрият му жребец хрупаше трева до него, а той дялкаше някаква клечка. Като видя групата, ловецът прибра ножа, хвърли клечката и събра вещите си. Когато Арута спря до него, вече се беше наметнал с плаща и дългият му лък висеше на рамото му.

— Здравей, Мартин — поздрави го Арута.

Херцогът на Крудий се метна на седлото.

— Забавихте се повече, отколкото очаквах.

— Има ли някой в Кондор, който да не знае, че принцът е тръгнал? — попита изненадано Джими.

— Не са чак толкова много — отвърна усмихнат Мартин.

Поеха отново и Мартин каза на Арута:

— Луам ми поръча да ти предам, че ще пусне колкото се може повече лъжливи следи.

— Ама и кралят ли знае? — възкликна Лаури.

— Естествено — отвърна Арута и кимна към Мартин. — Тримата го замислихме от самото начало. Гардан беше поставил повече стражи от обичайното пред вратата на кабинета ми, когато Луам ми забрани да тръгвам.

Мартин добави:

— Луам избра няколко души от охраната си, които приличат на всеки от нас. Има един с изпито лице и един русоляв, почти двойници на Арута и Лаури. — Усмихна се с една от редките си усмивки. — И един едър мъжага, досущ като мен, с облекло като моето. Луам дори успя да наеме високия церемониалмайстор на кешийския посланик, онзи с гръмкия глас. Той ще се промъкне в палата, след като кешийците си отидат. Като му сложат фалшива брада, няма да го отличиш от капитана. Поне на цвят го докарва. Ще се развява насам-натам из двореца.

Гардан се разсмя.

— Значи всъщност изобщо не сте се опитвали да излезете незабелязано — каза възхитен Лаури.

— Не — отвърна Арута. — Просто се постарях заминаването ми да е загърнато в пълна мъгла. Знаем, че този, който стои зад всичко това, изпраща още убийци, или така поне каза Смеещия се Джак. Тъй че ако в Крондор има шпиони, няма да разберат поне няколко дни какво става. Когато разберат, че сме извън двореца, няма да са сигурни накъде сме тръгнали. Само малцината, които бяха с нас, когато Пъг обгради покоите на Анита с магията си, знаят, че сме тръгнали за Сарт.

Джими се разсмя.

— Страхотна заблуда. Като чуят, че сте тръгнали в една посока, после в друга, ще се чудят на кое да вярват.

— Луам и това предвиди — каза Мартин. — Има още една група, предрешена като нас, която потегля днес на юг към Звезден пристан с Кълган и семейството на Пъг. Те няма да се престарават в криеницата и ще ги забележат. — Обърна се към Арута. — Пъг каза, че ще потърси лек за Анита в библиотеката на Макрос.

Арута дръпна юздите и спря. Останалите също спряха.

— Сега сме на половин ден езда от града — каза принцът. — Ако не ни прихванат до залез-слънце, можем да смятаме, че сме се отървали от преследвачи. Тогава ще можем да се безпокоим само за онова, което ни чака. — Той замълча, затруднен от това, което искаше да им каже. — Като оставим празните приказки, всички вие избрахте опасността. — Огледа спътниците си един по един. — С такива приятели смятам, че съм щастлив.

Джими като че ли най-много се смути от думите му, но се постара да го прикрие.

— Ние си имаме... имаме... една клетва сред Шегаджиите. Едва от една стара поговорка: „Не можеш да си сигурен, че котката е мъртва, докато не ѝ одереш кожата.“ Когато предстои много трудна задача и някой иска да увери другите, че ще я преследва докрай, той се заклева: „Докато ѝ одера кожата.“ — Момчето погледна останалите и каза: — „Докато ѝ одерем кожата.“

— Докато ѝ одерем кожата — промълви Лаури, а Гардан и Мартин повториха с него.

— Благодаря ви на всички — каза Арута и пришпори коня си. Всички поеха след него.

Мартин се изравни с Лаури и попита:

— Какво все пак ви забави толкова?

— Аз се забавих — отвърна певецът. — Малко е сложно. Ще се женим с Карлайн.

— Това го знам. Двамата с Гардан изчакахме Луам да се върне от стаята ти. Според мен тя можеше да го направи и по-добре. — На лицето на Лаури се изписа неудобство. Мартин се подсмихна и добави: — А може и да не е могла. — Наведе се и протегна ръка. — Е, дано да сте винаги щастливи. — След като си стиснаха ръцете, добави: — Но това все пак не обяснява забавянето ти.

— Малко е деликатно — отвърна Лаури с надежда, че бъдещият му шурей ще зареже най-послед темата.

Мартин го изгледа и кимна разбиращо.

— Какво пък, едно прилично сбогуване отнема време.

ГЛАВА 9

ЛЕСЪТ

На хоризонта се появи група конници. Черните им силуети се открииха на фона на почервенялото следобедно небе. Мартин ги забеляза пръв и Арута заповяда да спрат. Откакто бяха напуснали Крондор, това бе първата група пътници, очевидно не търговци, на които се натъкваха. Мартин примижа.

— Не виждам добре от толкова далече, но ми се струва, че са въоръжени. Наемници може би?

— Или разбойници — предположи Гардан.

— Или нещо друго — добави Арута. — Лаури, ти най-много си пътувал из тези краища. Има ли друг път?

Лаури се огледа, мъчейки се да си спомни. Посочи към леса оттатък тясната ивица орна земя и каза:

— На изток, на около час езда оттук, има стара просека, която води към планините Каластий. Рудничарите някога са я използвали, но сега рядко минават по нея и е запустяла. По нея може да се стигне до местния път.

— В такъв случай да я хващаме веднага — предложи Джими. — На онези там, изглежда, им омръзна да чакат да им дойдем сами.

Арута също забеляза, че далечните ездаци тръгват в тяхна посока.

— Води, Лаури.

Изоставиха главния път и поеха през многобройните каменни синори, ограждащи селските нивички.

— Вижте! — извика Лаури.

Спътниците на Арута се извърнаха. Непознатите ги настигаха, пришпорили конете си в бесен галоп. Черните им фигури се открииха на сиво-зеления склон на хълма отзад.

Арута и другите мъже стигнаха първата ниска каменна стена плавни отскоци, но Джими за малко щеше да изхвърчи от седлото си. Успя някак да се справи, без да изоставя много от другите изруга наум

другите три стени, които го делиха от началото на леса. Групата начело с Арута навлизаше сред дърветата.

Когато Джими ги настигна, Лаури посочи.

— Не могат да ни настигнат, затова тръгват успоредно на нас. Надяват се да ни пресекат пътя северно оттук. — Певецът се изсмя — Просеката извива на североизток, тъй че безименните ни приятели ще трябва да пробягат една миля повече през горските храсталаци, за да ни засекат. Докато стигнат дотам, отдавна ще сме ги изпреварили. Ако изобщо намерят просеката.

— Все пак трябва да побързаме — каза Арута. — Малко светлина ни остава, а лесът не е безопасен и в спокойни времена. Колко има до този път?

— Би трябвало да го стигнем два часа след залез, може би малко по-рано.

Арута му махна с ръка да води и петимата навлязоха още по-надълбоко сред смрачаващия се лес.

От двете страни на широката просека зееха тъмни дупки. В сумрака, под смътната светлина на двете луни, процеждаща се през клоните, гъстите дървета приличаха на плътна стена. През нощта си бяха проправяли пътя през това, което Лаури пресилено бе нарекъл „просека“ и което ту изникваше на няколко стъпки пред коня му, ту се стапаше на няколко стъпки след коня на Джими. За Джими нямаше никаква разлика между това, през което яздеха, и околния пущинак, само дето криволиците, през които Лаури избираше да ги води, като че ли бяха по-малко обрасли. Момчето постоянно се озърташе през рамо за някакви следи от преследвачи.

Арута нареди да спрат.

— Дотук като че ли никой не ни следва. Навярно сме ги объркали.

Мартин скочи от седлото.

— Едва ли. Ако с тях има някой опитен следотърсач, бързо ще ни хванат дирите. Ще се движат бавно като нас, но няма да изостанат.

Арута слезе от коня и заяви:

— Ще отдъхнем малко. Джими, свали торбите с овес зад седлото на Лаури.

Джими изрѣмжа недоволно, но се залови да нахрани и избърше конете. Още след първата си нощ по пътя беше разбрал, че като скуайър от него се очаква да се грижи за коня на господаря си... както и за всички останали.

Мартин праметна лъка си през рамо и рече:

— Мисля да отида малко назад, да залича следите и да видя дали са наблизо. До час ще се върна. Ако нещо се случи, не ме чакайте. Ще ви намеря в ишапийското абатство утре през нощта. — И се скри в мрачината.

Арута седна на сваленото седло, а Джими и Лаури се заеха с конете. Гардан остана на пост, взирайки се в тъмните дървета наоколо.

Мина време, а Арута все така си седеше, без да помръдва, потънал в мисли. Джими го изгледа накриво. Лаури улови погледа на момчето, приближи се до него и му помогна да изтрие коня на Гардан с шепа трева.

— Тревожиш се за него — прошепна певецът.

Джими кимна в тъмното и отвърна тихо:

— Аз си нямам семейство, певецо, нито много приятели. Той ми е... важен. Да, тревожа се.

Когато привършиха, Джими се приближи до взиращия се в тъмнината Арута.

— Конете са нахранени и избърсани.

Арута като че ли се отърси от мрачните мисли.

— Добре. Сега отдъхнете малко. Тръгваме призори. — После се огледа. — Мартин къде е?

Джими погледна към просеката.

— Още не се е върнал.

После се изтегна на земята, опря глава на седлото и се загърна с одеялото. Дълго се вира в тъмнината, преди да заспи.

Нещо го разбуди. В тъмното приближаваха два силуета и Джими понечи да скочи, но видя, че са Мартин и Гардан. Сети се, че Гардан бе останал да пази. Двамата вървяха тихо и след малко стигнаха бивака.

Джими събуди останалите. Като видя брат си, Арута попита:

— Какво, преследват ли ни?

Мартин кимна.

— Няколко мили назад по просеката. Банда... човеци, моредели, а и аз не знам. Огънят им беше малък и не можах да ги огледам добре. Единият поне е моредел. Освен него всички останали са с черни ризници и с дълги черни пелерини. Всички са със странни шлемове, покриващи цялата глава. Не ми трябваше много време, за да се уверя, че едва ли са приятелски настроени. Прокарах фалшива следа през нашата. Би трябвало малко да ги отвлече, но е добре да потегляме веднага.

— А моределът? Каза, че не е облечен като другите.

— Не, и освен това е най-едрият проклет моредел, който съм виждал. Гол до кръста, само по кожено елече. Главата му е обръсната, само с дълъг кичур на тила, вързан като конска опашка. Видях го добре на светлината на огъня. Такъв като него досега не бях виждал, макар да са ми описвали подобни.

Лаури кимна.

— Планинският им клан от Ябон.

Арута погледна певеца и той обясни:

— Като малък край Тир-Сог съм слушал да разправят за набезите на северните планински кланове. Различават се от горските си събратя. Този кичур на главата му означава, че е някакъв главатар, важна особа.

— Отдалече е дошъл — каза Гардан.

— Да, и това показва, че след Войната на разлома при тях се е установил някакъв нов ред. Знаем, че мнозина от онези, които бяха изтласкани на север от цураните, се стремяха да се присъединят към роднините си в Северните земи. Но сега, изглежда, са се върнали с част от братовчедите си.

— Или пък — вметна Арута — означава, че са под негова команда.

— За да е станало това... — почна Мартин.

— Съюз. Моределски съюз. Нещо, от което винаги сме се бояли — каза Арута. — Хайде, че след малко ще съмне.

Оседлаха конете и скоро излязоха на Горския път, главния вътрешен път в областта от Крондор на север. Малко кervани минаваха по него. Макар да беше по-кратък, повечето пътници и търговци предпочитаха обиколния, през Крондор и по крайбрежието, защото беше по-безопасен. Лаури ги увери, че сега яздат успоредно на

Корабния залив, на един ден път от абатството на Ишап край Сарт. Самият град Сарт се намираше на едно полуостровче в северния край на залива. Абатството беше някъде сред хълмовете североизточно от града, тъй че бяха хванали пътя между самото абатство и града. Ако дръпнеха по-здраво, можеха да стигнат малко след залез-слънце.

Сред дърветата назад не се виждаше нищо, но според Мартин водената от моредела банда със сигурност ги догонваше. Сред ранните утринни горски звуци острият му слух бе доловил смътна промяна — сигурен знак, че нещо не толкова далече минава през леса и тревожи обитателите му.

— Смятам да се върна назад да видя дали нашите приятели не ни настигат — каза Мартин.

Джими се обърна и видя сред дърветата следващите ги черни фигури.

— Много късно! Видели са ни! — извика момчето.

Групата на Арута пришпори конете и тропотът на копитата им отекна през леса. Всички се снишиха над шиите на животните. Отдалечиха се малко от черните ездачи и Джими въздъхна облекчено. След няколко минути стигнаха до едно дълбоко дефиле, което не можеше да се прескочи с коне. Прехвърляше го груб дървен мост. Препуснаха по него и от другата страна Арута спря.

— Стойте!

Извърнаха конете, защото отзад се чуваше тропотът от копитата на преследвачите им.

Арута се канеше да им нареди да се подготвят за бой, но Джими скочи от коня си, издърпа нещо от вързопата зад седлото си, изтича назад по моста и коленичи.

— Какво правиш? — извика му Арута.

— Дръпнете се!

Шумът от приближаващите се коне се усили. Мартин скочи от коня, свали дългия лък от рамото си и когато се появи първият черен конник, без да се колебае, пусна дългата един разкрач стрела. Тя полетя безпогрешно и порази конника в гърдите. Той залитна и рухна от седлото. Вторият успя да го избегне, но конят на третия се препъна в тялото на падналия и ездачът му излетя от седлото.

Арута тръгна напред да пресрещне втория ездач, който се канеше да мине по моста, но Джими извика:

— Не! Назад!

Момчето скочи и побягна. Конникът препусна по моста и когато стигна до мястото, където бе коленичил Джими, се разнесе оглушителен трясък, последван от облак гъст черен дим. Конят се подплаши, изправи се на задните си крака и воинът в черното се преметна през перилото, полетя надолу и металната му ризница задрънча по камъните. Конят се обърна и побягна назад.

Джими се затича назад към моста с малко шише в ръка, издърпа тапата му и го метна в пушека. Изведнъж отсамният край на моста избухна в пламъци. Черните ездаци дърпаха юздите и конете им зацвилиха изплашени.

Джими се дръпна от пламъците, а Гардан изруга.

— Вижте, падналият се надига!

Всички съзряха през гъстия дим и огъня как ездачът със стрелата в гърдите се олюля и тръгна към моста. Друг, също свален от Мартин, също бавно започна да се изправя.

Джими дотича до коня си и го яхна.

— Това пък какво беше? — подвижна му Арута.

— Бомбата ли? Имам навик да си нося. Много от Шегаджиите ги използват, за да прикрият бягството си и да предизвикат суматоха. Вдигат повече пушек, отколкото огън.

— Какво имаше в шишето? — попита Лаури.

— Не знам. Един алхимик в Крондор, продава такива шишенца на селяните да палят стърнищата.

— Много е опасно да го разнасяш насам-натам — каза Гардан. — Винаги ли го носиш със себе си?

— Не. Но пък и не пътувам често по места, където може да срещна разни твари, дето ще се спрат само ако ги изпечеш. След онази история в къщата на курвите си помислих, че може да свършат работа. Имам още едно.

— Тогава го хвърли! — ревна Лаури. — Мостът още не е пламнал. — Джими извади и другото шише, смуши коня напред и метна шишето в огъня.

Пламъците лумнаха силно, надигнаха се на десет-дванадесет стъпки и погълнаха дървения мост. От двете страни на дълбокото дефиле конете зацвилиха и се задърпаха по-надалече от пожара.

Арута погледна през моста към вражеските конници. Зад тях се приближи друга фигура — моределът без ризница, с бръснатата глава и перчема. Закова се на място и се загледа към Арута и спътниците му с безизразно лице. Арута усети как кристално сините му очи сякаш го пронизват. Усети и омразата. Сега за пръв път виждаше същинския си враг, един от онези, от които бе пострадала Анита. Мартин започна да мята стрела след стрела към черните ездаци, а моределът им даде мълчаливо знак и ги поведе назад към горите.

— Той ме познава — каза Арута. — Уж бяхме толкова умни, а те са знаели накъде съм тръгнал.

— Но как? — попита Джими. — При толкова отвличащи ходове...

— Тук действа някаква черна магия, Джими — каза Мартин. — Някакви незнайни сили.

— Да тръгваме — подкани Арута. — Това няма да ги спре. Спечелихме само малко време.

Лаури ги поведе към северния път за Сарт. Не се обърнаха повече към трещящите пламъци.

През остатъка от деня яздиха почти непрекъснато. От преследвачите им нямаше и следа, но Арута беше сигурен, че не са далече. Някъде по залез-слънце въздухът се изпълни с лека мъгла и разбраха, че са приближили брега. Според Лаури малко след залез трябваше да стигнат абатството.

Арута яздеше мълчаливо и разсеяно се взираше в околните сенки.

— Спомняш ли си миналото? — попита го Мартин.

Арута замислено погледна брат си.

— По-простите времена, Мартин. Просто си припомням по-простичките времена. Ще се пръсна. Час по-скоро да свърша с тая загадка със сребротръна и да си върна Анита... — Въздъхна и гласът му омекна. — Мислех си какво ли щеше да направи татко на мое място.

Мартин хвърли поглед към Гардан, а капитанът каза:

— Точно това, което сега правиш ти, Арута. От момче още го познавам лорд Боррик и бих казал, че по нрав никой не прилича повече

на него от теб. И тримата сте като него: Мартин по начина, по който оглежда нещата внимателно. Луам ми напомня за него, когато изпаднаше в по-весело настроение, преди да загуби лейди Катерин.

— А аз? — попита Арута.

— Ти ли? — каза Мартин. — Ти мислиш също като него, малки ми братко, повече от Луам и мен. Аз съм най-големият ти брат. Но приемам заповедите ти не само защото си принц на моето херцогство. Следвам водачеството ти, защото повече от всеки друг, когото съм познавал след татко, взимаш верните решения.

Зареял поглед в далечината, Арута промълви:

— Благодаря ти. Това е висока похвала.

Лаури намираше пътя все по-трудно, така че яздеха все по-бавно.

— По-добре да продължаваме с пълзене, отколкото да спрем — каза Арута.

Гардан изостана назад с Джими. Момчето присвиваше очи да различи дали не се крие нещо зад този или онзи дънер, но съзираше само парцалива мъгла под бледите лъчи на гаснещото слънце.

И изведнъж един от храстите изпраця и от него излетя конник. Конят на момчето се завъртя в пълен кръг и воинът в черната броня го подмина. Гардан замахна със закъснение към нападателя и не улучи.

— Насам! — изрева Арута и се помъчи да подмине друг конник, профучал през пътя. Озова се лице в лице срещу ездача — моредела без броня — и видя белезите на бузите на Тъмния брат. Времето за миг като че ли спря. Усещането беше странно за Арута — виждаше пред себе си врага си в плът и кръв. Не скритите в мрака ръце на невидими убийци, нито тайнствени безтелесни сили — срещу него бе застанало същество от плът и кръв, върху което можеше да излее целия си гняв. Без звук моределът замахна право към главата на Арута и принцът се спаси само защото успя навреме да се сниши до врата на коня. После замахна с рапирата си и усети как върхът и пронизва плът. Изправи се и видя, че е улучил моредела в лицето, прорязвайки го дълбоко през нашарената с белези буза. Но съществото само простена, гърлено и приглушено, и Арута разбра, че моределът е без език.

— Напред! — изрева принцът и препусна. Другите го последваха, пришпорвайки конете в бесен галоп.

За миг преследвачите им се сачисаха от внезапния им пробив, но гонитбата продължи. Арута не помнеше да е яздил някога толкова

лудо — фучаха през дърветата, по път малко по-широк от козя пътечка.

Дълго препускаха така сред гъстата гора, все някак като по чудо успявайки да не се отклонят фатално от просеката. После Лаури изрева:

— Пътят за абатството!

Излязоха от гората и продължиха в галоп по отъпкания път през полето. Конете се бяха запенили. Черните ездачи не ги настигаха, но и не изоставаха.

Отминаха нивите и се заизкачваха. Пътят се виеше нагоре през заоблените хълмове. После се стесни и трябваше да яздят един след друг. Мартин остана последен.

Захладня. Хълмовете се издигаха и спускаха, нахвърляни сякаш от ръцете на безгрижни богове. След по-малко от час щяха да изкачат най-високия. Всичко бе покрито с буйна трева и храсти, но дървета нямаше — тази земя някога беше използвана за ниви.

Абатството се намираше на върха на най-високия хълм — по-скоро планина, равна отгоре като тепсия.

Докато се катереха с мъка по склона, Гардан погледна надолу и каза:

— Не бих се хванал да щурмувам това място. Човек може да опази този път с шест бабички и наръч метли... цяла вечност.

— Кажи тогава на твоите баби да дойдат и да спрат черните ездачи! — подвикна Джими.

Завиха по една издатина и пътят пое право нагоре към върха. И изведнъж пред очите им изникна сводестият вход на абатството.

Отвъд стената на фона на лунния кръг се виждаше нещо като кула. Арута заблъска по портата и извика:

— Хей! Търсим помощ!

След което всички чуха това, което очакваха — тропота на конски копита по каменистия път. Преследвачите ги настигаха. Всички извадиха оръжията си и се приготвиха за бой.

Черните конници връхлетяха върху тях и битката се разгоря отново. Нападащите сякаш бяха обладани от някакъв свръхестествен бяс. Моределът с белезите по лицето едва не стъпка коня на Джими, само и само да се добере до Арута, и единствено пренебрежението му към хлапака спаси Джими. Тъмният брат се понесе право към принца.

Изведнъж над пътя лумна светлина, сякаш ярко обедно слънце, усилено десеткратно, избухна сред мрака и ослепителният му блясък обгърна сражаващите се. Чуха се приглушени стонове и черните силуети започнаха да падат вкочанени от седлата си. Само голият до кръста моредел, заслонил очи от внезапната светлина, и трима от бронираните конници останаха на конете си. Немият ездач махна с ръка и заедно с тримата си спътници се понесе надолу по пътя. Щом се скриха, светлината започна да гасне.

Арута свали ръка от очите си и понечи да препусне след тях, но Мартин извика:

— Спри! Настигнеш ли ги, ще намериш смъртта си! Тук имаме съюзници! — Арута дръпна юздите бесен, че ще изтърве врага си. Мартин скочи от седлото, коленичи до един от падналите черни ездачи, свали шлема му и бързо отстъпи назад.

— Моредел е и така вони, сякаш е умрял преди седмица. — Посочи гърдите му. — Това е тоя, дето го убих при моста. Счупената ми стрела още е в гърдите му.

Арута се обърна към каменната сграда.

— Светлината изчезна. Невидимият ни благодетел е решил, че нямаме повече нужда от нея.

Портите бавно започнаха да се отварят. Мартин подаде шлема на Арута и принцът го огледа. Имаше странна форма, с изваян отгоре релеф на дракон, чиито спуснати надолу крила покриваха скулите. Два тесни процепа даваха възможност на носещия го да вижда, а четири малки дупки — да диша. Арута го хвърли обратно на Мартин.

— Изделие, изковано от мръсна душа. Запази го. Сега трябва да влезем в абатството.

— Ха, абатство! — подхвърли Гардан, докато влизаха. — Че то прилича повече на крепост! — И наистина, високи обковани с желязо тежки дървени порти преграждаха пътя. Висока каменна стена се виеше надясно и стигаше като че ли до другия край на планинския връх, а наляво се издигаше над стръмна, дълбока над сто стъпки пропаст. Зад стената стърчеше самотна кула. — Ако това не е древна цитадела, значи нищо не разбирам от укрепления — добави капитанът. — Не, не бих се хванал да щурмувам това абатство.

ГЛАВА 10

САРТ

Обителта изглеждаше запусната. Гледката откъм вътрешния двор само потвърди наблюденията им. Някога манастирът бе замислен като крепост. Около първоначалната кула по-късно беше добавена по-голяма едноетажна сграда, както и още две пристройки, стърчащи зад нея. Не се виждаше обаче жива душа.

— Добре дошли в обителта на Ишап — отекна глас зад тях. Арута посегна към рапирата, но гласът добави:

— Няма от какво да се боите тук.

Докато приятелите му слизаха от конете, принцът огледа посрещача им. Беше възпълен мъж на средна възраст, нисък и с младежка усмивка. Кафявата му коса бе късо подстригана, а лицето — гладко обръснато. Беше облечен в кафяв халат от груба тъкан, стегнат на кръста с прост ремък, на който висеше кесия и някакъв талисман. Не носеше оръжие, но стъпваше с походка на добре обучен боец.

— Аз съм Арута, принцът на Крондор — рече Арута.

Думите му сякаш развеселиха посрещача, въпреки че той не се усмихна.

— Ами тогава добре дошли в обителта на Ишап край Сарт, ваше височество.

— Подигравате ли ми се?

— Ни най-малко, ваше височество. Ние от Ордена на Ишап рядко влизаме в досег с външния свят, а и малцина ни спохождат, да не говорим за кралски особи. Простете неволното ми оскърбление, ако ви е угодно.

Арута се смъкна от коня си и отвърна уморено:

— По-скоро аз следва да ви помоля за прошка, за...

— Брат Доминик. Но моля ви, няма за какво. Обстоятелствата около пристигането ви показват, че бяхте затруднени.

— На вас ли трябва да благодарим за онази тайнствена светлина?
— попита Мартин.

Монахът кимна.

— Изглежда, има да поговорим за много неща, брат Доминик — каза Арута.

— Въпросите са много. Ала ще трябва да изчакате за отговорите на повечето от тях благоволенieto на отец абата, ваше височество. Заповядайте да ви покажа най-напред конюшните.

Арута гореше от нетърпение и не можеше да чака и минута повече.

— Дошъл съм по изключително спешен въпрос. Трябва да говоря с вашия абат. Веднага.

Монахът разпери ръце, показвайки, че това е невъзможно.

— Отец абатът няма да е на разположение през следващите два часа. Отдал се е на размисъл и молитва в параклиса с останалите ни братя, поради което аз съм единственият ви посрещач. Моля, последвайте ме.

Арута беше готов да възнегодува, но Мартин го хвана за рамото да го успокои.

— Отново моля за извинение, отче Доминик. Разбира се, ние сме гости.

Доминик го погледна добродушно, давайки да се разбере, че моментното избухване на принца ни най-малко не го е смутило. Поведе ги към втората от по-малките пристройки зад някогашната цитадела. Оказа се конюшня, чиито единствени обитатели в момента бяха един кон и трътлесто магаре, което изгледа с безразличие новодошлите. Докато даваха зоб на животните си и ги бършеха от потта със стиски слама, Арута разказа накратко за патилата им и след като свърши, попита:

— Но как успяхте да поразите черните ездачи?

— Службата ми е Пазач на портите, ваше височество. Мога да пропускам всекиго в обителта, но никой със зли намерения не може да прекоси дверите ѝ без мое позволение. Веднъж стъпили на земята на това абатство, онези, които искаха да ви вземат живота, станаха подвластни на силата ми. Те рискуваха много, като ви нападнаха толкова близо до манастира. Риск, който се оказа гибелен за начинанието им. Но за по-подробна беседа по това и по други теми трябва да изчакате отец абата.

— Щом всички останали са в параклиса, ще ви е нужна помощ да се отървете от онези тела — каза Мартин. — Имат досадния навик да възкръсват.

— Благодаря ви, много сте мил, но ще се оправя сам. А те ще си останат мъртви. Магията, с която бяха поразени, ги очисти от злото, което властваше над тях. Сега трябва да поотдъхнете.

Излязоха от конюшната и монахът ги поведе към другата пристройка, напомняща за войнишко общежитие. Гардан промълви:

— Отче, това място има много войнствен вид.

Влязоха в едно дълго помещение с редица нарове и монахът каза:

— В стари времена тази крепост е била домът на един голям разбойник, местен барон. Кралството и Кеш били достатъчно далече от владението му и тук той бил законът — плячкосвал, изнасилвал и грабел без страх от справедливо възмездие. След някое време населението от околните селища се надигнало срещу тиранията му и го свалило. Земите под тези стръмнини били раздадени на селяните за оран и посев, но омразата им към барона била толкова силна, че си останали пусти. Един странстващ монах от нашия орден минал оттук и известил храма ни в столицата на Кеш. Помолили сме да ни се отстъпи това място за обител и потомците на въстаналите срещу барона не възразили. Днес само онези от нас, които служат тук, помнят историята на това място. За жителите на градовете и селцата около Корабния залив това винаги е било абатството на Ишاپ край Сарт.

— Доколкото разбирам, това някога е било казарма — каза Арута.

— Да, ваше височество. Сега го използваме за лечебница и за подслон на редките ни гости. Разположете се удобно. Ще ви оставя, защото ме чака друга работа, но скоро ще се видите с отец абата.

Доминик излезе. Джими се отпусна с тежка въздишка на един от наровете. Мартин отиде до запалената печица в ъгъла и наля на всички от готовия вече дъхав чай. После вдигна бялата кърпа на лавицата до печката, намери под нея поднос с хляб, сирене и плодове и раздаде закуската. След като похапнаха, Лаури се зае да оглежда лютнята си за повреди след тежкия път и почна да я настройва. Гардан се разположи срещу принца. Арута въздъхна продължително.

— Не издържам. Имам чувството, че тези монаси нищо няма да могат да ни кажат за този сребротрън. — Очите му излъчваха покрус.

— Според Тъли тук знаят много неща — каза Мартин.

Лаури остави лютнята настрана.

— Не знам, но колкото пъти се забъркам с някакво чародейство, жреческо или друго, все си патя.

Джими се обърна към певеца.

— Този Пъг ми се стори доста дружелюбен за магьосник. Искаше ми се повече да си поговоря с него, ама... — Естествено, премълча събитията, които му бяха попречили. — Нищо особено не забелязах в него, но цураните, изглежда, се отнасят към него с боязън, а и сред дворцовата прислуга се ширят едни приказки...

— Нищо не знаеш ти. То си е цяла сага — отвърна му Лаури и с няколко думи му разказа за плена на Пъг и как се бе издигнал после сред цураните. — На Келеуан тези, които практикуват тайните изкуства, не са подвластни на никакви закони и каквото те заповядат, се изпълнява безпрекословно. Тук, в нашия свят, такова нещо няма. Затова цураните в Ламът изпитват страхопочитание към него. Старите навици умират трудно.

— Значи е загубил много, като се е върнал — подхвърли хлапето.

Лаури се засмя.

— Изобщо не беше въпрос на избор.

— А как изглежда Келеуан? — попита Джими.

Лаури подхвана дълъг разказ за преживелиците си на онзи свят, с присъщия за занаята му тънък усет за всяка подробност, звучно и сладкодумно, и четиримата заслушаха притихнали. Всички мъже знаеха историята за Лаури и Пъг и тяхното участие във Войната на разлома, но колкото пъти сладкодумецът подхванеше разказа си, той се превръщаше в нова, изпълнена с бляскави приключения легенда.

Лаури свърши и Джими въздъхна:

— Би било страхотно преживяване да отиде човек на Келеуан.

— Това е невъзможно — отбеляза Гардан. — И слава на боговете, че е така.

— Щом веднъж е станало, защо да не стане пак? — попита Джими.

— Арута, кажи им за писмото на Макрос, в което той обяснява защо е затворил процепа — каза Мартин.

— Проривите са нещо безумно — отвърна Арута. — Невъобразими за човешкия ум пукнатини в пространството, и във

времето навярно, между два свята, където няма нищо. Но нещо, свързано с тях, прави възможно да се разбере къде ще изникнат. Отвори ли се един, „следват“ го нови, които се появяват общо взето в същия район. Но първият е този, който не може да се постави под контрол. Доколкото разбрах, е така. За повече подробности трябва да питате Кълган и Пъг.

— По-добре Пъг — каза Гардан. — Ако попиташ Кълган, ще ти изнесе цяла лекция.

— Значи Пъг и Макрос са затворили първия, за да сложат край на войната? — попита Джими.

— Много повече — каза Арута.

Джими се огледа, усетил, че всички останали знаят нещо, неизвестно само на него.

Лаури заговори:

— Според Пъг в древни времена съществувала някаква огромна зла сила, известна на цураните под името „Врага“. Макрос твърди че тя би могла да проникне през прорива, ако бъде оставен отворен, и да достигне двата свята, привлечена от него като желязо от магнитна руда. Някакво свръхестествено същество с умопомрачителна сила, изпепелило цели армии и унизило могъщи чародеи. Така поне ми го обясни Пъг.

Джими килна глава настрана и го изглежда.

— Я, че тоя Пъг май ще излезе важна особа?

Лаури се засмя.

— Ако слуша човек Кълган, Пъг е най-великият чародей на всички времена, освен ако не броим Макрос, който загина при затварянето на разлома. А освен това е и братовчед на херцога и принца, както и на краля естествено.

Очите на Джими се разшириха от удивление.

— Вярно е — каза Мартин. — Баща ни го осинови. Джими, ама ти говориш за магьосниците, сякаш никога не си имал работа с някой от тях.

— А, знам ги аз. Имаше няколко шарлатани в Крондор. Съмнителна сган са. Пък и няма какво да откраднеш от тях.

Гардан, Лаури и Мартин избухнаха в смях. Даже мрачният Арута се усмихна.

Препатилите пътници продължиха да си бърборят за това-онова, за пръв път отпуснали се и почувствали се в безопасност, откакто бяха напуснали Крондор.

От кулата закънтя камбана и в стаята влезе един монах. Махна им мълчаливо с ръка и Арута попита:

— Трябва да тръгнем с вас ли? — Монахът кимна. — Да се видим с абата ли? — Монахът кимна отново.

Арута скочи от нара, забравил за умората, и пръв изхвърча през вратата след монаха.

Килията на абата бе устроена за живот, отдаден на духовното — оскъдно и без никакво излишество. Изненадващото в нея бяха лавиците по стените, отрупани с дузини и дузини томове. Абатът, отец Джон, се оказа добродушен и благонамерен на вид старец, слаб и с аскетична външност. Сивата му коса и брада бяха в пълен контраст с тъмнокожото лице, покрито със ситни бръчици като грижливо изваян махагон. Зад него стояха още двама — брат Доминик и някой си брат Антъни, тънък мъж с неопределима възраст, който не спираше да гледа принца с примижали очи.

Абатът се усмихна, ъгълчетата на очите му се набръчкаха и Арута, който знае защо, изведнъж си спомни картини от детството с добрия Дядо Мразко, раздаващ сладкиши на децата по време на Зимния празник. С дълбок и звучен младежки глас абатът каза:

— Добре дошли в абатството на Ишап, ваше височество. С какво мога да ви помогна?

Арута набързо описа случилото се през последните няколко седмици.

Докато го слушаше, усмивката на абата бавно се стопи. Когато принцът свърши, абатът рече:

— Ваше височество, много сме разтревожени от чутото за тази некромантия в палата. Но колкото до трагедията, сполетяла скъпата ви принцеса, как бихме могли да ви помогнем ние?

Арута се огорчи и му стана трудно да говори — страхът, че няма да намери никаква помощ тук, го завладя напълно. Усетил огорчението му, Мартин каза:

— Един от заговорниците каза, че отровата му била дадена от някакъв моредел. Отрова, приготвена с черна магия. Нарече отварата „сребротрън“.

Старият абат се отпусна в креслото и на лицето му се изписа искрено съчувствие.

— Брате Антъни?

Дребничкият, с примижалия поглед, каза:

— Сребротрън значи? Веднага отивам да разровя архивите, отче абате. — Полите на расото му зашумоляха по дъсчения под и той бързо излезе.

— Колко време ще отнеме това? — попита Арута.

— Зависи — отвърна абатът. — Брат Антъни притежава забележителната дарба да събира факти сякаш от въздуха и да помни неща, които е прочел преди десетилетия. Затова израсна до ранга на главен архивар, тукашния ни Пазител на знанието. Но търсенето може да отнеме дни.

Арута явно не разбра за какво му говори абатът и старият духовник каза:

— Брате Доминик, защо не покажете на принца и спътниците му част от това, с което се занимаваме тук? — После абатът стана и се поклони леко на принца, а Доминик се запъти към вратата. — След това го доведете при кулата. — Обърна се към Арута. — Скоро ще се видим пак, ваше височество.

Последваха монаха по главния коридор на обителта и Доминик им каза:

— Насам.

Преведе го по няколко стълбища надолу, до място, където се пресичаха четири прохода, и пътъм им обясни:

— Този хълм не е като другите наоколо, както може би сте забелязали на идване. Този е предимно от здрава скална твърд. Когато първите монаси дошли в Сарт, намерили тези тунели и подземни килии под цитаделата.

— За какво са? — попита Джими.

Стигнаха до една врата и Доминик извади голяма желязна халка с ключове, с помощта на които отключи тежката ключалка. Вратата се отвори тежко и след като всички влязоха, монахът я затвори.

— Онзи разбойник барон, за когото ви разправях, използвал тези изкопи за складове — при обсада, както и да трупа плячката си. Сигурно много се е отпуснал в пренебрежението си към селяците, че да могат да проведат успешна обсада, и това го е унищожило. Тук има

място да се струпа продоволствие за години. Ние изкопахме още и сега хълмът отвътре е разровен от кухни и проходи като пчелна пита.

— Но защо? — попита Арута.

Доминик им махна с ръка да го последват през друга врата, този път отключена. Озоваха се в огромно помещение, с рафтове по цялата височина на стените и стойки с рафтове в средата. Всички рафтове бяха затрупани с книги. Доминик пристъпи до един от тях, свали една и я подаде на Арута.

Древният том беше с дебела кожена подвързия, с прогорени в нея, избелели от времето златни букви. Арута го разтвори предпазливо и пожълтелите листове се възпротивиха, прилепнали един към друг, сякаш не бяха разлиствани от столетия. На първата страница се видя странно писмо на непознат език, най-грижливо изписано с изряден почерк. Принцът вдигна книгата пред лицето си и я подуши. Страниците издаваха остра, лютива миризма.

Върна книгата на монаха и Доминик поясни:

— Консервант. Всяка книга е обработена страница по страница, за да не се похаби. — После подаде книгата на Лаури.

Пътешествалият къде ли не бард каза:

— Езика не го говоря, но мисля, че е кешийски, макар да не ми прилича на нито едно от писмената, които познавам.

Доминик се усмихна.

— Книгата е от южната част на Велики Кеш, към границата с Кешийската конфедерация. Дневник на един малко побъркан дребен благородник, издънка на нищожна династия, написан на прост делкийски. Високоделкийският, доколкото ние можем да преценим, е бил таен език, известен само на жреците на някакъв загадъчен орден.

— Що за място е това? — попита Джими.

— Ние, служителите на Ишاپ, събираме книги, томове, ръкописи, свитъци и пергаменти, дори най-малки и едва запазени фрагменти. Сред ордена ни съществува поговорка: „Братята в Сарт служат на Бога на познанието“, което не е много далече от истината. Когато някой от нашия орден намери нещо писано, изпраща го, или точен препис от него, тук. Всички помещения под обителта са пълни с такива рафтове. Пълни са от пода до тавана и непрекъснато копаем нови кухни. От върха на хълма та до най-ниското равнище има над хиляда помещения като това. Във всяко се съхраняват по около

седемстотин тома, ако не и повече. Някои от по-големите съдържат по няколко хиляди. При последното преброяване се разбра, че притежаваме над половин милион тома.

Арута се слиса. Собствената му библиотека, наследена с трона на Крондор, наброяваше не повече от хиляда тома.

— От колко време събирате всичко това?

— От над три века. Мнозина братя от ордена не се занимават с нищо друго, освен да обикалят по света и да изкупуват всеки текст, който намерят, или заплащат да им се направи препис. Някои книги и преписи са много древни, други са на непознати нам езици, а имаме и от друг свят, придобити от цураните в Ламът. Има тайни писмена, прорицателства и магически ръкописи, достъпни за очите само на най-висшестоящите в йерархията на ордена. — Монахът огледа просторното помещение. — И все пак все още съществуват толкова много неща, които са ни непонятни...

— Как се оправяте с всичко това? — попита Гардан.

— Имаме братя, чиято единствена задача е да съставят каталози на тези трудове. Всички те се трудят под ръководството на брат Антъни. Правят се указатели, които непрекъснато се обновяват. В сградата над нас, както и в едно помещение най-долу, по рафтовете не се държи нищо друго освен указатели. Потрябва ли му на човек труд по определена тема, може да го намери в указателите. Ще го намери по списък с номера на камерата — сега се намираме в седемнадесета камера, — номера на рафта, както и номера на мястото, където, се съхранява. Сега възнамеряваме да съставим взаимно засичащи се индекси по автори, когато са известни, по заглавия, както и по теми. Работата обаче върви бавно и ще ни отнеме поне един век.

Арута бе поразен от самия мащаб на такова начинание.

— Но с каква цел всъщност събирате и съхранявате всички тези трудове?

— Преди всичко — заради самото познание — отвърна Доминик.

— Но има и друга причина, която ще оставя да ви обясни отец абатът. Заповядайте, той вече ни чака.

Джими излезе последен и хвърли поглед към купищата книги. Имаше чувството, че оставя зад гърба си цяла вселена от знания и идеи, немислими за него досега, и че никога няма да може да научи и една частица от всичко, което се криеше в недрата на абатството.

Почувства се някак принизен. За пръв път личният му свят му се стори дребен и нищожен, сравнен с другия — огромен и примамлив, чакащ да бъде открит.

Арута и спътниците му изчакаха абата в една голяма стая със запалени факли, мятаци треперливи сенки по стените. Вратата се отвори и абатът влезе с още двама монаси. Единият беше Доминик, втория не бяха виждали досега. Беше стар, но едър и все още изправен за почтената си възраст, и въпреки широкото расо приличаше по-скоро на воин, отколкото на монах, впечатление, усилващо се от тежкия чук, висящ на колана му. Прошарената му коса бе оставена да израсте чак до раменете, но също като брадата му беше изрядно подкастрирана и вчесана. Абатът рече:

— Време е да заговорим откровено.

Арута му отвърна рязко:

— Това ще се оцени високо.

Монахът с неназованото име се усмихна широко.

— Притежаваш рядката дарба на баща си да говориш прямо, Арута.

Арута го изгледа отново, изненадан от фамилиарния тон. И се слиса. Десет години бяха минали, откак за последен път бе видял този човек.

— Дуланик!

— Вече не, Арута. Сега съм просто брат Миках, Защитник на вярата... което означава, че сега троша глави в името на Ишап, както навремето заради Ерланд. — Старият монах потупа самодоволно чука на кръста си.

— Мислехме ви за умрял.

Херцог Дуланик, бивш рицар-маршал на Крондор, бе изчезнал, когато Ги дьо Батира бе обсебил вицекралството в Крондор през последната година от Войната на разлома.

Мъжът, нарекъл се Миках, като че ли се изненада.

— А аз пък мислех, че всички го знаят. След като Ги седна на трона в Крондор и Ерланд чакаше смъртта си от онази гибелна болест на дробовете, се побоях да не избухне гражданска война. Оттеглих се от поста, за да не се изправя срещу баща ти на бойното поле или да

изменя на краля — две еднакво недопустими за мен възможности. Но изобщо не съм крил оттеглянето си.

— Лорд Бари умря и се реши, че и двамата сте убити от Ги — отвърна Арута. — Никой не знаеше какво е станало с вас.

— Странно. Бари издъхна от разрив на сърцето, а аз уведомих дьо Батира за намерението си да положи светия обет. Неговият човек Радбърн стоеше до него, когато връчих оставката си.

— Това обяснява всичко — намеси се Мартин. — След като Джоко Радбърн се удави край кешийския бряг, а Ги бе прогонен в изгнание, не е останал никой, който да каже истината.

— Брат Миках дойде при нас като човек, изпаднал в беда и призван от силата на Ишап да служи при нас — заговори абатът. — Испитахме го и решихме, че ще е полезен, така че бившият му живот като благородник в Кралството вече е нещо минало. Но аз го поканих тук, защото освен че е ценен съветник, е и опитен във военните дела и може да ни помогне да разберем що за тъмни сили са се задвижили по света напоследък.

— Много добре. Е, какво друго имаме да обсъдим, освен да намерим лек за болестта на Анита?

— Като начало — да разберем онова, което е довело до нейното нараняване. Онова, което се стреми да те унищожи — отвърна Миках.

Арута се стъписа.

— Разбира се. Простете несъобразителността ми. С радост бих научил всичко, което би придало смисъл на цялото това безумие около мен през последния месец.

— Брат Доминик ви е показал малко от нещата, които съхраняваме тук — каза абатът. — Сигурно ви е споменал, че в сбирката ни са включени много оракули и други трудове на гадатели и пророци. На някои от тях може да се разчита колкото на настроенията на едно прощъпалниче, което ще рече, че са съвсем неблагоприятни. Но няколко — много малко — са сериозни творби на автори, които Ишап наистина е благословил с дарбата да провиждат бъдещето. В няколко от тези томове, едни от най-древните, които притежаваме, се споменава за една небесна поличба.

— Боя се, че в днешно време някаква сила се е развихрила в света — продължи абатът. — Какво може да е тя и как може да ѝ се противодейства — на тези въпроси все още нямаме отговор. Но едно е

сигурно: тази сила е свирепа и разрушителна и накрая или тя ще бъде унищожена, или ще унищожи нас. Това е неотвратимо. — Абатът посочи нагоре и рече: — Кулата над нас е пригодена за изучаване на звездите, планетите и луните с помощта на специални устройства, построени по наша поръчка от надарени майстори в Кралството и в Кеш. С тях ние можем да картираме движенията на всички небесни тела. Споменах ви за поличба. За знак. Елате.

Поведе ги по дълго вито стълбище и стигнаха до върха на кулата. Излязоха на самия покрив и се озоваха сред странни, объркващи ума съоръжения. Арута се огледа и каза:

— Хубаво е, че разбирате всичко това, отче, но аз — не.

— Също като хората — поясни абатът, — звездите и планетите притежават както физични, така и духовни свойства. Ние знаем, че други светове се въртят по орбитите си около други звезди. Това го знаем със сигурност, тъй като — и той посочи Лаури — сред нас в момента се намира един, който е пребивавал за известно време на чужд свят. — Лаури го погледна изненадан и абатът продължи: — Не сме чак толкова откъснати от света, та нещо толкова важно като твоите приключения на Келеуан да не стигне до ушите ни, Лаури от Тир-Сог. Но да се върнем на темата. Това, за което говорехме, е само физическата проява на звездите. Те също така разкриват тайни за ония, които наблюдават усърдно тяхното подреждане, фигурите, които изписват на небосвода, и движенията им. Каквато и да е причината за това явление, едно знаем: понякога към нас от нощното небе идва ясно послание и ние, които ревностно издирваме всяко познание, сме последните, които биха пренебрегнали подобни небесни писмена, колкото и да пренебрегват повечето хора звездните знаци.

— Загадките на тези устройства, както и четенето на звездите, са само въпрос на време, докато един човек с достатъчно проникателен ум усвои тази наука. Тези механизми — махна той с ръка — се използват много лесно и стават съвсем понятни, след като веднъж ви се покаже. А сега, ако обичате, погледнете през ето това. — Арута погледна през някаква странна сфера, съставена сякаш от изящна метална плетеница. — С негова помощ картираме взаимното положение на видимите звезди и планети.

— Искате да кажете, че има и невидими? — попита Джими.

— Правилно — отвърна абатът, несмутен от хлапашкото прекъсване. — Или поне такива, които ние не можем да видим, въпреки че ако се приближим достатъчно до тях, ще станат видими.

— Неотделима част от изкуството да се предсказва е знанието и умението да се познае в кой момент се сбъдват пророчествата — едно твърде спорно занимание, впрочем — продължи абатът. — Има едно прословуто пророчество, изречено от побъркания монах Фердинанд де ла Родед. По общо мнение то съвпада с три съвършено различни събития и никой не може да каже със сигурност кое точно от тях е предсказал.

Заслушан с половин ухо в приказките на абата, Арута се вгледа към небето през сферата. Небосводът зад окуляра блестеше изпълнен с ярки звезди, разположени сред гъста мрежа от тънки линии и знаци, които според него бяха вписани по някакъв начин във вътрешността на сферата. В средата се виждаше съзвездие от пет звезди с червеникав цвят; едната бе в самия център и две черти, които минаваха през нея, я съединяваха с другите в яркочервен знак „X“.

— Какво виждам? — попита той, след което отстъпи мястото си на Мартин и бившият ловец надзърна през устройството.

Абатът каза:

— Тези пет звезди се наричат „Кървави камъни“.

— Знам ги — обади се Мартин. — Но никога не съм ги виждал подредени така.

— И никой няма да ги види така през следващите единадесет хиляди години... макар че засега това е само предположение и ще трябва да изчакаме, докато се случи отново, за да сме напълно сигурни. — Прекъсванията като че ли не го дразнеха — напротив, обясняваше с голяма охота. — Очертанието, което виждате, се нарича „Огненият кръст“. Тъкмо с него е свързано едно древно пророчество.

— Какво е това пророчество и какво общо има то с мен? — попита Арута.

— Пророчеството е почти от времената на Войните на хаоса. То гласи:

*Когато Огнения кръст небето нощно озари
и мъртъв е Владетелят на Запада,*

тогава ще се върне Силата.

В поетично отношение е съставено много добре, макар това да се губи при превода. Според нас то идва да каже, че някаква тайнствена сила търси смъртта ви, за да предизвика сбъдването на това пророчество или поне да убеди останалите, че то е на път да се сбъдне. Друг многозначителен факт е, че пророчеството е едно от малкото неща, за които знаем, че са сътворени от змийското племе на Пантатия. За тези същества знаем малко. Знаем, че в много редките случаи, когато излизат на бял свят, предвещават беди, понеже със сигурност са проводници на злото и преследват цели, които само те си знаят. Но знаем също така, че според същото това пророчество „Владетелят на Запада“ или „Господарят на Запада“ се нарича и „Губителят на мрака“.

— Значи някой търси смъртта на Арута, защото той е обречен да ги надвие, ако остане жив? — попита Мартин.

— Или поне така вярват — отвърна абатът.

— Но кой, или какво? — каза Арута. — Това, че някой иска да умра, не е кой знае какво разкритие. Какво повече можете да ни кажете?

— Боя се, че малко.

— Все пак това обяснява донякъде атаките на Козодоите срещу теб — намеси се Лаури.

— Религиозни фанатици — изсумтя Джими и погледна смутено абата. — Извинете, отче.

Старият духовник премълча неволната обида.

— Важното е да се разбере, че ще се опитват отново и отново, още много пъти. И няма да спрат, докато не изкорените оногова, който е в основата на повелята да бъдете убит.

— Това добре — каза Мартин. — Но знаем също така, че тук е замесено Братството на Тъмната пътека.

— На север — намеси се брат Миках. Арута и останалите го погледнаха озадачено. — Потърси отговорите си на север, Арута — каза с властен тон бившият херцог. — На север се простират Високи ридове, здрава преграда срещу обитателите на Северните земи. На запад, отвъд Елвандар, стърчат Големите северни планини; на изток — Северни стражи, Високи твърдини и Планините сънни. А по средата

им е най-голямата верига — Зъбите на света, хиляда и триста мили почти непроходими скали. Знае ли някой какво има оттатък? Кой човек, освен дезертьор или безскрупулен наемник, е дръзвал да тръгне натам и да се върне, за да разкаже за Северните земи? Нашите прадеди са създали Граничните графства преди столетия, за да запушат проходите при Високи замък, Северен страж и Железни проход. Гарнизоните на херцогство Ябон пазят единствените други по-големи проходи западно от Гръмотевичните стъпала. А няма таласъм или Тъмен брат, който да се е опитал да прехвърли Гръмотевичните и да е оживял, защото тамошните номади ги пазят вместо нас. Накратко: ние не знаем нищо за Северните земи, но точно там живеят моределите и там е мястото, където ще намериш отговорите на своите въпроси.

— Или няма да намеря нищо — каза Арута. — Вие може да се тревожите колкото си щете от пророчества и поличби, но моята единствена грижа е да намеря отговор на загадката със сребротръна. Докато не бъде спасена Анита, не мога да се посветя на нищо друго.

Абатът, изглежда, се обезпокои от думите му и Арута обясни:

— Изобщо не се съмнявам, че съществува пророчество. Че някой побъркан, свързан с тайнствени сили, търси смъртта ми — това също е без съмнение. Но че това предрича голяма опасност за Кралството е нещо много далечно. Твърде далечно за мен. Трябват ми повече доказателства.

Абатът тъкмо се накланяше да му отвърне, когато Джими извика:

— Какво е това?

Очите на всички се извърнаха натам, където сочеше момчето. Ниско над хоризонта сияеше синкава светлина... и нарастваше, като приближаваща се звезда.

— Прилича на падаща звезда — каза Мартин.

В следващия миг разбраха, че не е звезда. Някъде отдалече се чу смътен звук, съпътстващ приближаващия се обект. Той нарастваше все по-ярко, а звукът се усилваше — все по-силен и по-яроsten. Точно към тях през небесата препускаше син пламък. Изведнъж той се понесе право към кулата със силно свистене — като нажежено желязо, потопено във ведро с вода.

— Бегом от кулата! Бързо! — изрева брат Доминик.

ГЛАВА 11

СБЛЪСЪК

Поколебаха се за миг. Викът на отец Доминик бе последван от този на Миках и всички забързаха надолу по стълбището. Доминик спря за секунда и погледна нагоре.

— Нещо идва насам.

Добраха се до долния етаж, изхвърчаха през вратата и впериха погледи нагоре. В небето над главите им с невероятна скорост се приближаваха няколко обекта, обкръжени с призрачно сияние. Най-напред от една част на небосвода, после от друга заплашително зажузаха ярки лъчи. Все по-бързо и по-бързо — сини, зелени, жълти и червени — разкъсваха тъмнината с яростен блясък.

— Какво е това? — изрева Джими.

— Някакви магически стражи — отвърна абатът. — Оглеждат района, над който минават.

Изведнъж светещите очертания в небето започнаха да променят формата си. Вместо да прелетят над главите им, започнаха да забавят скоростта си, завъртяха се и се събраха огромни дъги. После забавиха още и формата им се откри ясно. Представляваха големи сфери, които пулсираха с някаква вътрешна светлина, а сред тази светлина се очертаваха странни черни силиуети, чиято форма будеше смут. Скоростта им се забави още повече и те се подредиха в идеален кръг точно над двора на абатството. След като кръгът се очерта, вече се виждаха ясно дванадесет блестящи сфери, увиснали неподвижно над двора на бившата крепост. Жуженето се усили до нетърпимост и през тъмното пространство между всяка противоположна двойка се изстреляха шест лъча енергия. След това по периферията се очерта светеща линия, която свърза сферите в дванадесетоъгълник.

— Какво е това? — извика удивен Гардан.

— Дванадесетте очи — отвърна с благоговееен трепет абатът. — Древно и легендарно зло заклинание. Никое живо същество не е било в състояние да го направи. Служи както за виждане, така и като оръжие.

Сферите се раздвижиха отново. Набраха скорост и заплетоха сложна шарка от светлини в тъмното небе. Светлинните нишки се заогъваха влудяващо бързо и стана невъзможно човешко око да ги проследи. Завъртяха се все по-бързо и по-бързо, докато всичко не се превърна в плътен кръг от светлина. От центъра му надолу се изстреля сноп лъчиста енергия, който се пръсна в някаква невидима преграда над покривите на сградите.

Отец Доминик изкрещя от болка и залитна, но Мартин го задържа да не падне. Монахът притисна с длани слепоочията си и изохка:

— Такава мощ... Не мога да повярвам! — Отвори насълзените си очи и промълви: — Куполът все още се държи.

— Умът на брат Доминик е в основата на духовната защита на обителта — каза отец Джон. — Подложен бе на тежко изпитание.

Надолу отново се изстреля сноп яростни лъчи и те отново се пръснаха по повърхността на невидимата преграда като порой от многоцветни светлини над главите им. Късове и късчета от цветове, като захвърлен от безумна ръка букет цветя на злото се пръснаха по повърхността на вълшебната преграда и пред удивените им очи се очерта куполът над абатството. Отново и отново — и Арута и приятелите му видяха как с всеки нов удар от небесата бариерата се снишава. С всеки нов порой от небесна енергия Доминик изкрещяваше от болка. А след това, с оглушителен трясък една-единствена ослепително бяла мълния се удари в бариерата и я прониза, и раздра земята с яростно свистене. Въздухът се изпълни с непоносимо остра миризма.

Отец Доминик се вкочани в ръцете на Мартин и простена.

— Прониква — прошепна той и изпадна в несвяст. Мартин го положи на каменните плочи, а отец Джон каза:

— Трябва да отида бързо във вестиариума. Брате Миках, ти трябва да го удържиш.

— Не знам каква е тази сила, но е пробила духовната ни защита, а тя отстъпва по якост само на тази над отческия ни храм — каза Миках. — Сега ще трябва аз да я надвия. Ишап ме е дарил с оръжие и броня — каза старият монах напевно, сякаш казваше молитва и свали чука от колана си.

Абатството внезапно се разтърси от неописуем рев, излязъл сякаш от гърлата на хиляда побеснели лъва. Започна с рязък, разкъсваш слуха писък, и се сниши, впивайки се и стържейки самите камъни на замъка. Обезумели мълнии затрещяха напосоки и почнаха да сипят разруха там, където ударят. Камъни се цепеха и онова, което можеше да гори, лумваше в пламъци, а удареше ли някоя мълния по вода, изригваха гъсти облаци пара.

Миках закрачи през двора и застана точно под застиналия горе диск. После сякаш предусетил нещо, вдигна чука над главата си и в същия миг нов сноп енергия се изсипа надолу и заслепи всички. След като блясъкът заглъхна, видяха че Миках стои непоклатим, с вдигнатия над главата чук, а около него с трясък се сипят яростни лъчи и се пръсват в стоцветни късове, и целият този ад засия в зловеща дъга. Самият камък под нозете на Миках запуши и почерня, но той стоеше неуязвим. А когато пороят енергия секна, Миках замахна и запокити чука нагоре. Оръжието се понесе от ръката му със скорост, почти недостижима за окото, затрептя и се превърна в сноп яркосиния енергия, не по-малко ослепителна от небесния диск. Невъзможно високо полетя огненият лъч и порази сияещия диск право в средата. Синкавият лъч отскочи от диска и се върна в ръката на Миках. Онова нещо отгоре отново изплющя безмилостно с огнения си камшик над монаха, но той отново остана невредим, защитен от тайнствената сила на оръжието си. Метна отново чука и лъчът отново удари в сърцевината на бушуващия диск. Когато чукът се върна в ръката му, мъжете в кулата видяха как небесната страхотия леко се поклати, сякаш разколебана, и се завъртя около оста си. Монахът замахна за трети път, чукът му порази целта — и въздухът внезапно се разцепи от толкова силен и разкъсващ звук, че Арута и приятелите му се принудиха да затиснат ушите си. Кръжащите сфери се пръснаха и от недрата им изхвърчаха и полетяха надолу странни дребни тела. Удариха се в земята, загърчиха се и задимяха. Нощта се изпълни с пронизителен писък и неземните същества лумнаха в пламъци. Никой не успя да различи истинската им форма, но Арута имаше чувството, че е по-добре изобщо да не го разберат, защото в мига, в който пламнаха, съществата от сферите ужасно му заприличаха на някакви безобразни зародиши, изхвърлени от мъртва утроба. После нощта утихна и над абатството започна да се сипе многоцветен дъжд, като фини прашинки разтрошено звездно стъкло.

Една по една прашинките лумваха и угасваха, докато накрая наред двора не остана само монахът, с отпусната, стиснала чука ръка.

— Това беше... невероятно — промълви Лаури. — Не знам дали ще мога да намеря думи да го опиша.

Арута отвори уста да заговори, но Джими и Мартин извърнаха рязко глави и той спря.

— Чух нещо — каза момчето.

Всички притихнаха и ушите им доловиха далечен звук, като от криле на гигантска птица, пърхащи в нощта.

Джими изхвърча навън преди някой да успее да го спре и се завъртя наред двора, оглеждайки нощното небе. Извърна се на север, към покрива на абатството, и от това, което видя, очите му станаха като паници.

— Банат! — възкликна хлапакът и се затича към монаха, който продължаваше да стои вкочанен — като че ли беше изпаднал в някакъв транс. Джими го хвана за ръката и го задърпа.

— Погледни! — викна момчето и монахът отвори очи и погледна накъдето му сочеха.

Закрило с туловището си голямата луна, в нощното небе към абатството се носеше нещо, разперило гигантски криле. Щом го видя, монахът избута момчето настрани и викна:

— Бягай!

Джими се затича през двора към някаква каруца, пхна се под нея, вдигна глава и загледа какво става.

От небето към двора на абатството се спускаше същество, чийто вид вдъхваше вцепеняващ ужас. Крилете му, разперени на цели петдесет стъпки, изплюяха лениво и то започна да се снишава над монаха. Беше високо двадесетина стъпки и съставено сякаш от всичко, което може да предизвика погнуса. Дълги черни нокти стърчаха от извратената пародия на птичите му пръсти, над които стърчаха подобия на крака с гнусно розов цвят. Но на мястото на бутовете се тресяха едри парцали от тлъста лой, провиснали безподобно от досущ човешките гърди. От туловището бликаше и капеше на малки вадички мръсна слюз. Точно по средата на гърдите на отвратителното същество с широко отворени в ужас очи се вираше посиняло, но иначе съвсем човешко лице, което се гърчеше и вресеше в дразнещо слуха разногласие с гъгнивия рев на самата твар. Двете му ръце бяха като на

маймуна. Сияеше в бледа светлина, чиито цветове се меняха от червено към оранжево, после в жълто и така — през целия спектър, докато не се стигнеше отново до кървавочервеното. А от вътрешността му се излъчваше непоносима воня, сякаш гнусната миризма на всичко гниещо и гноясало бе грижливо изцедена и налята в плътта на това същество.

Но най-ужасна от всичко беше главата му. Защото онзи, или онова, което бе сътворило окаяното чудовище в своята безпределна жестокост, го бе увенчало с глава на жена, преголяма за тялото, но иначе съвсем човешка на вид. А най-отвратителната гавра бе вложена в чертите на лицето, защото то съвсем точно напомняше за принцеса Анита. Във всички посоки се вееха безумно дълги кичури и обкръжаваха това лице в облак от рижа коса. Но изражението му напомняше по-скоро за долна улична пачавра, похотлива и безсрамна, особено когато съществото облиза устни като мръсница и извърна очи към Арута. Кървавочервените устни се разтвориха в широка усмивка и разкриха дълги хищни зъби.

— Неее! — изрева Арута, втренчен в съществото с отвращение и погнуса, и обладан единствено от желанието да сложи край на тази мръсна гавра, посегна да извади рапирата си.

Гардан го сграбчи за ръката, за да не му позволи да излезе, и ревна:

— Опомни се! Те точно това искат!

Мартин сграбчи Арута от другата страна и двамата с Гардан го издърпаха назад. Съществото се беше врязало в тях и мърдаше разсеяно набръчканите си пръсти. Нацупи се като малко момиченце, после изгледа Арута похотливо, изплезил език и го завъртя сладно. После се изсмя гъгниво, изправи се в цял ръст и изрева към звездите. Вдигна крак и пристъпи към прага, зад който двамата едва удържаха Арута. После изведнъж залитна, извреця от болка и се извърна.

Синкавата мълния се върна в ръката на брат Миках. Нанесъл бе първия си удар, докато съществото се беше отвлякло. Той отново метна чука, който се завъртя, блесна и халоса чудовището в огромния корем. То изрева от болка и гняв и по туловището му потече струйка черна кръв.

— Ха! Я виж ти! — чу се глас зад гърба на Арута.

Лаури се обърна и видя брат Антъни — явно току-що бе излязъл от подземията на абатството и сега гледаше съществото с любопитство.

— Какво е това? — попита певецът.

Архиварят му отвърна най-спокойно:

— Като го гледам — с магия направено и в каца с мръсотия измътено. Мога да ви покажа описания в дузина трудове как се правят. Разбира се, може и да е някакво родено от самата природа същество, но не ми се струва много вероятно.

Мартин остави Арута в ръцете на Гардан, свали неизменния си спътник — лъка от рамото си — и го изпъна. Пусна стрелата точно когато съществото пристъпваше към брат Миках. Стрелата обаче премина през врата на съществото без никакъв резултат.

Брат Антъни кимна.

— Мда. Магия ще да е. Забележете, че обикновените оръжия изобщо не му действат.

Съществото замахна към монаха, но старият воин вдигна вълшебния си чук в защита и юмрукът на чудовището спря на една стъпка над него, сякаш удари на камък. То изрева от безсилие.

Мартин се обърна към брат Антъни и викна:

— Как може да се убие тази гад?

— Не знам. Всеки удар на Миках извлича енергия от заклинанието, което го е сътворило. Но то е рожба на могъщо чародейство и може да удържи цял ден, че и повече. Ако Миках не издържи...

Но старият монах стоеше здраво на краката си, парираше всеки удар на съществото и му нанасяше рана след рана. То обаче макар да изглеждаше уязвено, не показваше признаци на изтощение.

— Как се прави това нещо? — попита Мартин брат Антъни. Арута беше престанал да се дърпа, но Гардан за всеки случай го държеше.

— Как се прави ли? — отвърна Антъни разсеяно. — Ами, сложно е...

Съществото се разгневи още повече от ударите на Миках и заразмахва безцелно дългите си като мотовилки ръце. По някое време тази тактика му омръзна и то се свлече на колене и замахна над главата на Миках, все едно че забива клин с чук, но в последния момент не улучи и юмрукът му се стовари с все сила върху камъните до монаха.

Миках се олюля. Сякаш чакало точно сега, чудовището замахна към коленете му и го събори на плочника. Старият монах падна тежко и остана да лежи зашеметен. Чукът му издрънча до него.

А после чудовището се изправи и тръгна към Арута. Гардан скочи напред да защити принца, но гадината му се ухили злобно и отвратителната ѝ прилика с Анита го вбеси още повече. Съществото замахна с гнусните си лапи към ветерана, като котка, играеща си с уловена мишка.

От една от вътрешните врати се появи отец Джон — носеше метален прът, увенчан със странно седмозъбо острие. Абатът се изстъпи пред Арута, който тъкмо се канеше да се притече на помощ на Гардан, и изрева:

— Не! Нищо не можеш да направиш.

Нещо в гласа му подсказа на Арута, че е безсмислено да се опитва да влиза в бой със съществото, и принцът отстъпи. Абатът тръгна към измамната твар.

В това време Джими изпълзя от каруцата и се изправи. Разбираше, че няма полза да вади камата си, и затича към брат Миках да види жив ли е. Старият монах беше в несвяст и момчето бързо го завлече под каруцата. Гардан размахваше безпомощно сабята си пред чудовището, което продължаваше да си играе с него.

Джими се огледа трескаво и видя падналия вълшебен чук на Миках. Хукна към него, сграбчи го за дръжката, просна се по корем и изгледа чудовището. То все още не го бе забелязало. Джими надигна чука и се изненада от тежестта му — беше два пъти по-тежък, отколкото предполагаше. Стана, затича се и спря точно зад чудовището, чийто мръсен, покрит с груба четина задник лъсна над главата му, докато то се навеждаше да сграбчи Гардан.

Гигантската лапа сграбчи капитана и го надигна към разтварящата се паст с дългите зъби. Отец Джон насочи металния прът и изведнъж от него се понесоха вълни от зелена и пурпурна енергия, които обляха гадината. Тя нададе болезнен вой и стисна силно Гардан, който изкрепя от болка.

— Спрете! Ще го убие! — извика Мартин.

Абатът спря магията си, съществото изсумтя гъгниво и запокити Гардан към мъчителите си. Капитанът се блъсна в Мартин, брат Антъни и абата и ги събори. Принцът се взираше в гнусната

подигравка с лицето на Анита, надвесена над вратата. Крилете на съществото му пречеха да нахлуе в абатството, но дългите му ръце се плъзнаха напред като змии и се пресегнаха да се докопат до Арута.

Мартин успя да се изправи и помогна на потресения абат и на брат Антъни да станат. Архиварят възкликна:

— О, да! Разбира се! Лицето на гърдите му! Бий в лицето!

Мартин мигновено опъна лъка си, но съществото се присви и скри целта му. То се пресегна отново да сграбчи Арута, но изведнъж залитна назад и седна на задницата си, виейки от болка.

За миг лицето на гърдите му се откри и Мартин пусна тетивата и промълви:

— Килиан дано поведе стрелата ми!

Вярна на прицела му, дългата стрела се заби точно в челото на безумното човешко лице на гърдите на чудовището. Очите на лицето се побелиха и се склопиха, а от раната рухна червена, човешка кръв.

Съществото се вкочани, започна да се гърчи и да се тресе пред удивените им погледи и засия все по-ярко от святкащите пламъци в туловището му. Слизестата тъкан, от която беше съставено, стана прозрачна, превърна се в цветно сияние от пушеци и газове, които се завихриха в безумен танц и бавно се отвяха от нощния вятър. Светлините постепенно угаснаха и дворът отново остана пуст и тих.

Арута и Лаури пристъпиха към Гардан, който въпреки удара бе останал в съзнание.

— Какво стана? — простена капитанът.

Всички извърнаха очи към Мартин. Той пък на свой ред кимна към Антъни, който каза:

— Нали херцогът ме попита как се правят тези неща. Нечестивите магии за създаването на такива твари изискват някое живо същество, все едно дали човек или животно, върху което да се вае.

Лицето на гърдите му беше единственото, останало от нечия окаяна, безумна душа, използвана като ядро за сътворяването на чудовището. Беше единствената смъртна част в него, която може да бъде поразена от земно оръжие, и когато тази част бе убита, магията... се разплете.

— Нямаше да мога да го прострелям, ако не беше се извило така назад — каза Мартин.

— Голям късмет — кимна абатът.

— Късметът няма нищо общо — уточни ухилен Джими, който се приближи до тях с чука на брат Миках в ръка. — Аз го цапардосах по задника. — Момчето кимна към зашеметения Миках под каруцата. — Нищо му няма — успокой ги той и подаде чука на абата.

Арута все още беше потресен от гледката с лицето на Анита и не можеше и дума да обели, но Лаури се обърна с уморена усмивка към абат Джон.

— Отче, ако няма да ви затрудни много, дали ще се намери винце в манастира, да пийна? Такава воня досега не ми се е случвало да понеса.

— Ха! — каза възмутен Джими. — Ти да го беше помирисал от мойта страна!

Арута гледаше кървавочервения диск на изгряващото слънце над планините Каластий. Няколко часа след нападението абатството си бе възвърнало донякъде реда и спокойствието, но неговата душа още кипеше. Онова, което стоеше зад покушенията срещу него, се оказваше много по-могъщо, отколкото бе очаквал въпреки предупрежденията на отец Натан и върховната жрица на Лимс-Крагма. Станал бе непредпазлив в припряността си да намери лек за Анита, а това не му бе присъщо. Можеше да бъде смел, когато се наложи, и смелостта му беше донесла няколко победи, но поведението му напоследък не можеше да се нарече смелост, а по-скоро — импулсивна опърничавост. Сега Арута изпитваше нещо чуждо за самия него, нещо, което му бе непознато още от дете. Арута изпитваше съмнение. Толкова уверен беше в замислите си, а ето че Мурмандамус или беше предвидил всеки негов ход, или по някакъв начин умееше да реагира с невероятна бързина при всяка стъпка на Арута.

Джими седна до него, поклати глава и каза:

— Всичко само доказва това, което винаги съм твърдял.

Въпреки угризенията и тревогите си, принца малко го досмеша от сериозния тон на момчето.

— И какво е то?

— Колкото и за хитър да се мислиш, все ще се появи нещо и бам — падаш по задник. После си мислиш: „Виж ти, как не се сетих“. След дъжд качулка, както казваше Алвърни Бързака.

Арута се зачуди дали момчето не е прочело мислите му. Джими продължи:

— Тия ишапийци си седят тука, мрънкат си молитвите и са убедени, че твърдината им е страшно защитена с магиите им. „Нищо не може да пробие духовната ни защита!“ — как ли пък не. После ми идват ония светеци топки и онова крилатото — и хоп! — „Ау, как не се сетихме!“ Преди малко Антъни цял час ми дърдори какво било трябвало да направят. Е, надявам се, че скоро ще скалпят някаква по-яка защита. — Джими се облегна на каменната стена над пропастта. Дълбоката долина под стените на абатството изплуваше от сенките, огряна от издигащото се слънце. — Старият Антъни ми разправяше, че заклинанията, нужни за снощните прелести, искали много труд, тъй че според него насам скоро нямало да се завърти някоя нова магия. Ще си стоят здраво в крепостта, докато не дойде нещо още по-силно и да ги срита.

— Нещо философ го даваме, а? — усмихна се Арута и Джими сви рамене.

— Никакъв философ не съм, обаче ме е толкова страх, че гащите ще напълня, и няма да е зле и ти да вземеш да се поизплашиш малко. Не стигаха ония немрящи твари в Крондор, ами и това снощи... Какво да ти кажа, не знам ти какво изпитваш, но на твоето място щях добре да си помисля дали все пак да не избягам в Кеш и да си сменя името.

Арута се усмихна тъжно. Хлапакът му беше казал нещо, което през цялото време се мъчеше да отрече.

— Честно казано, аз съм не по-малко изплашен от теб, Джими.

Джими се изненада от признанието му.

— Сериозно?

— Сериозно. Слушай, само някой побъркан не би се изплашил от това, което видяхме, и от това, което може би ни чака, но важното не е дали си изплашен, или не, а как се държиш. Баща ми казваше, че герой е този, който е способен достатъчно да се изплаши, за да съхрани разума си и да избяга, и след това да преживее някак поражението си.

Джими се разсмя искрено и по детски, а не като онзи преждевременно възмъжал хлапак, на какъвто често приличаше.

— И това е вярно. Аз лично предпочитам да се свърши каквото трябва, и то по-бързо, пък после си свиркай. Тия страдания за велики каузи стават само за легендите.

— Май наистина си малко философ — каза Арута и смени темата. — Ти снощи действа много ловко и храбро. Ако не беше отвякъл чудовището, за да го порази Мартин...

— Щяхме вече да се връщаме в Крондор с кокалите ти, ако не беше излапало и тях — довърши Джими с лукава усмивка.

— Тази възможност май не те радва много.

Джими се ухили широко.

— Хич. Ти си от малкото хора, които съм познавал, на които си струва да държи човек. Общо взето, всичко това е една голяма веселба, макар че времената са тъжни. На мен даже ми е забавно, честно казано.

— Странно чувство за „забавно“ имаш.

Джими поклати глава.

— Е, чак забавно не. Но щом така и така ще се шашкаш, по-добре го погледни от веселата му страна. Знаеш ли, точно това му е хубавото на краденето. Да се намърдаш в нечий дом посред нощ, без да знаеш дали не са будни и не те чакат със сабя или с някоя цепеница да ти пръснат мозъка, когато си пъхнеш главата през прозореца. Да те гони по улицата нощната стража. Не че е забавно, но донякъде е, разбираш ли? Възбужда те поне. И освен това кой друг може да се похвали, че е спасил принца на Крондор, като е избъзикал един демон?

Арута се разсмя.

— Да ме обесят дано, но това е първото нещо, на което съм се смял на глас откакто... след сватбата. — Принцът постави ръка на рамото на Джими. — Днес си спечелихте награда, скуайър Джеймс. Каква да бъде тя?

Джими сбръчка чело, уж дълбоко замислен.

— Ами... що не ме назначиш за херцог на Крондор?

Арута се слиса. Отвори уста да каже нещо, но спря. Мартин се приближи откъм лазарета и като забеляза странното му изражение, попита:

— Какво те мъчи?

Арута посочи Джими и каза:

— Искане да стане херцог на Крондор.

Мартин се изсмя гръмогласно, а Джими рече:

— Добре де, защо не? Дуланик е тука, така че знаете, че оттеглянето му не е ала-бала. Волней не ще да вземе поста. И на кого

остава да го дадете? Ум не ми липсва, пък и ви направих една-две услуги.

Мартин отново избухна в смях, докато принцът се чудеше да се засмее ли, или да се ядоса.

— За което ти се плати. Слушай, бандитче такова, може и да помисля дали да не накарам Луам да измисли някое баронство — но много малко, да се разберем отсега — което да ти повери, и то като навършиш пълнолетие, тоест след три години. Засега ще трябва да се задоволиш с повишението си в старши дворцов скуайър.

Мартин поклати глава.

— Ще ги организира в улична банда.

— Е — каза Джими, — поне ще имам удоволствието да видя физиономията на онзи задник Джером, когато връчите заповедта на Деласи.

Мартин престана да се смее и каза:

— Реших да те зарадвам с новината, че Гардан се оправя, както и брат Миках. Доминик вече се е разшетал.

— А абатът и брат Антъни?

— Абатът се дяна някъде по абатските си работи, дето ги правят абатите, когато абатството им е осквернено. А брат Антъни слезе долу да търси нещо за сребротръна. Каза да ти предам, че ще бъде в камера номер шестдесет и седем, ако искаш да говориш с него.

— Отивам веднага — каза Арута. — А ти, Джими, обясни на брат ми защо според теб трябва да те издигна до второто по значение херцогство в Кралството.

Арута влезе в просторното помещение, което миришеше на вековна плесен и консерванти. Под мигащата светлина на запаления фенер брат Антъни четеше някакъв стар том. Без да вдига очи, да види кой е влязъл, той рече:

— Мда. Точно както си мислех. Знаех си, че ще е тук. — И се изправи. — Това същество приличаше на описаното, убито при щурма на храма на Тит-Онанка в Елариал преди триста години. Според тези източници е сигурно, че зад това деяние са стояли пантатийските змиежреци.

— Какви са тези пантатийци, брат Антъни? — попита Арута. — Слушал съм за тях само приказки, с които плашат децата.

Старият монах сви рамене.

— Всъщност малко знаем за тях. Повечето разумни раси на Мидкемия можем, поне донякъде, да разберем. Дори моределите, или така нареченото „Братство на Тъмната пътека“, притежават известни сходства с човешката раса. Разбирате ли, при тях съществува суров кодекс на честта, макар че е доста странен за нашите разбирания. Но тези същества... — Той затвори дебелата книга. — Къде се намира Пантатия, това никой не знае. В копията от картите на Макрос, които ни изпрати онзи Кълган от Звездния пристан, не се споменава за нея. Магиите на тези жреци не са като другите. И освен това те са заклет врагове на човечеството, въпреки че в миналото са имали редки сношения с някои хора. Още едно нещо е сигурно — че са същества, отдадени на чистото зло. За да решат да служат на Мурмандамус, това означава ако не друго, че той е смъртен враг на всичко добро. И това, че му служат, означава също така, че притежава страшна сила.

— В такъв случай излиза, че не знаем нищо повече от онова, което ни каза Смеещия се Джак.

— Вярно — съгласи се монахът. — Но не пренебрегвайте цената на това, че ви е казал истината. Да знаеш какво не са нещата често се оказва не по-малко важно от това да знаеш какво са.

— А открихте ли все пак нещо за сребротръна? — попита Арута.

— Впрочем — да. Тъкмо се канех да ви известя, след като изчета този интересен пасаж. Боя се, че помощта, която мога да ви предложа, е съвсем нищожна. — Като чу това, сърцето на Арута замря, но той махна с ръка на монаха да продължи. — Причината да не мога веднага да се сетя за този сребротрън е, че името представлява превод на онова, което ми е по-известно. — Той взе друга книга от рафта и я разтвори. — Това е дневникът на Джефри, син на Карадок, монах от абатството на Силбан западно от Ябон — същото, в което бе отгледан вашият брат Мартин, въпреки че става дума за преди неколкостотин години. Джефри се е занимавал малко с ботаника и в свободното си време съставял каталози на местната флора. Тъкмо тук намерих податката. Ще ви я прочета. „Растението, наричано от елфите «елбъри», е познато и на планинците под името «искрящ трън». Смята се, че притежава магически свойства, когато се използва правилно, въпреки че точният

начин за извличане на есенцията му не е широко известен, тъй като е свързан с тайнствен ритуал, недостъпен за простолюдието. Среща се изключително рядко и малцина мои съвременници са го виждали. Лично аз никога не съм виждал това растение, но онези, които са ми разказвали за него, са много благонадеждни източници и са убедени, че то съществува.“ — Монахът затвори книгата.

— Това ли е всичко? — попита Арута. — Аз се надявах да намеря лекарство или поне някаква сериозна податка как и къде би могло да се намери.

— Но податка има — отвърна старият монах и намигна. — Джефри, който е бил повече бърбовец, отколкото истински ботаник, е приписал на растението името „елбъри“, като елфско име. Това очевидно е сгрешена форма на оригиналното „айлебера“, елфска дума, която в превод означава „сребротрън“! Което означава, че ако има някой, който да познава магическите му свойства и как могат те да се превъзмогнат, то това са Заклинателите на Елвандар.

Арута помълча малко, след което каза:

— Благодаря ви, брат Антъни. Бях се молил издирването ми да приключи тук, но поне не ме лишихте от надежда.

— Винаги има надежда, Арута Кондуин — отвърна старият монах. — Подозирам че при цялата тази бъркотия абатът така и не е успял да ви обясни главната причина да събираме всичко това. — Махна широко с ръка да покаже купищата книги, които ги обкръжаваха. — Причината да събираме всички тези трудове в недрата на този хълм е тъкмо надеждата. Има много пророчества, но едно от тях говори за края на всичко, което познаваме. В него се твърди, че когато всичко друго бъде покорено от силите на мрака, единственото, което ще оцелее, ще бъде „някогашният Сарт“. Ако това пророчество се сбъдне, надяваме се да спасим семената на знанието, които могат отново да послужат на човека. Всички се трудим упорито да не допуснем този ден да настъпи и се молим никога да не дойде.

— Бяхте много любезен, брат Антъни.

— Човек помага с каквото може.

— Благодаря ви.

Арута излезе и докато се изкачваше по стълбите, прехвърли всичко научено в ума си. Върна се при Джими и Мартин и видя, че при

тях е Лаури, а също и Доминик, който, изглежда, се бе съвзел, въпреки че още изглеждаше блед.

— До утре Гардан ще е съвсем добре — каза Лаури на принца.

— Хубаво, защото призори напускаме Сарт.

— Какво предлагаш? — попита Мартин.

— Ще кача Гардан на първия кораб от Сарт за Крондор, а ние ще продължим.

— Накъде? — запитва Лаури.

— За Елвандар.

Мартин се усмихна.

— Ще се радвам да го посетя отново.

Джими въздъхна и Арута го изглежда.

— Какво има?

— Тъкмо си мислех за ястията в двореца и за твърдото седло.

— Недей да му мислиш толкова — ти се връщаш в Крондор с Гардан.

— И да изтърва най-веселото?

Лаури се обърна към Мартин.

— Този момък наистина има извратено чувство за хумор.

Джими отвори уста да му отвърне, но Доминик го изпревари:

— Ваше височество, ако позволите да пътувам с капитана, искам да отида в Крондор.

— Разбира се. Но какво ще стане със задълженията ви тук?

— Друг ще поеме службата ми. Бездруго няма да съм подходящ за нея известно време, а не можем да чакаме. Нито е срамно, нито позорно. Просто така се налага.

— В такъв случай съм убеден, че компанията ви ще е приятна за Джими и Гардан.

— Почакайте... — почна Джими.

Без да му обръща внимание, Арута попита монаха:

— Какво налага да заминете за Крондор?

— Просто е на пътя ми към Звезден пристан. Отец Джон смята, че е жизненоважно да уведомим Пъг и останалите магьосници за това, което става според нас. Те владеят недостъпни за нас изкуства.

— Това е добре дошло. Ще са ни нужни всички съюзници, които, можем да съберем. Трябваше сам да се досетя. Ще ви поверя и други

сведения, които да им предадете, ако нямате нищо против. И ще наредя на Гардан да ви придружи до Звезден пристан.

— Много любезно от ваша страна.

Джими изобщо не беше съгласен да го отпращат за Крондор и се опита да ги накара да го чуят. Арута обаче пренебрегна протестите му и каза на Лаури:

— Вземи тоя кандидат-херцог и идете в града да намерите кораб. Ние ще потеглим утре след вас. Намери, ако можеш, и свежи коне, и гледай да не забъркате някоя каша.

Арута тръгна към общежитието с Доминик и Мартин, а Лаури плесна Джими и рече:

— Хайде, ваша светлост. Ако си свършим работата бързо, ще ни остане време да поиграем в някой хан.

Очите на Джими блеснаха хитро.

— Да поиграем ли?

— Нали знаеш, пашава да речем, или тука има, тука няма. Или зарове. А бе комар.

— О! — възкликна момчето. — Ще трябва да ми покажеш.

Лаури го срита по задника и го подкара пред себе си към конюшните.

— Ще ти показвам аз, как не! А кой ме обра до шушка миналия път?

Джими се разсмя.

— Ама добра игра беше.

— Викали сте ме? — каза Арута.

Миках се надигна немощно в леглото.

— Да. Чух, че тръгвате след час. Благодаря, че дойде. — Монахът махна с ръка на Арута да седне до него. — Трябва да спя повечко, но до седмица ще се оправя.

Той се закашля мъчително и после продължи:

— Арута, двамата с баща ти бяхме приятели от малки. Калдрик тъкмо въвеждаше практиката да се взимат момчета в двора за скуайъри, която сега е нещо обичайно. Добра банда бяхме. Брукал Ябонски ни беше старши скуайър и ни съсипваше от гонка. Бяхме страхотна тайфа, особено тримата — баща ти, аз и Ги дьо Батира. —

При споменаването на последния Арута се намръщи, но не каза нищо. — Топли ме мисълта, че в наше време бяхме гръбнакът на Кралството. Сега сте вие. Боррик добре ви е отгледал двамата с Луам, а и Мартин е чест за името му. Сега аз служа на Ишап, но все още обичам Кралството, синко. Искях само да знаеш, че молитвите ми ще са с теб.

— Благодаря ви, милорд Дуланик.

— А, не. Сега съм само един прост монах. Между другото, кой управлява в твоё отсъствие?

— Луам е в Крондор и ще стои там, докато се върна. Волней е временен канцлер.

Миках се разсмя и пристъпът сгърчи лицето му от болка.

— Волней! Кълна се в зъбите на Ишап, сигурно никак не му харесва!

— Така е.

— И ще накараш Луам да го провъзгласи за херцог?

— Не знам. Колкото и да възразява, той е най-добрият администратор, с когото разполагам. Във Войната на разлома загубихме много способни хора. — Арута се усмихна с кривата си усмивка. — Джими предлага да назнача него за херцог на Крондор.

— Ти хич не го подценявай, Арута. Обучавай го добре. Трупай му отговорност след отговорност, докато не зареве, и после още. Образовай го хубаво, после ще извличаш само ползи. Добро момче е той.

— Защо ми говориш всичко това, Миках? Защо са тези грижи за нещо, което си оставил зад гърба си?

— Защото съм суетен старец и грешник, въпреки покаянието си. Защото признавам, че още ме е грижа как е моят град. И защото си син на баща си.

Арута помълча, а после промълви:

— Двамата с баща ми сте били много близки, нали?

— Много. Само Ги беше по-близък на Боррик.

— Ги?! — Арута не можеше да повярва, че най-омразният противник на баща му е бил някога негов приятел.

Миках го изгледа изненадано.

— Мислех, че баща ти го е споделил на смъртния си одър. — Монахът се умълча. — Но пък... Боррик не би могъл. — Въздъхна. — Ние, най-близките приятели на Боррик и Ги, се заклехме. Заклехме се

никога да не проговаряме за срама, който сложи край на тяхното голямо приятелство и заради който Ги се връче да облича само черно до края на живота си, с което си спечели прозвището „Черния Ги“.

— Татко веднъж спомена за някаква странна проява на лична храброст, въпреки че нищо друго добро не е казвал за Ги.

— Не би могъл. Както и аз, защото Ги трябва лично да ме освободи от клетвата или да се докаже, че е мъртъв, за да проговоря. Но мога да твърдя, че преди разрива помежду им бяха като братя. Било в закачки с момичета, било в кавги или в бой, никога не се отделяха на повече от един вик разстояние и винаги разчитаха един на друг.

— Но сега се погрижи за себе си, Арута — продължи старецът. — Трябва да ставаш рано и да си починеш. Нямах време за губене с минали работи. Длъжен си да заминеш и да намериш лекарство за Анита... — Очите на стареца се навлажниха и Арута се сети, че покрай мрачните си мисли е забравил, че Миках е преживял по-голямата част от живота си в двора на Ерланд. Беше я познавал от рождение. Анита му беше почти като внучка. Миках преглътна с мъка.

— Тия проклети ребра! Вдишаш по-дълбоко и очите ти се насълзават все едно, че си изял глава лук. — Старецът въздъхна. — Държах я на ръце, когато жреците на Бялата Сунг я благословиха, само час след раждането ѝ. — Той отвърна глава и промълви: — Спаси я, Арута.

— Ще намеря лека.

— Върви, Арута. Дано Ишап те закриля.

Арута стисна ръката на стария монах и излезе от килията. В коридора на абатството един безмълвен монах му даде знак да го последва. Отведе го в покоите на абата, където го чакаха отец Джон и брат Антъни.

— Добре е, че намерихте време да навестите Миках, ваше височество — каза абатът.

Арута се разтревожи.

— Но Миках ще се оправи, нали?

— Ако е волята на Ишап. Все пак е много стар.

Брат Антъни изсумтя недоволно, но абатът продължи.

— Ние тук размислихме над един проблем, който трябваше да се реши. — Бутна едно малко ковчеже към Арута и той се пресегна и го вдигна от масата.

Ковчежето очевидно беше много старо, с фина дърворезба и излъскано от времето. Щом го отвори, видя вътре кадифена подложка с положен върху нея малък талисман. Беше бронзов чук — миниатюра на онзи, който носеше Миках, с връвчица, промушена през дупката на дръжката.

— Какво е това?

— Сигурно сте разсъждавали над това как врагът ви ви намира където и да идете — отвърна Антъни. — Възможно е някаква сила, може би онзи змиежрец, да ви е видял с магически кристален взор някакъв, знам ли. Този талисман е наследство от древното ни минало. Изработен е в най-старата известна обител на вярата ни, в абатството на Ишап край Ленг. Това е най-могъщото изделие, сътворено от човешка ръка, което притежаваме. Ще ви прикрива от всякава кристална магия. За всеки, който ви следи с помощта на чародейски изкуства, вие просто ще изчезнете. Срещу смъртни очи защита нямаме, но ако сте достатъчно предпазлив и прикриете самоличността си, би трябвало да успеете да стигнете до Елвандар, без да ви засекат. Но никога не го сваляйте от себе си, за да не ви намерят отново с чародейство. То също така ще ви направи неуязвим срещу всяко нападение като това, което преживяхме снощи. Същество като онова няма да може да ви уязви — въпреки че врагът ви ще може да поразява другите, които са с вас, защото те ще бъдат незащитени.

Арута постави талисмана на врата си и промълви:

— Благодаря ви.

Абатът стана.

— Дано Ишап ви закриля, ваше височество, и знайте, че винаги можете да намерите подслон тук, край Сарт.

Арута отново благодари и излезе от стаята на абата. На връщане към стаята си и докато стягаше вързоп с вещите си за път, премисли всичко, което бе научил. И се отърси от всякаво съмнение, решен на всяка цена да спаси Анита.

ГЛАВА 12

НА СЕВЕР

Нагоре по пътя препускаше самотен ездач.

— Ако е тоя, който си мисля, ушите ще му отрежа — изсумтя Арута.

— Тогава побързай да си наточиш ножа, братко. Виж само как подскача на седлото — засмя се Мартин.

Само след няколко мига пророчеството на Мартин се потвърди и Джими дръпна юзди пред тях ухилен. Без изобщо да крие неудоволствието си, Арута се обърна към Лаури:

— Ти не ми ли каза, че си го качил на кораба за Крондор с Гардан и Доминик?

Лаури го изглежда безпомощно.

— Там беше, кълна се.

— Някой няма ли да каже „здрасти“? — попита Джими. Гледаше ги невинно като паленце, в една от най-фалшивите пози, които беше способен да си придаде, и за Арута се оказа много трудно да съхрани строгостта си. Лаури прикри смеха си, като вдигна ръка и се окашля.

Арута поклати глава и сведе поглед към земята. Най-накрая рече:

— Е добре, сега пък каква ни е версията?

— Първо на първо — отвърна Джими. — Аз се заклех; за вас може нищо да не означава, но все пак си е клетва и тя ни обвързва „докато не ѝ съдерем кожата“. А има и още една дреболия.

— Каква е тя?

— Следяха ви, докато напускахте Сарт.

Арута се изправи на седлото, изненадан колкото от небрежния тон на хлапака, толкова и от разкритието.

— Откъде си сигурен?

— Първо, човека го познавам. Един търговец от Квесторско око, всъщност контрабандист, нает от Шегаджиите. Беше изчезнал след като проникването на Козодоите в гилдията стана известно на Праведника и се намираше в хана, когато Гардан, Доминик и аз

чакахме кораба. Аз се качих на кораба с Гардан и монаха и се измъкнах малко преди да вдигнат котва. И второ, нямаше я обичайната му свита, както когато си върти търговията. Той обикновено се държи шумно и показно, когато се прави на почтен търговец, но в Сарт си криеше лицето под дълбока качулка и се вреше по ъглите. Нямаше да зареже обичайната си роля на такова място, освен ако не е принуден от особени обстоятелства. И ви проследи от хана, докато не му стана ясно кой път ще хванете. Но най-важното е, че беше съдружник на Смеещия се Джак и на Златистия.

— Хаврам! — възкликна Мартин. — Човекът, който според Джак е привлякъл него и Златистия при Козодоите.

— Сега, след като не могат да разчитат на магията, за да те намерят, ще разчетат на шпиони — добави Лаури. — Съвсем логично е да са поставили някого в Сарт, който да изчака да слезеш от абатството.

— Той видя ли те, като тръгна? — попита принцът.

Джими се засмя.

— Не, но аз го видях като тръгна. — Мъжете го изгледаха озадачено и момчето добави: — Погрижих се за него.

— Какво си направил?

Джими ги изгледа самодоволно.

— Дори едно малко градче като Сарт си има сенчестите страни, стига да знае човек как да ги потърси. Използвах репутацията си на крондорски Шегаджия и дадох да се разбере кой съм. Определени хора, които предпочетоха да останат анонимни, ми се представиха и изразиха желанието си да не се разкриваме един друг пред градската стража в замяна на дребна услуга. И понеже повярвах, че все още съм важна клечка в гилдията, предпочетоха да не ме набутат в залива, особено след като подсладих сделката с кесия злато, която си носех. След това им споменах, че на една особа в Западните владения много ще ѝ липсва един определен търговец, отседнал във въпросния хан. Схванаха бързо. Лъжетърговецът сега най-вероятно е на пътешествие към Кеш по дъблинския път на робите и усвоява предимствата на ръчния труд.

Лаури поклати глава.

— Това момче не си поплюва.

Арута въздъхна тежко.

— Изглежда, че отново съм ти длъжник, Джими.

Джими продължи:

— На един час зад нас идва малък керван. Ако яздим бавно, до вечер ще ни настигнат. Може да ни наемат като охранници и да продължим с тях, а Мурмандамус да си търси колкото си ще тримата ездачи, тръгнали от Сарт.

Арута се засмя.

— Какво да правя с теб? — И побърза да го пресече, преди Джими да успее да му отговори: — Само не ми казвай, че искаш да ставаш херцог на Крондор. — Погледна коня му и добави: — И изобщо не ми казвай откъде си намерил този кон.

Дали съдбата, или пък действието на ишапийския талисман помогнаха на Арута и спътниците му, но никаква неприятност не ги сполетя по пътя им до Илит. Предвиждането на Джими, че ще ги настигне керван, се оказа точно. Оказаха се пет окаяни фургона, охранявани от двама измършавели наемници. След като търговецът се успокои, че не са разбойници, на драго сърце прие да му станат спътници, с което си спечели още четирима охранници, и то само срещу едното хранене.

Пътуваха така две седмици, без нищо да ги притесни. В двете посоки по крайбрежния път между Квесторско око и Сарт ги подминаваха амбуланти, дребни прекупвачи и кервани с различна големина, с десетки стражи. Арута беше доволен, че ако някой шпионин го разпознае сред тълпите наемни охранници по пътя, това ще е чиста случайност.

Най-сетне, някъде по залез-слънце, забелязаха отдалече светлините на Илит. Арута яздеше отпред с двамата охранници на търговеца Янов. Задържа на място, докато предният фургон се изравни с него, и подвижна:

— Пред нас е Илит, Янов.

Водещият фургон подмина и дебелият търговец, облечен в свила и коприна, му махна радостно. Янов се беше оказал жизнерадостен бърборко, който нямаше навик да изслушва какво му разправят другите, и набързо скалъпената версия на Арута бе приета без много

въпроси. Доколкото принцът можеше да прецени, Янов нито го беше виждал някога, нито имаше по какво да го познае.

След като и последният фургон отмина напред, четиримата се събраха и Мартин рече:

— Скоро ще се отървем от този керван и можем да потърсим други коне. Тези трябва да си починат.

— С удоволствие ще се разкарам най-после от този Янов — въздъхна Лаури. — Кряка като някоя продавачка на риба и не млъква.

Джими поклати глава с престорено съчувствие.

— И не оставя човек да разкаже някоя история край огъня.

Лаури го изгледа сърдито, а Арута побърза да ги усмири.

— Стига. Сега пак сме една от многото групи странници. Ако барон Таланк разбере, че съм тук, ще стане официално събитие. Ще почнат едни празненства, турнири, ловове и приеми и всичка между Великите северни планини и Кеш ще разберат, че се намирам в Илит. Таланк е свестен човек, но много обича гуляите.

— Не е единственият — изсмя се Джими, подвикна и пришпори коня си напред. Мъжете го изгледаха стъписани, но облекчението, че са стигнали Илит, бързо ги завладя и ги накара да препуснат след момчето.

Щом се изравни с първия фургон, Арута подвикна:

— Успех в търговията, майстор Янов!

Търговецът ги изгледа, зачуден дали не са се побъркали. Приличието изискваше да им плати някой петак за добрата служба.

Стигнаха портите и спряха. Един по-голям керван тъкмо влизаше в Илит и още неколцина пътници чакаха ред да минат. Джими спря зад една кола със сено и се обърна да срещне приятелите си, които още се смееха на малката му закачка. Застанаха на опашката, загледани към стражата, пропускаща колите. Дните бяха мирни и войниците проверяваха влизащите в града съвсем небрежно.

Момчето се огледа с любопитство — Илит бе първият голям град, откакто бяха оставили Крондор, и оживеният му ритъм го изпълни с чувството, че е в родния си дом. Но до портите мерна някаква самотна присвита фигура. Непознатият наблюдаваше много съсредоточено преминаващите. По карираното наметало и кожените панталони лесно можеше да се разбере, че е от планинците на племето хадати. Косата му падаше до раменете, но на темето беше прибрана в

дълга опашка и носеше над очите си навит, стегнат на тила шал. Две дървени кани лежах на коленете му — в тях бяха дългата тънка сабя и късият меч, с който бяха прочути сънародниците му. Но най-удивителното у този мъж беше лицето му — около очите, от челото и надолу по скулите лицето му беше боядисано в костено бяло, както и брадичката под устата. Непознатият явно изгледа подминаващия принц, а когато Джими и Мартин влязоха след Арута и Лаури, стана и тръгна след тях.

Джими изведнъж се разсмя на глас, все едно че Мартин му каза нещо много смешно, протегна се и се огледа бързо и предпазливо през рамо. Планинецът мина бавно през портала зад тях и напъха в движение сабята и полумеча си зад колана, стягащ шарения му пояс.

— Хадатът ли? — попита го тихо Мартин. Джими кимна и херцогът рече: — Бързо око имаш. След нас ли тръгна?

— Да. Дали да не се отървем от него?

Мартин поклати глава.

— Ще се оправим с него след като се настаним. Ако се наложи.

Поеха по тесните градски улици, посрещнати отвсякъде от шумовете и веселата глъч на охолен градски живот. Пред разтворените врати на дюкяните светеха фенери и търговците щедро хвалеха стоката си на излезлите да попазаруват и да се поразходят в хладната привечер граждани.

Дори в този ранен час на вечерта развеселените гуляйджии се срещаха в изобилие. Тълпи освободили се от служба охранници на кервани и моряци, с месеци не видели суша, се шляеха, търсейки забавления според кесиите си. Свадлива банда подпийнали мъжаги, наемници, ако можеше да се съди по външността им, прекоси улицата с шумни викове и смях. Единият се блъсна, без да иска, в коня на Лаури и го подкачи с престорено гневен глас:

— Ей, ти! Гледай как си караш крантата бе! Че ще взема да те науча на добро държане! — Мъжът посегна уж да измъкне сабята си за радост на веселата си компания. Лаури се засмя заедно с непознатия, докато Мартин, Арута и Джими се заоглеждаха да не стане някоя нежелана свада.

— Прощавай, друже — отвърна певецът, а мъжът го изгледа къде със сърдита гримаса, къде със смях и отново посегна уж да извади оръжието си.

Друг от наемническата банда го избута грубо настрана и му рече:
— Я иди да си допиеш. — Усмихна се на барда и подвижна: —
Все така ли яздиш по-лошо, отколкото пееш, Лаури?

Лаури моментално скочи от седлото и прегърна непознатия в мечешка прегръдка.

— Роалд, кучи сине!

Двамата се затупаха и запрегръщаха, след което Лаури го представи на спътниците си.

— Тази черна душица е Роалд, мой добър приятел от детството и неведнъж спътник по пътищата. Баща му държеше ферма до нашата.

Мъжът се засмя.

— И бащите ни изхвърлиха и двамата от къщите почти в един и същи ден.

Лаури го запозна с Мартин и Джими, но когато дойде ред на Арута, го представи с уговореното име Артур.

— Е, приятно ми е, че се запознах с приятелите ти, Лаури — каза учтиво наемникът.

Арута бързо се огледа.

— Момчета, задръстваме движението. Хайде да си намерим подслон.

Роалд им махна с ръка да тръгнат след него.

— Отседнал съм в едно място на съседната улица. Прилично е, общо взето.

Джими пришпори напред, без да сваля очи от приятеля на певица, и набързо го прецени. По всичко личеше, че е кален във войнишките несгоди и че се е препитавал с оръжието достатъчно дълго за да го сметне човек за опитен в занаята само заради това, че още е жив. Забеляза озъртането на Мартин и се зачуди дали хадатът още ги следи.

Странноприемницата носеше името „При северняка“ и се оказва твърде прилично заведение, въпреки че бе близо до пристанището. Едно хлапе до конюшната остави жалкото си ядене и се надигна да прибере конете.

— Погрижи се добре за тях — заръча му Роалд. Момчето явно го познаваше.

Мартин му подхвърли един сребърник, а Джими забеляза как хлапакът го хвана ловко във въздуха и докато му подаваше юздите на

коня си, му показва кукиш. Двамата моментално се разбраха и момчето кимна късо.

Влязоха в гостилницата и Роалд махна с ръка на едно от слугинчетата да им донесе ейл на една маса в ъгъла, близо до вратата към двора пред конюшната и по-настрана от обичайната гмеж подпийнали гости. Наемникът си издърпа стол, свали тежките си кожени ръкавици и седна. Заговори така, че да го чуват само събеседниците му около масата.

— Лаури, последният път като се видяхме... кога беше? Преди шест години? Ти тогава замина с един ламътски патрул да видиш цураните и да напишеш песен за тях. А сега си тръгнал с... — Роалд посочи Джими с пръст, — с този крадльо. Какво става?

Джими го изгледа с гримаса.

— Знакът ли?

— Знакът, я. — Другите не разбраха и Роалд обясни: — Тоя момък, Джими, показва знак на конярчето, за да не го закачат тукашните крадци. Да знаят, че е дошъл крадец от друг град, че ще спазва приетите правила и очаква уважение от тяхна страна. Прав ли съм?

Джими кимна одобрително.

— Прав си. Показах им, че няма да... работя без тяхно разрешение. Че ще се държим прилично. Момчето ще им предаде.

— Вие как разбрахте? — попита тихо Арута.

— Аз не съм разбойник, но не бих казал и че съм светец. Бил съм с какви ли не компании през годините. Инак общо взето съм си най-обикновен войник. Допреди година служих като наемник в Свободния набор на ябонците. Бих се за краля и отечеството срещу един сребърник на ден и за каквото още ми падне подръка. Седем години се задържах във войската. От момците, които подписахме с нашия капитан, оцеляхме по един на петима. Всяка година оставахме в Ламът, а капитанът ни излизаше за нов набор. Всяка пролет се връщахме на фронта с по-малък брой хора. — Роалд заби поглед в халбата пред себе си. — Бил съм се с бандити и разбойници, и с какви ли не ренегати. И в морската пехота съм служил, пирати сме гонили. И в Касапската долина бях, когато по-малко от тридесетина мъже трябваше да удържим срещу цели двеста таласъма, докато Браян, господарят на Високи замък, не дойде да ни прибере. Но не съм и допускарал, че ще доживея деня, в който проклетите цурани ще спрат войната. Не —

въздъхна той, — никак не съжалявам, че сега трябва да пазя жалките керванчета, дето и най-изгладнелият разбойник няма да си направи труд да нападне. Най-големият ми проблем напоследък е събуждането. — Наемникът се усмихна. — От всичките ми стари приятели ти беше най-добрият, Лаури. На тебе живота си бих поверил, ако не жените и парите си. Дайте сега да му ударим по още една, пък после да разтягаме лъжите.

Откритият му нрав допадна на Арута. Слугинята им донесе още ейл и Роалд плати, въпреки протестите на Лаури.

— Днес дойдох с един голям скрибуцащ керван от Свободните градове. Устата ми пресъхна от прахта по пътя след цял месец тътрене, а златото в кесията тъй или инак ще го изхарча. Като ще е утре, защо да не е днес?

Мартин се засмя и рече:

— Само първото пиене, друже Роалд. Другото остави на нас. Но я ми кажи, да си виждал хадатски планинец тъдява?

— А, има ги много — махна с ръка Роалд. — За някой определен ли питаш?

— Един със зелени и черни карета по наметалото и с бяла маска на лицето — уточни Мартин.

— Тия със зеленото и черното са от най-северните кланове — поясни Роалд. — Не съм виждал такъв човек. Но виж, бялата боя... — Двамата с Лаури се спогледаха.

— Какво? — попита Мартин.

— Излязъл е да търси кръвна мъст — отвърна Лаури.

— Лична работа — каза Роалд. — Въпрос на кланова чест, един вид. От мене да помните, това с честта при хадатите хич не е шега работа. В това нещо са неумолими като проклетите цурани горе в Ламът. Или е тръгнал да мъсти за нечие престъпление, или да връща дълга на клана си, но каквото и да е, само глупак би застанал на пътя на един хадат, излязъл на кръвна мъст. Много са люти, пипнат ли веднъж дръжката на меч.

Роалд довърши пиенето си и Арута каза:

— Ако нямаш нищо против, остани да хапнеш с нас.

Боецът се засмя.

— Всъщност гладен съм като вълк.

Поръчаха и щом им донесоха яденето, разговорът се завъртя около преживяното през последните години от Лаури и Роалд. Роалд заслуша с възторг разказа на Лаури за приключенията му по време на Войната на разлома, въпреки че сладкодумецът пропусна връзката си с кралската фамилия и това, че ще се жени за сестрата на краля. Накрая ченето на наемника увисна от удивление.

— Не съм чувал някой певец да не раздува хвалбите си, а ти си най-лошият в това отношение от всички, които познавам, Лаури, но това за другия свят звучи толкова чудновато, че чак съм склонен да ти повярвам. Невероятно!

Лаури го изгледа като ужилен.

— Аз да се хваля?

Докато се хранеха, ханджията дойде при тях и се обърна към Лаури.

— Доколкото виждам, сте певец. — Лаури мъкнеше със себе си лютнята по навик, беше почти като част от тялото му. — Ще зачетете ли този дом с песните си?

Арута беше готов да възрази, но Лаури каза:

— Разбира се. — И поясни на Арута. — Можем да поостанем малко, Артур. В Ябон дори когато един певец си плаща яденето, е прието да пее, щом го поканят. Така си трупам сметка, един вид. Като мина друг път оттук, мога да пея и да се храня, дори да нямам пари.

Той отиде до подиумчето в ъгъла до входната врата на гостилницата и седна на трикракото столче. Взе да настройва струните на лютнята и когато се увери, че всички звучат добре, подхвана песента си. Беше една простовата мелодия, известна по всички кътчета на Кралството, и се пееше навсякъде в гостилници и пивници. Мелодията беше приятна, но думите — малко сладникави.

Арута поклати глава.

— Ужасно.

Другите се засмяха.

— Така е — рече Роалд, — но те я харесват. — Той кимна към посетителите.

— Лаури пее каквото се харесва, а не каквото е хубаво. Така се храни човекът — каза Джими.

Лаури довърши песента под гръмките аплодисменти на посетителите и подхвана нова — този път игрива и доста неприлична,

каквито се пееха от моряците из Горчиво море, в която се разправяше за един пиян моряк, срещнал русалка. Група развеселени моряци, токущо слезли от кораба, взеха да припяват и да пляскат с ръце в ритъм, а един извади дървена свирка и умело се включи в мелодията. Настроението в гостилницата бързо се вдигна и трубадурът подхвана нова неприлична песничка, разправяща какво правела жената на един капитан, докато мъжът ѝ бил в открито море. Тук моряците съвсем го удариха на веселба, а онзи със свирката скочи и затанцува пред тезгяха, без да спира свирнята.

Тъкмо в разгара на веселието входната врата се отвори и влязоха трима души. Джими ги изгледа как тръгнаха бавно из дългото помещение и въздъхна.

— Ох-ох, ето ти я белята.

Мартин проследи погледа му.

— Познаваш ли ги?

— Не, но са ми ясни. Големият ще го почне.

Въпросният мъж очевидно беше тарторът на тримата. Беше висок червенобрад наемник, с гърди като бъчва и доста затлъстял. На колана си носеше две ками, но друго оръжие нямаше. Коженият елек едва закриваше шкембето му. Двамата зад него също имаха вид на наемни войници. Единият беше въоръжен с цял наръч ножове, от малко стилето до дълга кама. Другият носеше на колана си дълъг ловджийски нож.

Червенобрадият дебелак поведе приятелите си право към масата на Арута, като подвикваше грубо на този и онзи и избутваше всеки, който му се изпречеше на пътя. Макар и грубиянско, поведението му беше донякъде дружелюбно, тъй като размени груби шеги с неколцина от гостите, с които явно се познаваше. Скоро и тримата се озоваха пред масата на Арута. Дебелакът изгледа четиримата седящи около нея и се ухили широко.

— Седнали сте на мойта маса. — По говора му личеше, че е някъде от южняшките Свободни градове.

Той се наведе, опря юмруци между чиниите с храна и рече:

— Чужденци сте. Затова ви прощавам. — Джими зяпна и неволно се дръпна — от устата на дебелака лъхна смрад, сякаш не беше спирал да пие три дни и три нощи, а зад усмивката му лъснаха прогнили зъби. — Ако бяхте от Илит, щяхте да знаете, че Лонгли е в

града и че всяка нощ сяда на тая маса в „Северняка“. Напуснете веднага и няма да ви убивам. — При което отметна глава назад и гръмко се разсмя.

Джими пръв скочи и изломоти:

— Не знаехме, ваша милост. — Усмихна се плахо, а останалите се спогледаха. Арута им даде мълчаливо знак, че предпочита да оставят масата, за да избегнат свадата, и Джими си придаде много уплашен вид. — Ей сега ще си намерим друга.

Мъжът, който се нарече Лонгли, спипа Джими за ръката над лакътя.

— Хубаво момченце, а? — Той се обърна към спътниците си. — А може и момиче да е, облечено като момче, виж го какъв е хубавелко. — Изсмя се и се обърна към Роалд. — Приятелче ли ти е? Креватен любимец?

Джими завъртя очи към тавана и каза:

— Това не трябваше да го казваш.

Арута се пресегна през масата и сложи ръка на рамото на досадника.

— Пусни го.

Лонгли обаче извъртя свободната си ръка, удари го и принцът отхвърча назад.

Роалд и Мартин се спогледаха примирено, а Джими вдигна десния си крак, измъкна камата, затъкната в ботуша му, и преди някой да успее да реагира, опря острието между ребрата на Лонгли.

— Мисля, че е по-добре да си намериш друга маса, приятел.

Едрият мъж погледна надолу към малкия крадец, който не стигаше и до брадичката му, после погледна камата, и се разсмя гърлено:

— Ма ти си бил много смешен бе, момчурляк!

И сграбчи китката на Джими невероятно бързо. Стисна го наглед съвсем леко, но момчето пусна камата и по лицето му изби пот.

В тъгла Лаури продължаваше да пее, още не разбрал какво става на масата на приятелите му. Другите наоколо, свикнали с ежедневието из крайбрежните кръчми, се заотдръпваха да отворят място за предстоящата свада. Арута седеше на пода, още зашеметен от удара, после посегна към дръжката на рапирата си.

Роалд кимна на Мартин и двамата се изправиха бавно, давайки да се разбере, че не вадят оръжие.

— Виж какво, приятел, дай да не се разправяме — каза Роалд. — Ако знаехме, че това е твоята маса, щяхме да стоим настрана. Ще си намерим друга. Само пусни момчето.

Мъжът отметна глава и се изсмя.

— Ха! Той ще ми каже! Ще го задържа аз. Знам един дебел изкупчия от Квег. Сто жълтици ще ми даде за такъв хубавец, мръсникът му с мръсник. — Огледа намръщено масата и погледът му се спря на Роалд. — Вие се махайте. Момченцето първо ще се извини, че се е опитало да наръга Лонгли в ребрата, после може и да го пусна. А може и да иде при дебелия квеганец.

Арута бавно се надигна. Все още беше трудно да се прецени дали Лонгли сериозно си търси боя, но след като го бяха ударили, не смяташе да му дава предимства с колебанието си. Само че местните явно познаваха Лонгли и ако дебелакът се канеше просто да се заяде, а Арута първи извадеше оръжие, щеше да привлече гнева им върху себе си. Двамата приятели на побойника гледаха нащрек.

Роалд отново хвърли поглед на Мартин и надигна халбата си уж да си довърши пиенето. После изведнъж замахна и плисна ейла в лицето на Лонгли, след което халоса оня с ножовете отстрани по главата с тежката калаена халба. Очите на мършавия се подбелиха и той се смъкна на пода. Третият се разсея от внезапния ход на Роалд и не забеляза юмрука на Мартин, докато силният удар на херцога не го отпрати през съседната маса. При това внезапно раздвижване по-благоразумните гости побързаха да освободят помещението. Лаури спря да свири и се изправи на подиума да види какво става.

Един от мъжете зад тезгяха, без изобщо да се интересува кой е виновникът за свадата, скочи през дървения плот и кацна върху най-близкия от биещите се, който случайно се оказа Мартин. Лонгли продължаваше да стиска здраво Джими за китката и да трие кафявата пяна от лицето си. Лаури остави грижливо лютнята на подиума, засили се, скочи през една от масите и се озова на гърба на рижата брада. Стегна ръце около гърлото на едрия побойник и започна да го души.

Лонгли залитна, но остана на крака с увисналия на врата му Лаури, изгледа Роалд, който вече сериозно се бе приготвил за бой, и изрева:

— Не трябваше да лискаш тоя ейл в лицето ми. Сега вече побеснях!

Джими вече пребледняваше от болка, а Лаури извика:

— Помощ! Това не е врат, а дънер!

Арута се изправи тъкмо когато Роалд цапардоса Лонгли в лицето. Едрият примигна, после замахна рязко и хвърли Джими в Роалд, като събори и наемника, и Арута, и тримата паднаха един върху друг. С другата си ръка се пресегна назад, спипа Лаури за туниката и го прехвърли през главата си върху масата. Единият й крак се счупи и Лаури се изтъркаля върху Роалд и Арута, докато двамата се мъчеха да станат.

Мартин, който се беше счепкал със слугата от тезгяха, набързо свърши с него, като го хвърли обратно зад плота. След това се пресегна, сграбчи Лонгли за рамото и го обърна към себе си. Очите на червенобрадия светнаха, като видя, че има срещу себе си достоен противник. Двамата моментално се счепкаха в мъжка борба, стиснали се за вратовете с една ръка и с другата на китката на другия. Олюляваха се дълго време така, след което запристъпваха насам-натам, търсейки по-изгодна позиция.

Лаури изправи гръб и разтърси глава.

— Това не е човек!

Изведнъж се усети, че е седнал върху Роалд и Арута, и се отмести.

Джими се изправи и залитна. Лаури вдигна очи към момчето, а Арута успя някак да стане.

— Какво искаше да направиш, като я извади тая кама? — попита Лаури малкия крадец. — Да ни избиеш всички ли?

Джими погледна сърдито двамата пристъпващи в кръг мъжаги.

— Никой не може да ми говори така. Не съм играчка за разни простаци.

— Не го приемай толкова навътре — изпъшка Лаури и понечи да се изправи. — Човекът просто искаше да се позабавлява. Поне така ми се струва. — Краката му се подкосиха и се наложи да се хване за Джими, за да не падне.

Лонгли пръхтеше и опъваше жили срещу Мартин. Херцогът мълчеше. Беше се привел напред, компенсирайки по-едроото туловище на противника си с по-високия си ръст. Свадата, заплашваща в

началото да премине в кръвопролитие, се беше свела до съвсем поносима борба, макар и малко грубичка. Лонгли изведнъж дръпна назад, но Мартин само последва движението му, пускайки дебелия му врат, но без да изтърве китката му. После само с една стъпка се озова зад едрият мъжага и извъртя болезнено ръката му зад главата. Лицето на дебелака се сгърчи от болка, а Мартин натисна и бавно го смъкна на колене.

Лаури подаде ръка на Роалд да се изправи и войникът тръсна глава да се съвземе. Когато погледът му се проясни, изгледа борецките се с око на познавач и каза:

— Май не му е много удобно така.

— Предполагам, че затова му почервения лицето — каза Джими.

Роалд понечи да му отвърне, но нещо го накара бързо да извърне глава към Арута. Джими и Лаури го последваха и очите им се разшириха.

Арута видя как го зяпнаха и рязко се обърна. В разгара на свадата до масата тихо се беше приближила закачулена фигура в черно наметало. Непознатият беше застанал вкочанено зад Арута, с готова за удар кама в дясната ръка. Очите му изведнъж се оцъклиха и устата му се размърда беззвучно.

Арута замахна и изби камата настрани, но погледът му се впи в мъжа, застанал зад оногова с черното наметало. Хадатският воин, когото Джими и Мартин бяха забелязали при портите, стоеше стегнат, със сабя, готова за нов удар. Беше намушкар убиеца отзад, предотвратявайки атаката му срещу принца. Умиращият се смъкна на пода, а хадатът бързо прибра сабята в канията и каза:

— Хайде с мен. Има и други.

Джими бързо огледа мъртвия и вдигна абаносовата фигурка с верижката от врата му. Арута се извърна към Мартин и викна:

— Мартин! Козодоите! Довърши го!

Мартин кимна на брат си и с едно рязко извиване, което едва не измъкна ръката на Лонгли от рамото му, го наведе още повече. Лонгли затвори примирено очи и херцогът вдигна ръка да я стовари върху темето му, но каза:

— Каква полза? — И само бутна дебелака напред.

Едрият мъж рухна по лице на пода, а после седна и заразтрива рамото си.

— Ха! Добре ме овърша, ловецо. Намини пак някой път насам.

Хукнаха към конюшните. Конярчето едва не припадна като ги видя да тичат към него с оръжия в ръце.

— Къде са конете ни? — викна му Арута и момчето им посочи към дъното на конюшната.

— Няма да издържат дълго тази нощ — каза Мартин. Арута зърна други коне, свежи и нахранени, и попита:

— Тези на кого са?

— На господаря, ваша милост. Но ще се продават на търга другата седмица.

Арута даде знак на останалите да оседлаят свежите коне, а момчето облещи очи и изхълца:

— Моля ви, ваша милост, само не ме убивайте!

— Никой няма да те убива, момче.

Хлапакът се дръпна страховито назад, докато оседлаваха животните. Хадатът взе едно от резервните седла на хана и оседла един кон за себе си. Арута скочи на седлото и хвърли на момчето кесия.

— Дръж. Кажи на господаря си да продаде нашите и да си покрие разликата с това, което има в кесията. Задръж част и за себе си.

Излязоха от конюшната и поеха по тясната улица. Ако се вдигнеше тревога, скоро щяха да затворят градските порти. При една смърт в гостилничарска свада можеше да се очаква всичко. Можеха да ги подгонят или да ги оставят на мира, в зависимост от това кой от началниците на стражата е дежурен тази нощ, както и от много други неща. Арута реши да не рискува и затова препуснаха бързо към западната порта на града.

Градските стражи не обърнаха особено внимание на шестимата конници, които профучаха покрай тях в галоп и се стопиха от погледите им по големия път към Свободните градове. Не бяха вдигнали тревога.

Продължиха така, докато Илит не се превърна в смътно сияние далече зад гърбовете им. Чак тогава Арута им даде знак да спрат, обърна се към хадата и каза:

— Трябва да поговорим.

Слязоха и Мартин ги отведе на една полянка недалече от пътя. Джими се залови с конете, а Арута попита:

— Кой си ти?

— Аз съм Бару, по прякор Змееубиеца — отвърна хадатът.

— Славно прозвище — каза Лаури и обясни на Арута: — За да си спечели такъв прякор, Бару е убил змей.

Арута погледна озадачено Мартин, който кимна почтително.

— Да убиеш родственик на дракона се иска кураж, сила и много късмет. — Змейовете бяха първи братовчеди на драконите. Различаваха се от тях само по ръст. Да се биеш с такъв звяр означаваше да се изправиш срещу стихия от остри нокти и големи зъби, висока дванадесет стъпки.

Хадатът се усмихна чак сега.

— Ловец сте, както личи по лъка ви, херцог Мартин. — Роалд се опули, като чу това, а Бару добави скромно: — Най-вече е въпрос на късмет.

Роалд зяпна Мартин.

— Херцог Мартин?... — После погледна Арута. — Но тогава вие трябва да сте...

— Принц Арута — каза хадатът. — Синът на лорд Боррик и брат на нашия крал. Ти не го ли знаеше?

Роалд поклати глава смаяно и се обърна към Лаури.

— За пръв път, откакто те знам, разказа само част от историята.

— Ти да знаеш само колко още има за разправяне — отвърна Лаури. — Бару, виждам, че си северняк, но не знам от кой клан си.

Хадатът опипа наметалото на рамото си.

— Това показва, че съм от рода на Ордвинсон от клана на Железни хълмове. Народът ми живее край мястото, което вие, градските хора, наричате „Небесното езеро“.

— И си тръгнал на кръвна мъст?

Мъжът посочи навития шал на челото си.

— Така е. Търсач на пътя съм.

— Ще рече, свят човек... ъъ, ваше височество — обясни Роалд, а Лаури допълни:

— Посветен воин. На шала са изписани имената на всичките му предци. Няма да намерят покой, докато не свърши мисията му. Дал е клетва или да изпълни кръвната мъст, или да умре.

— Как ме позна? — попита Арута.

— Видях ви на път за мирната среща с цураните в края на войната. Моят клан едва ли ще забрави някога онези дни. — Мъжът се загледа в огъня. — Щом нашият крал ни призова, дойдохме да се бием с цураните и воювахме повече от девет години. Силни противници бяха, готови да умрат за едната чест, мъже, които си знаят мястото на Колелото. Достойна борба беше. А сетне, през пролетта на последната година, цураните надойдоха с голяма чет. Три дни и три нощи се бихме, отстъпвайки срещу висока цена. На третия ден ние, дошлите от Железни хълмове, бяхме обкръжени. И никой от клана на Железни хълмове не отстъпи. До един щяхме да загинем, ако лорд Боррик не беше разбрал, че сме притиснати. Ако баща ви не бе щурмувал, за да ни спаси, сега само ланският вятър щеше да шепне имената ни.

Арута си спомни, че в писмото на Луам за смъртта на баща им се споменаваха за хадатите.

— Но какво общо има смъртта на баща ми с мен?

Бару сви рамене.

— Не знам. Исках да науча нещо повече край портите. Много хора минават оттам и разпитвах, за да намеря диря по пътя си. А после ви видях, като минахте. Помислих, че ще е интересно да разбера защо принцът на Крондор влиза в един от градовете си, предрешен като прост войник. Да мине и времето, докато търся следа. А сетне се появи убиецът и не можех да седя кротко и да гледам как ще ви заколи. Вашият баща спаси мъжете на народа ми. Аз спасих вашия живот. Може би това отплаща дълга отчасти. Знае ли някой как се върти Колелото?

— В хана каза, че имало и други — каза Арута.

— Мъжът, който се опита да ви убие, ви проследи до хана, погледа ви малко и после излезе навън. Поговори с някакво улично хлапе, даде му пари и момчето побягна. После видя тримата, които се сбиха с вас, и ги спря, преди да го подминат. Не чух какво си казаха, но им сочеше хана и тримата влязоха.

— Значи боят е бил инсцениран — каза Арута.

Джими, който беше вчесал и нахранил конете, се приближи до огъня.

— По-вероятно е знаел за нрава на Лонгли и го е разпалил, като му е казал, че трима непознати са му седнали на масата, за да не вземе да иде в някоя друга кръчма и да се разминем.

— Сигурно е смятал да ни задържи, докато пристигнат другите, а после е видял сгоден случай и е решил да не го пропуска — каза Лаури.

— Ако не беше ти, Бару, случаят наистина щеше да се окаже сгоден — каза Арута.

Хадатът го прие като благодарност и отвърна:

— Няма дълг в това. Както вече казах, може би аз изплащам дълг.

— Е, предполагам, че вече си изяснихте всичко — подхвърли Роалд. — Аз ще взема да се връщам в Илит.

Арута и Лаури се спогледаха и трубадурът рече:

— Роалд, стари ми приятелю, мисля, че ще трябва да си промениш плановете.

— Какво?

— Ами, ако са те забелязали с принца, което изглежда много вероятно, понеже по време на свадата в гостилницата имаше поне трийсетина души, онези, които го търсят, сигурно ще решат да те поразпитат закъде сме тръгнали.

Роалд се изпъчи самоуверено.

— Само да се опитат.

— По-добре да не се случва — каза Мартин. — Че решат ли — не си поплюват. Имал съм си работа с моредели, не са от най-милостливите.

Роалд се опули.

— Братството на Тъмната пътека?

Мартин кимна, а Лаури рече:

— Плюс това, сега си свободен.

— И такъв смятам да си остана.

Арута реши да опита другояче.

— Не би отказал на своя принц, нали?

— Моите уважения, ваше височество, но аз съм си свободен човек. Не съм на служба при вас, нито съм нарушил закона. Нямате власт над мен.

— Виж какво — заговори Лаури, — тези убийци сигурно здраво ще се разтърсят за всеки, който е видян с нас. И макар да си корав като гъон, доколкото те знам, с очите си съм виждал на какво са способни и не бих рискувал да ме спипат сам.

Решимостта на Роалд изглеждаше непоклонима.

— Можем да измислим някаква награда за службата ти — подхвърли Мартин.

Очите на Роалд моментално блеснаха.

— Колко?

— Остани с нас, докато си свършим задачата, и ще ти платя... сто златни суверена — отвърна Арута.

— Готово! — отвърна без колебание Роалд. Беше повече от четиримесечната заплата дори за един опитен охранник на керван.

След това Арута се обърна към Бару.

— Спомена, че търсиш някаква следа. Можем ли да ти помогнем с нещо в кръвната мъст?

— Сигурно. Търся едного от ония, дето ги наричат „Братството на Тъмната пътека“.

Мартин повдигна вежди.

— Че ти какво общо имаш с моределите?

— Търся един едър моредел от хълмовете на Ябон, с коса на кичур, ето така — той очерта с ръце конска опашка — и с по три белега на всяка буза. Казаха ми, че е дошъл на юг с някаква черна мисия. Надявах се да чуя нещо за него от пътниците, защото такъв като него ще се отличава сред южните си събратя.

— Ако е и без език, значи е същият, който ни нападна по пътя за Сарт — каза Арута.

— Той трябва да е. Мурад се казва и е главатар на Гарвановия клан на моределите, кръвни врагове на моя народ от зората на времето. Дори и тия от племето му треперят пред него. Белезите по лицето му показват, че е сключил договор с тъмни сили, макар че почти нищо друго не се знае за него. Не са го виждали от години, отпреди Войната на разлома, когато блатните воители на моределите нахлуха през хълмистите граници на Ябон. Заради него е Кръвната мъст. Видели са го отново преди два месеца, водел банда черноризци край едно от нашите села. Без никакъв повод се спрял, само за да унищожи селото, изпепелил го и избил всички до крак, освен едно пастирче, което ми го описа. Беше моето село. — Мъжът въздъхна почти примирено. — Щом се е въртял край Сарт, значи натам трябва да замина. Много живя тоя моредел.

Арута кимна на Лаури и певецът се окашля.

— Всъщност, Бару, ако останеш с нас, той най-вероятно сам ще дойде да те потърси.

Бару озадачено погледна принца и Арута му разказа за Мурмандамус и неговите слуги и за издирването на лека за Анита. Когато свърши, хадатът се усмихна мрачно.

— Тогава ще се наема на служба при вас, ваше височество, стига да ме приемете, щом съдбата ни събра. Вас ви преследва моят враг и ще му взема главата преди той да вземе вашата.

— Добре — отвърна Арута. — Ще бъдеш добре дошъл, защото сме тръгнали по опасен път.

Мартин изведнъж се вкочани, после тръгна към дърветата и в същия миг Бару скочи и закрачи след него. Останалите се размърдаха, но Арута им даде знак да запазят тишина. Смълчаха се в тъмното и скоро чуха онова, което бе разтревожило двамата. В нощта отекна тропот на конски копита — някой препускаше по пътя откъм Илит.

Минаха няколко дълги минути и тропотът от копитата заглъхна на югозапад. След още няколко минути Мартин и Бару се върнаха.

— Ездаци — прошепна Мартин. — Дузина, ако не и повече. Препускаха по пътя, сякаш ги гонеха демони.

— Черноризци ли? — попита Арута.

— Не — отвърна Мартин. — Тези бяха човеци и макар да се виждаше трудно в тъмното, смятам, че бяха корава дружина.

— Козодоите може да са наели още главорези, ако са решили, че се налага. В Илит такива като тях — колкото искаш — каза Лаури.

Джими се съгласи.

— Може би двама-трима да са били Козодои, но...

— Този път води към Свободните градове — каза Бару.

— Ще се върнат. — Арута се обърна към Роалд, чието лице едва виждаше под бледите лъчи на луната. — Вашият барон Таланк е сложил нова митница на около пет мили надолу по пътя. Минахме днес следобед оттам с кервана. Изглежда, напоследък се е развихрила контрабанда от Натал. Ще разберат от стражите, че никой не е минавал, и ще се върнат.

— Тогава трябва да тръгваме — каза Арута. — Въпросът е как да стигнем до Елвандар. Смятах да хванем пътя на север за Ябон и после да свием на запад.

— На север ще срещнете доста хора, които ви знаят от войната, ваше височество — възрази Роалд. — Особено край Ламът.

— Накъде тогава? — попита принцът.

— Можем да отцепим право на запад, да минем Южния проход и да обиколим Сивите кули покрай западните склонове и през Зеленото лоно — предложи Мартин. — Опасно е, но...

— Но таласъмите и тролите са ни познати противници — каза Арута. — Добре. Да тръгваме.

ГЛАВА 13

ЗВЕЗДЕН ПРИСТАН

Вятърът плющеше над водата и мятеше парцали бяла пяна. Гардан се взираше в Звезден пристан и съжаляваше, че трябва да довери съдбата си на някаква си скапана баржа, вместо да стигне до академията с езда. Но така ли иначе, тя беше на остров. И преди бе понасял презморско пътуване, но макар да бе изкарал целия си живот в крайморски град, мразеше да пътува по вода, колкото и да не искаше да си го признае.

Бяха тръгнали от Крондор с кораб. Минаха по крайбрежието, докато не стигнаха теснините между Горчиво море и Морето на сънищата, което си беше по-скоро голям разлив, отколкото истинско море. В Шамата бяха взели коне и продължиха срещу течението на Даулин до изворите ѝ — Великото звездно езеро. Сега стояха и чакаха баржата да спре. Караха я двама мъже в груби ризи и панталони — местни селяци, ако се съдеше по външността им. След малко Гардан, брат Доминик, Касуми и шестимата цурански стражи щяха да стъпят на плоската палуба и да ги превозят на острова Звезден пристан, на около миля оттук.

Беше необичайно студено за сезона и Гардан потръпна. Пролет бе, но късният следобед не беше топъл, както би трябвало по това време на годината.

— Аз съм беглецът от топли земи, а не вие, капитане — изсмя се Касуми.

Гардан отвърна с тъга:

— Не е това. Че е хладно, хладно е, но има и нещо друго. Откакто оставих принца, не ме напуска никакво мрачно предчувствие. — Брат Доминик от другата му страна не каза нищо, но изражението му показва, че изпитва същото.

Касуми кимна. Останал бе в Крондор да пази краля, а когато пристигнаха вестите от Арута, се бе подчинил на заповедта на Луам да придружи Гардан и монаха на Ишап до Звезден пристан. Освен

желанието му да се види отново с Пъг, имаше нещо в заповедите на Луам, което го караше да смята, че за краля безопасното пристигане на монаха в Звезден пристан е жизненоважно.

Баржата опря на брега и един от весларите стъпи на сушата.

— Ще трябва да направим два курса, за да прекараме конете, ваша милост.

Касуми, който беше старши, отвърна:

— Добре. — Посочи петима от хората си и каза: — Тези ще тръгнат първи. Ние след тях.

Гардан не възрази, че ще изчака с втората група. Не изпитваше голямо желание да изтърпи отново изпитанията по вода. Петимата цурани поведоха животните си на борда и мълчаливо заеха местата си.

Баржата потегли и Гардан вperi поглед след нея. Освен смътните признаци на човешка дейност на далечния остров крайбрежието на Великото звездно езеро изглеждаше пусто. Защо ли, зачуди се Гардан, би избрал човек да се засели сред тази пустош? Според легендата някаква звезда бе паднала от небето и така бе възникнало езерото. Но както и да беше възникнало, никаква общност не се беше, поселила по бреговете му.

Единственият останал цурански войник каза нещо на Касуми на техния си език и посочи на север. Касуми проследи погледа му.

Гардан и Доминик също погледнаха. В далечината над хоризонта, изпреварвайки прииждащата нощ, към тях в небосвода се носеха плавно няколко крилати фигури.

— Тези пък какви са? — учуди се Касуми. — Толкова големи птици досега не бях виждал на вашия свят. Сякаш са почти с човешки ръст.

Гардан примижа. Изведнъж Доминик извика:

— Ишап да ни е на помощ! Връщайте се на брега!

Весларите се обърнаха и като видяха, че Гардан и другите вадят оръжия, забързаха към брега. Приближаващите се странни силуети вече се виждаха ясно. Един от лодкарите извика уплашено и се помоли на Дала да ги закриля.

Съществата бяха гротескни подобия на хора — голи, от мъжки пол, със синкави кожи и здрави мускулести тела. Раменните и гръдните им мускули се напругаха, задвижвайки подобните им на прилепи криле. Главите им наподобяваха на маймунски, имаха и дълги опашки.

Гардан ги преброи: бяха точно дузина. Тварите се спуснаха над групата му с непоносимо силни писъци.

Конят му се вдигна на задните си крака и Гардан се сноси, едва отбягвайки протегнатите ръце на едно от съществата. Чу крясък зад себе си, обърна се и видя как един от лодкарите бе отнесен нагоре. Съществото увисна за миг във въздуха, пляскайки с мощните си криле и стиснало нещастника за врата. После с писък разкъса гърлото на весларя и го пусна във водата.

Гардан замахна със сабята срещу следващото същество, което се опитваше да го сграбчи по същия начин. Острието го порази в лицето, но то само се отдръпна с плясък на крилата си — на лицето му не остана никаква рана, — стърчи се в гримаса, разтърси синкавата си глава и отново се понесе в атака. Гардан се изви назад, съсредоточил цялото си внимание върху протегнатите напред криви ръце. Съвсем човешките пръсти с дълги нокти се извиха около стоманата на париращото оръжие на капитана. Само конят да се беше задържал достатъчно на едно място, за да можеше да измъкне и щита...

— Що за твари са това? — викна Касуми.

Баржата опря в брега и петимата цурански воители скочиха на сушата.

Някъде отзад се чу гласът на Доминик:

— Ефирни същества, сътворени от черна магия. Оръжията са без полза.

Цураните не се смутиха от това и нападнаха съществата без колебание, все едно че се сражават с обикновен противник. Макар ударите им да бяха безполезни, явно им нанасяха болка, защото съществата се отдръпнаха, разколебани за кратко.

Касуми и Доминик бяха вдигнали щитовете си, готови да посрещнат нова атака. Съществата налетяха отново.

Касуми избегна нападението на две от тварите, разчитайки на щита, на здравия меч и на калената си в битки пъргавина. Но Гардан разбра, че нямат надежда да се спасят — да се изтощят бе само въпрос на време. На свой ред нападащите ги чудовища не показваха признаци на умора и връхлитаха със същата ярост, с която се бяха появили.

Доминик замахна с боздугана си и една от тварите изпърха с криле и нададе злобен, изпълнен с болка писък. Макар земните оръжия да не можеха да прережат сътворената с магия кожа и плът, можеха

поне да трошат кости. Съществото закръжи, мъчейки се отчаяно да се задържи във въздуха, но бавно започна да се спуска към земята. Едното му крило плющеше безпомощно — Доминик бе прекършил рамото му.

Гардан избегна нова атака и се извърна настрана. Зад двете връхлетели към него същества зърна третото, тъкмо докосващо земята. Щом нозете му я докоснаха, съществото нададе разкъсващ ушите вой, пръсна се в облак искряща енергия и изчезна сред ослепителен блясък, огрял вечерния сумрак. На брега остана само едно обгорено петно. Доминик изрева:

— Направени са от въздух! Не могат да допират земята!

Гардан замахна с все сила към връхлитащото го отдясно същество и почти го събори на земята — то само я допря, но това се оказа достатъчно, за да се взриви като първото в рояк искри. В паниката си, докато падаше, то се пресегна и улови съществото до себе си за дългата опашка, сякаш искаше да се спаси от чакащата го гибел, и искрящата енергия се плъзна по опашката на второто и то също избухна.

Трима от шестимата войници лежаха мъртви на земята. Съществата — бяха останали вече девет — закръжиха над оцелелите бойци, но в действията им нямаше и помен от предпазливост. Едно от тях се спусна над Доминик, който се присви да посрещне атаката, но вместо да се стовари върху него, запляска с криле, мъчейки се да го събори. Гардан се хвърли към него изотзад, сграбчи го за краката и го стисна, опрял лице в голото бедро на съществото. Стомахът му се обърна от непоносимата воня, побрала в себе си миризмата на всички леш по земята. Тежестта привлече съществото надолу, то изпищя, заразмахва яростно криле, но не успя да удържи и Гардан го придърпа към земята. Също като другите, съществото се пръсна в рояк искри.

Гардан мигом се изтърколи настрана, опарен от лютата болка по мишците и гърдите, където се бе опрял в съществото в мига на взрива. Беше се обгорил, но превъзможна болката, усетил прилив на надежда. На брега бяха останали вече седмина — самият той, Касуми, Доминик, трима войници и оцелелият лодкар, който размахваше дълго весло — а съществата вече бяха само осем.

Нападащите ги твари закръжиха над главите им, извън обсега на оръжията на оцелелите. А когато започнаха да се спускат в нова шеметна атака, недалече от брега се чу усилено свистене. Гардан

зашепна молитва към Тит, бога на войните, дано да не е някое ново чудовище, идващо на помощ на враговете им. Още някоя нелепа твар щеше със сигурност да наруши равновесието.

Над пясъчната ивица сред ореол от светлина се появи мъж, облечен в проста черна туника и панталони. Гардан и Касуми начаса познаха Пъг и му извикаха предупредително. Чародеят се огледа спокойно. Едно от съществата го забеляза, нададе безумен вой и се понесе към него.

Пъг остана на място, без никаква видима защита. Летящата твар стигна на десетина стъпки от него и се блъсна в невидима преграда. Като ударило се в каменна стена, съществото се срина на земята и изчезна в ослепителен блясък.

Съществата, кръжащи над главите им, нададоха ужасени врясъци, разбрали, че имат пред себе си противник, неуязвим срещу силата им — завиха бързо на север и панически отлетяха.

Пъг размаха ръце и от изпънатите му длани излетя синьо огнено кълбо, догони изчадията, пръсна се и ги обгърна в облак пулсираща светлина. Ефирните чудовища отвърнаха с приглушени писъци, загърчиха се и западаха към водата. Щом всяко от тях докоснеше повърхността ѝ, избухваше в зелен пламък.

Пъг тръгна към останалите почти без дъх войници. Някаква необичайна суровост се долавяше в изражението му и погледът му излъчваше странна сила. Но щом стигна до тях, лицето му се промени и отново стана по момчешки ведро, както Гардан го помнеше, въпреки двадесет и шестте му години. Пъг се усмихна и каза:

— Добре дошли в Звезден пристан.

Огънят изпълваше стаята с уютна светлина. Гардан и Доминик отдъхваха в широките кресла край камината, а Касуми по цурански обичай седеше кръстато на възглавничките на пода.

Кълган налагаше с мехлем обгарянията по тялото на капитана и сумтеше като сърдита стопанка, вбесена от глупавото си дете. Дватама се познаваха от годините, прекарани в Крудий, толкова добре, че старият маг можеше да си позволи да погълчи чернокожия ветеран.

— Как може да си такъв тъпак, да посягаш на онова — и най-големият идиот знае, че съставено от първични елементи същество

освобождава енергия, щом се върне в първоначалното си състояние — предимно топлина и светлина.

На Гардан му омръзна да го гълчат и се сопна:

— Добре де, откъде да знам? Касуми, ти знаеше ли? Доминик?

Касуми се разсмя, а Доминик отвърна:

— Честно казано, и аз не знаех.

— И ти си ми един жрец — измърмори капитанът. — Кълган, ако си свършил, може ли да хапнем? От цял час дишам миризмата на тази топла храна и вече се побърквам.

Пъг, облегнат на стената до камината, се разсмя.

— Едва от десет минути, капитане.

Седяха в стая на първия етаж на голяма строяща се сграда. Касуми каза:

— Радвам се, че кралят разреши да навестя академията ти, Пъг.

— Аз също — рече брат Доминик. — Макар да сме ви много благодарни в Сарт за преписите, които ни изпратихте, все още имаме смътна представа за намеренията ви. Бихме искали да научим повече.

— С удоволствие посрещам всеки, който идва тук с любов към познанието, брат Доминик — рече Пъг. — Какво пък, може някой ден за отплата да пожелаем да посетим прочутата ви библиотека.

При тези думи Кълган вдигна глава и каза:

— Аз лично с радост бих се възползвал от това, приятелю Доминик.

— По всяко време сте добре дошли — отвърна монахът.

— Само внимавайте с този — рече Гардан и кимна към Кълган. — Изгървете ли го в онези ваши подземия, изобщо няма да го намерите. Пристрастен е към книгите като мечок към мед.

В стаята влезе възхитителна тъмнокоса жена с големи тъмни очи, следвана от двама слуги, които носеха големи подноси с храна. След като ги поставиха на масата в другия край на помещението, тя каза:

— Мили гости, време е за вечеря.

— Брат Доминик, това е съпругата ми, Катала — представи я Пъг. Монахът кимна почтително.

— Милейди.

Хубавицата се усмихна.

— Моля ви, просто Катала. Тук не държим на формалностите.

Монахът отново сведе глава и пристъпи към посочения му стол. После се извърна към скърцащата врата и за пръв път, откакто капитанът го беше срещнал, самообладанието му рухна. В стаята нахълта Уилям, следван от люспестия зеленикав Фантус.

— Ишап да се смили над грешната ми душа! Това огнедрейк ли е?

Уилям се затича към татко си, прегърна го и изгледа предпазливо новодошлите. Кълган поясни:

— Това е Фантус, господарят на това имение. Всички останали живеем тук благодарение на неизчерпаемото му търпение. — Фантус изгледа за миг Кълган с червените си очи и изсумтя; сякаш да изрази пълното си съгласие, след което очите му обходиха с алчен блясък храната на масата.

— Уилям, кажи добре дошъл на Касуми — подкани Пъг момчето си.

Уилям се усмихна и заговори на цурански. Касуми му отвърна нещо и се засмя.

Доминик изгледа сцената с жив интерес и Пъг поясни:

— Синът ми владее еднакво добре както нашия език, така и цурански. Двамата с жена ми го обучаваме прилежно, защото повечето трудове тук са на цурански. Това е един от проблемите, пред които съм изправен в усилието си да донеса познанията на Висшия път на Мидкемия. Повечето от нещата, които мога да сътворя, зависят от начина на мислене, а в чародейството мисля на езика на Цурануани. Един ден Уилям ще ми бъде от голяма помощ — ще ми помогне да открия начини да върша чародейства на мидкемийски, тъй че да мога да науча обитателите на нашия свят.

— Храната ще изстине, господа — подкани ги Катала.

— А жена ми не позволява да се говори за магии край тази маса — каза Пъг.

Кълган изсумтя, а Катала обясни:

— Ако го позволявах, тези двамата нямаше и един залък да могат да хапнат.

Въпреки болките си Гардан пъргаво зае мястото си.

— Мен поне не е нужно да ме каните два пъти. — Седна и единият от слугите започна да пълни голямото сребърно плато пред него.

Вечерята продължи приятно, в сладки приказки за дребни неща. Сякаш ужасиите през изминалия ден престанаха да съществуват с падането на нощта и никой не спомена за тъжните събития, довели Гардан, Доминик и Касуми до Звезден пристан. Никой нищо не каза за патилата на Арута, за заплахата на Мурмандамус, нито за злото пророчество, открито в абатството. Поне за кратко забравиха всякакви страхове и неволи и светът се превърна в едно топло място сред стари приятели и нови гости, изпълнени с радост от това, че са заедно.

После дойде ред Уилям да си вземе лека нощ с всички присъстващи поред. Доминик бе поразен от приликата между детето и майката, макар че жестовете и речта на момчето силно напомняха за бащата. Фантус се бе нахранил от чинийката на Уилям и зашляпа тромаво след момчето към детската стая.

— Колкото до дрейка, още не може да ми го побере умът — изпъшка Доминик, след като си излязоха.

— Той е галеник на Кълган, откакто се помня — рече Гардан. Кълган припали лулата си и изпуфтя:

— Ха! Вече не е. Това момче и Фантус станаха неразделни, откакто се запознаха.

— Между тях става нещо необичайно — сподели Катала. — Понякога ми се струва, че дори си говорят.

— Госпожо Катала, тук едва ли има нещо, което да е обичайно — рече Доминик. — Това сборище на магьосници, тези постройки...

Пъг стана от масата, покани ги да се разположат край камината и когато насядаха, каза:

— Трябва да разберете, че на Келеуан, когато се учех в Конгрегацията, това, което тук ви се струва ново и непривично, там отдавна е установено и покрито с патината на древността. Братството на чародеите е установен факт, тъй както обичайното разпространение на знания.

Кълган изпухтя блажено с лулата.

— Както впрочем си е редно да бъде.

— Изграждането на академията можем да обсъдим утре — каза Пъг, — след като ви разведа из нашето поселение. Тази нощ ще прочета писмата на Арута и на абата. Знам всичко, което е принудило Арута да тръгне от Крондор, Гардан. Какво обаче се случи от Сарт дотук?

Капитанът разказа накратко за събитията от Крондор до Сарт. Брат Доминик запази почтително мълчание, тъй като капитанът не пропусна нищо съществено. После дойде ред на монаха и той обясни каквото знаеше за нападението над свещената обител. Когато свърши, Пъг и Кълган му зададоха няколко въпроса, но се въздържаха от коментар.

— Новините, които ни носите, са повод за дълбока тревога — каза Пъг. — Но все пак вече е късно, а и смятам, че на този остров има и други, с които е добре да се посъветваме. Предлагам на всички да си починем и да подновим беседата бодри утре заран.

Гардан едва потисна прозявката си и кимна. Кълган стана и тръгна да придружи Касуми, брат Доминик и капитана до стаите им.

Пъг стана от камината, приближи се до прозореца и се загледа мълчаливо в светещия сърп на малката луна, забулена от сивите дрипи на облаците. Катала пристъпи до мъжа си и го прегърна.

— Новините те разтревожиха, съпруже.

— Както винаги, четеш мислите ми. — Той се обърна, притегли я към себе си, вдиша сладкия мирис на косата ѝ и я целуна по бузата. — Надявах се, че оттук насетне единствените ни грижи ще са да изградим тази академия и да отгледаме децата си.

Тя го погледна усмихната, с безкрайна любов в очите.

— При нас в Турил, на Келеуан, имаше една поговорка: „Животът е задача. Да живееш значи да я решиш.“ — Пъг се усмихна и тя каза: — Все пак е вярно. Какво мислиш за новините, които донесоха Касуми и другите?

— Не знам. — Той нежно погали кестенявата ѝ коса. — Но напоследък нещо ме терзае. Доскоро се заблуждавах, че е свързано с грижите около строителството, но е нещо повече. Нощите ми са изпълнени със сънища.

— Знам, Пъг. Виждам как се мяташ насън. Време е да ми кажеш за тях.

— Не исках да те тревожа, обич моя. Мислех си, че са само призраци от миналото, утайка от тревожните спомени. Но сега... не съм сигурен. Един от тях се връща все по-често. Глас от някакво тъмно място, който ме вика. Зове ме, моли ме за помощ.

Тя замълча. Познаваше добре мъжа си и щеше да изчака, докато сам сподели какво го измъчва. Най-сетне Пъг промълви:

— Познат ми е този глас, Катала. Чувал съм го и преди, по времето, когато бедите се бяха стоварили върху нас с цялата си сила, когато изходът от Войната на разлома висеше на косъм, когато съдбата на два свята тежеше на раменете ми. Това е Макрос. Неговия глас чувам сега.

Катала потръпна и се притисна още по-силно до гърдите на Пъг. Името на Макрос Черния, чиято библиотека трябваше да послужи за семе, от което да израсте цветът на магическата академия, ѝ беше добре познато. Макрос бе онзи мистичен чародей, следовник нито на Висшия път като Пъг, нито на Низшия като Кълган, а нещо съвсем друго. Беше живял достатъчно дълго, за да изглежда безсмъртен, и можеше да провижда бъдещето. Замесен бе и във Войната на разлома в името на някаква вселенска игра с живота на човешката раса срещу залог, известен единствено нему. Отървал бе Мидкемия от опасния разлом в пространството и времето, магическия мост между родния му свят и този на Катала. И най-вече — тя знаеше от какво е породена тревогата на Пъг. Макрос беше мъртъв.

Гардан, Касуми и Доминик гледаха възхитени мащабния строеж. Наетите в Шамата каменоделци и зидари полагаха блок след блок и вдигаха високите стени на академията. Пъг и Кълган бяха наблизко и оглеждаха строителния план на майстор-зидаря, ръководещ работата. Пъг махна с ръка на гостите да се приближат.

— Това е жизненоважно за нас и вярвам, че ще ни извините за малко. Тук се работи вече от няколко месеца и държим градежът да не прекъсва.

— Това здание ще бъде огромно — каза Гардан.

— Ще има двадесет етажа, с няколко по-високи кули за наблюдение на небесата.

— Невероятно — промълви Доминик. — Такава сграда може да приюти хиляди.

Сините очи на Кълган заискриха весело.

— Според това, което ми е разправял Пъг, нашето тук е малка част от Града на чародеите на другия свят. Там израснал цял град, в една гигантска конструкция. Като си свършим своята работа, след години, тукашното ще е едва една двадесета от онова там, ако не и по-

малко. Все пак има място да се разраства, ако се наложи. Някой ден може би академията ще покрие целия остров на Звездния пристан.

Обиколиха дългата стена и се озоваха пред няколко постройките, напомнящи по-скоро за малко селце. Беше пълно с мъже и жени, дошли откъде ли не, облечени най-различно — от Кралството и от Кеш. На площада в центъра на селото играеха тумба деца, сред тях беше и Уилям. Доминик се огледа и зърна Фантус, изтегнал се недалече от хлапетата до един праг под слънцето. Децата ритаха бясно една парцалена топка и се мъчеха да я вкарат в една обърната каца. Играта като че ли нямаше никакви правила и ред.

Доминик се засмя.

— И аз съм играл на това като момче по шестъците.

— Аз също — отвърна с усмивка Пъг. — Много от това, което замисляме, тепърва ще се прилага, тъй че засега децата нямат много задължения. И като че ли нямат нищо против да е така.

— Що за място е това? — попита Доминик.

— Засега тук е домът на новата ни общност. Крилото, където сме настанени с Кълган и семейството ми, както и няколко стаи за обучение, са единствената част от академията, готова за използване. Само тя е довършена. Тези, които идват в Звезден пристан, за да се учат и служат на академията, отсядат тук, докато не се приготвят нови квартири в основната сграда. — Даде им знак да го последват до една голяма постройка, издигаща се над останалите в селцето. Уилям ги видя, остави играта и закри до татко си. Пъг сложи ръка на рамото на момчето.

— Как са уроците днес?

Момчето се намръщи.

— Не много добре. Нищо не се получава.

Лицето на Пъг стана сериозно, но Кълган подбутна закачливо детето да се върне при играещите.

— Я потичай, момче. Не се притеснявай, баща ти беше същата дебела глава като мой ученик. Ще си дойде с времето.

Пъг се усмихна криво.

— Дебела глава ли?

— Може би „плитък ум“ ще е по-точно — рече Кълган.

— Докато съм жив, Кълган ще ми се подиграва — въздъхна Пъг.

Отвътре сградата се оказа кухня като раковина. Единственото ѝ предназначение като че ли бе в това да побере една огромна маса, минаваща по цялата дължина на залата. Освен нея имаше само една голяма камина.

Пъг седна и подкани другите също да седнат.

Доминик остана доволен от топлината на огъня. Макар да беше късна пролет, въздухът тук беше доста хладен.

— А какви са тези жени и деца наоколо?

Кълган измъкна лулата от колана си и започна да я тъпче с табак от кесийката.

— Децата са синове и дъщери на онези, които се заселват тук. Смятаме да организираме училище за тях. Пъг изповядва странни възгледи — как един ден всички в Кралството ще започнат да се учат, но аз лично не си представям всеобщото образование да се превърне в мода. Колкото до жените, те са или съпруги на магьосници, или самите те са магьоснички — жени, които обикновено смятат за „вещици“.

Доминик като че ли се притесни.

— Вещици?

Кълган запали лулата си с пламъче от върха на пръста си и издиха гъст облак дим.

— Какво толкова намирате в една дума? Те практикуват магия. По причини, които така и не са ми ясни, мъжете поне се радват на много места на известна търпимост за това, че практикуват магии, докато жените ги изхвърлят от всяка община, когато се разбере, че притежават силата.

— Но все пак се смята, че жените извличат мощ от това, че служат на тъмни сили.

Кълган махна пренебрежително с лулата си.

— Глупости. Това си е чисто суеверие, простете за грубостта. Източникът на тяхната сила не е по-тъмен от нашия, а поведението им обикновено е далеч по-деликатно от това на някои по-въодушевени, макар и заблудени слуги на някои храмове.

— Вярно е, но вие говорите с признат служител на легитимен храм — възрази Доминик.

Кълган го изгледа в очите.

— Простете ми за забележката, но въпреки репутацията на Ишапийския орден, че имат по-широки възгледи за нещата, вашите

думи звучат крайно ограничено. Какво толкова, ако тези окаянички не служат непременно в някой храм? Защото какво излиза? Че ако една жена служи в храм, тя е свята, но ако силата я споходи в някоя схлупена колиба сред леса, е вещица, така ли? Дори старият ми приятел отец Тъли трудно би преглътнал подобна догматична дивотия. Всъщност вие не говорите за съществения въпрос за доброто и злото; става дума просто за това кой се е включил в по-добра гилдия.

Доминик се усмихна:

— Значи вие се стремите да създадете по-добра гилдия?

Кълган издуха поредния облак дим.

— В известен смисъл — да, въпреки че не това е основната ни цел, а по-скоро — усилието да се съхрани колкото може повече познание за чародейството.

— Простете ми за грубите въпроси, но едно от задълженията ми беше да определя източника на вашата мотивация. Кралят е ваш могъщ съюзник и нашият храм беше загрижен да не би зад вашата дейност да се крият някакви тайни помисли. Прецени се, че след като ще идвам тук...

— Защо да не поразпитате какво правим и да видите какво ще ви кажем? — довърши Пъг.

— Доколкото познавам Пъг, той винаги е държал на честта — намеси се Касуми.

Доминик продължи.

— Ако изпитвах някакви съмнение, нямаше да кажа нищо. Това, че целите ви са най-висши, е без съмнение. Просто...

Пъг и Кълган попитаха едновременно:

— Какво?

— Напълно ясно е, че преди всичко се стремите да създадете тук общност на учени. Това само по себе си е повече от похвално. Но вие няма вечно да сте тук. Някой ден вашата академия може да се окаже могъщо оръжие в грешни ръце.

— Повярвайте, взимаме всички възможни мерки, за да избегнем този риск — каза Пъг.

— Вярвам — кимна Доминик.

Пъг изведнъж се вслуша и каза:

— Идват.

Кълган го изгледа напрегнато и попита:

— Гамина?

— Да — каза Пъг. — Връзката бе по-добра от всякога. От седмица на седмица силата ѝ расте. — После обясни на другите: — Прочетох съобщенията, които ми донесохте снощи, и поканих тук двама души, които смятам, че може да ни са от помощ.

— Гамина е... способна да приема и да изпраща мисли със забележителна яснота — каза Кълган. — До този момент тя е единствената, за която знаем, че е надарена за това. Пъг ми е разправял за подобна дарба на Келеуан, прилагана по време на обучението му, но тя е изисквала подготовка на приемащия.

— Подобно е на умствения досег, прилаган от някои жреци, но при нея, изглежда, не е нужен физически контакт, нито близост дори — обясни Пъг. — Нито съществува опасност да попадне в плен на съзнанието, до което се докосва. Гамина е изключително рядък талант. — Доминик се впечатли, а Пъг продължи: — Тя достига ума и е все едно, че ти говори. Храним надежда един ден да проумеем този природен талант и да открием начин и други да се научат на това.

— Чувам, че идват — каза Кълган и стана. — Моля ви, господа, Гамина е твърде плаха душа. Преживяла е трудни времена. Не го забравяйте и бъдете внимателни с нея.

Старият маг отвори вратата и влязоха мъж и малко момиче. Мъжът беше много стар, с оредяла коса, спускаща се до раменете му като бял дим. Едната му ръка лежеше на рамото на момичето. Той ходеше превит, а под червената му роба изпъкваше гърбица. По бледите му очи, втренчени в пустото, личеше, че старецът е спял.

Но това, което прикова вниманието им, беше момичето. Облечено бе в прости дрехи и изглеждаше не повече от седемгодишно — крехко същество, което плахо стискаше старческата длан, опряна на рамото му. Имаше огромни сини очи, които сияеха на бледото, нежно изваяно лице. Косата на момичето беше почти бяла като на стареца, с леко златист блясък. Това, което най-много порази Доминик, Гардан и Касуми, бе непреодолимото чувство, че едва ли някога в живота си са виждали толкова красиво дете. В детинските му черти отсега се долавяше бъдещата ненадмината женска красота.

Кълган помогна на стареца да се настани на стола до неговия. Момичето предпочете да остане право, с ръце на рамото му. Пръстчетата му шареха нервно, сякаш се боеше да не го лишат от

досега до стареца. То огледа тримата непознати като току-що доведено от гората наплашено диваче, без да положи никакво усилие да скрие недоверието си.

— Това е Роджън.

Слепецът се приведе напред в стола си.

— С кого се срещам? — Въпреки преклонната му възраст лицето му изглеждаше живо и усмихнато. Личеше, че него, за разлика от детето, го радва възможността да се срещне с новодошлите.

Пъг представи тримата, седящи срещу Роджън и Кълган, и слепецът се усмихна широко.

— Радвам се да се запознаем, господа.

— А това е Гамина — каза Пъг.

Доминик и другите двама се стъписаха, щом гласът на момичето прокънтя в главите им.

„Здравейте.“

Устните на детето не се бяха помръднали. Тя стоеше неподвижно и се взираше в тях с големите си сини очи.

— Тя проговори ли? — попита Гардан.

— С ума си — отвърна Кълган. — Другояче не умее. Роджън се пресегна и потупа ръцете на детето.

— Гамина се е родила с тази дарба, макар че едва не подлудила майка си с безмълвния си плач. — Лицето на стареца помръкна. — Баща ѝ и майка ѝ били пребити с камъни от своите съселяни за това, че са родили демон. Били нещастни, суеверни хорица. Но се побояли да убият детето, за да не би да придобиела „естествената“ си форма и да ги избие всички. Затова я оставили в гората да я разкъсат хищниците... Нямаше и три години.

Гамина погледна стареца с пронизващия си поглед. Той се извърна с лице към нея, сякаш я виждаше, и промълви:

— Да, тогава те намерих.

И заговори на другите:

— Живеех в гората, в една изоставена ловджийска колиба. Аз също бях прогонен от родното си село, но много години преди това. Предсказал бях смъртта на селския мелничар и ме обвиниха заради това. Дамгосаха ме за вещер.

Пъг поясни:

— Роджън притежава така нареченото „второ зрение“, дарбата да провижда, навярно като компенсация за това, че се е родил незрящ.

Роджън се усмихна и потупа ръчичката на момиченцето.

— Приличаме си ние двамата, в много неща. Бях започнал да се боя какво ще стане с детето, когато умра. — Млъкна и заговори на момичето, трогнало се от думите му. То трепереше и от очите му бликаха сълзи. — Кротко — сгълча го леко старецът. — И аз ще си отида един ден — с всички е така. Но се надявам да не е скоро — добави той с хриплив смях и продължи разказа си: — Дойдохме от едно село край Саладор. Когато се разчу за това чудно място, поехме на път. Половин година ни трябваше, докато стигнем пеш дотук, главно заради старческата ми немощ. Но тук намерих хора като нас, които виждат у нас източник на знание, а не повод за боязън. Сега сме у дома си.

Доминик поклати глава удивен, че старецът и малкото дете са могли сами да прекосят стотиците мили, и развълнувано попита:

— Вече започвам да разбирам донякъде това, което се прави тук. Има ли много други като вас двамата?

— Не чак толкова, колкото би ми се искало — отвърна Пъг. — Някои от по-изтъкнатите чародеи отказват да се присъединят към нас. Други се боят от нас. Не са склонни да разкрият талантите си. Трети просто не знаят за съществуването ни. Но някои, като Роджън, ни намират сами. Събрали сме досега петдесетина души, практикуващи едно или друго чародейство.

— Но това е твърде много! — възкликна Гардан.

— В Конгрегацията имаше две хиляди Велики — каза Касуми.

— Имахме и още близо две хиляди, следващи Низшия път — добави Пъг. — А онези, които обличаха черния халат, знака, че си станал Велик, бяха едва една пета от започналите обучението, и то при условия много по-сурови, отколкото сме в състояние да наложим тук, или бихме искали.

Доминик го погледна.

— А какво ставаше с онези, които се провалят в учението?

— Убиваха ги — сухо отвърна Пъг.

Доминик съобрази, че не е желателно да продължават темата. Личицето на момичето трепна боязливо и Роджън побърза да го успокои.

— Кротко, чедо. Никой няма да ти направи нищо лошо. Той разказва за едно далечно място. А ти един ден ще станеш велика учителка.

Момичето се отпусна и за миг на лицето му се изписа гордост. Явно беше, че обожаваше стареца и вярваше на всяка негова дума.

— Роджън, напоследък става нещо, което бихме могли да проумеем с помощта на твоите дарования — каза Пъг. — Искаш ли да ни помогнеш?

— Толкова ли е важно?

— Не бих те молил, ако не беше жизненоважно. Животът на принцеса Анита е в опасност, а принц Арута е застрашен от някакъв неизвестен враг.

Момичето се угрижи, или това поне разчетоха Гардан и Доминик в изражението му. Роджън килна глава настрани, сякаш се вслуша в нещо, и отрони:

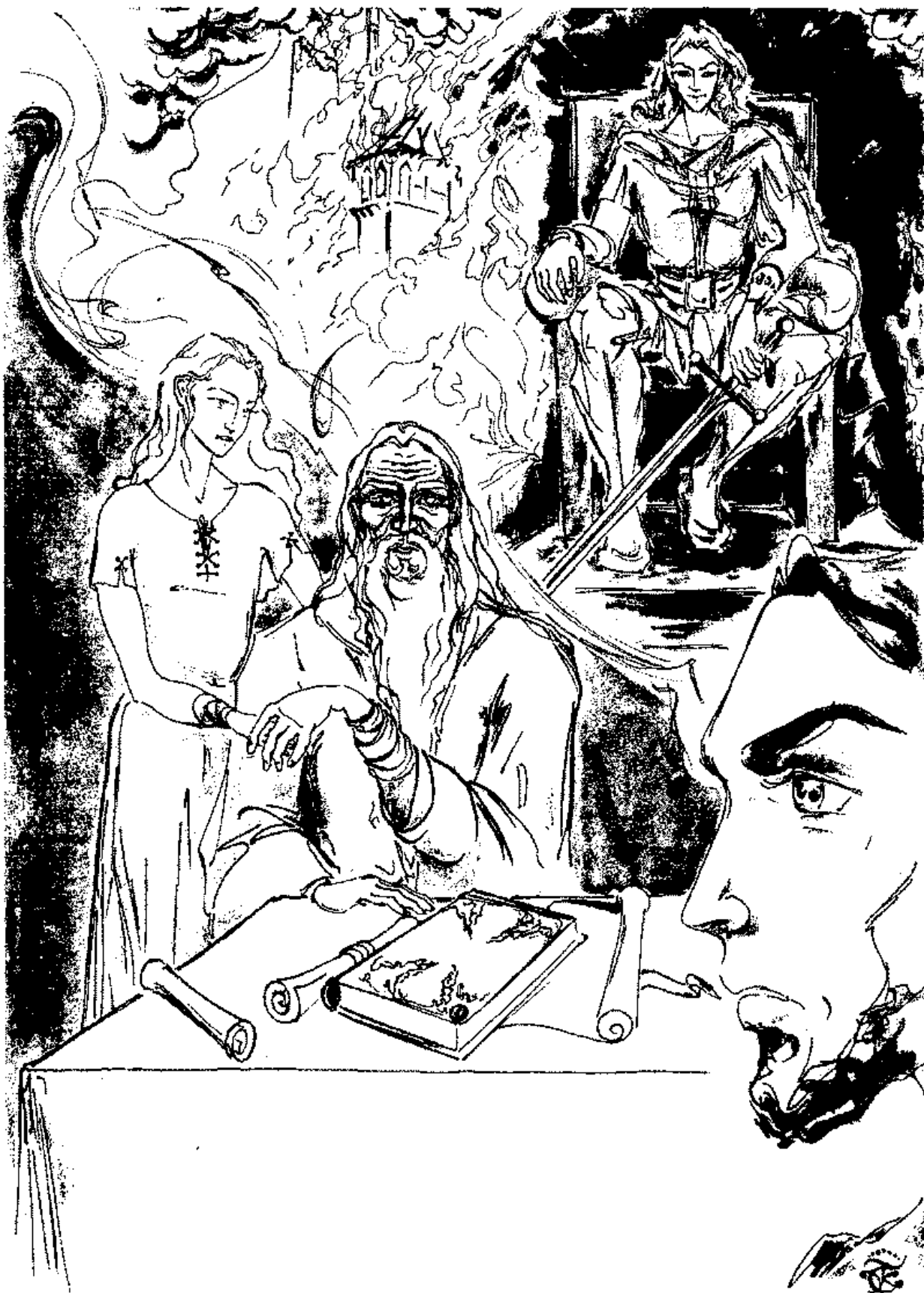
— Разбирам, че е опасно, но ние дължим много на Пъг. Той и Кълган са единствената надежда за хора като нас. — Двамата се смутиха от думите му, но не отвърнаха нищо. — Освен това Арута е брат на краля, а техният баща е подарил този чудесен остров, на който да се поселим. Как биха се чувствали хората, ако знаят, че са могли да помогнат, а не са го сторили?

Пъг тихо заговори на Доминик:

— Второто зрение на Роджън е... по-различно от всичко, за което съм чувал. Вашият орден е прочут с познанията си в областта на пророчествата. — Доминик кимна. — Той провижда... „възможности“ е може би най-точната дума. Онова, което би могло да се случи. Това, изглежда, изразходва голяма част от жизнените му сили, а макар да е по-здрав, отколкото изглежда, той все пак е на преклонна възраст. По-лесно е, ако само един човек разговаря с него, и тъй като вие най-добре разбирате магическото естество на това, което става, смятам, че ще е по-добре вие да му разкажете каквото знаете. — Доминик се съгласи и Пъг добави: — Моля всички останали да запазим мълчание.

Роджън се пресегна през масата и хвана ръцете на монаха. Доминик се изненада от силата, съхранила се в тези стърчени старчески пръсти. Макар самият той да не можеше да прорицава, процесът му беше познат от опита с надарените с подобна дарба братя от ордена. Най-напред прочисти ума си от всякакви други мисли и

заразказва историята от момента, в който Джими се бе натъкнал на убиеца Козодой в Крондор, до деня, в който Арута беше напуснал Сарт. Роджън го слушаше мълчаливо. Гамина се бе включила. Когато Доминик заговори за пророчеството, наричащо Арута „Губителя на мрака“, старецът потръпна и устните му се раздвижиха беззвучно.

Докато монахът говореше, в стаята се възцари злокобна тишина. Дори огънят в камината сякаш затихна. Гардан неволно се присви в стола си, сякаш го лъхна внезапен мраз.

Монахът млъкна, но Роджън продължи да стиска ръката му. Беше вдигнал глава, сякаш се бе заслушал в нещо много далечно. Устните му известно време помръдваха беззвучно, после бавно започнаха да се оформят думи, но толкова тихо, че оставаха неразличими. Най-сетне той заговори ясно и твърдо:

— Има някакво... присъствие... същност някаква. Виждам град. Могъщ бастион с много кули и дебели стени. По стените стоят горди мъже, готови да го защитят докрай. А сега... градът е под обсада. Виждам го победен, кулите му са лумнали в пламъци... Превзет е градът. Паднал е и безчислени диви орди се втурват по улиците му. Бранителите му са притиснати жестоко и се оттеглят към някаква цитадела. Онези, които похищават жени и деца и плякосват... не са хора. Виждам ония, от Тъмната пътека, и техните слуги таласъми. Вилнеят по улиците и от оръжията им капе кръв. Виждам странни стълби, които се издигат, за да щурмуват цитаделата, и странни мостове от светлина. Сега тя пламва, всичко пламва, всичко е в пламъци... край.

Последва миг тишина и Роджън продължи:

— Виждам огромна войска, струпана сред просторна равнина, и странни пряпорци се веят над нея. Черноризи фигури седят безмълвно по конете. Над тях стои... моредел... — Очите на стареца се просълзиха. — Той е... красив... и зъл. Носи знака на дракона. Стои на хълм, а под него маршируват армии и пеят бойни химни. Окаяни роби, хора, теглят могъщи обсадни машини.

Отново настъпи тишина. След това старецът пак почна:

— Виждам друг град. Образът е треперлив и неясен, защото бъдещето му не е така сигурно. Слънцето крие лика си зад сиви облаци... а градът стене от болка. Мъже и жени, оковани в синджири, безкрайни редици. Бият ги с камшици... някакви същества, мъчат ги и ги изтезават. Отрупани са на един голям площад пред своя завоевател. Издигнали са му трон... над могила... могила от трупове. На него седи... онзи, красивият... злият. До него стои друг... черно расо крие чертите му. А зад тях двамата има нещо... не мога да го видя, но то е истинско... има го... то е... тъмно... Безплътно е и го няма, но... но е

там. То докосва онзи на трона. — Роджън стисна леко ръцете на Доминик. — Почакай... — Старецът замълча. Ръцете му затрепераха, а след това с окаян глас, почти с хлип, той изплака: — О, богове милостиви! То ме вижда! То ме вижда! — Устните на стареца потръпнаха и Гамина впи ръчичките си в рамото му с широко отворени очи, стисна го здраво и на личицето ѝ се изписа ужас.

Изведнъж Роджън нададе ужасен стон, стон на неподправена болка и отчаяние, и тялото му се вкочани.

Най-неочаквано умовете на всички присъстващи в стаята бяха пронизани от непоносима пареща болка. Гамина изпищя безмълвно.

Гардан стисна главата си в шепи, изпаднал почти в несвяст от нажежената до бяло, разкъсваща болка. Лицето на Доминик посивя като пепел и той се изпъна в стола си с неистов вик. Касуми стисна очи и понечи да се изправи. Лулата на Кълган изпадна от вкочанените му устни и той стисна слепоочията си. Пъг се олюля, мъчейки се да опази всяка останала трошица от чародейната си мощ, за да издигне някаква духовна преграда срещу онова, което разкъсваше ума му. Изтласка със сетни сили чернотата, която се бе опитала да го надвие, пресегна се и докосна детето.

— Гамина — изхриптя той.

Писъкът в ума на детето не секна и то се впи отчаяно в дрехата на стареца — неволно, сякаш искаше по някакъв начин да го измъкне от ужаса, пред който се бе изправил. Очите на момичето се бяха разширили до невъзможност и безсловесният му стон доведе всички в стаята почти до лудост. Пъг се хвърли напред и сграбчи детето за рамото. Гамина не усети докосването му и умът ѝ продължи да крещи от болка за Роджън. Пъг напрегна сетните си сили и изтласка за миг ужаса и болката от излъчените ѝ мисли.

Главата на Гардан клюмна на масата, Касуми също рухна; Кълган понечи да се изправи, но не може. Освен Пъг и Гамина, само Доминик по някакъв начин запази самообладание. Нещо вътре в душата му се мъчеше да се пресегне към ума на детето, колкото и да му се искаше да се отдръпне от болката, която му причиняваше Галина.

Първичният детски ужас едва не подкоси коленете на Пъг, но той успя да се овладее, прошепна заклинание и момичето притвори клепачи и рухна по очи. Болката секна моментално. Пъг прегърна изпадналото в несвяст момиче, стъписан от яростта на удара, и седна.

Доминик имаше чувството, че главата му ще се пръсне, но успя да се задържи на ръба на съзнанието. Тялото на стареца си остана вкочанено от болката, само устните му помръдваха немошно. Доминик изрече лечебно заклинание, предназначено да спре болката, и най-сетне Роджън се отпусна и се смъкна без сили в стола. Но лицето му си остана сгърчено от ужаса и болката и той хрипливо проплака нещо, което монахът не можа да разбере, а после изгуби съзнание.

Пъг и монахът се спогледаха смутено. Доминик усети, че го обгръща мрак, и преди да изпадне в несвяст, се удиви защо магьосникът е толкова изплашен.

Гардан крачеше неспокойно из стаята, в която ги бяха нагостили предната вечер. Кълган, който седеше край камината, му каза:

— Ще изтъркаш пода, ако не седнеш.

Касуми се беше отпуснал кротко на възглавничката до магьосника. Гардан седна до цуранина и въздъхна:

— Това проклето чакане...

Доминик, Пъг и неколцина знахари се мъчеха да помогнат на Роджън. Бяха отнесли стареца от залата за срещи почти мъртъв. Писъкът в ума на Гамина бе засегнал всички на една миля околоръст, макар да бе поразил по-слабо онези, които се бяха оказали по-далече. При все това няколко души в строящата се сграда бяха останали доста време в безсъзнание. Когато писъците й секнаха, останалите с ума си бяха притичали да разберат какво става и бяха заварили всички в голямата зала припаднали.

Катала се беше появила скоро и се бе разпоредила да ги отнесат по стаите, където щяха да се погрижат за тях. Останалите се бяха съвзели след няколко часа, но Роджън — не. Видението му бе започнало преди обед, а сега вече се беше смрачило.

— По дяволите! — възкликна Гардан. — Не понасям такива неща. Аз съм войник. Тези магически чудовища, тези безименни сили... Враг от плът и кръв ми дайте на мене!

— Много добре знам аз какви ги вършиш с враговете от плът и кръв — обади се Касуми, а Кълган го изгледа с любопитство. — В първите години на войната двамата с капитана се сражавахме един срещу друг при обсадата на Крудий. Едва след като си изяснихме кой

кой е, разбрах, че е бил вторият след принц Арута по време на обсадата, както и той — че аз съм командвал щурма.

Вратата се отвори и влезе едър мъж с дълго наметало. Беше с буйна брада и обрулено от вятър и дъжд лице — приличаше на ловец или дървосекач. Мъжът се усмихна и избоботи:

— Само няколко дни да ме няма, и виж ти кой дошъл.

Тъмното лице на Гардан грейна в усмивка и той се надигна и протегна ръка.

— Мийчъм!

Здрависаха се и Мийчъм го плесна по рамото.

— Добра среща, капитане.

Касуми също се надигна и се ръкува със стария си познат. Мийчъм беше волник, поверил бе парчето си земя на Кълган и служеше при него, макар да го смятаха повече за приятел на стария чародей, отколкото за слуга.

— Имаше ли късмет този път? — попита Кълган.

Горянинът поглади разсеяно белега на лявата си буза и отвърна:

— Не. Все мошеници.

— Чухме, че наблизко минава керван с врачки и цигани — поясни Кълган на Гардан и Касуми. — Спрели са на стан, на няколко дни път оттук. Пратих Мийчъм да види дали някой от тях не е с истинска дарба.

— Имаше един — каза Мийчъм. — Но като му казах откъде съм, си замълча. Кой знае, може и да се хване на въдицата. — Горянинът се огледа. — Е, няма ли някой най-послед да ми каже какво става тук?

Кълган записва случилото се надълго и нашироко, но вратата се отвори и разговорът секна. Влезе Уилям — водеше за ръка Гамина. Повереничката на стареца изглеждаше още по-пребледняла. Момичето се вгледа в Кълган, в Касуми и Гардан, и гласът му прониза умовете им.

„Простете ми, че причиних толкова болка. Изплаших се.“ Кълган протегна ръце и детето приседна плахо в скута му.

— Успокой се, миличко. Всичко е наред. Разбираме.

Другите се усмихнаха окуражително на детето и то като че ли се отпусна. Фантус също влезе в стаята и зашляпа с опашка по пода. Уилям го погледна бързо и каза:

— Фантус е гладен.

— Тоя звяр е гладен по рождение — изсумтя Мийчъм.

„Не — отекна мисълта в главите им. — Той каза, че е гладен. Днес никой не се е сетил да го нахрани. Чух го.“

Кълган леко отмести детето от себе си, за да го погледне в очите.

— Какво искаш да кажеш?

„Той каза на Уилям, че е гладен. Току-що. Чух го.“ Магьосникът изгледа момчето.

— Уилям, ти можеш ли да чуваш Фантус?

Уилям го погледна озадачено и отвърна:

— Разбира се. Вие не можете ли?

„Те си говорят непрекъснато.“

Лицето на Кълган се оживи.

— Но това е удивително! Представа нямах. Нищо чудно, че са толкова близки. Уилям, откога можеш да си говориш с Фантус така?

Момчето сви рамене.

— Откакто помня. Фантус винаги ми говори.

— А ти ги чуваш как си говорят? — Гамина кимна. — Ти можеш ли да разговаряш с Фантус?

„Не. Но мога да го чувам, когато той приказва на Уилям. Мислите му са особени. Трудно е.“

Гардан слушаше стъписан. Чуваше отговорите на Гамина в главата си, все едно че слушаше глас.

Уилям се извърна към дрейка и се сопна:

— Е, добре! — После се обърна към Кълган. — Ще прескоча до кухнята да му донеса нещо. Нали Гамина може да остане тук?

Кълган прегърна нежно момиченцето и то отново се отпусна в широкия му скут.

— Разбира се.

Уилям изхвърча от стаята и Фантус бързо се изтътри след него, подгонен от глада. Щом излязоха, Кълган попита:

— Гамина, а Уилям може ли да говори така и с други същества освен с Фантус?

„Не зная. Ще го попитам.“

Всички я загледаха смаяно как килна леко главичка, сякаш се заслуша в нещо. След малко детето кимна. „Казва, че само понякога. Повечето животни не били много интересни. Интересували се само от храна и от други животни.“

Лицето на Кълган засия, сякаш някой му беше поднесъл скъп дар.

— Чудо на чудесата! Такъв талант. Не сме чували някой досега да е могъл пряко да общува с животни. Някои чародеи са намеждали за съществуването на подобна дарба в миналото, но за такова нещо — никога. Ще трябва да го проучим.

Очите на Гамина се разшириха в очакване. Тя изправи гръбче и извърна глава към вратата и миг след това влязоха Пъг и Доминик. И двамата изглеждаха уморени, но и помен от някаква скръб не се четеше по лицата им.

Преди някой да успее да зададе тревожния въпрос, Пъг каза:

— Жив е все още, въпреки че е страшно изтощен. — Погледна Гамина, сгушена в скута на Кълган, сякаш от тази ласка зависеше животът ѝ. — Ти по-добре ли си? — попита я Пъг. Детето се усмихна едва-едва и кимна.

Размениха си нещо безмълвно с очи и Пъг каза:

— Смятам, че ще се възстанови. Катала остана при него. Брат Доминик много помогна с опита си в церителството. Но Роджън е много стар, Гамина, и ако не оцелее, трябва да го приемеш и да бъдеш силна.

Гамина се просълзи, но кимна разбиращо. Пъг поздрави Мийчъм, седна и пак се бърна към детето.

— Гамина, ти можеш много да ни помогнеш. Искаш ли?

„Как?“

— Това, което се случи днес, не се е случвало досега, доколкото знам. Трябва да разбере защо толкова се уплаши за Роджън. — Нещо в поведението на Пъг издаваше дълбока тревога. Той я прикриваше добре, за да не стресне детето, но на Кълган не му убягна.

Гамина го погледна уплашено. Размениха си нещо безмълвно и Пъг каза:

— Каквото и да е било, може да ни помогне да спасим живота на Роджън. Тук е намесено нещо непонятно за нас. Трябва да ни кажеш за него.

Гамина прехапа устни и Гардан се порази от храбростта на крехкото дете. От малкото, което беше чул дотук за съдбата му, трябваше да е преживяло ужасни дни. Това, че беше отраснало в подозрителен и враждебен свят и че всички тези мисли за него ги беше чувало непрекъснато, сигурно го беше довеждало до ръба на лудостта. Да се довери сега на почти непознати хора беше истински героизъм.

Добротата и обичта на Роджън сигурно бяха безгранични, за да ѝ помогне да устои на тази нараняваща крехката ѝ душица болка. Гардан си помисли, че ако някой изобщо заслужава титлата „светец“, с която понякога храмовете удостояваха своите герои и мъченици, то това трябваше да е Роджън.

Пъг и Гамина отново потънаха в мълчалив разговор. Накрая Пъг каза:

— Говори така, че да могат да чуят всички. Дете, всички тези хора тук са твои приятели и те трябва да чуят разказа ти, за да предпазят Роджън и други хора от нови страдания.

Гамина кимна и всички чуха в главите си: „Аз бях с Роджън.“

— Какво значи това?

„Когато той се... вгледа с вътрешния си взор, отпътувах с него.“

— Как е възможно това? — попита Кълган.

„Понякога, когато някой си мисли неща или ги вижда, аз също мога да виждам това, което вижда или прави. Трудно е, когато мисълта им не е към мен. Най-добре го правя с Роджън. Видях в ума си това, което видя той.“

— Да не искаш да кажеш, че можеш да виждаш провиденията на Роджън? — попита Кълган.

Детето кимна.

— А сънищата му?

„Понякога.“

Кълган нежно я притисна до гърдите си.

— Какво чудесно дете! Две чудеса в един ден! Благодаря ти, милото ми.

Гамина се усмихна и личицето ѝ за пръв път през този ден грейна от щастие. Пъг изгледа магьосника озадачено и Кълган каза:

— Синът ти може да говори с животните. — Пъг зяпна, а старият магьосник продължи: — Но не това е важното в момента. Гамина, какво толкова видя Роджън, че го нарани така?

Гамина се разтрепера и Кълган я сгуши до гърдите си. „Беше лошо. Той видя град в пламъци и хората в него, наранявани от жестоки същества.“

— Знаеш ли кой е градът? — попита Пъг. — Виждали ли сте наяве това място с Роджън?

Гамина поклати глава. „Не. Беше просто град.“

— И друго какво? — попита тихо Пъг.

Момичето потръпна.

„Той... видя нещо... човек?... — Последва силно объркване, сякаш умът на детето се бореше с понятия, които не разбираше напълно. — Човекът?... видя Роджън.“

Доминик удивено промълви:

— Но как може нещо във видение да види виждация? Видението е пророческа картина на това, което е възможно да се случи. Що за същество би могло да усети магическия сплит през времето и вероятността?

— Гамина, какво направи този „човек“ на Роджън? — попита Пъг.

„То ли? Той? Посегна и го нарани. Той... Каза едни думи.“ В този миг в стаята влезе Катала и детето вдигна глава и я погледна.

— Заспа дълбоко — каза Катала. — Мисля, че ще се възстанови. — Жената пристъпи зад стола на Кълган, пресегна се и хвана Гамина за брадичката. — Ти също трябва да поспиш, детето ми.

— След малко — каза Пъг. Катала почувства, че мъжът ѝ е загрижен за нещо съдбовно, и кимна разбиращо. — Малко преди да припадне, Роджън изрече една дума. За мен е важно да разбера къде е чул той тази дума. Смятам, че е чул онова нещо, „лошия човек“, да изрича тази дума във видението. Можеш ли да си спомниш думите, Гамина?

Детето склони глава на гърдите на Кълган и кимна плахо — явно споменът го плашеше.

— Кажи ни — подкани я Пъг.

„Не. Но мога да ви го покажа.“

— Как? — попита Пъг.

„Мога да покажа онова, което видя Роджън.“

— На всички нас? — възкликна Кълган и Гамина кимна. После крехкото момиченце се изправи в скута на Кълган и си пое дълбоко дъх, сякаш да събере сили. Притвори очи и ги отведе в някакво тъмно място.

В небето стремглаво се носеха черни облаци, гонени от зъл вятър. Буря връхлиташе над града. Портите зееха разбити — обсадните машини бяха разтрошили дърво и желязо. Градът загиваше сред алчната стихия на необуздани пламъци. Чудовища и хора безчинстваха

с оцелелите му обитатели, криещи се по мазета и тавани, и кръв се стичаше на гъсти вади в уличните канавки. На централния площад бе издигната могила от трупове, висока поне двадесет стъпки. А над мъртвите тела бе поставена платформа от черно дърво и на нея — трон. На трона седеше моредел с удивително красиво лице и се взираше очарован в хаоса, на който слугите му подлагаха града. До него стоеше фигура, облечена в черно расо — качулката и дългите ръкави напълно скриваха вида на съществото и беше невъзможно да се прецени човек ли е, или нещо друго.

Ала вниманието на Пъг и останалите бе привлечено от нещо друго, стоящо зад двамата. Тъмнина, която просто присъстваше там, отзад, нещо странно и невидимо, което само се долавяше. Стаено отзад, на фона на бушуващото безумие, то бе същинският източник на власт. Съществото в черната роба посочи нещо и за миг се видя люспестата му ръка. Незнайно как мрачното присъствие се откри, показва се в умовете на гледащите. Съзнаваше, че го гледат, и отвърна с омраза и презрение. Пресегна се към тях с неземната си мощ и заговори, и словата му донесоха на хората в стаята покруса и отчаяние.

Всички бяха потресени от видението, предадено им от детето. Доминик, Кълган, Гардан и Мийчъм се бяха смразили от непонятната закана, предадена им през Гамина, колкото и да беше всичко сянка на преживяно от друг.

Касуми, Катала и Пъг обаче направо се бяха вцепенили. Когато детето свърши и уморено притвори очи, по лицето на Катала потекоха сълзи, а маската на непоклатима пред нищо сдържаност бе паднала от лицето на цуранина и то се беше изопнало, посивяло като пепел. Пъг, изглежда, бе най-поразен от всички — бе свел глава, потънал в безмълвна покруса.

Кълган се огледа разтревожено. Гамина като че ли беше попритеснена от реакцията им, отколкото от спомена. Катала усети отчаянието ѝ, взе я от скута на Кълган и я притисна до себе си. Доминик промълви:

— Какво беше това?

Пъг вдигна изнурено глава, сякаш цялата тежест на два свята изведнъж се бе стоварила на плещите му. После заговори с усилие:

— Когато Роджън се освободи от болката, последните му думи бяха: „Мракът. О, мракът.“ Онова, което е видял зад двете фигури.

Мракът, който Роджън видя, каза следното: „Натрапнико, който и да си, откъдето и да си, знай, че моята сила иде. Слугата ми отваря пътя. Трепери, защото ида. Тъй както е било, тъй както ще бъде, сега и вовеки веков. Изпитай силата ми.“ Той или то след това е досегнало по някакъв начин Роджън и е предизвикало ужаса и болката.

— Как е възможно това? — промълви Кълган.

— Не знам — хрипливо отвърна Пъг. — Но загадката за това кой се стреми да вземе живота на Арута и кой стои зад всичките черни изкуства, които бяха хвърлени срещу него, добива ново измерение.

— Но има и още нещо — каза Доминик и изглежда недоумяващо Касуми и Катала. — Какъв беше този език? Чух го не по-зле от вас, чух тези чужди слова на Роджън, но не разбрах нито дума.

Отвърна му Касуми:

— Думите бяха... древни. На език, използван само в храмовете. Разбрах съвсем малко. Но бяха на цурански.

ГЛАВА 14

ЕЛВАНДАР

Лесът бе притихнал. Над главите им се простираха могъщи прастари клонаци, скриващи дневния светлик; меко зелено сияние обгръщаше всичко наоколо, заличавайки резките сенки, и сред него лъкатушеха смътно очертани пътеки, водещи незнайно накъде.

Бяха навлезли в леса на елфите още преди два часа, преди обед, а все още не срещаха ни знак, ни помен от елфи въпреки очакванията на Мартин, че ще ги пресрещнат скоро след като минат река Крудий.

— Струва ми се, че ни следят — каза хадатът на Мартин и Арута.

— Да, от няколко минути — отвърна Мартин. — Мернах ги преди малко.

— Ако ни следят елфи, защо не се покажат? — попита Джими.

— Може да не са елфи. Ще сме в пълна безопасност едва когато навлезем в границите на Елвандар. Стойте нащрек.

Продължиха да яздят. Скоро дори птичите песни секнаха и гората сякаш затаи дъх. Мартин и Арута подкараха конете по тясна пътечка. Тишината изведнъж се разкъса от пронизително изсвирване, последвано от врясъци. Покрай главата на Бару профуча камък и след него — порой от камънаци и клони. Иззад дърветата и храстите наскачаха рояци дребни космати фигури и със свиреп вой се спуснаха към ездачите.

Арута пришпори коня си, сниши глава под надвисналите клони и препусна към една от групите от четири-пет същества с ръст колкото малки деца. Те запищяха от ужас и се пръснаха. Принцът си избра едно и го подгони. Пътят на дребното същество се оказа запушен от струпана от пролетен порой маса сухи клонаци, храсти и камъни, и то се извърна с лице към него.

Арута тъкмо бе дръпнал юздите и бе вдигнал сабята, но гневът му внезапно се уталожи. Съществото изобщо не се опита да го

нападне, а заотстъпва заднишком в гъстата плетеница зад гърба си и след като нямаше повече накъде, спря и го загледа с ужас.

Лицето му беше съвсем като човешко, с кестеняви очи. Имаше чип, но също така напълно човешки нос над необичайно широка уста. Устните му се бяха изопнали назад и под тях се показваха два реда остри бели зъби, но очите му се бяха облецили от страх и по косматите му бузи се стичаха сълзи. Инак наподобяваше по-скоро средно голяма маймуна.

От храстите изведнъж изскочиха още няколко същества и се надигна врява. Виеха свирепо, тупаха по земята с крака и размахваха прашки и тояги, но Арута усети, че всичко това е повече за показ; някои се засилваха уж да скочат срещу него, но щом той се обърнеше, изпищяваха уплашено и се дръпваха.

Спътниците му скоро дотичаха и малкото същество заклещено от Арута сред клонците, заплака окаяно. Бару дръпна юздите и спря до принца.

— Когато го нападнахте, другите се затекоха след вас. Струпалите се около тях същества бързо зарязаха привидната си ярост, полумаймунските им, полудетски личица посърнаха и те си забърбориха на някаква бърза и непривична за ушите на хората реч.

Арута прибра сабята.

— Спокойно, нищо лошо няма да ви направим.

Горските твари сякаш го разбраха и млъкнаха. Заклещеното го гледаше боязливо.

— Какво са? — попита Джими.

— И аз не знам — отвърна Мартин. — От малко момче ловувам из тези лесове, но такива като тях не бях срещал.

— Това са гвали, Мартин Дълголъки.

Ездачите се обърнаха и видяха на тясната пътечка зад себе си петима елфи. Едно от съществата се затече към тях, посочи с укор хората и заговори напевно:

— Калин, човеци идва тук. Исква убива Ралала. Кажи тях спре убива Ралала.

Мартин слезе от коня.

— Добра среща, Калин! — Двамата с елфа се прегърнаха, останалите го поздравиха поред, после Мартин ги заведе при чакащите си приятели и каза: — Калин, сигурно помниш брат ми.

— Поздрави, принце на Крондор.

— Чест и почитания, принце на елфите. — Арута изгледа накриво заобиколилата ги тумба гвали. — Дойдохте тъкмо навреме. Щяха да ни надвият.

Калин се усмихна.

— Едва ли. Изглеждате силна чета. — Елфът се приближи до него. — Отдавна не сме се виждали. Какво ви води в лесовете ни, Арута, и то с такава странна свита? Къде са ти охранниците и пряпорците?

— Тя е дълга за разправяне. Ще ми се да го споделя с майка ти и с Томас.

Калин кимна в съгласие. За елфите търпението бе същността на живота им.

Успокоено най-после, уплашеното допреди малко от Арута гвали изтича при събратята си. Те го огледаха да не би да е пострадало нещо, пооправиха разрошената му козинка и го потупаха по гръбчето да се успокои след преживяното, после се смълчаха и загледаха елфите и хората.

— Какви са тези същества? — попита Мартин.

Калин се засмя и около лазурните му очи се събраха бръчици. Беше висок колкото Арута, но по-слаб и от принца.

— Както вече казах, наричат се гвали. Този негодник тук се казва Оппала. — Той потупа по главата маймунката, която беше притичала до него. — Той им е нещо като водач, макар това понятие да не им допада много. Може би просто е по-бъбрив от останалите. — Елфът огледа спътниците на принца. — А тези с теб кои са?

Арута му ги представи един по един и Калин кимна.

— Добре дошли в Елвандар.

— Но какво представляват тези гвали? — попита Роалд.

— Просто ги има. По-добро обяснение не мога да ви дам — отвърна Калин. — Преди са живели с нас, макар че това посещение им е първото от цяло поколение насам. Простодушен народец, коварството им е чуждо. Боязливи са и обикновено избягват срещи с непознати. Уплашат ли се — бягат, освен ако не се почувстват застрашени или ако не са притеснени за нещо. Тогава се правят на много свирепи. Но да не ви заблуждават острите зъбки — те са за по-

корави орехи и лешници. — Принцът на елфите се обърна към Оппала. — Защо се опитайте да изплашите тези хора?

Гвалито заподскача възбудено.

— Повула прави малко гвали. Тя не може ходи. Ние уплаши човеци убива Повула и малко гвали.

— Много си пазят малките — поясни Калин. — Ако наистина бяхте посегнали на Повула и бебенцето ѝ, щяха да рискуват да ви нападнат. Ако не е било раждането, изобщо нямаше да ги видите. — Извърна се към Оппала. — Спокойно. Всичко е наред. Тези човеци са наши приятели. Няма да наранят Повула, нито бебето ѝ.

Като чува това, останалите гвали се изсипаха иззад дърветата, обкръжиха групата и загледаха хората с открито любопитство. Запресягаха се и заопипваха дрехите на ездачите, така различни от зелените туники и кожени ботуши, които носеха елфите. Арута изтърпя опипванията само една минута и се обърна нетърпеливо към Калин.

— Искан ми се по-скоро да се срещна с майка ти. Стига приятелите ти да са приключили.

Джими набръчка нос, щом едно гвали се пресегна от близкия клон да го погъделичка под мишницата.

— Тия изобщо ли не се къпят?

— Не, за съжаление — отвърна Калин и се обърна да сгълчи гвалитата. — Хайде, стига. Трябва да тръгваме. — Гвалитата го послушаха и се скриха сред дърветата с изключение на Оппала, който изглеждаше малко по-самоуверен от останалите. — Ако ги оставиш, ще те опипват цял ден, но като ги разпъдиш — не се сърдят. — Обърна се към Оппала. — Отиваме в Елвандар. Вие се погрижете за Повула. Заповядайте при нас, когато решите.

Гвалито се ухили и закима енергично, след което също изчезна сред дърветата при събратята си.

Калин изчака, докато Мартин и Арута се качат на седлата, и каза:

— Оттук сме само на половин ден път до Елвандар.

И елфите затичаха през леса. Конниците ги последваха. Единствен Мартин не се учуди от скоростта, наложена от приказните същества. И конете трудно се справяха, а пеша да издържиш на такова бягане половин ден беше просто немислимо.

След малко Арута се изравни с Калин, чиито дълги тънки нозе гълтаха пътеката с лекота, и попита:

— Откъде идват тези същества?

— Никой не знае, Арута — извика му Калин. — Но са много смешни. Някъде от север, навярно отвъд големите планини. Появят се, поостанат някой и друг сезон, после изчезнат. Понякога ги наричаме „малки горски духчета“. Дори нашите следотърсачи не могат да ги проследят, след като си отидат. Почти петдесет години са минали от последното им гостуване и цели двеста от предишната им поява.

— Томас как е? — попита Мартин.

— Принц-консортът е добре.

— А детето?

— Момчето също е добре. Здраво, хубаво дете, макар че може да излезе нещо по-различно. Нали носи... особена кръв в жилите си.

— А кралицата?

— Майчинството ѝ се отразява добре — отвърна с усмивка големият син на владетелката на елфите.

След това се умълчаха. За Арута се оказа трудно да поддържа разговора и да се пази от гъстите дървета наоколо, макар че това изобщо не затрудняваше Калин. Продължиха плавно през леса и всяка изминала минута го доближаваше до Елвандар и до сбъдването на крехката му надежда... или до рухването ѝ.

Скоро пътуването свърши. Само допреди миг още се провираха из гъстия лес, а ето че изведнъж се озоваха на огромна поляна. С изключение на Мартин, всички за пръв път съзираха Елвандар.

Високо над околните гори се издигаха гигантски многоцветни дървета. Листата по най-горните клони сякаш блестяха под следобедното слънце. По висящите дървени мостчета и вити пътечки, свързващи дебелите стволоче, се мяркаха фигури. Немалко от тези гигантски дървета можеха да се видят само тук, с лъскаво сребристи, златни и дори снежнобели листа. Започнеше ли да се свечерява, дървесата на Елвандар засилваха със своя, вътрешна светлина и в този приказен град никога не настъпваше пълен мрак.

Докато прекосяваха поляната, Арута чу възторжените гласове на спътниците си.

— Ако знаех... — промълви Роалд, — и да ме вържехте нямаше да можете да ме спрете да тръгна с вас.

Лаури се съгласи.

— Струва си няколко седмици бродене из горите.

— Сказанията на певците и пет пари не струват — каза Бару. Арута изчака да чуе и коментара на Джими, но след като иначе словоохотливият хлапак не каза нищо, принцът се извърна да го погледне. Джими яздеше смълчан и захласнат, очите му пиеха околното великолепие, така различно от всичко, което бе виждал досега. Стигнаха до огромния дървесен град и ушите им доловиха тихото бръмчене от кипящия вътре живот. От една от страничните пътеки към тях се приближи ловна дружинка — елфите носеха едър сръндак към отделеното извън дърветата място за посичане на уловения дивеч.

Спряха при самите дървета. Калин нареди на спътниците си да се погрижат за конете на гостите и поведе групата с Арута по витото стълбище, всечено в дънера на невъзможно огромен дъб. Стъпиха на една платформа и минаха покрай неколцина стрелари, които поставяха пера на купищата приготвени стрели пред нозете им. Един от тях поздрави Мартин, той отвърна на поздрава и го попита дали би могъл да злоупотреби малко с щедростта им. Майсторът елф се усмихна, подаде му цял наръч фино издялани стрели и младият херцог напълни почти опразнения си колчан. Поблагодари му на елфски език и продължи със спътниците си.

Калин ги поведе по ново дървено стълбище към нова, още по-висока платформа. Спря се и се обърна към тях:

— Оттук нататък за някои от вас може да се окаже трудно. Вървете по средата на пътеките и площадките и не поглеждайте надолу, ако ви става лошо от височината. Някои хора се боят от високото. — Последното го каза така, сякаш му беше непонятно.

Прекошиха площадката и се заизкачваха по нови стъпала, и така — все по-нагоре, и навсякъде срещаша елфи, всеки забързан по работата си. Мнозина от тях бяха облечени като Калин, в простото облекло на горското племе, но се срещаша и пременени в яркоцветни роби, ушити от фина тъкан, или в ярки туники и панталони, също толкова пъстри. Жените им бяха до една красиви, макар и с някаква странна, нечовешка хубост. Повечето мъже изглеждаха млади, не по-възрастни от Калин. Но Мартин си знаеше, че далеч не е така. Някои от забързаните около тях елфи наистина бяха млади — на по двадесет,

най-много тридесет години, но други, също така младолики на вид, бяха на по неколкостотин. Макар самият Калин да изглеждаше по-млад от Мартин, той имаше зад гърба си вече над сто години опит и беше учил на ловуване сегашния херцог като момче.

Продължиха по един широк около двадесет стъпки пасаж, изпънат по дължината на огромни клонаци, и стигнаха до голям кръг дървесни стволове. Сред дърветата беше издигната голяма платформа от гъсто сплетени клони и на подиума върху нея стояха два трона. На малко по-високия от двата седеше елфска жена, чиято строгост само усилваше безмерната ѝ красота. Най-поразителното в изящно изваяното ѝ лице с витите вежди бяха светлосините ѝ очи. Косата ѝ беше светлорижа със златисти жилки, като на Калин, и създаваше впечатление, че е озарена от слънчевата светлина. На главата ѝ лежеше корона — само едно златно венче, прибрало косата ѝ назад, но това несъмнено бе самата Агларана, кралицата на елфите.

На трона до нея седеше човек. Фигурата му беше внушителна — с половин педя по-висок от Мартин. Косата му беше пясъчноруса, а лицето му беше младо, макар че в чертите му се долавяше вековечна зрялост. Мъжът се усмихна на приближаващата се група и усмивката му придаде още по-младежки вид. Лицето му наподобяваше донякъде лицата на елфите, макар и с известна разлика. Очите му бяха почти сиви, а веждите — не толкова извити. Не беше толкова ъгловато като техните и завършваше с волева квадратна челюст. Ушите му, които се показваха над златното кръгче, прибрало косата му, бяха изпънати и остри. А гърдите и раменете му изглеждаха много по-яки, отколкото на елф.

Калин пристъпи пред тях и се поклони.

— Майко кралице, принце пълководецо, почетени сме от гости.

Двамата владетели на Елвандар станаха и пристъпиха да поздравят гостите си. Кралицата и Томас срещнаха Мартин с нескрита обич, а към останалите проявиха вежливост и топлина.

— Добре дошли, ваше височество — обърна се Томас към Арута. Арута отвърна:

— От сърце благодаря на Нейно величество и Негово височество.

Около платформата седяха и други елфи. Арута позна в един от тях стария съветник Татар от гостуването му преди време в Крудий.

Представиха ги набързо, кралицата ги подкани да станат и се преместиха на друга площадка, където насядаха вече не толкова официално. Поднесоха им плодове, храна и вино и Агларана каза:

— Много се радваме да видим сред нас стари приятели и да срещнем с добре дошли нови. Но все пак хората рядко ни навещават без сериозна причина. Каква е вашата, принце на Крондор?

Докато хапваха и пийваха, Арута им разказа историята си. Елфите го слушаха, до един смълчани. Щом Арута свърши, кралицата каза:

— Татар?

Старият съветник кимна.

— „Безнадеждното дирене“.

— Нима нищо не знаете за сребротръна? — попита Арута.

— О, не — отвърна кралицата. — „Безнадеждното дирене“ е древна легенда при нас, елфите. Знаем за растението айлебера. Знаем и за свойствата му. Тъкмо за това се разказва в легендата за „Безнадеждното дирене“. Татар, обясни, моля те.

Старият елф, първият, който в очите на Джими и останалите показваше някакви признаци на възраст — едва доловими бръчки около очите и изсветляла почти до бяло коса — каза:

— В паметта на нашия народ има един принц на Елвандар, който се сгодил. Любимата му била ухажвана от един воин моредел, когото тя отхвърлила. В гнева си той я отровил с отвара от айлебера и тя потънала във вечен сън. Така принцът на Елвандар започнал своето безнадеждно дирене, за да намери онова, което би могло да я изцери, стръка на айлебера, сребротръна. Силата му била такава, че можел както да убива, така и да изцерява. Но айлебера расте само на едно място, в Морелайн, а на вашия език — „Черното езеро“. Това е място, свързано с мрачните сили, достъпно само за моредел — в него никой елф не може да пристъпи. Според легендата принцът на елфите обикалял около границите му, докато със стъпките си не изсякъл около него пропаст. Защото той не може да пристъпи в Морелайн, нито може да си отиде, докато не намери онова, което ще изцери любимата му. Казват, че до ден-днешен обикаля там.

— Но аз не съм елф — каза Арута. — Аз ще отида в Морелайн, стига само да ми покажете пътя.

Томас огледа събралите се на площадката.

— Не само ще ви го покажем. Нозете ви ще поставим на пътя към Морелайн, Арута — рече той, — но не и преди да отдъхнете и да се посъветваме. Първо трябва да си починете и да поспите преди нощния пир.

Срещата приключи и елфите се разотидоха, останаха само Калин, Томас, кралицата и групата с Арута. Мартин каза:

— Как е синът ви?

Томас се усмихна широко и махна с ръка да го последват. Преведе ги по мост, заслонен от гъсти клони до една стаичка, издълбана в ствола на гигантски бряст, където в люлчица спеше бебе. Изглеждаше не повече от шестмесечно, спеше дълбоко и явно сънуваше нещо, защото пръстчетата му леко потръпваха. Мартин огледа детето и веднага забеляза какво бе имал предвид Калин с думите, че в жилите му тече особена кръв. Бебенцето приличаше повече на човешко, отколкото на елфско, ушичките му бяха съвсем леко изострени и имаха мека част като у хората. Кръглото му лице беше с издути бузки и в чертите му се долавяше нещо, което подсказваше на Мартин, че прилича повече на татко си, отколкото на кралицата. Агларана се пресегна и го погали нежно.

— Какво име му дадохте? — попита Мартин.

Кралицата отвърна тихо:

— Калис.

На елфския език името означаваше „чедо на зеленината“ и напомняше за живот и растеж. Име, носещо добро предзнаменование.

После го заведоха в определени за тях стаи в дървесния град, в които намериха приготвени корита с топла вода и чисти постели. Скоро всички се изкъпаха и заспаха, освен Арута. Умът му странстваше между заспалата Анита и сребристия стрък, растящ край брега на черно езеро.

Мартин седеше самичък, потопен в наслада от първата си вечер в Елвандар от цяла година. Повече от всяко друго място, дори от замъка на Крудий, това бе негов дом. Играл бе тук като момче заедно с децата на елфите.

Тихи елфски стъпки го накараха да се обърне.

— Галайн — промълви той щастлив, че вижда най-стария си приятел. Прегърнаха се и Мартин каза: — Очаквах да те видя по-рано.

— Току-що се върнах от патрул по северния край на леса. Напоследък тук стават странни неща. Чух, че ти можеш да ми осветиш малко пътеката към тях.

— Най-много с пламъче на вощеница, навярно — отвърна Мартин. — Зло някакво се е развихрило, няма съмнение.

Разказа всичко на Галайн и младият елф отрони:

— Ужасно е всичко това, Мартин. — В гласа му се прокрадна искрена тревога за съдбата на Анита. — А брат ти? — Зададен лаконично по обичая на елфите, въпросът съдържаеше всички възможни нюанси около премеждията на Арута.

— Държи се някак. Успява понякога да изтласка от ума си всичко лошо; Друг път изглежда направо премазан. Не знам как все пак успява да опази разсъдъка си и да не полудее. Обича я дълбоко. — Мартин поклати глава.

— А ти така и не се ожени, Мартин. Защо?

— Не съм я срещнал.

— Тъжен си.

— С Арута е трудно понякога, но все пак ми е брат. Помня го като дете. Дори тогава беше трудно да се сближиш с него. Навярно причината е в смъртта на майка му, беше много малък тогава. Оттогава е отчужден от всичко. Но при всичката му твърдост и студенина е лесно раним.

— Много си приличате двамата.

— Не отричам — съгласи се Мартин.

Галайн помълча.

— Ние ще помогнем, доколкото можем.

— Трябва да заминем за Морелайн.

Младият елф потръпна.

— Лошо място е това, Мартин. Наречено е „Черното езеро“, но името няма нищо общо с цвета на водата. Същински кладенец на безумието. Моределите ходят там, за да ги споходят сънища за мощ и власт. Намира се на Тъмната пътека.

— И е било място на валхеру?

Галайн кимна.

— А Томас?

Въпросът отново съдържаеше купища неизречени мисли. Галайн беше особено близък с Томас, следвал го бе във Войната на разлома.

— Той няма да тръгне с вас. Има си невръстен син. Калис ще бъде мъничък толкова кратко, само няколко години. Един добър баща трябва да бъде с бебчето си. А освен това е много рисковано.

Не беше нужно да казва нищо повече, защото Мартин го разбра. С очите си беше видял как в онази нощ Томас едва не се поддаде на обсебилия го безумен дух на валхеру. Това за малко щеше да му струва живота. Доста време още трябваше да мине преди Томас да се почувства достатъчно уверен, за да се изправи пред страшното предизвикателство на собственото си наследство и отново да разбуди ужаса, въплътен в недрата на собствената му душа. И щеше да рискува да стъпи в място, таящо силата на валхеру, едва когато усети, че обстоятелствата са достатъчно безизходни, за да поеме този риск.

Мартин се усмихна криво.

— Тогава ще отидем сами — само ние, жалки човеци с нищожните си дарби.

Галайн отвърна на усмивката му.

— Никак не сте за окайване вие, и се съмнявам, че дарбите ви са толкова нищожни. — Усмивката му се стопи. — Все пак няма да е зле преди да тръгнете да се допитате до нашите Заклинатели. Тъмна сила се крие в Морелайн и магия, способна да надмогне и сила, и храброст.

— Скоро ще говорим с тях. — Мартин извърна глава към приближилия се елф, с Арута и останалите зад него. — Май му е дошло времето. Ти ще дойдеш ли?

— Нямам място аз в кръга на стареите. Освен това цял ден не съм ял. Ще си почина. Намини после да си поговорим.

— Добре.

Мартин стана да се присъедини към групата на Арута и елфът ги отведе отново при съвета. След като всички насядаха пред Агларана и Томас, кралицата рече:

— Татар, говори от името на Заклинателите: кажи какъв съвет имате за принц Арута.

Татар пристъпи в средата на кръга и заговори:

— Странни неща стават от няколко лунни кръга насам. Очаквахме племената на моредел и таласъмните да започнат да се връщат на юг към родните си краища, от които бяха прогонени във

Войната на разлома, но това не стана. Съгледвачите ни на север засичат пълчища от таласъми, стичащи се през Великите северни планини към Северните земи. Моределски съгледвачи се осмеляват да нарушават границите ни. Гвали отново дойдоха при нас; казват, че местата, които обитават, вече не им харесвали. Понякога е доста трудно да ги разберем, но знаем, че идат от север. Това, което ни разказахте вие, принц Арута, дълбоко ни безпокои. Първо — защото споделяме мъката ви. Второ — защото явленията, за които говорите, подсказват за могъща сила на злото, чиято ръка е дълга и чиито слуги са плъпнали надлъж и шир. Но най-вече сме обезпокоени заради собствената си история.

Старият елф замълча за малко, после продължи:

— Много преди да прогоним племето на моредел от нашите лесове заради това, че избраха Тъмния път, народът на елфите беше един. Онези от нас, които са живели из горите, са били по-отдалечени от тогавашните ни господари, валхеру, и заради това са се предпазили от покварата да бленуват за власт. Другите, които са живели в по-голяма близост с владетелите ни, са се изкусили от тези сънища и са се превърнали в моредел. — Старият елф погледна кралицата и Томас и двамата кимнаха. — Но онова, за което твърде рядко се говори, е причината, поради която сме се разделили с моредел, някогашните ни събратя. Никой човек досега не го е чувал.

— В мрачната ера на Войните на хаоса по тези земи са настъпили много промени — продължи Татар. — От някогашния народ на елфите са се образували четири групи. — Мартин се приведе заслушан. Макар да знаеше за елфите повече от всеки друг човек, това бе ново и за него. До този момент той беше вярвал, че само елфите и моределите са потомци на древния елфски род. — Най-мъдри и могъщи, от числото на най-великите Тъкачи на заклинания и учени били елдар. Те полагали грижи за всичко, което господарите ни плячкосвали из необятния космос — тайни трудове, мистично познание, загадъчни изделия, несметни богатства. Тъкмо те положили основите на днешния Елвандар, придавайки му вълшебен облик. Изчезнали са във Войните на хаоса, защото били сред най-приближените слуги на господарите ни, и се смята, че са погинали заедно с тях. За елфите и за Братството на Тъмния път, еледел и моредел на нашия език, знаете нещо. Но има още една група наши

родственици, тъй наречените гламредел, което име в превод означава „хаотичните“ или „гламавите“. Те се изменили във Войните на хаоса и се превърнали в народ на безумни воители — диваци. Известно време елфи и моредели останали едно цяло и се защитавали срещу нападащите ги безумци. Дори след като племето на моредел било изтласкано от Елвандар, те си останали заклетии врагове на гламредел. Ние отбъгваме да говорим за онези времена, защото макар да става дума за еледел, моредел и гламредел, целият елфски род всъщност е една раса, дори до днес. Просто част от народа ни е тръгнала по пътя на мрака.

Мартин беше смаян. Въпреки всичко, което му бе познато за древната култура на елфите, и той, както и други хора, бе смятал моределите за отделна раса, свързана с елфите, но все пак различна. Едва сега осъзна защо елфите не обичат да обсъждат родството си с моредел. Виждаха в тях не само далечни родственици, а свои кръвни братя, и скърбяха, че са ги изгубили в съблазната на Тъмния път.

Татар продължи:

— Древните ни сказания разказват за времето, когато на север се е разгоряла последната битка, когато армиите на моредел и техните слуги таласъмите най-сетне съкрушили гламредел. Моределите се развилнели и изстребили до крак безумните си братовчеди. Смяташе се, че гламредел са били изстребени от тях до последното отроче, за да не се въздигнат отново и да оспорят господството на моредел. В това се крие най-черният позор в паметта на нашата раса — че един дял от рода ни е изстребил до крак друг... Но това, което засяга пряко вас, е следното: сред бойните пълчища на моредел изпъквал ескадронът на Черните кръвници — отряд моределски воители, лишени от смъртната благодат и превърнали се в чудовища с една-едничка цел: да убиват в името на господаря си. Веднъж убити, Черните кръвници възкръсват и се надигат, за да изпълнят волята на своя повелител. И щом възкръснат от смъртта, те могат да бъдат спрени само с магически средства, като телата им бъдат напълно унищожени или като се изтръгнат сърцата им. Врълхлетелите ви конници по пътя за Сарт са били Черни кръвници, принц Арута.

— Преди битката за пълното заличаване на гламредел, моределите вече били навлезли дълбоко в недрата на Тъмния път, но нещо ги е накарало да се спуснат до тези нови дълбини на ужас. —

Съветникът въздъхна. — Така те се превърнали в сечиво в ръцете на обезумяло чудовище, на властелин, който се стремял в подражание на изчезналите валхеру да покори целия наш свят. Тъкмо той сбрал под знамената си цялото племе на моредел и той сътворил и въздигнал тази отврат — Черните кръвници. Ала в онази последна битка получил смъртоносна рана и с неговата гибел моределите престанали да бъдат народ. Вождовете им се събрали, за да изберат наследника му. Помежду им настъпил раздор и те се разцепили като таласъмите — на малки племена, кланове и родове, и никога повече не могли да се обединят под единна власт за дълго. Обсадата на Карс преди петдесет години беше нищожна схватка в сравнение с мощта на моредел, събрана от онзи техен водач. Но след смъртта му ерата на моредел сякаш свършила. Защото той бил ненадминат и недостижим — обаятелно, хипнотично същество със странни дарби, способно да обедини моредел в единен народ и държава.

Старият елф помълча и после тихо промълви:

— И този техен властелин се казвал Мурмандамус.

— Възможно ли е да се е завърнал по някакъв начин? — промълви Арута.

— Всичко е възможно, принц Арута, или поне изглежда така, ако си живял достатъчно дълго — отвърна Татар. — А може и някой да се стреми да обедини отново моредел, призовавайки древното име, за да ги сбере под кървавия си пряпорец. Открит обаче остава въпросът със змиежреца. Толкова омразни същества са пантатийците, че дори моределите ги изстребват, щом се натъкнат на тях. Но това, че един от тях е слуга на днешния Мурмандамус, вещае мрачни съюзи. Предупреждава ни, че може би сме изправени пред немислими доскоро за нас сили. Ако народите на севера наистина се надигат, всички ние отново ще се изправим пред изпитание, сравнимо с нашествието на чуждоземците и заплашващо с гибел нашите народи.

Бару се изправи, показвайки по хадатски обичай, че иска думата. Татар кимна и планинецът заговори:

— За племето на моредел моят народ знае малко, освен че са Тъмни братя и наши кръвни врагове. Но мога да добавя следното: Мурад се смята за велик боен вожд, може би най-великият от живите, способен да предвожда стотици и стотици воители. Това, че той служи с Черните кръвници, само говори за силата на Мурмандамус. Мурад би

служил само на някого, от когото се страхува. А този, който е в състояние да внуши страх дори у Мурад, трябва наистина да е страшен.

— Както вече казах и на ишапийците, повечето от тези неща са само предположения. Сега не бива да мисля за нищо друго освен как да намеря сребротръна — заяви Арута. Но разбираше, че се самозалъгва. Твърде много доказателства се трупаха, че заплахата от север е сериозна. Вече не ставаше дума за случайни набези на таласъми над дребни поселения по северните граници. Едно такова нашествие можеше да се окаже далеч по-опасно от цуранското. Пред лицето на тази заплаха отказът му да мисли за нещо друго освен за намирането на лек за Анита си беше празно упорство.

— Нещата може би са свързани, ваше височество — проговори Агларана. — Всичко това разкрива безумното му желание да събере моределите и техните слуги под своя власт. За да го постигне, той трябва да предизвика осъществяването на едно пророчество. Трябва да унищожи Губителя на мрака. И какво успя да постигне? Успя да ви принуди да отидете на единственото място, където ще е сигурен, че ще ви намери.

Джими изправи гръб и изломоти, забравил всякакво приличие и протокол:

— Той ви чака! Той е при Черното езеро!

Лаури и Роалд сложиха ръце на раменете му да го успокоят и Джими смутено седна.

— Момчето го каза — въздъхна Татар. — Премислихме го и по наша преценка точно това става, принц Арута. След дара с талисмана на Ишап Мурмандамус явно замисля друг начин да ви хване в клопката си, иначе рискува съюзът му да се разпадне. Моределите са като всички останали — и те трябва да орат и сеят, и да отглеждат стада. Ако Мурмандамус започне да протака със сбъдването на пророчеството, те могат да го изоставят, освен малцината, които са се врекли, като Черните кръвници. Сигурно вече са му донесли, че сте напуснали Сарт, а шпионите му в Крондор вече трябва да са го известили, че сте тръгнали да търсите цяр за своята принцеса. Да, той ще разбере, че търсите сребротръна и той, или някой от доверените му слуги като Мурад, ще ви чака в Морелайн.

Арута и Мартин се спогледаха. Мартин сви рамене.

— Никога не сме се заблуждавали, че ще е леко.

Арута изгледа кралицата, Томас и Татар.

— Благодаря ви за споделената мъдрост. Но ще отидем в Морелайн.

Арута вдигна очи към застаналия до него Мартин.

— Угрижени ли сме?

— Не... премислям нещата, Мартин.

Големият брат седна до Арута на ръба на площадката до стаите, които им бяха дали. Елвандар сияеше сред околния нощен мрак, загърнат в искрящото си вълшебство.

— Какво премисляш?

— Ами това, че може би обсебен от грижите си за Анита, забравих за дълга си.

— Съмнения? Е, поне най-после се разкри. Слушай, Арута, и аз хранех съмнения за това пътуване от самото начало, но ако човек се остави съмненията да го затрупат, нищо не може да постигне. Ти просто трябва да вземеш най-доброто решение и да действаш.

— А ако сгреша?

— Ще сгрешиш и толкова.

Арута опря глава на дървеното перило.

— Въпросът е в залога. Като малък, при една грешка губех само играта. Сега мога да загубя цял народ.

— Може би, но това не отменя необходимостта да вземеш най-доброто си решение и да действаш.

— Нещата започват да ми се изплъзват от ръцете. Чудя се дали няма да е по-добре да се върна в Ябон и да заповядам армията на Вандрос да нахлуе в планините.

— Може и да се получи. Макар че, от друга страна, има места, в които шестима могат да проникнат, а цяла армия — не.

Арута се усмихна криво.

— Предимствата не са много.

— Вярно е, но все пак има едно-две. Според това, което Галайн ми разказа за Морелайн, хитростта и ловкостта ще свършат повече работа от силата. Какво би станало, ако поведеш натам армията на Вандрос и в един момент се окаже, че Морелайн се намира от другата страна на едно хубаво пътче като онова към абатството край Сарт? Помниш ли думите на Гардан, че може да се защити от половин дузина

бабички с метли? Ще се обзаложа, че Мурмандамус е оставил там доста повече бабички. Но дори да можеше да надвиеш ордите на Мурмандамус и да победиш, би ли заповядал и на един войник да даде живота си, за да оживее Анита? Не. Ти и този Мурмандамус сте вплетени в една игра. Игра, чийто залог е голям, но все пак игра. Докато Мурмандамус си въобразява, че може да те примамим в Морелайн, все още имаме шанс да се промъкнем и да вземем сребротръна.

Арута го изгледа.

— Тръгваме ли?

Знаеше отговора.

— Разбира се. Стига да не задействаме капана, той си остава отворен. Това им е особеното на капаните. Ако не разберат, че вече сме вътре, можем дори да се измъкнем. — Мартин помълча, извърнал очи на север. — Толкова е близо. Отвъд ей ония върхове. Само на седмица оттук. Толкова близо. — Погледна Арута и се засмя. — Ще бъде срамно да стигнем толкова близо и да се откажем.

— Ти си полудял — каза Арута.

— Може би. Но само си помисли. Толкова близо.

Арута също се разсмя.

— Е, добре. Тръгваме още утре.

Шестимата конници потеглиха на следващата заран, с благословията на елфската кралица и на Томас. Редом с ездачите тичаха Калин, Галайн и още двама елфи. Когато Елвандар остана далече зад гърба им, от дърветата се спусна едно гвали.

— Калин!

Елфският принц даде знак да спрат, а гвалито се смъкна от клоните и се ухили.

— Къде човеци отива с Калин?

— Оппала, водим ги към северния път. Оттам ще отидат в Морелайн.

Гвалито се развълнува и поклати рошавата си глава.

— Недей отива, човеци. Място лошо. Малко Олноли изядено там от лошо нещо.

— Какво лошо нещо? — попита Калин, но гвалито побягна с писък, не смеейки дори да изрече отговора.

— Това изпращане не беше от най-приятните — подхвърли Джими.

— Галайн, върни се да намериш Оппала и да разбереш, ако можеш, какво искаше да ни каже — нареди Калин.

— Ще разбере и ще ви догоня — отвърна Галайн и се затича на дълги отскоци назад към избягалото гвали. Арута даде знак да продължат.

Три дни елфите ги придружаваха чак до края на своя лес, до подножията на Великите северни планини. Към обед на четвъртия ден стигнаха до един малък ручей и на отсрещния му бряг зърнаха малка пътечка, водеща към някакъв каньон.

— Тук е границата на владенията ни — каза Калин.

— Какво според теб стана с Галайн? — попита го Мартин.

— Или това, което е разбрал, не си е струвало пътя, или са му трябвали ден-два, докато намери Оппала. Реши ли някое гвали да се крие, трудно ще го намериш. А може и да ви настигне, преди да сте навлезли в недрата на Морелайн.

— А накъде да вървим? — запита Арута.

— Продължете още два дни по тази пътека и ще стигнете до една долина. Като я прекосите, от северната страна ще видите водопад. От него нагоре води друга пътека и горе на платото ще се озовете близо до началото на водопада. Поемете по реката нагоре, докато стигнете изворите ѝ. Оттам ще хванете трета пътека, пак нагоре и на север. Това е единственият път за Морелайн. Ще намерите един каньон, който лъкатуши в кръг около езерото. Викат му „Дирята на Безнадеждния“. От него има само един път за Морелайн — през мост, вдигнат от моределите. Като прехвърлите моста над Дирята на Безнадеждния, сте в Морелайн. Там ще намерите сребротръна. Той е едно растение със светли, сребристокзелени тривърхи листа, с плодове като на боровинки. Веднага ще го познаете, защото самото му име го описва точно: тръните му са сребърни. Наберете поне шепа от плодчетата му. Расте край самия бряг на езерото. А сега вървете и дано боговете ви закрилят.

Сбогуваха се набързо и шестимата ездачи поеха, с Мартин и Бару в челото, след тях Арута и Лаури, а най-отзад Джими и Роалд. На първия завой Джими се обърна, но елфите вече не се виждаха. Момчето извърна поглед напред, разбрало, че вече са сами, без

съюзници и убежище. Промълви тиха молитва към Банат и си пое дълбоко дъх.

ГЛАВА 15

ЗАВРЪЩАНЕ

Пъг се взираше в пламъка. Тлеещият мангал в кабинета му мяташе треперливи шарки по стените и тавана. Той прекара длан през лицето си, изтощен до предела на силите си. Беше се трудил непрестанно след видението, споходило Роджън, беше спал и ял само когато Катала дойдеше да го измъкне от изследванията му. Сега бе затворил грижливо многобройните томове, оставени му от Макрос. Цяла седмица ги беше чел неуморно. След като преживя невероятното видение на стария слепец, се бе постарал да изцеди всяка троха знание, което му бе достъпно. Само още един човек, вещ в чародейството на този свят, знаеше нещо за Келеуан и този човек беше Макрос. Каквото и да представляваше онова тъмно присъствие, то беше проговорило на език, разпознаваем за по-малко от пет хиляди души на планетата Мидкемия — Пъг, Катала, Касуми и неговият цурански гарнизон, и може би няколкото стотици бивши военнопленници, пръснати по Далечния бряг. А от всички тях единствен Пъг бе в състояние напълно да разбере думите, изречени във видението, предадено от Гамина, защото този език беше далечен и мъртъв предтеча на сегашната цуранска реч. И Пъг бе положил напразни усилия да издири в библиотеката, оставена от Макрос, и най-малкия намек за естеството на онази зловеща чернота.

От стотиците томове, които Макрос бе оставил на Пъг и Кълган, само една трета бяха описани в подробен каталог, въпреки че странният му, приличащ на таласъм слуга Гатис бе осигурил списък на всички заглавия. В някои отношения този списък се оказа полезен, защото заглавието представяше съдържанието на книгата само по себе си. В други — изобщо не вършеше работа преди книгата да бъде изчетена от кора до кора. Имаше седемдесет и два труда, озаглавени „За магията“, а още дузина творби бяха със сходни обозначения. В търсене на някакви податки за естеството на това, пред което се бяха изправили, Пъг се беше заровил в останалите трудове, с надеждата да

намери някакво полезно сведение. Сега седеше с поредния ръкопис на коленете си, все по-уверен в това, което трябваше да направи.

Постави грижливо книгата на писалището и излезе от кабинета. Спусна се по стълбите и закрачи по дългия коридор, свързващ всички обитаеми стаи в строящата се академия. Работата на горния етаж до кулата, където се намираха работните му помещения, беше спряла заради дъжда, който се беше изсипал над Звезден пристан. През една пролука в стената лъхна студен вятър, Пъг се загърна в черния си халат и влезе в трапезарията, която напоследък се използваше за дневна.

Катала вдигна очи от вземото си — беше седнала край камината в едно удобно кресло. Брат Доминик и Кълган бяха потънали в сладка беседа и дебелият магьосник пуфтеше с неизменната си лула. Касуми гледаше играещите на шаах в ъгъла Уилям и Гамина — личицата им се бяха напрегнали съсредоточено. Уилям бе проявил по-жив интерес към играта едва след като момичето започна да го учи. Това, че тя го биеше, като че ли само усилваше състезателната му страст, която досега се беше проявявала само на игрището с топката. Пъг си помисли, че когато му остане малко време, трябва да проучи по-внимателно дарованията на двете деца. Стига да позволи времето...

Мийчъм влезе с голяма гарафа вино и му подаде чаша. Пъг благодари и седна до жена си.

— Вечерята ще е готова едва след час — каза Катала. — Смятах, че ще се наложи пак да те измъквам от кабинета.

— Приключих работата и реших да отдъхна малко преди вечеря.

— Това е добре. Напоследък много се натоварваш, Пъг. Все учиш другите, надзираваш този чудовищен строеж, а сега си се затворил в кабинета и почти никакво време не ти остава за нас.

Пъг се усмихна.

— Заяждаме ли се?

— Съпружеските права — отвърна с усмивка Катала. Не беше заядлива. Какъвто и повод за недоволство да възникнеше, веднага се изказваше открито и проблемът се решаваше бързо, било с взаимен компромис или като единият приемеше основанията на другия.

Пъг се огледа.

— Къде е Гардан?

— Ба! Видя ли? — избоботи Кълган. — Ако не беше се затворил в тази кула, щеше да знаеш, че той днес замина за Шамата, за да

изпрати писмата до Луам по военната поща. Ще се върне след седмица.

— Заминал е сам?

Кълган се отпусна в креслото си.

— Спретнах малко прорицание. Дъждът ще продължи три дни. Много от работниците се върнаха по домовете си, вместо да седят три дни по бараките. Гардан замина с тях. Ти какво толкова си се затворил в кулата? От цяла седмица една сваятна приказка не си казал.

Пъг огледа мълчаливо всички в стаята. Катала изглеждаше погълната от везмото си, но той знаеше, че очаква напрегнато да чуе отговора. Децата се бяха унесли в играта. Кълган и Доминик го гледаха с нескрито любопитство.

— Четох трудовете на Макрос, търсех някакви податки какво трябва да се предприеме. А вие?

— Двамата с Доминик се посъветвахме с хората в селището. Стигнахме до някои заключения.

— Например?

— Роджън вече се оправя и може да ни опише по-подробно това, което е видял, и някои от нашите младоци запретнаха ръкави. — Пъг долови в думите на стария си учител лека насмешка, смесена с гордост. — Онова, което се стреми да навреди на Кралството или на цяла Мидкемия, каквото и да представлява то, е с ограничена мощ. Да приемем за момент, че то е, както ти се опасяваш, някаква тъмна сила, промъкнала се някак през разлома в пространството от Келеуан по време на Войната. Това същество очевидно си има слаби страни и се бои да се разкрие напълно.

— Обясни, моля те — каза обзет от любопитство Пъг, забравил всякаква умора.

— Ще приемем, че това нещо е от родния свят на Касуми, за да престанем да търсим по-екзотично обяснение защо е проговорило на древен цурански. Но за разлика от бившите бойни съюзници на Касуми, то не идва в открит двубой, а по-скоро се стреми да използва други за свой инструмент. Приемаме, че по някакъв начин то е дошло през пространствения зев. Разломът е затворен от една година, което значи, че то е тук поне от една година, а може би и повече, и си е събирало слуги като онези пантатийски жреци. След това започва да се стреми да се укрепи с помощта на моредела, на „красавеца“, както го

описа Роджън. Това, от което наистина следва да се боим, е тъкмо тъмната същност, стояща зад моредела и останалите. Това е истинският автор на цялата тази кървава работа.

— Следователно — продължи Кълган, — ако всичко това е така, то се стреми да подвежда и да прилага коварства, вместо да действа открито. Пита се защо? Или защото е твърде слабо, за да се прояви открито, и трябва да наема други, или защото трябва да протака, докато стане в състояние да разкрие истинската си природа и да излезе открито.

— Което означава, че трябва да открием същността, природата на това нещо. На тази сила.

— Точно така. Но ние обсъдихме и възможността това, пред което сме изправени, да не е от Келеуан.

— Да не си губим времето с това, Кълган — прекъсна го Пъг. — Длъжни сме да приемем допускането, че това, с което трябва да се преборим, е от Келеуан, и да действваме съобразно с него, защото то поне ни предлага някакъв възможен подход. Ако Мурмандамус е просто някакъв появил се от само себе си вещерски крал, който най-случайно се оказва, че говори на древен цурански, с това можем да се справим. Но ако си имаме работа с някоя тъмна сила, нахлула от Келеуан... с това предположение трябва да се заемем.

Кълган въздъхна шумно и припали загасналата си лула.

— Ще ми се да разполагахме с повече време и да имахме по-ясна представа как да се действа. Ще ми се да можехме да изследваме една или друга страна на това явление без риск. Стотици неща ми се искат, но най-много ми се иска да разполагахме поне с един труд, написан от благонадежден свидетел на това нещо.

— Има едно място, където подобен труд може да съществува.

— Къде? — попита Доминик. — С радост бих придружил теб или някой друг до такова място, независимо от риска.

Кълган се изсмя горчиво.

— Едва ли ще е възможно, добри ми отче. Бившият ми ученик има предвид място на друг свят. — Магьосникът изгледа Пъг в очите. — Говориш за библиотеката на Конгрегацията, нали?

— Конгрегацията? — възкликна Касуми.

Пъг забеляза, че Катала се вкочани.

— Там може да се намерят отговорите, които биха ни помогнали за предстоящата битка — рече той.

Без да вдига очи от вземото, Катала заговори сдържано:

— Хубаво е, че разломът е затворен и не може да се отвори, освен по някаква случайност. Сигурно вече са те осъдили на смърт. Не забравяй, че правата ти на Велик вече бяха поставени под въпрос още преди нападението срещу императора. Нима някой може да се съмнява, че вече си обявен извън закона? Не, добре е все пак, че няма начин да се върнеш там.

— Има начин — отвърна Пъг.

Очите на Катала изведнъж блеснаха и тя го изгледа твърдо.

— Не! Ти не можеш да се върнеш!

— Как е възможно да има път за там? — попита Кълган.

— Преди да получа черния халат, бях подложен на последно изпитание — обясни Пъг. — Когато застанах на Кулата на изпитанието, ме споходи видение от времето на Странстващата — скитаща в пространството звезда, която застрашаваше Келеуан. Този, който в последния момент се намеси, за да спаси планетата, беше Макрос. Макрос отново се появи на Келеуан в деня, в който едва не сринах до основи Имперската арена. През цялото време беше очевидно, но едва тази седмица успях да го проумея.

— Макрос е могъл да пътува между двата свята по свое желание! — възкликна Кълган. — Могъл е да отваря контролирани от него разломи?

— И аз го открих. В една от книгите му има изрични и ясни указания.

— Не можеш да отидеш там! — прошепна Катала. Пъг се пресегна и хвана ръцете ѝ. Бяха ледени.

— Трябва. — После се обърна към Кълган и Доминик. — Разполагам с възможността да отида в Конгрегацията и съм длъжен да я използвам. В противен случай, ако Мурмандамус е слуга на някаква тъмна сила от Келеуан или само средство за отвлечение, докато тази сила не се изяви сама, то ние ще изгубим безнадеждно. Щом търсим начин да се справим с нея, първо трябва да разберем същността ѝ, да открием същинската ѝ природа, а за да направим това, трябва да отида на Келеуан. — Погледна Катала, после Касуми. — Ще се върна в Цурануани.

Всички се бяха смълчали. Пръв заговори Мийчъм.

— Ами добре. Кога тръгваме?

— Да тръгваме ли? Трябва да замина сам.

— Не можеш да заминеш сам — рече едрият волник, сякаш това бе най-абсурдното нещо, което бе чувал. — Питам, кога тръгваме?

Пъг вдигна очи към Мийчъм.

— Ти не говориш езика. И си много висок за цуранин.

— Ще бъда робът ти. Там има много мидкемийски роби, казвал си го неведнъж. — Тонът му показваше, че за него спорът е приключил. Мъжът погледна Катала и Кълган и добави: — Мира няма да има тук, ако нещо ти се случи.

Уилям и Гамина се приближиха до тях.

— Тате, моля те, вземи Мийчъм с теб — каза синът му.

„Моля ви.“

Пъг примирено вдигна ръце.

— Е, добре. Ще им спретнем една гатанка.

— Така е малко по-добре, но да не се приема като одобрение — рече Кълган.

— Възражението ти се приема за сведение.

— След като спорът приключи, аз също бих искал да замина с теб — заяви Доминик.

— Ти го предложи още преди да знаеш къде ще замина. За един мидкемиец все някак ще се погрижа, но двама ще ми станете много.

— Ще има полза и от мен — отвърна Доминик. — Владея церителското изкуство, а и на мен не са ми чужди някои чародейства. А и ръката ми е здрава и мога да въртя боздугана.

Пъг замислено огледа монаха.

— Висок си почти колкото мен. Можеш да минеш за цуранин, но остава проблемът с езика.

— В Ишапския орден знаем магически способности за научаване на езици. Докато си подготвяш заклинания за отварянето на разлома, мога да понауча цурански, а и да помогна на Мийчъм също така, стига госпожа Катала и граф Касуми да благоволят да ни помогнат.

— Аз мога да помогна. Знам цурански — каза Уилям. Катала не изглеждаше доволна, но се съгласи. Касуми каза:

— Аз също. — Цуранинът изглеждаше притеснен и Кълган рече:

— От всички тук присъстващи, Касуми, очаквах, че ти най-много ще искаш да заминеш, но ти не каза нищо.

— Моят живот на Келеуан свърши, когато разломът се затвори. Сега съм граф Ламът. Връзката ми с империята Цурануани вече е само спомен. Дори да е възможно да се върна, не бих го направил, защото съм се заклел на краля. Но — обърна се той към Пъг, — би ли предал посланията ми до татко и братята ми? Те няма как да знаят, че съм жив и че всичко с мен е наред.

— Разбира се. — Пъг се обърна към Катала. — Любима, можеш ли да ни ушиеш два халата на ордена Хантукама? — Тя кимна, а Пъг обясни на останалите: — Това е мисионерски орден. Следовниците му пътуват непрекъснато из Империята. Предрешени така, няма да привличаме особено внимание в скиталчествата си. Мийчъм ще мине за нашия роб-просяк.

— Все пак идеята никак не ми харесва. Не ме радва — каза Кълган.

— Теб най-много те радват тревогите — върна му го Мийчъм.

Пъг се засмя, а Катала прегърна мъжа си и се притисна до гърдите му. И тя не се радваше.

— Пробвай го.

Пъг облече халата и реши, че му приляга добре. Беше избрала грижливо тъканите, така че да наподобяват келеуанските.

През последните дни Пъг се беше срещал многократно с хората в поселението, за да им разпреди отговорностите, докато отсъства... и нещо, което се разбираше от всички, макар да не го изричаха — в случай че не се върне. Доминик учеше цуранската реч с помощта на Касуми и Уилям и помагаше на Мийчъм в усилията му. На Кълган му бяха връчили труда на Макрос за разломите, та да може да помогне на Пъг в отварянето. Кълган влезе в покоите на Пъг тъкмо докато Катала оглеждаше изделието си.

— Ще замръзнеш в това.

— На моя свят е горещо, Кълган — отвърна Катала. — Носят се дори леки, съвсем прозрачни халати.

— И от жените ли? Доста неприлично, бих казал — изпръхтя дебелият магьосник и седна.

В стаята влетяха Уилям и Гамина. Момиченцето се беше променило за добро, след като се разбра, че Роджън се възстановява. Беше неотлъчно с Уилям, играеше си и се заяждаше с него като сестричка. Катала я беше приютила в покоите им, докато старецът се вдигне на крака, в стая, съседна на тази на Уилям.

— Мийчъм идва! — изрева момчето, избухна в неудържим смях и заподскача на място, а Гамина също се разсмя и възрастните се спогледаха — от устата на детето за пръв път излизаха някакви звуци. Скоро в стаята влезе и Мийчъм и смехът на големите се добавя към този на децата. Косматите крака и ръце на едрия горянин стърчаха от късата роба и той пристъпваше неловко в непривичните за него цурански обуца.

— Какво толкова му е смешното?

— Свикнал съм да те виждам в ловджийските дрехи. Не можех и да си представя как ще изглеждаш в това — рече Кълган.

— Просто изглеждаш малко по-различно, отколкото очаквах — опита се да потисне смеха си Пъг.

Волникът тръсна глава ядосано.

— Е, свършихте ли? Кога тръгваме все пак?

— Утре заран, малко след изгрев-слънце — отвърна Пъг и смехът секна.

Стояха и чакаха смълчани на хълма в северната част на острова на Звезден пристан. Дъждът бе спрял, но духаше влажен и студен вятър, предвестник за нови дъждове. Повечето от поселниците бяха дошли да видят как Пъг, Доминик и Мийчъм ще тръгнат. Катала стоеше до Кълган, прегърнала Уилям пред себе си, а Гамина стискаше отстрани полата ѝ и гледаше малко уплашено.

Пъг стоеше сам и преглеждаше свитъка, който си бе приготвил. Малко по-настрани чакаха Мийчъм и Доминик, треперещи от студ в леките си роби, и слушаха Касуми. Той непрестанно им изреждаше всякакви подробности от цуранския бит и обичаи, за които се сещаше, че може да се окажат важни, и колкото повече им говореше, толкова повече се сещаше за нови и нови. Горянинът държеше пътната торба,

приготвена от Пъг и съдържаща обичайните за един странстващ жрец вещи. В нея освен тези вещи имаше и няколко неща, неприсъщи за един жрец на Келеуан — оръжие и метални монети, цяло състояние според келеуанските представи.

Кълган пристъпи до посоченото му от Пъг място, понесъл дебел кривак, издялан от дърводелеца на поселението. Заби го здраво в земята, след което му подадоха още един и той го постави на четири стъпки от първия. Отстъпи назад и Пъг започна да чете свитъка на глас.

Пространството между двата пръта засвети в дъга от играещи цветове. Разнесе се пукот и въздухът замириса като след паднала мълния.

Светлината започна да се усилва и да мени цвета си, като изсветляваше все по-бързо, докато не се нажежи до бяло. Стана толкова ярка, че беше почти непосилно да се гледа. Но гласът на Пъг продължи да припява монотонно. Последва оглушителен трясък, сякаш гръмотевица изтреця между двата пръта, и към зева помежду им лъхна вятър като към някоя отворила се да поеме дъх паст.

Пъг остави свитъка и всички се вгледаха в сътвореното. Между забитите в земята пръти се беше оформил трепкащ като лятна омара правоъгълник от сива пустота. Пъг махна на Доминик и каза:

— Аз ще мина пръв. Изходът на разлома е прицелен на една поляна зад старото ми имение, но е възможно да се е появил някъде другаде.

Ако го срещнеше враждебна среда, трябваше да заобиколи единия прът и да навлезе в разлома от същата страна, за да се появи обратно в Мидкемия, все едно че е минал през обръч. Стига да успееше.

Той се обърна и се усмихна на Катала и Уилям. Момчето помръдна нервно, но майка му стисна успокоително раменете му и то кимна сдържано.

Пъг пристъпи в тръпнещата сивота и изчезна. Чу се как всички си поеха дъх, защото малцина от присъстващите знаеха какво да очакват. Времето сякаш спря.

Изведнъж Пъг се появи отново и чакащите въздъхнаха облекчено. Той се върна при тях и каза:

— Отваря се точно там, където очаквах. Заклинанието на Макрос е безпогрешно. — Хвана ръцете на Катала. — Точно до езерцето за размишления на полянката за съзерцание.

Катала едва сдържа сълзите си. Беше садила цветя около това езерце, при самотната скамейка, гледаща към водата, като стопанка на голямото имение. Кимна разбиращо и Пъг я прегърна, после коленичи пред момчето си, а Гамина обгърна с ръчички врата му.

„Пазете се.“

— Ще се пазим, мъничкото ми.

После даде знак на Доминик и Мийчъм да го последват и прекрачи през разлома. Те се поколебаха само за миг и също навлязоха в призрачната сивота.

Другите дълго останаха притихнали и загледани след тримата, стопили се пред очите ми. Заваля отново. Никой не искаше да си отиде. Най-сетне, когато дъждът се усили, Кълган каза:

— Определените да бдят тук — да останат. Другите — всеки по работа.

Хората започнаха да се спускат от хълма, без да се сърдят на резкия му тон. Всички споделяха тревогата на магьосника.

Ягу, главният градинар на имението на Нетоха край град Онтосет, видя трима непознати, крачещи по пътеката от полянката за съзерцания към голямата къща. Двама от тях бяха жреци на Хантукама, Дарителя на Благословеното здраве, макар че и двамата изглеждаха необичайно високи за жреци. Зад тях вървеше просецият им роб, варварски пленник с гигантски ръст. Ягу потръпна неволно, защото варваринът беше грозен, с ужасен белег на лявата буза. Макар отраснал сред воинска цивилизация, Ягу беше кротък човечец и предпочиташе близостта на цветята и храстите си, вместо компанията на мъже, говорещи само за воинска доблест и слава. Но все пак си имаше задължения към господарската къща и пристъпи към тримата странници.

Те спряха и Ягу се поклони пръв, защото той начеваше разговора — общоприета форма на учтивост, докато се установят ранговете.

— Чест и почитания, ваши преподобия. Този, който дръзва да прекъсне святия ви път, е Ягу, градинарят.

Пъг и Доминик също се поклониха. Мийчъм изчака по-назад, пренебрегнат според обичая. Пъг отвърна:

— Чест и почитания, Ягу. За двама нищи жреци на Хантукама срещата с вас не е прекъсване. Как сте, добре ли сте?

— О, да, добре съм — отвърна Ягу, с което официалните поздрави между непознати свършиха. След което изправи глава и се изпъчи надутото, скръстил ръце на гърдите си. — Какво води жреците на Хантукама в дома на моя господар?

— Пътуваме от Серан за Града на равнините — каза Пъг. — От пътя зърнахме това имение и решихме да помолим за някой залък. Дали ще е възможно? — Знаеше, че не е в правата на Ягу да каже да или не, така че предостави на кльощавия градинар възможността да поиграе малко на човек, който решава. Градинарят се почеса по брадичката.

— Да помолите ви е позволено, но не мога да кажа дали ще ви дадат, или ще ви изгонят. Елате, ще ви заведе до кухнята.

На път за къщата Пъг рече:

— Ако позволите да попитам, кой обитава този прекрасен дом?

Горд със славата на своя господар, Ягу отвърна:

— Онзи, що се издига бързо.

Пъг се престори, че името не му говори нищо, макар да остана доволен, че бившият му слуга все още владее имението.

— Навярно няма да е прекалено оскърбително двама нищи жреци като нас да изкажат почитта си към толкова изтъкната особа.

Ягу се навъси. Господарят му беше доста зает човек, но отделяше време за странници като тези. Едва ли щеше да остане доволен, ако разбереше, че градинарят е решил на своя глава да ги прогони, макар да не бяха много повече от обикновени просяци. Сектата им не беше от могъщите, като слугите на Чочокан или на Юран.

— Ще попитам. Възможно е господарят да ви отдели малко време. Ако не, може би храна поне ще се намери.

Градинарят ги поведе към вратата за кухнята и се шмугна вътре, а тримата останаха на открито, под безжалостните лъчи на тукашното слънце. Домът представляваше странно съчетание от свързани постройки, вдигнати по замисъла на Пъг преди две години. Навремето едва ли не бе предизвикал революция в цуранската архитектура, но той се съмняваше, че модата се е съхранила, като се имаше предвид чувствителността на цураните към политическите превратности.

Вратата се плъзна настрани и пред тях излезе жена, Ягу вървеше зад нея. Пъг побърза да сведе глава в поклон преди жената да зърне лицето му. Беше Алморела, бивша робиня, която Пъг беше освободил, а сега — съпруга на Нетоха. И една от най-близките приятелки на Катала.

— Господарката ми милостиво благоволява да говори с жреците на Хантукама — обяви Ягу.

Все така приведен в поклон, Пъг каза:

— Как сте, добре ли сте, господарке?

Алморела позна гласа му, стресна се и си пое дълбоко дъх. А когато Пъг се изправи, промълви с усилие:

— Аз... добре съм. — Очите ѝ се разшириха от изненада и устните ѝ понечиха да изрекат името му.

Пъг поклати глава.

— Познаваме се с почитаемия ви съпруг. Надявах се, че ще може да отдели минутка-две за един свой стар познат.

Алморела отвърна почти шепнешком:

— Съпругът ми винаги има време за... стари приятели.

Покани ги да влязат и затвори вратата след тях. Ягу се посуети малко навън, смутен от поведението на господарката. Но после сви рамене и се върна при любимите си растения. Можеше ли човек да ги разбере богатите?

Алморела ги преведе бързо и мълчаливо през кухнята. Мъчеше се да запази присъствие на духа, едва прикривайки треперещите си ръце, докато подминаваше тримата слисани роби. А те така и не забелязаха вълнението на господарката си, защото очите им се бяха извърнали към Мийчъм, най-едрия варварски роб, когото бяха виждали, същински гигант сред гигантите.

Щом стигнаха до вратата на бившия кабинет на Пъг, тя я отвори и прошепна:

— Отивам да доведа съпруга си.

Влязоха и насядаха на пухкавите възглавници по пода, Мийчъм — доста непохватно. Пъг огледа стаята и забеляза, че почти нищо не се е променило. Изпита странно усещане, че пребивава на две места едновременно — сякаш всеки миг можеше да стане, да отвори вратата

и да намери Катала и Уилям навън в градината. Но все пак беше облечен в шафранената роба на жрец на Хантукама, а не в черния халат на Велик, а и ужасна гибел заплашваше да се стовари върху двата свята, с които съдбата го бе свързала завинаги. Откакто бе започнал проучванията си как да се върне на Келеуан, нещо бе започнало настойчиво да човърка ума му — разсъдъкът му подсъзнателно бе започнал да се труди над задачата си. Нещо смътно познато сякаш имаше в случилото се на Мидкемия и той знаеше, че скоро интуицията сама ще го доведе до отговора.

Вратата се отвори и в стаята влезе мъж, следван от Алморела. Тя я затвори, а мъжът се приведе в поклон.

— Висока е честта за моя дом, велики.

— Чест и слава за дома ти, Нетоха. Как си, добре ли си?

— Добре съм, велики. С какво може да ви бъде полезен преданият ви слуга?

— Седни и ми кажи за Империята. — Нетоха се разположи срещу него без колебание. — Ичиндар още ли властва в Свещения град?

— Светлината небесна все още управлява Империята.

— А Властелинът на войната?

— Алмечо, когото вие познавахте като Властелин, постъпи доблестно и сложи край на живота си, след като го посрамахте на Имперските игри. Сега бялото и златото носи племенникът му Аксантукар. Той е от семейството Оаксатукан, спечели поста след смъртта на други, когато мирът... бе нарушен вероломно. Всички останали с по-сериозни претенции загинаха в битката, а с мнозина със също толкова основателни претенции като неговите... се справиха. Военната партия държи все така здраво контрола във Върховния съвет.

Пъг се замисли. Щом Военната партия продължаваше да удържа влиянието си над народите на Империята, възможността да го изслушат със съчувствие във Върховния съвет се оказваше нищожна, макар че Великата игра в Съвета едва ли беше спряла. Тази ужасна и сякаш несекваща борба за власт можеше да му осигури надеждни съюзници.

— А с Конгрегацията какво става?

— Изпратих нещата, които ми поръчахте, велики. Другите изгорих, както наредихте. Получих само благодарствена бележка от

Великия Хочопепа и нищо повече.

— Какво се приказва по улиците?

— От няколко месеца не съм чул името ви да се споменава. Но скоро след като си заминахте, се говореше, че сте се опитали да вкарате императора в капан и с това сте се опозорили. Че сте изключен от Конгрегацията — че сте първият, лишен от черния халат. Че думите ви вече не са закон. И че всеки, който ви помогне, поставя под заплаха живота си, както и живота на своето семейство и клан.

Пъг се надигна.

— Няма да се задържаме тук, стари приятелю. Не искам да рискувам живота ви, нито живота на клана ти.

Нетоха тръгна да им отвори вратата с думите:

— Познавам ви повече от всеки друг. Вие не бихте могли да направите това, в което ви обвиняват, велики.

— Не съм вече Велик след решението на Конгрегацията.

— Тогава зачитам във вас човека, Миламбер — отвърна домакинят. — Толкова много ни дадохте. Името Нетоха от рода на Чичимеча вече е вписано в регистрите на клана Хунзан. Синовете ми ще израснат до високи санове заради вашата щедрост.

— Синовете?

Алморела се потупа по корема.

— Наесен ще се родят. Жреците лечители смятат, че ще са близнаци.

— Значи Катала ще се зарадва двойно. Първо, като разбере, че скъпата ѝ посестрима е добре, и второ — че ще ставаш майка.

Очите на Алморела се навлажниха.

— Катала е жива и здрава, нали? А момчето?

— Жена ми и синът ми са добре и ви изпращат обичта си.

— Върни им нашите поздравии и обич, Миламбер. Молила съм се дано да можем да се срещнем отново един ден.

— Може би. Няма да е скоро, но някой ден... Нетоха, шарката е невредима, нали?

— Същата си е, Миламбер. Малко неща са се променили. Това все още е твой дом.

Пъг стана и даде знак да го последват.

— Възможно е да ми се наложи да се върна бързо в родния си свят. Ако известия за пристигането си с два удара на гонга, накарай

всички бързо да напуснат дома, защото може да ме гонят други, които да ви навредят. Дано не се стига до това.

— Както пожелаеш, Миламбер.

Излязоха от стаята и се запътиха към стаята с шарката.

— На поляната до езерцето е средството, с чиято помощ ще се върна у дома — каза Пъг. — Бих искал никой да не се приближава до него, докато не го затворя.

— Готово. Ще заповядам на пазачите да не пускат никого на поляната.

— Закъде си се запътил, Миламбер? — попита Алморела.

— Това няма да ви кажа. Каквото не знаете, не могат да ви го изтръгнат насила. Вече бездруго сте в опасност само защото сте ми предложили за малко подслон. Повече не бива да знаете.

Пъг вкара Доминик и Мийчъм в стаята с шарката, затвори вратата, измъкна един свитък от кесията на колана си и го постави в самия център на голямата мозайка, изобразяваща три играещи делфина. Запечатан беше с черен восък, украсен с врязан печат от пръстена на Великия.

— Изпращам писмо до един приятел. С този символ на него никой няма да посмее да го отвори, освен получателя. — Затвори за миг очи и свитъкът изведнъж изчезна.

Пъг даде знак на Доминик и Мийчъм да застанат от двете му страни върху шарката.

— Всеки Велик в Империята има такава шарка в дома си. Всяка от тях е неповторима и след като я запомни точно, чародеят може да се прехвърля през нея в пространството или да изпраща предмети. В редки случаи добре запомнени места, като кухнята в цитаделата на Крудий, където работех като момче, могат да послужат не по-зле от шарката. Обичайно е да пожелаеш да прозвучи гонг при пристигането ти, за да бъде известен домакинът, но този път смятам да го избегна. Хайде. — Той ги хвана под мишниците, притвори очи и замълви нещо. Въздухът затрептя като в мъгла и стаята около тях сякаш започна да се променя.

— Какво... — ахна Доминик, като разбра, че са се озовали на съвсем друго място. Погледна надолу към шарката и видя, че е различна — наподобяваше стилизиран цвят в жълто и червено.

— Господарят на този дом е брат на един от старите ми учители. Заради него е направена шарката — каза Пъг. — Този Велик често прескачаше насам. Надявам се, че тук все още можем да намерим приятели.

Той отиде до вратата, плъзна я настрани и надникна в коридора. Доминик пристъпи зад него.

— Какво разстояние пропътувахме?

— Над седемстотин мили.

— Удивително — прошепна монахът.

Пъг бързо ги поведе към друга стая. Лъчите на следобедното слънце проникваха през широкия прозорец на отсрещната стена и очертаваха на пода зад полупрозрачната врата сянката на единствения ѝ обитател. Без да предизвести за идването си, Пъг я отвори и влезе.

Зад масивното писалище седеше старец. Някога гордо изправената му снага се беше превила от годините. Взираше се примижал в пергаментата пред себе си и устните му помръдваха безмълвно. Робата му беше тъмносиня, без никаква украса, но фино скроена. Пъг беше поразен. Помнеше го здрав като кула въпреки напредналата му възраст. Последната година го беше съсипала.

Старият мъж вдигна очи към натрапниците. Очите му се разшириха и той промълви:

— Миламбер!

Пъг махна с ръка на спътниците си да го последват и затвори вратата.

— Чест и слава за вашия дом, владетелю на Шинцавай.

Камацу, Владетелят на Шинцавай, не стана за поздрав. Взря се в лицето на бившия си роб, издигнал се до ранга на Велик, и отвърна:

— Ти си изхвърлен, заклеямен като изменник и опозорен. Осъден си на смърт, ако те намерят. — Тонът му беше хладен, погледът — враждебен.

Пъг се стъписа. От всичките му съюзници в заговора да се сложи край на Войната на разлома Камацу беше най-верният. Касуми, синът му, беше отнесъл мирното послание на императора до крал Родрик.

— С какво предизвиках омразата ти, Камацу?

— Имах син сред онези, които загинаха при опита да хванеш в капан Светлината небесна със своята измама.

— Твоят син е жив и здрав, Камацу. Той почита баща си и му изпраща горещата си обич. — Пъг подаде на Камацу писмото от Касуми.

Старецът го разгърна и го зачете дълго, буква по буква. Когато свърши, сълзи се стичаха неудържимо по набръчканото му лице.

— Възможно ли е всичко това?

— Самата истина. Моят крал няма нищо общо с измамата на масата за преговори. Нито пък аз. Тази загадка е дълга за обяснение, но най-напред чуй за сина си. Той не само че е жив и здрав, но получи висок сан в моята страна. Нашият крал не подири мъст над бившите си врагове. Дари със свобода всички, които пожелаха да му служат. Касуми и останалите са свободни мъже в армията му.

— Всички? — възкликна с неверие Камацу.

— Четири хиляди мъже от Келеуан сега са бойци в армията на краля. Смятат ги за най-верните негови поданици. Носят само чест за семействата си. Когато животът на крал Луам бе застрашен, задачата да се опази сигурността му бе поверена на Касуми и неговите хора. — В очите на Камацу блесна гордост. — Цураните се поселиха в един град, наречен Ламът, и се сражават доблестно срещу враговете на моята държава. Синът ти бе провъзгласен за граф на този град, ранг, равен на владетел на фамилия, по-скоро сходен с военен вожд на клан. Женен е за Меган, дъщеря на много влиятелен търговец в столицата Риланон, и един ден ти ще станеш дядо.

Старецът сякаш възвърна силите си.

— Разкажи ми за него.

Пъг и Камацу заговориха за Касуми, за живота му през последната година, за издигането му и запознаването му с Меган малко преди коронясването на Луам, и за скоро последвалия им брак. Поговориха за всичко това около половин час, оставили настрана спешната мисия на чародея.

Когато свършиха, Пъг каза:

— А Хокану? Касуми ме помоли да попитам за брат му.

— По-малкият ми син е добре. Пази северните граници от набезите на туните.

— Значи Шинцаваи се издигат и в двата свята. Сред цуранските фамилии само Шинцаваи могат да се похвалят с това.

— Странно е да си го помисли човек — отвърна Камацу и гласът му стана угрижен. — Но какво те е накарало да се завърнеш, Миламбер? Убеден съм, че не е само за да утетиш един стар баща.

Пъг представи спътниците и каза:

— Тъмна сила се е надигнала срещу моя род и родина, Камацу. Досега сме се изправили само срещу нищожна част от мощта ѝ и искаме да разберем нейната същност.

— Но какво общо има това с връщането ти тук? — попита Камацу. — Какво те е накарало да се върнеш?

В едно видение наш ясновидец се озова пред тази мрачна стихия и му се проговори на древния храмов език. — Разказа му за Мурмандамус и тъмната сила зад моредела.

— Как е възможно това?

— Тъкмо този въпрос е поводът да рискувам да се върна. Надявам се да намеря отговора в библиотеката на Конгрегацията.

Камацу поклати глава.

— Много рискуваш. Напрежението във Върховния съвет е голямо, много повече от обичайното за Великата игра. Подозирам, че сме на ръба на голяма буря, а този нов Властелин на войната изглежда още по-обсебен от жажда за власт от чичо си.

— Да не искаш да кажеш, че е настъпил окончателен разрыв между Властелина и императора?

Старецът въздъхна тежко и кимна.

— Боя се от гражданска война. Ако Ичиндар прояви твърдост както в края на Войната на разлома, Аксантукар ще бъде издухан като плява от вятъра, защото мнозинството кланове и фамилии все още поддържат върховната власт на императора и малцина залагат на новия Властелин на войната. Но императорът до голяма степен изгуби престиж. Това, че принуди пет велики клана да седнат на масата за преговори, само за да бъдат унижени с вероломството, го лиши от морален авторитет. Сега Аксантукар може да действа без съпротива. Струва ми се, че този Властелин се стреми да събере в едно двата поста. За него златният кант на бялата роба не е достатъчен. Смятам, че се стреми да облече и златото на Небесната светлина.

— „В Играта на Съвета всичко е възможно“ — цитира Пъг. — Но разбери: всички бяхме подведени на мирните преговори. — Разказа му за посланието, оставено от Черния Макрос, като му напомни за

древното учение за Врага, заплашващ да нападне Келеуан, и му спомена за опасението на Макрос, че разломите привличат гибелната вселенска сила.

— Тази двойственост може би показва, че императорът не е бил подведен повече от всеки друг, но все още не го извинява за допуснатата грешка. Все пак тази история може да му спечели малко повече подкрепа във Върховния съвет... ако тази подкрепа все още има някакво значение.

— Смяташ, че Властелинът на войната е готов да действа?

— Всеки момент. Той вече неутрализира Конгрегацията, като принуди своите „питомци“ магове да поставят автономията ѝ под въпрос. Сега Великите седят и спорят за собствената си съдба. Хочопепа и брат ми Фумита напоследък не смеят да се намесват във Великата игра. Политически Конгрегацията все едно, че не съществува.

— Тогава потърсете съюзници във Великия съвет. Кажете им следното: по някакъв начин нашите два свята отново се оказват свързани помежду си от някаква тъмна сила с цурански произход. Тя се надига срещу Кралството. Това е сила, необозрима за човешкия ум, способна може би да предизвика самите богове. Не мога да ти обясня откъде и как го знам, но съм убеден, че ако Кралството падне, ще рухне цяла Мидкемия, а бъде ли унищожена Мидкемия, идва ред на Келеуан.

Лицето на Камацу посърна и той угрижено промълви:

— Възможно ли е това?

От погледа на Пъг личеше, че е убеден в думите си.

— Може да ме заловят или да бъда убит. Ако се случи, трябва ми съмишленици във Върховния съвет, които да обсъдят тази заплаха с Небесната светлина. Не за живота си се боя, Камацу, а за оцеляването на двата свята. Ако се проваля, Великите Хочопепа и Шимоне трябва да отидат на моя свят и да предадат там всичко, което са научили за тази тъмна сила. Ще помогнеш ли?

Камацу стана.

— Разбира се. Дори да не беше ми донесъл добрите вести за Касуми, дори да подозирах, че ме лъжеш, само един луд не би пожелал да забрави старите обиди пред лицето на такова предупреждение. Веднага ще взема бърз кораб за Свещения град. Ти къде ще бъдеш?

— Ще потърся помощ от още одного. Ако успея, ще потърся правото си на самозащита пред Конгрегацията. Черния халат получават само онези, които умеят да изслушат преди да вземат решение. Не, там не съм застрашен. Сериозната опасност за мен е да не попадна в ръцете на Властелина. Ако не получиш вест от мен до три дни, смятай, че това е станало. Или съм мъртъв, или съм в плен. Тогава ще трябва да действаш. Мълчанието само ще помогне на този Мурмандамус. Провалът тук е недопустим.

— Няма да се проваля, Миламбер.

Пъг, прочул се преди време тук с името Миламбер, най-великият от Великите на Цурануани, стана и се поклони.

— Трябва да тръгваме. Чест и слава за твоя дом, Владетелю на Шинцаваи.

Камацу се сведе по-ниско, отколкото се полагаше за сана му, и отвърна:

— Чест и слава за твоя дом, велики.

Огромното пазарище на Онтосет гъмжеше от шарени тълпи, огласяно от виковете на търговците под жарките лъчи на тукашното слънце. Пъг и спътниците му седяха на едно кътче на площада, отделено за просяци и низши жреци. Трета сутрин вече ставаха рано — спяха под заслона на стената, ограждаща площада — и прекарваха деня в проповеди към минувачите, пожелали да се поспрат и да ги послушат. Мийчъм обикаляше рехавата тълпа, протягайки паничката си за подаяния. Имаше само един храм на Хантукама на изток От Свещения град Кентосани — в град Янкора, много далече от Онтосет — така че рискът да бъдат разкрити от друг странстващ жрец беше нищожен. Служителите на ордена изпълняваха повинността си пръснати по широкия свят и братята с години не се срещаха един с друг.

Пъг завърши утринната си проповед и се върна при Доминик, който поучаваше майката на едно пострадало момиченце как да лекува детето си. Счупеното му краче щеше да зарасне само за няколко дни. Жената не разполагаше с нищо друго, с което да се отплати, освен с горещата си благодарност, но усмивката на монаха я увери, че това е предостатъчно. Мийчъм дойде при тях и им показва няколкото

скъпоценни камъчета и късчета метал, служещи като средство за разплащане в Империята.

— Човек може да преживее съвсем прилично по този начин.

— Плашиш ги с вида си, затова ти дават толкова — подкачи го Пъг.

Тълпата се раздвижи и ги накара да извърнат очи към минаващия наблизко конен отряд. Бяха в зеленото на цвят снаряжение на един известен на Пъг благороден дом, Хоксака, привърженици на Военната партия.

— Явно са научили ездата — подхвърли Мийчъм.

— Също като цураните в Ламът — прошепна Пъг. — Изглежда, че щом преодолеят страха си от конете, цураните стават луди по тях. С Касуми поне стана така. След като се претраши да се качи на кон, беше невъзможно да го свалиш от седлото. — Конете, изглежда, вече бяха възприети в Империята и конницата се бе утвърдила.

След като конете отминаха, друга глъч ги накара да се обърнат. Пред тях бе застанал едър мъж в черен халат. Плешивото му теме блестеше под обедното слънце. От всички страни гражданството се кланяше и хората се отдръпваха с почителна боязън пред благоговейното присъствие на Великия. Пъг и приятелите му се поклониха.

Магьосникът рече:

— Вие тримата елате с мен.

Пъг престорено заекна:

— Как... както заповядате, велики.

Мъжът в черния халат ги поведе право към най-близката сграда — кожарска работилница и дюкян. Влезе безцеремонно и каза на собственика:

— Това място ми трябва. Можеш да се върнеш след един час.

— Както заповядате, велики — отвърна дюкянджията и викна на чираците си да го последват навън. След миг сградата се опразни и вътре останаха само Пъг и приятелите му.

Двамата с Хочопепа се прегърнаха и дебелият магьосник възкликна:

— Миламбер, ти си полудял! Защо се върна? Когато получих известието ти, едва повярвах на очите си. Защо си рискувал да го пратиш през шарката и защо е тази среща насред града?

— Мийчъм, наблюдавай през прозореца — каза Пъг и се обърна отново към Хочопепа. — Какво по-добро място от това — пред очите на всички? Вие често получавате писма по шарката, а кой смяташ, че ще се усъмни за това, че си се спрял да поговориш с низши жреци? — После му представи спътниците си.

Хочопепа разчисти една от пейките и рече:

— Имам хиляди въпроси. Как успя да се върнеш? Магьосниците, служещи на Властелина на войната, се опитваха да намерят отново местоположението на вашия свят, защото Небесната светлина, дано боговете го закрилят, е решен да отмъсти за вероломството на мирните преговори. И как успя да унищожих първия разлом? И да останеш жив? — Усети, че Пъг го досмеша от пороя въпроси, и завърши: — Но най-важното, защо реши да се върнеш?

— Защото на родния ми свят се развихря някаква мрачна сила с цурански произход — отговори Пъг. — Зло някакво, рожба на черна магия. Дойдох да потърся знание, защото то е на Келеуан. — Хочопепа го изгледа озадачено. — Много странни неща стават напоследък на моя свят и изглежда, тук се крие техният отговор, Хочо. Надявам се да се домогна до някаква податка за естеството на тази тъмна сила. Мощта ѝ е плашеща.

И той му описа подробно всичко случило се, от причините за вероломството до премеждията на принц Арута и собственото му тълкуване на видението на Роджън.

Хочопепа помълча замислено и отвърна:

— Всичко това звучи странно. Нищо не знаем за подобна сила на Келеуан... аз поне нищо не съм чувал за нещо такова. Едно от предимствата на нашия свят е, че с общите усилия на Черните халати от две хиляди години той е освободен от подобни заплахи. Знаем от древната си история за демонски владетели и вещерски крале, за духове на тъмни сили и зли твари, но всичко това е било надвито, безсилно пред единната мощ на Конгрегацията.

— Едно от тях май сте пропуснали — подхвърли Мийчъм от прозореца.

Хочопепа се стъписа от фамилиарното обръщение на низшия просяк, но бързо се овладя и се засмя.

— Може би. А може би има друго обяснение. Но... — обърна се той към Пъг, — ти винаги си носил добро за обществото на Империята

и не се съмнявам, че говориш истината. Ще ти помогна като близък съратник, ще се опитам да ти осигуря безопасен достъп до библиотеката и ще ти помогна в проучването. Но разбери, Конгрегацията е разтърсена от вътрешни раздори. Съвсем не е сигурно, че ще гласуват да останеш жив. Ще трябва да се върна и да се застъпя за теб, и да потърся още съмишленици. Може да се окаже, че ни е нужно време, преди да поставим въпроса открито. Но все пак смятам, че ще успеем. Появата ти тук повдига твърде много въпроси, за да бъдат пренебрегнати. При първа възможност ще свикам събрание и ще се върна за теб, след като защитя каузата ти. Само луд не би се вслушал в твоето предупреждение, дори да се окаже, че твоята земя е застрашена от нещо, което не е от този свят. В най-лошия случай ще спечелиш позволение да използваш библиотеката и да си идеш. В най-добрия — може би възстановяване. Ще се наложи да оправдаеш предишните си действия.

— Мога и ще го направя, Хочо.

Хочопепа се надигна от пейката и застана пред стария си приятел.

— Може би все пак един ден ще се сключи мир между нашите два народа, Миламбер. Ако старата рана зарасне, и двата свята могат да се облагодетелстват. Аз лично с удоволствие бих посетил тази академия, която строиш, и бих се срещнал с онзи ясновидец, предричащ бъдещето, и с детето, което говори с ума си.

— Имам много неща да споделя с вас, Хочо. Отварянето на разломи е само малка част от всичко. Но нека го оставим за по-късно. Сега върви.

Пъг поведе Хочопепа към вратата, но нещо в стойката на Мийчъм го накара да се обърне към него. Горянинът стоеше неестествено скован до прозореца. Доминик беше слушал напрегнато разговора и не бе забелязал странната промяна.

— Магия! — извика Пъг, бързо пристъпи до прозореца и докосна Мийчъм по рамото. Високият мъж не помръдна. В същия миг вратата се взриви навътре с оглушителен трясък и събори всички на пода.

Зашеметен, Пъг понечи да се изправи, но ушите му пищяха, а погледът му бе замъглен. Надигна се с мъка, олюля се и видя, че някой хвърли през вратата объл предмет с големината на юмрук. Пъг се опита да издигне вълшебна преграда около стаята, но малкото кълбо

излъчи ослепителна златиста светлина, която сякаш раздра очите му, и той ги притвори, прекъсвайки потока на заклинанието. Започна отново, но предметът засвистя пронизително и отвличащият звук изцеди силите му. Чу как някой се срина на пода и не може да разбере дали Хочопепа, или Доминик се е опитал да стане, или Мийчъм е паднал. Напегна цялата си мощ да устои на магията на сферата, но не успя. Олюля се към вратата, опитвайки се да се отдалечи от предмета — измъкнеше ли се от затъпяващото сетивата му въздействие, щеше да може да спаси приятелите си. Но чародейството на сферата бе силно и той се срина на колене на прага на работилницата. Примигна, за да проясни зрението си, раздвоено било от сферата, или от взрива, и различи тичащите към сградата през площада мъже. Бяха облечени в имперското бяло на Властелина — личната му почетна гвардия. Преди да го погълне тъмнината Пъг видя, че ги води мъж в черен халат. Дори чу гласа на магьосника, идващ сякаш до пиццата му уши от някакво огромно разстояние:

— Оковете ги.

ГЛАВА 16

МОРЕЛАЙН

Синкава мъгла загърна каньона. Арута даде знак да спрат и Джими се вгледа с присвити очи напред. Край тясната пътека, водеща ги към Морелайн, бучеше водопад. Вече бяха навлезли дълбоко сред Великите северни планини, в зоната, отделяща лесовете на елфите от Северните земи. Морелайн се намираше по-нависоко в планините, в едно пусто и скалисто място под ридовете на билото. Трябваше да изчакат връщането на Мартин, тръгнал напред да огледа прохода. След като се разделиха с водачите си елфи, се бяха превърнали в боен отряд, навлязъл във вражеска територия. Колкото и да разчитаха на талисмана на Арута, че ще го скрие от магията на Мурмандамус, не се съмняваха, че той очаква скоро да стигнат Морелайн. Изобщо нямаше съмнение, че ще се натъкнат на неговите слуги, беше само въпрос на време.

Мартин се върна и им даде знак, че пътят напред е чист, след което внезапно вдигна ръка да изчакат и затича надолу по пътеката, като внезапно махна на Бару и Роалд да тръгнат с него. Дватама скочиха от конете, а Лаури и Джими хванаха поводите им. Арута се озърна назад зачуден какво ли е видял Мартин, а Джими продължи да се визира напред.

Мартин и другите двама скоро се върнаха — водеха Галайн. Принцът въздъхна облекчено и каза на елфа:

— Мислехме, че няма да дойдеш.

— Вождът ни ме прати да ви догоня и да ви предам сведения няколко часа след като тръгнахте. Намерихме Оппала и той ни каза две важни неща. Първо, зоната около езерото се обитава от някакъв жесток звяр, макар че от описанието на гвалито не можахме да разберем как точно изглежда. Томас ви моли да сте предпазливи. Второ, има и друг подстъп към Морелайн. Той реши, че е изключително важно да ви го съобща. — Галайн се усмихна. — Освен това реших, че ще е от полза да видя дали не ви преследват.

— И?

— Двама моределски съгледвачи засякоха дирята ви на миля северно от лесовете ни и тръгнаха след вас. Единият сигурно щеше да изтича напред да предупреди, че се приближавате към Морелайн. Щях да ви догоня по-рано, но трябваше да се погрижа никой от двамата да не се измъкне и да донесе. Мисля, че вече няма риск. — Мартин кимна — беше сигурен, че елфът е убил и двамата. — От други няма следи.

— Връщаш ли се? — попита го Мартин.

— Томас ме остави сам да реша. От този момент едва ли има полза да се връщам. По-добре да тръгна с вас. Не мога да прекося „Дирите на Безнадеждния“, но поне дотам още един лък ще е от полза.

— Добре дошъл — каза Арута.

Мартин яхна коня си, а Галайн се затича напред да оглежда пътя. Продължиха бързо нагоре покрай многобройните водопади. По тези височини поройните дъждове, та дори и снегът не бяха рядкост, освен в най-жарките летни месеци, до които все още имаше време. Нощите бяха влажни, макар и не толкова студени, както се опасявах, и можеха да нощуват, без да палят огън. Елфите ги бяха снабдили с храна за път — сушено месо, питки от лешниково брашно и сушени плодове — подсилваща, макар и жалка храна.

Пътят най-сетне ги изведе на висока планинска ливада над клисурата. Водите на сребристото, искрящо под следобедните лъчи езеро галеха заоблените му брегове. Чуваха само птичи песни и шумоленето на вятъра в клоните. Джими се огледа.

— Как може... да е толкова хубав денят, щом по пътя ни чакат толкова ужасни неща?

Роалд го погледна.

— Във войнишкия занаят има едно правило: тръгнеш ли на смъртен бой, няма смисъл да си мокър, гладен и уморен. Освен ако не е абсолютно необходимо. Порадвай се на слънцето, момко. То поне е даром.

Напоиха конете и след благословения отдих продължиха напред. Пътеката, за която им беше споменал Калин, северно от езерото, намериха лесно, но се оказа стръмна и трудна за преминаване.

Някъде към залез-слънце се върна Галайн с добрата новина, че напред има хубава пещера, в която могат да си напалят огън.

— Дълбока е и въздухът излиза през процепи, така че димът ще се отвява. Мартин, ако тръгнем веднага, може да ни остане време да

уловим и малко дивеч.

— Не се отплесвайте много с лов — предупреди Арута. — На връщане дайте сигнал с гарвановия грак, дето го правиш така добре, за да не се нанижете на върховете на сабите.

Мартин кимна и подаде поводите на коня си на Джими.

— Най-много два часа след залез. — Двамата с Галайн поеха назад към езерото.

Роалд и Бару поведоха и след малко стигнаха описаната от Галайн пещера. Лаури и Бару събраха сухи клони и за пръв път от няколко дни си накладоха огън, макар и малък. Насядаха край него и зачакаха Мартин и Галайн.

А Мартин и Галайн също чакаха, притиснали се до земята под прикритието, което си бяха направили от чимове и храсти. Бяха сигурни, че ще засекат всяко животно, което се приближи до брега. Позицията им беше срещу вятъра, лъхащ откъм езерото. Бяха лежали спотаени около половин час, когато чуха тропот на конски копита, отекващ от скалите долу по урвата.

Двамата изпънаха лъковете и запазиха пълна тишина. На поляната излязоха дузина конници в черно. Главите им, покрити със странни шлемове като онзи, дето го бяха видели в Сарт, се въртяха непрестанно, търсейки нещо... или някого. Зад тях се появи и Мурад, с пресния белег на бузата му от сабята на Арута.

Черните кръвници спряха конете край самото езеро, но останаха по седлата. В привидно спокойното изражение на Мурад се долавяше някакво напрежение. Постояха мълчаливо няколко минути, докато животните се напият, а после потеглиха отново — по пътеката към пещерата. След като се скриха от погледите им, Мартин прошепна:

— Трябва да са се промъкнали между Ябон и Камен връх, за да избегнат лесовете ви. Татар излезе прав, че ще се придвижат към Морелайн да ни срещнат.

— Малко неща в живота могат да ме смутят, Мартин — отвърна Галайн. — Но тия Черни кръвници са едно от тях.

— Чак сега ли стигна до това заключение?

— Вие, човеците, понякога сте склонни да преувеличавате.

— Скоро ще се доберат до Арута и останалите — каза Мартин.
— Ако Мурад разбира от следи, лесно ще ги намери в пещерата.

Галайн стана.

— Да се надяваме, че Бару си разбира от занаята и ги е прикрил добре. Ако не, поне ще ги нападнем в гръб.

Мартин отвърна с мрачна усмивка.

— Голяма утеха за ония в пещерата, няма що. Тринадесет срещу петима и само един изход.

Без повече приказки двамата се затичаха по пътеката зад четата на моредела.

— Конници! — прошепна Бару и Джими моментално засипа огъня с донесената за всеки случай пръст. Лаури го докосна мълчаливо по рамото и му даде знак да се оттегли в дъното на пещерата, за да му помогне да укротят конете. Роалд и Арута се приближиха към входа, за да видят какво става навън.

Спусналият се мрак изглеждаше непрогледен след светлината на огъня, но очите им скоро привикнаха и те видяха подминаващите пещерата ездачи. Последният дръпна юздите малко преди останалите да се подчинят на нечия тиха команда и да спрат. Огледа се, сякаш усетил, че наблизо има нещо. Арута опипа неволно талисмана на шията си с надеждата, че моределът просто е проявил предпазливост и не го е подушил.

Малката луна, единствената, изгряла до този момент, за миг излезе от тънките облаци и околността пред пещерата леко се освети. Планинецът Бару чак сега разпозна Мурад и се вкочани. После посегна към меча си, но Арута го стисна за китката и изсъска в ухото му:

— Още не!

Бару потръпна от усилието да потисне желанието си да отмъсти гибелта на рода си. Гореше от жажда да нападне моредела, без да го е грижа от смъртта, но трябваше да помисли и за спътниците си.

Роалд стисна хадата за врата и опря брадичката си до неговата, така че да може да му прошепне в ухото почти без звук.

— Ако онези в черното те съсекат преди да се добереш до Мурад, каква чест ще донесеш на паметта на селото си?

Бару пусна дръжката на меча.

Мурад бавно оглеждаше околността. Очите му се приковаха в пещерата, присвиха се и за миг Арута усети, че се впиват в него. После се отместиха бавно... и конниците отминаха.

Арута изчака, после излезе, за да огледа, и изведнъж чу глас:

— Помислих, че те е прогонила някоя пещерна мечка.

Арута се извъртя с разтуптяно сърце и сабята му излетя от ножницата, но видя Мартин и Галайн. Прибра оръжието и каза:

— За малко да ви избия.

— Изглежда, имат нареждане бързо да стигнат някъде — каза Галайн. — Няма да е зле да ги проследим. Ще тръгна напред и ще бележа пътя им.

— А ако е тръгнала и друга банда на Тъмните братя? — попита Арута. — Ако ти хванат дирите?

— Само Мартин може да ги различи. Никой планински моредел не може да проследи дирята на елф. — Метна лъка си на рамо и забърза след ездачите.

Галайн се върна тичешком и им махна към гората вляво от пътя. Бързо слязоха от конете и ги поведоха колкото се може по-надълбоко сред дърветата.

— Идва патрул — прошепна Галайн.

Тримата с Мартин и Арута бързо се върнаха до храсталака край пътя, откъдето можеха да проследят минаващите.

Минутите течаха мъчително бавно. После по скалистия път се занизаха ездаци — смесена група от моредели и хора. Моределите бяха загърнати в наметала и си личеше, че са горски обитатели от юга. Подминаха ги без да се спират, а когато се скриха от погледите им, Мартин процеди през зъби:

— Вече и отстъпници се стичат под пряпореца на този Мурмандамус. Не съм кръвожаден, но човеци, хванали се на служба при един моредел за злато, с радост бих избил.

Върнаха се при другите и Галайн прошепна на Арута:

— Имат лагер край пътя, на една миля по-нагоре. Хитри са — обходът е труден и ще трябва да оставим конете ви тук, иначе ще трябва да пробием на галоп през стана.

— Колко е оттам до езерото? — попита принцът.

— Само няколко мили. Но щом подминем лагера, ще сме над линията на гората и прикритие няма, освен надолу през скалите. Бавно ще е и е по-добре да стане през нощта. Сигурно са пръснали съгледвачи, а на пътя към моста ще има много охрана.

— А какъв е този втори подстъп, за който е споменало гвалито?

— Ако сме го разбрали добре, като се спуснете долу до Дирите на Безнадеждния, ще намерите някаква пещера, или пукнатина, която ще ви отведе през скалата нагоре до повърхността на платото и до езерото.

Арута се замисли.

— Да оставим конете тук...

Лаури се усмихна кисело.

— Вярно, що пък да не ги вържем за дърветата? Ако умрем, бездруго няма да ни трябват.

— Старият ми командир не си поплюваше с войници, които баят за смърт преди битка — изсумтя Роалд.

— Стига! — отсече Арута. — Мислех за това непрекъснато. Стигнах чак дотук и ще продължа, но... който иска, вече може да се оттегли и няма да възразя. — Погледът му ги обходи един по един — Лаури, Джими, Бару и Роалд. Отвърнаха му с мълчание.

Арута ги изглежда отново и кимна енергично.

— Добре. Връзваме конете и оставяме всичко излишно. Тръгваме пеш.

Моределът оглеждаше виещата се надолу пътека — беше добре осветена от луните. Кацнал бе на една скална издатина пред огромна канара. Беше застанал така, че никой изкачващ се по пътя нямаше да може да го забележи.

Мартин и Галайн се бяха прицелили в гърба му, докато Джими се промъкваше зад скалите. Щяха да се опитат да се промъкнат незабелязано, но ако моределът ги видеше, двамата щяха да го пронижат преди да може да вдигне тревога. Пуснаха Джими да тръгне пръв, защото се прецени, че като най-дребен ще вдигне най-малко шум. Последва го Бару — планинецът се промъкваше между скалите с вродената си ловкост. Лаури и Роалд се затътриха много бавно и Мартин се зачуди дали ще може да задържи целта си на мерник през

цялата седмица, която щеше да изтече, докато най-сетне минат. След това се запромъква и Арута и лекият полъх на вятъра издаде скърцането на ботуша му по скалата, докато се смъкваше в тясната падина. Запрепъва се и се добра до другите, незабелязан от поста. След секунди го последва Мартин, после и Галайн.

Бару даде знак, че остава в тила, и Арута кимна и тръгна. Последваха го Лаури и Роалд. Преди да се обърне и да тръгне след тях, Джими се наведе към Мартин и Арута и прошепна:

— Само да се върнем живи, ще ви пища цяла седмица!

Мартин го плесна по рамото и го подбутна напред. Арута погледна брат си и промълви:

— Аз също.

Лежаха мълчаливо в падината край пътя, зад ниския скален рид, отделящ ги от преминаващите конници. Затаиха дъх вкочанени, а конниците сякаш забавиха бездруго мудния си ход. Стояха така дълго и мъчително, изтръпнали от страх да не ги открият. И малко преди всяка жила по телата им да закрепси и всеки мускул да заболи, ездачите от патрула ги подминаха. Арута си пое облекчено дъх, претъркули се, надникна и се увери, че пътят е празен. Кимна на Галайн и елфът пое отново по дефилето. Другите го последваха безшумно.

Нощният вятър бръснеше по скалното чело на планината. Арута опря гръб в канарата и погледна накъдето му сочеше Мартин. Галайн се беше притиснал в отсрещната стена на процепа, през който се провираха. Бяха прехвърлили един от ридовете източно от тесния път и на пръв поглед се бяха отклонили от целта, но това отклонение се беше оказало наложително, за да избегнат все по-нагъсто движещите се моределски патрули. Сега пред очите им долу се разгръщаше широк каньон, а зад него се издигаше високо плато. В средата на платото дори оттук се виждаше малко езеро. Вляво от тях пътят обръщаше по ръба на каньона и се скриваше отново зад отсрещните ридове, ясно очертани от светлината на трите луни.

Там, където пътят се прилепваше до ръба на каньона, се издигаха две еднакви каменни кули — досущ като близнаци. Други две стърчаха отсреща на платото. Между тях вятърът поклащаше тесен мост. По върховете на четирите кули горяха факли и пламъците им лудуваха

бясно под напора на вятъра. Движещите се фигури по моста и по бойниците подсказваха, че мястото се охранява зорко.

— Морелайн — въздъхна Арута.

— Явно са се страхували, че ще доведете цяла армия — обади се Галайн.

— Имаше такава идея — подхвърли Мартин.

— Прав беше, като го сравни с пътя към Сарт — каза Арута. — Щеше да е също толкова зле. Щяхме да изгубим хиляда души само докато стигнем дотук — ако изобщо стигнем. А по моста, в колона по един... Щяха да избият всички.

— Виждате ли онова черно нещо оттатък езерото? — попита Мартин.

— Здание някакво — отвърна озадачено Галайн. — Не е нормално тук да има здание, каквото и да е здание, макар че от валхеру може да се очаква всичко. Това е крепост. Трябва да е построена от валхеру, макар че не съм чувал за такова нещо.

— Къде ще намерим сребротръна? — попита Арута.

— Според легендите той има нужда от вода, така че трябва да е някъде на брега на езерото — отвърна Галайн. — Нищо повече не се знае.

— Първо кажи как да стигнем там — рече Мартин.

Галайн коленичи и почна да чертае по земята.

— Ние се намираме тук, а мостът — ето тук. Някъде долу при основата има малка пещера или по-скоро пукнатина, достатъчно голяма, за да се провре през нея едно гвали, така че според мен може да се мине. Може да е комин в скалата, по който ще се изкачите, или да свързва пещери. Но Оппала ни каза ясно, че е прекарал известно време със своите събратя на платото. Не са останали дълго заради онова „лошо нещо“, но го описа доста подробно, така че Томас и Калин са сигурни, че не греши.

— Забелязах една цепнатина в скалите от другата страна на каньона, така че ще се промъкнем покрай входа на моста, докато онази черна сграда остане между нас и стражите. Там ще намерите нещо като улей надолу. Дори да е стръмно, ще можете да се спуснете с въжета, а след това аз ще ги издърпам и ще ги скрия.

— Голямо удобство, ако решим да се изкатерим обратно, няма що — подхвърли Джими.

— Утре вечер ще ги спусна пак — поясни Галайн. — Ще ги оставя спуснати до призори. После пак ще ги издърпам. И следващата вечер — пак. Мисля, че ще мога да се скрия в цепнатината. Най-много да се изтегля в храстите. И ще гледам да се пазя от моределите — добави Галайн с усмивка. — Ако въжетата ви потрябват по-рано, просто извикайте.

Мартин погледна Арута.

— Докато не знаят, че сме тук, имаме шанс. Те все още се оглеждат на юг, смятат, че сме някъде между Елвандар и тук. Стига да не се издадем.

— Какво пък, по-добър план не бих могъл да измисля — вдигна рамене Арута. — Да тръгваме.

Запълзяха бързо между скалите към каньона. Трябваше да се спуснат в него преди изгрев-слънце.

Джими пълзеше, скрит в сянката под моста. Ръбът на каньона се намираше на около сто и петдесет стъпки над тях, но все още имаше опасност да ги забележат. Появи се малка черна цепнатина, момчето се обърна към Лаури и прошепна:

— Разбира се. Трябваше да е точно под моста.

— Ето я! Точно под моста, както каза Галайн.

— Да се надяваме само, че няма да си направят труда да погледнат надолу.

Предадоха си вестта от ухо на ухо и Джими се напъха в цепнатината. Беше много тясно само първите десетина стъпки, после улеят се уширяваше и навлизаше в пещера. Джими се извърна към другите и каза:

— Подайте ми факел и кремък.

Взе ги и в същия миг нещо изшумоля зад гърба му. Джими се обърна и камата сама се озова в ръката му. Смътната светлина, струяща през процепа, по-скоро пречеше — заради нея по-голямата част от пещерата изглеждаше мастиленочерна. Джими затвори очи, разчитайки на другите си сетива, и отстъпи, молейки се безмълвно на бога на крадците.

Отново чу някакво стържене над главата си, като от нокти върху скала, чу и нечие тежко дишане. И веднага си спомни за приказките на

гвалито за „лошото нещо“, дето изяло един от съплеменниците му.

Шумът се чу отново, този път по-близо, и Джими адски съжали, че е толкова тъмно. Чу вдясно от себе си гласа на Лаури и изсъска:

— Тук има някакво животно!

Лаури каза нещо на останалите и се чу как изпълзя назад, после до ушите на момчето стигна шепотът на Роалд:

— Мартин идва.

Джими стисна отчаяно дръжката на камата и си помисли: „Ами да, щом е за бой с разни животни, и аз щях да пратя първо Мартин“. Очакваше всеки момент херцогът на Крудий да скочи до него и дори се зачуди какво толкова се бави.

После нещо изведнъж се размърда в тъмното и тръгна към Джими и той моментално, почти инстинктивно се дръпна назад. Нещо се удари в крака му под коляното и се чу щракане на челюсти, Джими отскочи, сви се на кълбо, извърна се при падането и тупна върху нещо, което не беше скала. Замахна, без да се колебае, с камата и усети как острието ѝ потъна в нещо меко. Дръпна се като ужилен от гърба на невидимата още твар и чу съскането ѝ и щракането на зъбите ѝ. Съществото се извъртя бързо и Джими пак отскочи и шибна главата си в някаква скална издатина.

Зашеметен, Джими се смъкна по стената, а нещото отново се хвърли срещу него и отново не можа да го улучи. Все още замаян, младият крадец посегна напред с лявата си ръка и усети, че е стиснал животното за врата. Също като приказния юнак с тигъра, не можеше да го пусне — докато го държеше така, звярът не можеше да го достигне. Съществото се замаята и го повлече по каменния под, а Джими замушка яростно в твърдата сбръчкана кожа, но от ударите му нямаше почти никаква полза. Звярът се замаята яростно, заблъска го в скалата и Джими изпадна в паника — имаше чувството, че ръката му ще се откъсне от рамото. Удряше с камата ужасен и сълзи на страх потекоха по бузите му.

— Мартин? — извика или по-скоро изхлипа Джими. Защо се бавеше? Най-после късметът май го беше изоставил. За пръв път, откакто се помнеше, се почувства напълно безпомощен — нищо не можеше да направи, за да се измъкне. Усети, че ще повърне, вцепени го смъртен ужас. Ужас, а не онази възбуждаща тръпка пред опасността

по време на гонитбите по Булеварда на крадците — чист, затъпяващ сетивата ужас.

А съществото се мятеше освирепяло и го блъскаше в стената и... и изведнъж спря. Джими мушна още веднъж и един глас каза:

— Мъртво е.

Все още замаян, малкият крадец отвори очи. Пред него стоеше Мартин, зад него бяха Бару и Роалд; наемникът държеше запален факел. А до момчето се беше проснал огромен гущер, седем стъпки дълъг и с крокодилски челюсти. Дръжката на ловния нож на Мартин стърчеше от тила му. Бившият майстор-ловец коленичи до Джими и попита:

— Добре ли си?

Още в паника, Джими се дръпна от звяра, осъзна, че е жив и здрав, и затръска глава.

— Не, хич не съм добре. — Изтри сълзите си и повтори: — По дяволите, хич, ама хич не съм добре. — Сълзите му отново бликнаха и той изхлипа: — По дяволите! Помислих, че...

Арута се спусна най-сетне от цепнатината, спря се и го изгледа. Докосна го леко по рамото и му каза:

— Стига. Всичко свърши. Нищо ти няма.

Ядосан от слабостта си, Джими възкликна:

— По дяволите! Помислих, че ще ме довърши. Никога не съм се плашил толкова...

— Това гущерче може да изплаши всеки, Джими — каза Мартин. — Виж му зъбките само.

Джими потръпна, а Арута се опита да го успокои.

— Всички се плашим. Просто най-после срещна нещо, което да ти вземе страха.

Джими кимна.

— Дано само да си няма по-голям брат наоколо.

— Рани ли те?

— Само съм ожулен. Но много.

— Скално влечуго — каза Бару. — От по-големите. Добре, че го убихте с тоя нож, милорд.

На светло звярът изглеждаше внушителен, но не чак толкова ужасен, колкото хлапакът си го представяше в тъмното.

— Е, и това ли е „лошото нещо“?

— Сигурно. И ти се изплаши, а представи си как е изглеждало в очите на мъничките гвали. — Мартин вдигна факела. — Хайде да поразгледаме къде сме.

Намираха се в тясна, но висока пещера. Подът се издигаше леко нагоре и навътре от пукнатината, през която бяха влезли.

Джими беше охлузен и натъртен от глава до пети, но тръгна напред.

— Все още аз съм ви специалистът в катеренето по места, където не са ни канили.

Минаха през върволица кухни, всяка малко по-широка от предишната, и започнаха да изпитват смътно безпокойство. Кухините сякаш нямаха край, платото беше голямо и почти не се усещаше, че се качват нагоре.

— Въртим се по спирала — каза Джими. — Бас държа, че сега сме някъде над мястото, където Мартин уби онова влечуго.

По едно време пътят свърши. Джими се огледа и посочи нагоре. На три стъпки над главите им в свода се виждаше тесен отвор.

— Коминът — каза Джими. — Катериш се с опрян в едната страна гръб и се изтикваш с крака по другата.

— А ако се разшири много? — попита Лаури.

— Тогава падаш. Съветвам ви да се катерите бавно.

— Щом гвалитата са се изкатерили, трябва да можем и ние — каза Мартин.

— Да ме прощава ваша милост, но да не искате да кажете, че и по дърветата можете да висите като тях? — подхвърли Роалд.

— Аз съм пръв — каза Джими. — Не държа някой от вас да се изтърве и да ме смаже. Стойте настрана от отвора, докато не ви извикам.

Мартин го надигна и Джими се вмъкна в комина. Оказа се удобен — достатъчно тесен, за да изпълзи нагоре. На другите щеше да им е трудно, особено на Мартин и Бару, но все щяха да се проврат някак. Момчето бързо се изкатери на тридесетина стъпки и се озова в нова пещера. Без светило не можеше да се прецени, но по ехото на дъха му личеше, че е голяма. Наведе се да им извика да се качват.

Изкатериха се бързо. Пещерата се оказа цяла каменна гора от сталактити и сталагмити, тук-там образувани от колони. От нея извеждаха много проходи.

— Колко сме се изкачили според теб, Джими? — попита Мартин.

— Не повече от седемдесет стъпки. Няма и на половината.

— А сега накъде? — попита Арута.

— Освен да ги пробваме един по един — отвърна Джими.

Избраха си напосоки един проход и тръгнаха.

След няколко часа обикаляне Джими подвижна:

— Стигнахме.

Арута се промъкна да надникне. Над главата на момчето се виждаше тясна цепнатина. Светлината, струяща от нея, почти го заслепи след сумрачните тунели.

— Излиза сред някакви канари — каза Джими. — На стотина разкрача сме от черната сграда, откъм моста. Голяма е, на два етажа.

— Стражи?

— Не видях.

— Оставаме тук докато се стъмни — каза Арута. — Джими, стой и слушай.

Джими слушаше. На платото беше мъртвешки тихо, само вятърът донасяше по някой случаен звук. Чуваше се или откъслечна дума, или скърцане на ботуши откъм моста. Веднъж му се стори, че чува някакъв нисък гъгнив звук откъм тъмното здание, но не беше сигурен. Слънцето вече се бе спуснало зад ридовете, но небето все още беше светло. Трябваше да са минали цели два часа след обичайното време за вечеря, но толкова високо в планините, малко преди Средилетие и толкова на север, здрачът тук настъпваше много по-късно, отколкото в Крондор. И друг път му се беше отваряла работа по време за ядене, припомни си момчето, но това, кой знае защо, не утеша стомаха му.

Най-после стана тъмно и Джими поне се успокои, а и другите, изглежда — също. Нещо в това място направо им късаше нервите и дори съдържаният обикновено Мартин сипеше тихи ругатни, че трябва да стоят и да чакат. Нещо чуждо и враждебно лъхаше от това място и Джими разбираше, че ще се почувства в безопасност едва когато го остави на мили зад гърба си и когато това преживяване се превърне само в спомен.

Изкачи се на повърхността и остана да пази, след него изпълзяха Мартин и останалите. Бяха се уточнили предварително и се разделиха на три групи: Бару с Лаури, Роалд с Мартин и Джими с принца. Щяха да обиколят брега на езерото да търсят растението и когато една от групите го намереше, трябваше да се върне при скалите и да изчака останалите.

Арута и Джими трябваше да тръгнат към черната сграда, като се бяха разбрали преди това да огледат отзад. Стори им се разумно най-напред да проверят за охрана, преди да започнат търсенето около зданието на валхеру. Нямаше как да се разбере отношението на моределите към него. Можеше да изпитват суеверен трепет като елфите и да го отбягват, освен по времето на някой тайнствен ритуал, или пък вътре да гъмжи от тях.

Джими се промъкна в тъмнината, приближи се до стената и се притисна до нея. Камъните му се сториха необикновено гладки. Погали ги с длан и се увери, че са лъскави като мрамор. Арута изчака, извадил сабята, докато момчето обиколи.

— Никой не се забелязва — прошепна му хлапакът. — Освен стражите на моста.

— А вътре? — попита Арута.

— Вътре не знам. Голямо е, но има само една врата. Да погледнем ли? — попита Джими с надеждата, че принцът ще каже „не“.

— Да.

Джими го поведе покрай стената, завиха и се озоваха пред единствения вход. Над вратата имаше полукръгъл голям прозорец, от който струеше светлина. Малкият крадец даде знак на Арута до го повдигне и се изкатери до корниза. Хвана се за ръба, набра се на мускули и надникна.

От другата страна на вратата имаше нещо като преддверие с под от мраморни плочи. По-навътре се виждаше разтворена двукрила врата, зад нея — мрак. Стената под прозореца му се стори странна. Камъкът отвън беше само облицовка.

Джими скочи долу и каза:

— Нищо не се вижда.

— Нищо?

— Само някакъв коридор, който води в тъмното. Стражи като че ли няма.

— Хайде тогава да претърсим около езерото, но да държим под око и сградата.

Джими бързо се съгласи и тръгнаха към езерото. Зданието беше започнало да човърка много настойчиво чувството му за „нещо странно“, но хлапакът тръсна глава и се съсредоточи в търсенето.

Минаха няколко часа в обикаляне покрай брега. Водните растения бяха малко — платото беше почти голо. От време на време се чуваше леко шумолене и Арута реши, че е от другите две двойки.

Небето взе да изсветлява и Джими го дръпна да се скрият. Принцът с неохота остави ровенето из тревата и се върнаха при цепнатината. Лаури и Бару бяха вече там, а след няколко минути се върнаха и Мартин и Роалд. Никой не бе намерил сребротрън.

Арута замълча и обърна гръб на останалите. Стисна юмруци, сякаш поразен от непоносима болка, и всички се възряха в него. Една сълза се стече по бузата му. Той се обърна към приятелите и прошепна прегракнало:

— Трябва да е тук.

Изглежда ги един по един и всички прочетоха скръбта и покрусата в очите му. Ако не намереха сребротрън, Анита загиваше.

Мартин се натъжи повече от всички — за миг сякаш видя баща си в онези скръбни мигове малко след загубата на лейди Катерин. Сърцето на отгледания от елфите ловец се сви при мисълта, че брат му може също като лорд Боррик да преживее остатъка от живота си в самотни нощи пред камината, до празното кресло и само с един портрет, в който да се вира. Загинеше ли Анита, сърцето на Арута щеше да умре и радостта завинаги щеше да го напусне. Не, не можеха да загубят надеждата.

— Тук някъде трябва да е — прошепна Мартин.

— Има само едно място, където не сме търсили — добави Джими.

— Вътре в зданието — каза Арута.

— Значи ни остава само едно — каза Мартин.

— А бе все някой трябва да влезе да огледа — каза Джими. Прозвуча му отвратително.

ГЛАВА 17

ВЛАСТЕЛИНЪТ НА ВОЙНАТА

В килията миришеше на гнила слама. Пъг се размърда и разбра, че ръцете му са приковани към стената с въже от кожа на нийдра. Кожата от едрото шесткрако цуранско товарно животно беше здрава почти като стомана и беше забита здраво в каменната стена. Още го болеше главата от онова странно устройство, което бълваше магия. Но го дразнеше и нещо друго. Пъг огледа оковите и зашепна заклинание, което трябваше да ги накара да се разпаднат и да се изпарят, но нещо не стана както трябва. Имаше нещо сбъркано. Заклинанието просто не подейства. Пъг се отпусна на стената, разбрал, че килията е загърната с някакво чародейство, възпиращо всякаква друга магия. „Естествено — помисли си той. — Как иначе ще задържат един магьосник в тъмница?“

Огледа се. Килията беше тъмна и мръсна. Единствената светлина проникваше през малък процепа високо на вратата. Някаква животинка прошумоля в сламата до крака му, той изрита и гадината избяга към отсрещния ъгъл. Стените бяха влажни — значи той и приятелите му бяха натикани някъде под земята. Не можеше по нищо да прецени от колко време са тук, нито имаше представа къде са; можеше да са където и да било на Келеуан.

Мийчъм и Доминик бяха оковани на отсрещната стена, а вдясно от него бяха вързали Хочопепа и това го убеди, че Империята наистина е увиснала на ръба, щом Властелинът си беше позволил да посегне и на Хочопепа. Да пленят един отхвърлен изменник беше едно, но да затворят Велик — съвсем друго. По право един Велик трябваше да е неприкосновен за произвола на Властелина. Освен императора само Великите не му бяха подвластни. Камацу се беше оказал прав. Властелинът на войната заплиташе някакъв основен ход във Великата игра — за да плени Хочопепа, значи изпитваше пълно презрение към възможните си противници.

— Главата ми! — изстена Мийчъм.

Дръпна да види колко здраво е вързан, погледна Пъг и каза:

— И сега?

Пъг поклати глава.

— Сега ще чакаме.

Чакането се оказа дълго — поне три-четири часа. А после вратата рязко се отвори и вътре влетя магьосник в черен халат, следван от войник от Бялата императорска гвардия. Хочопепа изрева:

— Ергоран! Полудял ли си? Развържи ме веднага!

Магьосникът махна на войника да изведе Пъг и изсъска на Хочопепа:

— Правя каквото мога за Империята. А ти заговорничиш с враговете ни, дебелак такъв! Ще разкажа пред Конгрегацията за двуличието ти, но първо този лъжемагьосник трябва да си получи наказанието.

Изведоха Пъг навън и Ергоран му каза:

— Миламбер, онова твоє представление на Имперските игри миналата година ти спечели голямо уважение... достатъчно, за да се погрижим да не всяваш повече суматоха. — Двама войници затегнаха тежки гривни от скъпия тук метал около китките му. — Чародейните прегради, които поставихме в тъмницата, ще спрат всяко заклинание вътре. А щом излезеш навън, гривните ще ти изцедят силиците.

Пъг прояви разум и отказа да се разправя с Ергоран. За него се знаеше, че е най-бесният от всички така наречени „любимци“ на Властелина. Беше и един от малцината магьосници, убедени, че Конгрегацията трябва да се превърне в десница на управляващия Империята Върховен съвет. Някои, които го познаваха по-отблизо, допускаха, че крайната цел на Ергоран е самата Конгрегация да стане Върховен съвет. Навремето дори се носеха слухове, че зад гърба на Алмечо всъщност стои Ергоран и той диктува политическите ходове на Военната партия.

Изкачиха се по дълго каменно стълбище и излязоха на открито. Ярката светлина след сумрака заслепи Пъг. Поведоха го нагоре по широки стъпала и докато се изкачваше, Пъг се обърна и видя достатъчно, за да разбере къде е. Зърна река Гагаджин, спускаща се от планините, наречени Високата стена, към град Джамар. Това бе главното средище по големия търговски път от север на юг, към централните провинции на Империята. Намираще се в самия Свещен

град Кентосани, столицата на империята Цурануани. А по бялото облекло на воините личеше, че е в двореца на Властелина.

Минаха по дълъг коридор и стигнаха до изрисувана врата от тънки летви и кожа, която се плъзна настрани. Пъг се огледа. Властелинът на войната беше решил да разпита пленника си в залата за съвещания.

В средата на помещението стоеше друг магьосник и чакаше благоволението на мъжа, който седеше и четеше някакъв свитък. Пъг го познаваше бегло и си даде сметка, че не може да разчита на помощ от него, дори за Хочопепа, тъй като Елгахар беше брат на Ергоран. Магическата дарба, изглежда, се бе изявила силно в семейството им. За Елгахар се знаеше, че следва сляпо водачеството на брат си.

Мъжът, седнал върху куп възглавнички, изглеждаше на средна възраст и беше облечен в бяла роба, извезана около шията и по ръкавите със златна ивица. Пъг помнеше Алмечо, последния Властелин, и контрастът го поразя. Този мъж, Аксантукар, беше пълната противоположност на чичо си. Докато Алмечо беше с бичи врат, здрав и набит, с поведение на воин, този по-скоро приличаше на учен или на учител и тънкото му като вейка тяло му придаваше аскетичен вид. Чертите му бяха почти нежни. А после той вдигна глава и Пъг веднага улови приликата: също като при чичо му, в очите му се таеше неутолима жажда за власт.

Властелинът бавно остави ръкописа настрана и каза:

— Миламбер, ти прояви кураж, макар и лишен от всякакво благоразумие, като се върна. Разбира се, ще бъдеш екзекутиран, но преди да заповядаме да те обесят бихме искали да разберем едно нещо: защо се върна?

— На родния ми свят се надига сила. Мрачно и зло естество, което е решило на всяка цена да постигне целта си и тази цел е пълното унищожение на нашия свят.

Властелинът го заслуша с привидно любопитство и му даде знае да продължи. Пъг разказа всичко, което знаеше, подробно и без преувеличения.

— С помощта на чародейството открих, че това нещо идва от Келеуан; по някакъв начин съдбите на двата свята отново се свързаха.

Когато свърши, Властелинът рече:

— Доста интересно. — Ергоран изглеждаше готов да отхвърли казаното от Пъг, но Елгахар се разтревожи искрено. Властелинът продължи: — Миламбер, колко жалко, че те загубихме по време на онази измяна. Ако беше останал, щяхме да ти намерим работа като талантлив разказвач. Велика сила на мрака, родена, видите ли, в някое забравено кътче на Империята. Каква чудесна приказка. — Усмивката му се стопи и той се наведе напред, опрял лакът на коляното си, и се загледа в Пъг. — Но да се върнем на фактите. Този мижав кошмар, който ми разтягаш, е само жалък опит да ме изплашиш, за да забравя истинските причини за завръщането ти. Партията на Синьото колело и нейните съюзници във Върховния съвет всеки момент ще рухнат. Точно затова си се върнал, защото онези, които преди те смятаха за свой съмишленик, са отчаяни, понеже разбират, че Военната партия скоро ще наложи пълното си господство. Ти и онзи дебелак отново се съюзихте с онези, които предадоха Военния съюз по време на нашествието в родния ти свят. Страхувате се от новия ред, който ще наложим. Само след няколко дни ще възвестя края на Върховния съвет и вие искате да предотвратите това, така ли е? Не знаая какво си намислил, но ще изтръгнем истината от теб — ако не веднага, то скоро. И ти ще ни кажеш имената на онези, които са се опълчили срещу нас.

— И освен това ще разберем как си се върнал — продължи Аксантукар. — След като в Империята се въведе ред под моята власт, ще отидем чак на твоя свят и ще довършим онова, което трябваше да се свърши моят чичо.

Пъг се вгледа в лицата им и разбра. Беше се срещал и говорил с Родрик, полуделия крал. Властелинът не беше толкова луд като краля, но явно не беше и съвсем с акъла си. А зад граниещата му с безумие жажда за власт стоеше човек, който не издаваше много от себе си, но достатъчно, за да го разбере Пъг. Ергоран беше властта, бъдеща опасения. Той беше геният на властта на Военната партия.

Той беше човекът, надяващ се един ден да господства над Цурануани, при това може би открито.

Влезе пратеник, поклони се пред Властелина и му подаде някакъв свитък. Властелинът бързо го прочете и заяви:

— Трябва да отида на съвет. Уведомете инквизитора, че имам нужда от услугите му в четвъртия час на нощта. Стражи, върнете този

човек в тъмницата. — Докато стражите извличаха окования Пъг, Властелинът каза: — Помисли все пак, Миламбер. Може да умреш бавно или бързо, но все едно ще умреш. Изборът си е твой. Все едно ще изтръгнем истината от теб.

Доминик изпадна в транс пред очите на Пъг. Той беше разказал на приятелите си за реакцията на Властелина и Хочопепа бе изпаднал в безсилна ярост, след което притихна. Като всеки друг, носещ черния халат, самата мисъл, че ще го подложат на такова унижение, се бе оказала невъобразима за дебелия маг. Такова пленничество беше нещо нечувано. Мийчъм бе проявил обичайната си сдържаност пред лицето на тежкото изпитание, монахът също остана невъзмутим.

А после Доминик се отпусна мълчаливо, отдаде се на съзерцание и изпадна в транс. Възхитеният Пъг се замисли за това. Макар и оковани в тази килия и лишени от всякаква надежда, не беше необходимо да коленичат пред страха и да се превърнат в жалки отрепки, лишени от разум. Пъг потърси покоя на духа и се гмурна в дълбините на съзнанието си, припомняйки си детството в Крудий: обезсърчителните уроци с Кълган и Тъли, които така и не можеше да усвои, когато се стремеше към постигането на магическия занаят — талант, който щеше да го споходи години по-късно. Какъв срам, помисли си той. Много неща, които бе наблюдавал и премислял в последно време на Звезден пристан, го бяха убедили, че в Мидкемия Низшето чародейство е далеч по-напреднало, отколкото на Келеуан. Сигурно защото друг вид чародейство там изобщо не бе познат.

Само за да убие времето, не заради нещо друго, Пъг реши да опита един от дребните магически фокуси, на които Кълган го беше учил като момче, един от онези, които така и не бе успял да усвои. И разбра, че достъпът до Низшия път не е засегнат. Започна да си припомня странните бариери, на които се беше натъквал в себе си като момче, и това почти го развесели. Тези опити като момче го бяха плашили, защото предвещаваха провал. Сега вече знаеше, че са само въпрос на умствена нагласа, съзвучна с Висшия път и отхвърляща реда и дисциплината, изисквана от Низшия. Все пак наличието на противомagicеското заклинание го накара да подходи към проблема не толкова пряко. Той притвори очи и си представи едно-единствено

нещо, което навремето се беше опитвал да постигне безброй пъти, всеки път — напразно. Самата нагласа на ума му упорстваше, сякаш се плашеше от изискванията на Низшия път, но докато съзнанието му се отместваше, за да потече в обичайната посока, странно как се оттласна от преградата на възпиращото заклинание, разгърна се и... Пъг стреснато изправи гръб и отвори широко очи. Почти се беше добрал! За най-краткия възможен миг почти го беше разбрал. Потисна възбудата си, затвори отново очи, сведе глава и отново се съсредоточи. Само да можеше отново да се докопа до онзи миг, в който бе разбрал... миг, който му бе убягнал в мига, в който се появи... В тази влажна миризлива килия се беше озовал на ръба на може би едно от най-важните открития в историята на цуранското чародейство. Само да можеше отново да улови онзи миг...

Изведнъж вратата на килията се отвори. Пъг вдигна глава и погледна, Хочопепа и Мийчъм също се надигнаха. Доминик остана потънал в транса си. Влезе Елгахар и махна с ръка на един от стражите да затвори вратата.

— Това, което разказа, е смущаващо — каза магьосникът в черния халат на Пъг.

— Още повече — защото е самата истина — отговори той.

— Може би да, а може би не, макар ти сам да вярваш, че е. Бих искал пак да чуя всичко.

Пъг кимна на чародея да седне, но Елгахар отказа. Пъг сви рамене и почна разказа си. Когато стигна до частта с видението на Роджън, Елгахар видимо се обезпокои, спря го и му зададе няколко въпроса. Пъг продължи и когато свърши, магът поклати глава.

— Кажете ми, Миламбер, на твоя свят има ли много хора, които са могли да разберат какво е било казано на онзи ясновидец?

— Не. Само аз и може би още един-двама схванаха, че е на тукашна реч. Само цураните в Ламът можеха да разберат, че е на древния храмов език.

— Има една ужасяваща възможност. Искам да знам дали си я допускал.

— Коя?

Елгахар се приведе ниско и прошепна в ухото на Пъг само една дума. Лицето на Пъг пребледня. Още на Мидкемия умът му бе поел интуитивно по същия път, мъчейки се да сглоби отговора от всички

налични податки. Подсъзнателно през цялото време го беше знаел. Той въздъхна тежко и промълви:

— Да, допусках го. През цялото време отказвах да призная тази възможност, но винаги си оставаше налице.

— За какво говорите? — изпъшка Хочопепа.

Пъг поклати глава.

— Не, приятелю. Още не. Искан ми се Елгахар сам да обмисли извода, до който е стигнал, без да е чул твоето или моето мнение.

Трябва да го направи сам и да преосмисли избора си на кого и на какво да служи.

— Може би. Но дори да го направя, това едва ли ще промени сегашното ви положение — каза чародеят.

Хочопепа избухна.

— Как можа да го кажеш? Какво „положение“ пред лицето на толкова престъпления от страна на Властелина? Нима си стигнал дотам да се превърнеш в покорен роб на волята на брат си?

— Хочопепа, от всички носещи черния халат ти най-добре би трябвало да си го разбрал, защото тъкмо ти и Фумита се замесихте във Великата игра толкова време на страната на Синьото колело — отвърна Елгахар. — Ставаше дума за помощта, оказана от двамата магьосници на императора в прекратяването на Войната на разлома. — За пръв път в историята на Империята положението на императора е уникално. След вероломството на мирната среща той получи пълната власт, но се лиши от авторитета си. Той не може повече да използва влиянието си и няма как да укрепи властта си. Военните вождове на цели пет клана загинаха при тази измяна, петимата най-силни претенденти за поста Властелин на войната. Много могъщи фамилии изгубиха мястото си във Върховния съвет поради тяхната смърт. Ако той отново се опита да се разпорежда с тези кланове, вероятно ще му откажат.

— Говориш за дворцов преврат и убийство — каза Пъг.

— Случвало се е и преди, Миламбер. Но това би означавало гражданска война, защото няма наследник. Небесната светлина все още е млад и тепърва предстои да му се родят синове. От императорския род засега има само три момичета. Властелинът на войната цели само да възстанови стабилността на Империята, а не да отхвърля династия, управлявала повече от две хиляди години. Не изпитвам нито привързаност, нито омраза към Властелина. Но

императорът трябва да бъде принуден да разбере, че неговата роля е само духовна, и да предаде цялата реална власт в ръцете на Властелина. Едва тогава Цурануани ще навлезе в ера на възход.

Хочопепа се изсмя горчиво.

— Това, че споделяш подобни дивотии, само доказва, че пресяването в Конгрегацията не е достатъчно сурово.

Без да обръща внимание на обидата, Елгахар отвърна:

— След като редът в Империята бъде възстановен, ще можем да се заловим с възможната заплаха, за която ни известявате. Дори ако това, което твърдиш, се окаже вярно и моите опасения се окажат точни, навярно ще минат години, преди да ни се наложи да се справяме с проблема на Келеуан — предостатъчно време, за да се подготвим. Не забравяй, че ние в Конгрегацията сме се домогнали до нови висини на могъщество, немислими за нашите предтечи. Онова, което е могло да ги изплаши до смърт, за нас може би ще се окаже дреболия.

— Тази твоя самоувереност е погрешна, Елгахар. Заблуждавате се всички. И това сме обсъждали с Хочо. Увереността ви във всемогъществото ви е пълна заблуда. Не само че не сте надминали мощта на своите предтечи, а тепърва ви предстои да я достигате. Сред трудовете на Черния Макрос намерих томове, разкриващи сили, несънувани през всичките хилядолетия, откакто съществува Конгрегацията.

Това сякаш заинтригува Елгахар и той замълча дълго.

— Може би — отрони най-сетне той замислено и бавно тръгна към изхода. — Едно успя да постигнеш, Миламбер. Успя да ме убедиш, че е важно да опазим живота ти по-дълго, отколкото диктува благоволенieto на Властелина. В теб има знания, които трябва да извлечем. Колкото до останалото... трябва да помисля.

— Да, Елгахар, помисли добре. Помисли над една дума: онази, която сам ми прошепна.

Елгахар понечи да му отвърне нещо, но се отказа и викна на войника отвън да му отвори. Излезе, а Хочопепа изпъшка:

— Той е луд!

— Не — отвърна Пъг. — Не е луд. Просто вярва на брат си. Всеки, който може да погледне в очите на Аксантукар и Ергоран и да си въобрази, че точно тези двамата ще донесат възход на Империята, е

глупак или заблуден идеалист, но не е луд. Онзи, от когото наистина трябва да се боим, е Ергоран.

Отново се умълчаха и Пъг се замисли над онова, което му бе прошепнал Елгахар. Но смразяващата възможност, скрита в тази дума, бе твърде плашеща и той реши да се зарови отново в търсенето на онзи странен миг, в който за пръв път през живота си бе успял да зърне истинското съвършенство на Низшия път.

Мина време. Пъг не знаеше колко, но допусна, че са четири часа след залез-слънце — времето, отредено от Властелина за начало на разпита. В килията влязоха стражи и свалиха оковите на Мийчъм, Доминик и Пъг. Хочопепа го оставиха на мира. Отведоха ги в помещение, пълно с инструменти за изтезания. Властелинът стоеше в средата на помещението, облечен в пищна зелена роба, извезана със злато, и говореше на магьосника Ергоран. До тях мълчаливо чакаше реда си мъж с червена качулка. Войниците овързаха пленниците на трите каменни пилона, разположени така, че да могат да се виждат един друг.

— Въпреки основанията ми, Ергоран и Елгахар ме убедиха, че ще по-разумно да те запазим жив, макар всеки от тях да изтъкна различни причини. Елгахар е склонен донякъде да повярва на версията ти, поне дотолкова, че да смята за разумно да се постареем да научим всичко, което е възможно. Ние двамата с Ергоран не сме на същото мнение, но има други неща, които искаме да научим. Ето защо ще се погрижим да изтръгнем от теб истината и само истината. — Властелинът на войната даде знак на палача, който разкъса расото на Доминик и го остави само по долна риза. После отвори една запечатана делва и бръкна в нея с пръчка. Когато я извади, тя бе покрита с някаква гъста слюзеста каша. Намаза от нея по гърдите на Доминик и монахът се вкочани. Поради оскъдицата на метали цураните бяха усъвършенствали методи за мъчение, различни от тези на Мидкемия, но не по-малко ефикасни. Веществото се оказа сгъстена киселина, от която кожата на монаха веднага пламна и се покри с мехури. Доминик стисна зъби и не извика.

— Заради икономия на време решихме, че ще си по-склонен да ни признаеш истината, ако най-напред отделим внимание на

приятелите ти. Според това, което знаем за вас от бившите ви съотечественици, както и след непростимото ти избухване по време на Имперските игри, твоят характер, изглежда, е твърде състрадателен, Миламбер. Е, ще ни кажеш ли истината?

— Всичко, което ви казах, е самата истина! Изтезанията на приятелите ми няма да го променят.

— Господарю! — извика палачът и Властелинът се извърна към него.

— Какво?

— Този човек... вижте.

Болката се беше махнала от лицето на Доминик. Беше увиснал на стълба с блажено изражение.

Ергоран пристъпи към монаха и го огледа.

— Изпаднал е в някакъв транс...

Двамата с Властелина се извърнаха удивени към Пъг.

— Що за хитрини прилага този лъжежрец, Миламбер?

— Той наистина не е жрец на Хантукама, но е духовник от нашия свят. Може да поставя съзнанието си в покой, независимо какво става с тялото му.

Властелинът кимна на палача, който взе от масата с инструментите остър нож, пристъпи към монаха, замахна и срязва рамото му. Доминик не помръдна. С помощта на щипци палачът взе горещ въглен от мангала и го постави в раната. Плътта запуши, но монахът пак не помръдна.

Палачът остави щипците и каза:

— Безполезно е, господарю. Умът му е блокиран. Имали сме този проблем и преди с наши жреци.

Пъг сбърчи чело. Върховният съвет обикновено се държеше предпазливо с храмовете и техните служители. Щом Властелинът на войната бе започнал да подлага на разпити жреци, значи част от храмовете бяха минали на страната на противниците на Военната партия. След като на Хочопепа този факт беше убягнал, това означаваше, че Властелинът е действал прикрито и е получил надмощие в похода си срещу опозицията. Повече от всичко досега това го убеди, че Империята е поставена пред сериозно изпитание, че почти е изправена на ръба на гражданската война. Скоро щеше да последва пряк щурм срещу привържениците на императора.

— Но този не е жрец — каза Ергоран, застава пред Мийчъм и се вгледа в лицето на високия горянин. — Този е най-обикновен роб и би трябвало да е по-податлив. — Мийчъм се изхрачи в лицето му. Ергоран, свикнал с непрекословната боязън и почит към един Велик, се стъписа, сякаш го бяха ударили с кривак по главата. Олюля се, отстъпи, изтри хракката с опакото на ръката си и изсъска: — Току-що си заслужи бавна и ужасна смърт, жалки робе!

Мийчъм се усмихна — за първи път с такава широка усмивка, откакто Пъг го познаваше, широка и чак похотлива. Белегът на бузата му му придаде неописуемо демоничен израз.

— Но поне ще си струва, скопец нещастен.

В гнева си Мийчъм бе проговорил на езика на Кралството, но тонът, вложен в обидата, беше съвсем недвусмислен. Магьосникът сграбчи един остър нож от масата на палача, замахна и посече Мийчъм през гърдите. Горянинът се вкочани и лицето му пребледня, а от дългия прорез потече кръв. Застаналият пред него Ергоран го изгледа победоносно, но Мийчъм отново вдигна глава и го заплю.

Палачът се извърна към Властелина.

— Господарю, Великият се меси в деликатна работа.

Магьосникът отстъпи назад и ножът падна от ръката му. Изтри отново слюнката от лицето си, застава до Властелина и каза с омраза:

— Не бързай много с признанието си, Миламбер. Искam тази мърша да получи един хубав урок.

Увиснал на стълба, Пъг се помъчи отново да преодолее магичното въздействие на гривните на китките си, но без успех. Палачът се залови с Мийчъм, но здравият горянин устояваше на мъченията, без да извика. Половин час упражни палачът върху тялото му кървавия си занаят, докато накрая Мийчъм не издаде приглушен стон и не изгуби сваяст. Властелинът каза:

— Защо се върна, Миламбер?

Пъг, изтърпял цялото страдание на Мийчъм като свое, отвърна:

— Казах ви истината. — Обърна очи към Ергоран. — Ти знаеш, че е истина. — Разбираше, че е все едно да говори на глух, защото вбесеният магьосник искаше само да удължи мъчението на Мийчъм, без изобщо да го интересува казаното от Пъг.

Властелинът даде знак на палача, че е време да започва с Пъг. Мъжът с червената качулка разкъса робата му и оголи плътта му.

Извади отново пръчката с разяждащата киселина и мацна от нея по гърдите му. Годиците, преживени в изнурителен труд като роб сред блатата, бяха направили Пъг строен и мускулист, и когато болката започна, тялото му се изопна. При първото мацване не изпита нищо, но само след миг химикалът в гъстата каша започна да действа и рязката болка прониза плътта му. Пъг чу как кожата му зацвърча и след това чу гласа на Властелина.

— Защо се върна? С кого се свърза?

Пъг затвори очи. Огънят раздираше гърдите му. Той потърси убежище в носещите духовен покой упражнения, на които го беше учил Кълган като чирак. Ново мацване с лепкавата паста и нов пламък — този път по чувствителната плът от вътрешната страна на бедрото. Отново и отново се напегна да преодолее невидимата бариера на гривните, възпираща чародейството му. В младостта си беше успявал да намери път към магичното само в мигове на силен потрес. Беше се добрал до първото си заклинание, когато се оказа застрашен от тролите. Когато се беше сбил със скуайър Роланд, неволно го бе поразил с магия. А когато бе сринал Имперската арена, беше извлякъл силата от дълбокия кладенец на гнева. Сега умът му се мятеше като побеснял звяр, блъскаше се в решетките на магическата клетка и също като животно действаше слепешком, удряше се и блъскаше отново и отново в бариерата, решен или да се освободи, или да загине.

Опряха в плътта му нажежени въглени и той изрева. Беше животински рев, изпълнен с болка и бяс, и умът му се замята диво. Мислите му се замъглиха и той сякаш се озова на някакво друго място, обкръжен от огледални повърхности, в някаква безумно въртяща се стая от огледала, и всяко от тях хвърляше към погледа му различен образ. Видя пред себе си хлапака от кухнята в Крудий, който се взря в него от една от повърхностите, след това от друга го погледна ученикът на Кълган. В третата се виждаше младият скуайър, от четвъртата заничаше робът в блатния лагер на Шинцаваи. Но в тези застъпващи се отражения, в тези огледала зад други огледала, във всяко от тях се виждаше и по нещо ново. Зад момчето от кухнята видя някакъв мъж, слуга, но нямаше никакво съмнение, че този мъж е самият той. Пъг без магиката, без обучението, стигнал до своето мъжество като най-обикновен член на слугинското домочадие в замъка, работещ в кухнята. Зад образа на младия скуайър видя кралски

благородник, с принцеса Карлайн — неговата жена — под ръка. Умът му се завихри бясно, затърси отчаяно нещо друго. Вгледа се в образа на ученика на Кълган. Зад него видя отражението на възрастен маг, практикуващ майсторството на Низшия път. А после съзря източника на този образ, едно така и неосъзнавано досега възможно бъдеще, защото прищявката на съдбата бе отклонила живота му от този път. Но в променливите вероятности, по които можеше да е поел животът му, видя и онова, което търсеше. Намери изхода. Разбра го изведнъж. Беше му се отворил път и умът му се понесе по него.

Очите на Пъг се отвориха рязко и се взряха отвъд мъжа с червената качулка. Мийчъм беше увиснал на оковите и стенеше, отново върнал се в съзнание. Доминик все още беше потънал в транс.

С помощта на духовно усилие Пъг отклони съзнанието си от страданията на плътта. За миг се изправи, без да усеща никаква болка. А след това умът му се пресегна към черната фигура на Ергоран. Великият се олюля, когато погледът на Пъг се прикова в неговия. За пръв път един магьосник на Висшия път прилагаше таланта на Низшия път... и двамата с Ергоран се вплетоха в двубой на волята.

Със съкрушаваща ума сила Пъг надви магьосника. Чернодрехият чародей залитна и Пъг овладя тялото му. Затвори очи и започна да вижда с очите на Ергоран. Намести сетивата си и установи пълна власт над Великия. Десницата на Ергоран се изпъна напред, порой от пурпурни мълнии излетя от пръстите му и порази палача в гърба. Жилки енергия затанцуваха по тялото на мъжа и той се изпъна, запищя и заскача из стаята като побесняла кукла, загърчи се и зарева в агония.

— Ергоран! Що за безумие е това? — викна Властелинът и сграбчи магьосника за халата. Палачът политна, блъсна се в отсрещната стена и рухна на каменния под. В мига, в който Властелинът на войната докосна магьосника, причиняващите нетърпима болка енергии престанаха да бият палача и се насочиха към него. Аксантукар се загърчи и падна, поразен от удара им. Палачът се надигна от пода, тръсна глава и се втурна към вързаните пленници. Грабна един нож от масата и разбрал, че източникът на болката е Пъг, направи крачка към него, но Мийчъм изхвърли краката си напред и го стисна с тях за врата в ножица. Палачът замахна с ножа и разпра единия му крак, после — отново и отново, докато краката на Мийчъм не плувнаха в кръв. Мийчъм нададе зверски вик, изпъшка, изви

краката си и прекърши врата на мъжа с червената качулка. Едва след като палачът се просна мъртъв, силите на горянина го напуснаха и Мийчъм увисна на пилонa, задържан само от ремъците, усмихна се немощно и кимна на Пъг.

Пъг прекъсна всяващото болка заклинание и Властелинът залитна и пусна Ергоран. Пъг повели на магьосника да се приближи до него. Умът на Великия изглеждаше мек и ковък под магическия му контрол и Пъг някак успяваше да му заповядва, без в същото време да губи усет за собствените си действия.

Магьосникът започна да го освобождава от ремъците, а Властелинът се изправи. Едната ръка на Пъг вече беше свободна. Аксантукар залитна към вратата. Пъг го погледна. Ако можеше да се освободи от ремъците и след това от заклинанията, щеше да се справи с повиканите от Властелина стражи, колкото и да се окажеха, но не можеше да контролира едновременно две тела, а не смяташе, че ще задържи под властта си магьосника достатъчно дълго, за да унищожи Властелина и след това да се освободи. Или можеше? И в същия миг Пъг осъзна опасността. Тази нова магия бе трудна и способността му да разсъждава хладно започваше да му се изплъзва. Защо позволяваше на Властелина да се измъкне на свобода? Болката от изтезанията и усилията го бяха изцедили ужасно и Пъг усети, че силите му отслабват. Властелинът стигна до вратата, изрева на стражите и когато вратата се отвори, грабна копие то от ръцете на първия, метна го с все сила и то прониза гърба на Ергоран. Ударът събори магьосника на колене преди да е успял да освободи другата ръка на Пъг. Болката на умиращия прониза съзнанието на Пъг и той изпищя.

Мъгла обгърна ума му. После нещо в него се пропука и мислите му се превърнаха в море от разбити огледални късчета от пръснатата се памет: трошици от стари уроци, парчета образи на близки и приятели, миризми, вкусове, звуци — всичко това се вля в съзнанието му.

В ума му затанцуваха вихрени светлини, най-напред — като пръснати пращинки от звездна светлина, отразяващи от недрата си нови и непознати гледки. Вихреха се и танцуваха в сложни плетеници, завъртаха се в кръг, в тунел, а после тунелът се превърна в път. И той се гмурна в дълбините на този път и се озова в ново пространство на съзнанието си. Нови пътеки бе изминал, до нови разбирания се беше

домогнал. Пътят, разтворил се пред него през болката и ужаса, вече бе негов, подчинен единствено на волята му. Най-сетне бе овладял силите, които бяха собственото му наследство.

Погледът му се проясни и той видя пъплещите нагоре по стъпалата войници. Насочи вниманието си върху останалата на китката му гривна. Изведнъж си спомни стария урок на Кълган. Умът му леко погали твърдата кожа и тя омекна, охлаби се, той дръпна ръката си и я освободи.

Съсредоточи се за миг и възпиращите магията заклинания изчезнаха. Вдигна отново очи към стълбите и едва сега осъзна видяното. Властелинът и неговите войници бяха излезли от помещението и горе кипеше битка. До тялото на войник в имперското бяло лежеше войник в синята броня на клана Канацаваи. Пъг бързо освободи Мийчъм, положи го на земята и отпрати към Доминик настоящия си призив: „Върни се.“ Очите на монаха моментално се отвориха и когато гривните на ръцете му се разкъсаха, Пъг му каза:

— Погрижи се за Мийчъм.

Без да иска обяснения, монахът се наведе да изцери раните на горянина.

Пъг се затече по стълбите, нахлу в килията на Хочопепа и магьосникът вдигна сепната глава.

— Какво става? Чух някакъв шум отвън.

— Не знам. Съюзници, струва ми се. Подозирам, че от Синьото колело се опитват да ни измъкнат. — Дръпна ръцете му и ги освободи.

Хочо се изправи и се олюля.

— Да им помогнем. Сами няма да се справят. — После се замисли, осъзнал, че са го освободили, и погледна учудено ръцете си. — Миламбер, как го направи?

— И аз не знам. Струва си да го обсъдим, но по-късно.

Затичаха нагоре по стъпалата. В централната галерия гъмжеше от сражаващи се войници — мъже в разноцветно снаряжение срещу бялото на имперската гвардия. Пъг огледа кървавата сцена и забеляза Аксантукар, който си пробиваше път с бой, под защитата на двама от гвардията си. Пъг затвори очи и посегна. После ги отвори и сякаш видя невидимата ръка от енергия, която бе създал. Усети я, съвсем като истинска, пресегна се и сякаш стиснал малко котенце за врата, сграбчи Властелина, надигна го и го притегли към себе си. Като видяха

носеция се над главите им, риташ във въздуха и врещящ в безсрамен ужас Властелин, войниците спряха да се бият. Пъг го притегли към себе си и Хочопепа. Неколцина от бялата гвардия се съвзеха, осъзнали, че чародеят изменник, изглежда, е виновникът за затруднението на господаря им, изоставиха противниците си и се завтекоха да помогнат на Властелина. И изведнъж прокътя силен глас:

— Ичиндар, деветдесет и първият император!

Всички войници в залата, все едно на чия страна се сражаваха, паднаха ничком на пода и опряха чела в мраморните плочи. Офицерите останаха прави и сведоха глави в поклон. Само Хочопепа и Пъг останаха да гледат влизащия кортеж от партията на Синьото колело. Най-отпред, в бронята, която отдавна не беше обличал, влезе Камацу, Военният вожд на клана Канацаваи. Кортежът се раздвои, за да пропусне императора. Ичиндар, върховният владетел на Империята, пристъпи в залата, сияещ в златната си броня. Закрачи към Пъг и риташия във въздуха Властелин и огледа сцената. А после каза:

— Велики, вие, изглежда, винаги създавате трудности, когато се появите. — После погледна към Властелина. — Ако благоволите да го спуснете долу, може би ще сложим край на тази бъркотия.

Пъг пусна Властелина и той рухна тежко на пода.

— Разказът ти е удивителен, Миламбер — каза Ичиндар на Пъг. Седеше на възглавничките, на които предния ден бе седял Властелинът на войната, и отпиваше от чочата му. — Най-просто би било да кажа, че ти вярвам и че всичко е простено, но безчестието, което ми нанесоха онези, които наричаш елфи и джуджета, е невъзможно да се забрави. — Около него стояха военните вождове на клановите от Синьото колело, а също и магьосникът Елгахар.

— Ако ми позволи Светлината небесна... — обади се Хочопепа. — Не забравяйте, че те се оказаха само инструменти, пешки ако щете, в играта на чаха. Друг въпрос е, че този Макрос се е опитал по този начин да предотврати идването на Врага. Това, че той е отговорен за вероломството, ви освобождава от задължението да отмъщавате на когото и да е било, освен на същия Макрос. А след като се предполага, че той е мъртъв, случаят поне засега е приключен.

— Хочопепа, твоят език е шавлив като на релли — отвърна му Ичиндар. — Имаше предвид змиеподобното водно същество, известно с гъвкавостта си. — Няма да съм толкова отмъстителен без основателна причина, но също така не мога да се примиря с предишното впечатление за отстъпчивост пред Кралството.

— Ваше величество, в сегашния момент това в никакъв случай не би било разумно — заяви Пъг. Ичиндар го изгледа с любопитство и Пъг продължи: — Макар да се надявам, че един ден нашите два народа може отново да се срещнат като приятели, в този момент има по-важни неща, за които трябва да се погрижим. В близко време трябва да се приеме, че двата ни свята никога няма да се свържат отново.

— Според малкото, което разбирам от тези неща, подозирам, че си прав — каза императорът. — Да, сега трябва да се решат по-важни проблеми. Скоро трябва да взема решение, което може завинаги да промени хода на цуранската история. — Ичиндар потъна в мълчание, след което каза: — Когато Камацу и останалите дойдоха при мен да ми разправят за вашето идване и за опасенията ви от някакъв черен ужас, появил се във вашия свят и произхождащ от Келеуан, предпочетох да пренебрегна всичко това. Изобщо не ме интересуваха вашите проблеми, нито на вашите съпланетяни. Дори проявих безразличие към възможността да предприема ново нашествие във вашия свят. Побоях се да предприема каквото и да било действие, защото бях изгубил авторитета си пред Върховния съвет след нападението срещу мен на планетата ви. — За няколко мига императорът отново потъна в размисъл. — Впрочем, светът ви е красив... по малкото, което успях да видя. — Въздъхна и зелените му очи се приковаха в Пъг. — Миламбер, ако Елгахар не беше дошъл при мен да потвърди онова, което партията на Синьото колело вече ми беше съобщила, най-вероятно вече щеше да си мъртъв, а скоро след теб и аз, и Аксантукар щеше да е започнал кървавата си гражданска война. Той си спечели бялото и златото само заради гнева срещу вашето вероломство. Ти предотврати смъртта ми, а с нея вероятно и по-голямо нещастие, което щеше да сполети Империята. Смятам, че това си струва да се оцени, макар да се досещаш, че вълненията на Империята тепърва започват.

— Аз съм в достатъчна степен продукт на Империята, за да си давам сметка, че Играта на Съвета тепърва ще става все по-свирепа — отвърна Пъг.

Ичиндар погледна през прозореца — зад него вятърът полюшваше тялото на Аксантукар.

— Ще трябва да се допитам до историците ни, но ми се струва, че това е първият Властелин на войната, обесен от императора. — Обесването беше най-големият позор и наказание за един воин. — Все пак, след като той несъмнено кроеше същата съдба за мен, не допускам, че ще последва бунт, поне не тази седмица.

Събралите се вождове се спогледаха и Камацу каза:

— Светлина небесна, ако позволите. Военната партия се оттегля объркана. Предателството на Властелина ги лиши от всякакво основание за споразумение във Върховния съвет. Още в този момент, докато си говорим тук, Военната партия вече не съществува и нейните кланове и фамилии се събират да обсъдят към кои партии ще се присъединят, за да запазят последните остатъци от влиянието си. Засега управляват умерените.

Императорът поклати глава и с изненадваща твърдост заяви:

— Не, почитаеми владетелю, грешите. В Цурануани управлявам аз. — Стана и огледа хората около себе си. — Докато тези неща, които Миламбер поднесе на вниманието ни, не се решат и сигурността на Империята не бъде гарантирана или не се докаже, че заплахата е лъжлива, Върховният съвет е разпуснат. Докато аз не заповядам избор на нов съвет, нов Властелин на войната няма да има. Докато аз не постановя друго, законът съм аз.

— Ваше величество, а Конгрегацията? — намеси се Хочопепа.

— Както досега, но много внимавайте, велики, и предупредете братята си. Ако се разбере, че някой Черен халат отново се е замесил в заговор срещу моя дом, на статута на Великите над закона ще се сложи край. Дори да бъде принуден да хвърля всичките армии на Империята срещу вашата магическа мощ, няма да позволя на никого да оспорва отново върховенството на императора. Ясно ли е?

— Да, ваше императорско величество — отвърна Хочопепа. — Осъждането на Елгахар и на брат му и действията на Върховния властелин ще дадат на останалите в Конгрегацията повод за размисъл. Ще поставя въпроса пред събранието.

Императорът се обърна към Пъг.

— Велики, не мога да се разпоредя Конгрегацията да ви възстанови, нито съм преизпълнен с радост, че отново ви виждам тук.

Но докато този въпрос се реши, сте свободен да идвате и да си отивате където и когато пожелаете, и за колкото време решите. Но когато решите да се върнете в своя роден свят, все пак уведомете ни за откритията си. Бихме искали да ви помогнем с каквото можем, за да предотвратите унищожението на своя свят. А сега... — той тръгна към вратата — трябва да се върна в двореца си. Цяла империя чака да я възстановя.

Пъг ги изчака да си излязат. Камацу пристъпи към него.

— Велики, изглежда, всичко свърши добре засега.

— Засега, стари приятелю. Гледай да помогнеш на Светлината небесна, защото животът му може да се скъси, щом решенията му от тази нощ се огласят утре.

Владетелят на Шинцаваи се поклони.

— Ваша воля, велики.

— Я да изведем Доминик и Мийчъм оттук, Хочо — каза Пъг на Хочопепа. — Стига са мързелували. Трябва да отидем в Конгрегацията, работа ни чака.

— Един момент, имам въпрос към Елгахар. — Дебелият маг се обърна към доскорошния любимец на Властелина на войната. — Какъв беше този внезапен обрат? Винаги съм те смятал за безгласно сечиво в ръцете на брат ти.

— Когато Миламбер изложи опасенията си за това, което става в родния му свят, се замислих — каза чародеят. — Дълго претеглях всички възможности и когато подхвърлих възможния отговор на Миламбер, той ме убеди. Рискът беше твърде голям, за да се пренебрегне. В сравнение с това всички други неща са без значение.

Хочопепа се обърна към Пъг.

— Не разбирам. За какво говори?

Пъг отпусна рамене, потиснат от умората и от още нещо — дълбоко стаен ужас.

— Страх ме е дори да го изрека. — Огледа всички. — Елгахар стигна до извод, който подозирах, но се боях да го призная дори пред себе си.

Замълча за миг — всички затаиха дъх в и после каза:

— Върнал се е Врагът.

Пъг хвърли поредния том с кожена подвързия на купчината на пода и каза:

— Отново задънена улица.

И притвори очи. С толкова много неща имаше да се справи, а времето летеше. Това, че бе открил дарбата си на магьосник от Низшия път, го беше премълчал. Беше се оказало, че в природата му се таят неподозирани досега заложи, и му се искаше да остане насаме, за да обмисли това откритие.

Хочопепа и Елгахар вдигнаха глави от четивата си. Елгахар се трудеше по-усърдно от всички, демонстрирайки желание да си изкупи греховете.

— Записките са в окаяно състояние, Миламбер — отбеляза той. Пъг се съгласи.

— Обърнах внимание на Хочо преди две години, че в своята надменност Конгрегацията е започнала да проявява немарливост. Твоето заключение е поредното доказателство за това. — Той оправи гънките на черния си халат. След като причините за връщането му станаха известни, се беше явил по искане на приятелите си, подкрепен и от Елгахар, и пълноправното му членство бе възстановено без колебания. От присъствалите членове едва неколцина се въздържаха и никой не гласува против. Всеки беше заставал на Кулата на изпитанието и беше видял яростта и мощта на Врага.

Шимоне, един от най-старите приятели на Пъг в Конгрегацията и негов бивш учител, влезе с Доминик. След сблъсъка с палача на Властелина предната нощ силите на монаха се бяха възстановили забележително бързо. Беше приложил при това магичните си церителски изкуства върху Мийчъм и Пъг. Но освен това се оказа, че притежава ценни знания, и беше дал указания на магьосниците в Конгрегацията как да приготвят отвара, която да предпази от възпаление раните и изгарянията, които сам беше изтърпял.

— Миламбер, този твой приятел е цяло чудо. Та той сподели с нас удивителни способности да опишем в каталог нашите трудове!

— Просто им казах какво правим в Сарт — поясни Доминик. — Бъркотията тук е голяма, но не чак толкова, колкото изглежда на пръв поглед.

— Това, което всъщност ме тревожи, е, че тук няма почти нищо, което вече да не знаем — каза Хочопепа и се протегна. — Като че ли

онова, което всички ние виждаме на кулата, е най-първият спомен за Врага, и след него не е записано нищо.

— Може да е така — каза Пъг. — Не забравяйте, че повечето истински велики магьосници са загинали на златния мост, оставяйки след себе си само чираците и низшите магове. Може да са минали години, преди да се съставят първите хроники.

Влезе Мийчъм — носеше огромен куп древни томове. Пъг му посочи място на пода до себе си и Мийчъм ги постави там. Пъг раздаде на всички по един том. Елгахар разтвори внимателно своя и тежката подвързия изпука в ръцете му.

— Богове цурански, тези трудове наистина са много древни!

— Едни от най-древните в Конгрегацията — уточни Доминик. — Цял час ни трябваше на двамата с Мийчъм само докато разберем къде се пазят, и още един, докато ги изровим.

Шимоне се зачете.

— Та това е почти на друг език, толкова е древно. Тук се срещат спрежения и склонения, за каквито не съм и чувал.

— Миламбер, чуй това! — възкликна Хочопепа. — „И когато мостът изчезна, Аварий пак настоя за съвет.“

— Златния мост ли? — попита Елгахар.

Пъг и останалите спряха другите си занимания и заслушаха четящия Хочопепа.

— „От Алстванаби оцелелите бяха едва тринадесет, сред тях Аварий, Марлий, Карон...“ — списъкът продължава — „и бяха неутешими, но Марлий им заговори с думи властни и утеши страховете им. Ние сме на този свят, създаден за нас от Чакакан“ — да не би това да е древната форма за „Чочокан“? — „и ще устоим. Онези, що бдяха казват, че сме спасени от Тъмнината.“ Тъмнината? Нима е възможно?

Пъг прочете отново пасажа.

— Но това е същото име, което използва Роджън след видението си. Сходството е твърде голямо, за да е съвпадение. Ето го нашето доказателство: Врагът по някакъв начин е замесен в опитите да бъде убит принц Арута.

— Но тук има и нещо друго — каза Доминик. Елгахар се съгласи.

— Да, кои ли са „онези, що бдяха“?

Пъг остави книгата настрана. Умората от предния ден го беше налегнала и очите му се притваряха за сън. От всички с него беше останал само Доминик. Ишапийският монах, изглежда, бе в състояние да потиска умората в себе си колкото пожелае.

Пъг притвори очи, решил да им даде отдых само за малко. Умът му в последно време беше зает е твърде много неща и твърде много беше оставил засега настрана. Сега в главата му отново проблясваха образи, но никой не се задържаше трайно.

Скоро Пъг заспа, и като заспа — засънува.

Отново стоеше на покрива на най-високата кула на Конгрегацията. Носеше сивия халат на обучаем, както по времето, когато Шимоне го беше извел по стъпалата на кулата. Разбираше, че трябва да я изкачи, отново да преживее бурята и отново да премине през изпитанието, което щеше да му донесе ранга на Велик.

Качваше се все по-нагоре и при всяка стъпка виждаше нещо — низ от примигващи и чезнещи образи. Птица, подобна на албатрос, се заби във водата да улови риба и пурпурните ѝ криле изпляскаха между морската и небесната синева. После на порой се изсипаха още и още образи — роби, трудещи се сред зноя на джунглата, сблъсък на воители, издъхващ войник, туни, препускащи през северните тундри, млада жена, съблазняваща пазача на дома на своя съпруг, продавач на подправки зад сергията... А после погледът му се отнесе на север и той видя...

Видя заледени поля, смразени от хапещ, студ и пометени от режещ като стоманено острие вятър. Вековният студ удари ноздрите му. А от някаква кула от сняг и лед се показаха фигури, загърнати плътно срещу вятъра. Приличаха на хора, но по плавните им крачки личеше, че са някаква друга раса, не човешка. Бяха древни същества, носещи непостижима за хората мъдрост, и търсеха с очи някакъв небесен знак. Взираха се нагоре и гледаха. Бдяха. Бдящите.

Пъг се сепна и отвори очи.

— Какво има, Пъг? — попита Доминик.

— Доведи другите — каза той. — Разбрах.

Пъг стоеше пред тях и утринният вятър развяваше диплите на черния му халат.

— Никого ли няма да вземеш със себе си? — попита отново Хочопепа.

— Не, Хочо. Ти можеш да помогнеш, като върнеш Доминик и Мийчъм в имението ми, за да могат оттам да се завърнат на Мидкемия. Предал съм им всичко, което научих тук, за да го отнесат на Кълган и останалите, с писма до всички, които трябва да узнаят какво сме открили досега. Възможно е да се окаже, че съм тръгнал по следите на една легенда, мъчейки се да намеря тези Бдящи на север. Повече ще ми помогнеш, ако върнеш приятелите ми.

Елгахар пристъпи напред и каза:

— Ако позволиш, бих искал да придружа приятелите ти на вашия свят.

— Защо?

— Конгрегацията няма голяма нужда от човек, замесил се в деянията на Властелина, а според думите ти във вашата академия има Велики, които се нуждаят от обучение. Приеми го като знак за помирение. Ще се задържа там поне за известно време, ще помогна в обучението на учениците ви.

— Добре — каза Пъг. — Кълган ще ти обясни какво трябва да се прави. Но никога не забравяй, че рангът на Велик не значи нищо на Мидкемия. Ти ще бъдеш само един от всички в поселението. Може да се окаже трудно.

— Все ще го понеса някак — отвърна Елгахар.

— Страхотна идея — възкликна Хочопепа. — Отдавна се дивя как ли изглежда тази варварска земя, за която чух толкова хвалби, пък и ще имам повод да се махна от жена си. И аз ще ида.

— Хочо! — засмя се Пъг. — Академията е сурово място. Ще се лишиш от удобствата, с които си свикнал.

— За това не се безпокой, Миламбер. На твоя свят ще ти трябват съдружници. Думите ми може да са лековати, но приятелите ти ще имат нужда от помощ, и то скоро. Врагът е нещо, което надвишава опита на всеки от нас. Тепърва ни предстои да се борим с него. Колкото до неудобствата, ще се оправя.

— А освен това — каза Пъг — се облизваш за библиотеката на Макрос още откакто ти споменах за нея.

Мийчъм поклати глава.

— Той и Кълган. Представям си ги. Като две зърна от една шушулка грах.

— Какво е това грах? — попита Хочопепа.

— Скоро ще разбереш, приятелю. — Пъг прегърна Хочо и Шимоне, стисна ръцете на Мийчъм и Доминик и се поклони на останалите от Конгрегацията. — Следвайте указанията ми при активирането на разлома точно както съм ги описал. И не забравяйте да го затворите веднага след като преминете: Врагът ще търси разлом, за да проникне в двата свята. Аз отивам в имението на Шинцаваи — най-северната точка, до която мога да използвам шарка. Оттам ще взема кон и ще прекося тундрата на туните. Ако Бдящите все още съществуват, ще ги намеря и ще се върна на Мидкемия с онова, което те знаят за Врага. Тогава ще се срещнем отново. А дотогава, скъпи приятели, грижете се един за друг.

Пъг припя тихо заклинание, въздухът около него потръпна и той изчезна.

ГЛАВА 18

МЪСТ

Джими се сепна и се събуди. Някой минаваше горе на повърхността. Джими беше поспал през деня с останалите, изчаквайки да падне нощта, за да претърсят черното здание. Беше заел позиция точно под процепа.

Потръпна. През целия ден беше сънувал странни сънища, населени с тревожни образи — не чак кошмари, но сънища, изпълнени със странни копнежи и смътни спомени. Все едно че бе наследил нечий чужди сънища, и това друго същество, на което принадлежаха те, не беше човешко. Странни, протяжни спомени за ярост и омраза. Чувстваше се омърсен от тях.

Той тръсна глава да се разбуди и се надигна. Другите още дремеха, освен Бару, който сякаш бе потънал в съзерцание.

Джими се вслуша в звуците отгоре и чу:

— ... тук някъде.

— Ако е бил толкова глупав, че да се напъха вътре, тогава вината си е негова — доехтя другият глас; беше със странен акцент. „Тъмен брат“ — помисли си Джими.

— Какво пък, аз няма да тръгна да го търся... след като ни наредиха да стоим настрана — отвърна вторият човешки глас.

— Рейц каза да намерим Джаккон, а го знаеш какъв е. Ако не намерим Джаккон, ушите ще ни отреже.

— Рейц го остави — чу се гласът на моредела. — Мурад е заповядал никой да не стъпва в черното здание. Да не искаш да си навлечеш гнева му и да се разправяш с Черните кръвници?

— Не — отвърна първият човешки глас. — Но ти измисли какво да кажем на Рейц. Не ща да...

Гласовете заглъхнаха. Джими изчака, докато съвсем престанаха да се чуват, и надникна крадешком. Двама мъже и един моредел крачеха към моста, единият мъж ръкомахаше. Спряха в края на моста, сочейки към сградата, и почнаха да обясняват нещо. Говореха на

Мурад. На другия край на моста се виждаше цял отряд конници, които изчакаха четиримата да преминат. Джими се спусна долу и разбуди Арута.

— Горے си имаме отряд конници — прошепна момчето. Сниши глас, за да не чуе Бару, и добави: — И приятелят ти с белезите е с тях.

— Колко остава до залез?

— По-малко от час, може би два часа до смрачаване.

Арута кимна и седна да изчака. Джими се промуши до горната кухня и зарови в торбата си за къс сушено месо. Стомахът му отново се беше разбунтувал, след като цял ден го бе оставил празен, и той реши, че ако ще се мре тази нощ, по-добре първо да се наяде.

Времето течеше бавно и Джими усети, че нещо по-силно от обичайното при такава ситуация напрежение е завладяло всички. Мартин и Лаури се бяха умислили и смълчали, а Арута беше изпаднал в униние. Бару мълвеше нещо като в транс, а Роалд беше забил празен поглед в стената пред себе си. Джими се отърси от странната върволица образи на странно облечени същества, улисани в странна шетня, и се съвзе с усилие.

— Ей — промълви той достатъчно настойчиво, за да накара всички; да се сепнат и да се обърнат към него. — Нещо май не сте наред, а?

Очите на Мартин сякаш се проявиха.

— Аз... мислех си за татко.

Арута промълви:

— Заради мястото е. Аз... почти бях изгубил надежда, готов бях да се предам.

— Аз отново се видях в Касапската клисура, само дето армията на Високи замък нямаше да дойде навреме — каза Роалд.

— Аз пък пеех... предсмъртната си песен — каза Бару.

Лаури пристъпи до Джими.

— От мястото е. Аз си мислех, че Карлайн си е намерила друг, докато ме няма. — Погледна Джими. — А ти?

Джими сви рамене.

— И с мене станаха някакви дивотии, но си рекох, че е от възрастта или нещо такова. Накара ме да си мисля за странни хора, облечени в шантави дрехи. Не знам. Ядоса ме нещо.

— Според елфите моределите идват тук, за да сънуват сънища за власт — каза Мартин.

— Всеки случай изглеждахте като мъртъвци, излезли от гробовете си. — Джими се промъкна до цепнатината. — Тъмно е. Ще взема да изляза да поогледам и ако всичко е наред, можем да тръгваме.

— Мисля, че е по-добре да излезем двамата — каза Арута.

— Не — отсече малкият крадец. — Моите уважения, но щом ще си рискувам живота в нещо, в което съм експерт, оставете ме да си го свърша сам. Ще трябва някой да пропълзи вътре в онова нещо, а, не искам да се влачите зад мен.

— Много е опасно — рече Арута.

— Не отричам — отвърна Джими. — Бас държа, че в оня олтар на Господаря на дракона трябва да си адски ловък, обаче ако е останало малко ум в главата ви, ще ме оставите да отида сам. Иначе ще загинете преди да мога да ви кажа: „Не стъпвайте тук, ваше височество“, така че по-добре изобщо да не влизаме. По-добре да се бяхте оставили Козодоите да ви изпият кръвчицата, а и аз щях да си прекарам много по-приятно нощите в Крондор.

— Прав е — каза Мартин.

— Никак не ми харесва, но наистина си прав — въздъхна Арута и докато момчето тръгваше, добави: — Казвал ли съм ти, че понякога ми напомняш за пирата Амос Траск?

Въпреки непрогледния мрак усетиха как Джими се ухили.

Джими се измъкна от процепа и бързо затича към сградата. Стигна до стената, зави и се озова пред вратата. Постоя известно време неподвижно, премисляйки как да подходи към задачата. Отново огледа вратата, после бързо се закатери по стената до нея, впивайки босите си крака в издатините на зида. И отново надникна в преддверието през прозореца. Забеляза разтворените врати и черния мрак зад тях. Инак помещението беше съвсем празно. Джими погледна нагоре към плоския таван. Какво ли го чакаше вътре да му вземе животеца? Че имаше някакъв капан вътре — в това беше толкова сигурен, колкото че уличният помияр има бълхи. И като е така, що за капан беше и как можеше да го избегне? Отново усети онзи натрапчив сърбеж в главата си за нещо странно в това място.

Смъкна се на земята и вдиша дълбоко. Пресегна се и махна резето на вратата. Дръпна я и скочи настрани, вляво, така че отварящата се врата да го прикрие за миг. Нищо не се случи.

Джими надникна вътре предпазливо, оставяйки сетивата си сами да доловят нещо нередно, някакви особености, пропуски в подредбата на нещата вътре, някакъв намек за капан. Нищо. Облегна се на вратата. Ами ако капанът беше магически? Нямаше никаква защита срещу заклинание, нещо, което убива, да речем, или неморедели, или всеки, който е облечен в зелено, или кой знае какво. Протегна ръката си през прага, готов всеки миг да я дръпне. Нищо не се случи.

Джими седна. После легна по очи. От ниския ъгъл всичко изглеждаше по-различно и той се надяваше, че така ще може да забележи нещо. Докато се надигаше, наистина забеляза нещо. Подът беше от мраморни плочи с еднакви размери и повърхност, с тънки фуги между тях. Той постави леко едното си стъпало върху плочата зад вратата и бавно започна да прехвърля тежестта си на него, опипвайки непрекъснато с пръсти и пета за най-малкото помръдване. Нищо.

Влезе и заобиколи покрай стената към отсрещните врати. Проверяваше всяка от каменните плочи, преди да стъпи на нея, и най-после реши, че уловката не е в тях. Огледа грижливо стените и тавана за най-малкия признак, който да му подсказва къде е скрита клопката. Нищо. А познатото чувство отново го облада: тук имаше нещо гнило.

Джими въздъхна, застана пред водещите към вътрешността на сградата врати и пристъпи.

Джими беше виждал много противни типове в предишния си занаят, а този Джаккон напълно отговаряше на описанието. Момчето легна по очи и обърна трупа. Щом тежестта на мъртвеца падна на следващата плоча пред вратата, се чу леко изщракване и нещо се изстреля отгоре. Джими огледа Джаккон и видя тънкото метално жило, забито в гръбнака му. Не го пипна. Нямаше нужда. И без това се сети, че е намазано с бързодействаща отрова. Другото интересно нещо по тялото на противния тип беше една красиво гравирана кама с дръжка с рубини. Джими я измъкна от колана на мъртвеца и я напъха под ризата си.

После коленичи. Беше преминал през дълъг пуст коридор без врати надолу към подземния етаж на сградата. Намираше се на по-малко от стотина разтега от пещерите, където чакаха Арута и

останалите. Беше се натъкнал на трупа при единствената врата, която видя. Каменната плоча точно зад вратата беше съвсем лекичко хлътнала.

Стана и пристъпи през вратата, диагонално към плочата до тази пред прага. Капанът беше толкова явен, че просто крещеше да го види човек, но този глупак, в нетърпението си да се втурне навътре към приказното съкровище, се бе натъкнал точно на него. И си беше платил.

Нещо обаче притесни Джими. Капанът беше твърде очевиден. Като че ли някой очакваше той да се почувства уверен от това, че го е преодолял. Той поклати глава и всякаква склонност да продължи безгрижно нататък го напусна. Професионалният крадец в него се събуди напълно. Крадец, разбиращ много добре, че всяка погрешна стъпка може да се окаже последната в живота му.

Смътната светлина от факела, който си беше взел, не стигаше. Джими огледа пода под Джаккон и забеляза друга хлътнала плоча. Прокара длан по пантата на вратата, но не напипа жица или нещо друго, което да се задейства като спусък. Прекрачи прага, като прескочи камъните непосредствено зад него, мина покрай трупа и продължи навътре.

Помещението беше кръгло. В средата се издигаше пиедестал. Върху пиедестала стоеше кристална сфера, осветена отгоре от някакъв невидим източник на светлина. А вътре в сферата лежеше една-единствена клонка със сребристозелени листенца, червени плодчета и сребърни трънчета. Джими пристъпи предпазливо. Огледа навсякъде из стаята, без средата с пиедестала. Проучи кръглите стени педя по педя, без да навлиза в светлия кръг около сферата, и не намери нищо, което да напомня спусък на капан. Но нещото в мозъка му продължаваше да го човърка настойчиво, да му крещи, че в това място има нещо гнило. След като беше намерил Джаккон, избегна три различни капана, всеки от които можеше лесно да се забележи от един достатъчно опитен крадец. А точно тук, където трябваше да се намира последният, най-хитрият, нямаше нищичко.

Джими седна на пода и започна да мисли.

Джими се смъкна по цепнатината и тупна на пода до приятелите си.

— Какво стана? — попита Арута.

— Сградата е голяма. Има много празни стаи, всички подредени така, че да можеш да се движиш само в една посока към центъра на сградата и обратно. Няма нищо — освен някакъв малък олтар в средата. Има няколко капана, но елементарни и могат лесно да се заобиколят. Но във всичко това има нещо гнило. Нещо не е наред. Тази сграда е измама.

— Какво?

— Просто си представете, че искате да ви хванат и се притеснявате, че сте прекалено умен. Няма ли да сложите още една примамка, за да не би умниците, които сте наели да ви хванат, да се окажат твърде тъпи?

— Смяташ, че сградата е капан? — каза Мартин.

— Да. Голям, сложен и много хитър капан. Вижте. Представете си, че сте намерили това тайнствено езеро и довеждате тук цялото си племе, за да си правите някаква магия или да получите сила от мъртвите, или с каквото там се занимават Тъмните братя. И какво? Ами добавяш тази последна примамка, разсъждавайки като човек. Може би Господарите на драконите не строят сгради, но хората го правят, така че построяваш тази сграда, тази голяма сграда, в която няма нищо. После поставяш някъде една клонка от сребротрън, например в един олтар, и зареждаш капана. Някой намира малките „здрасти“, които си разхвърлял тук-там, заобикаля ги, щото се мисли за много, ама много умен, намира сребротръна, дръпва го и...

— И капанът щраква — каза Лаури, възхитен от логиката на момчето.

— И капанът щраква. Не знам как са го направили. Но бас държа, че това е някакъв магически капан. Другите бяха много лесни за намиране, а после, накрая — нищо. Бас държа, че ако пипнеш сферата със сребротръна, дузината врати между теб и външния свят ще се затръшнат, стотина мъртви воители ще скочат от стените, или просто цялата сграда ще се срина отгоре ти.

— Не съм убеден — каза Арута.

— Вижте, там горе имаме една алчна глутница главорези. Повечето от тях не са от най-умните, иначе нямаше да станат разбойници. Щяха да са уважаващи себе си крадци в някой град. Освен че са глупави, те са и алчни. Така че се навиват да дойдат тук да припечелят някоя пара, като спипат принца, и им казват: „Не влизайте в тази сграда“. Значи всеки от тези умници си мисли, че моределите ги лъжат, щото смята, че всички са тъпацы като него. Един от тия умници влиза вътре да потърси голямото имане и стреличката го жилва в гръбнака.

— След като намерих сферата на пиедестала, се върнах по същия път и тогава наистина огледах всичко добре — продължи Джими. — Това място е построено от моределите, и то наскоро. Древно е, колкото аз съм древен. Вдигнато е предимно от дърво, с камък само за облицовка. Влизал съм в стари здания и ще ви кажа — това не е от тях. Не знам как са го вдигнали. Може би с някаква магия, или просто са използвали робски труд. Но не е на повече от няколко месеца.

— Но Галайн каза, че това място е на валхеру — промълви Арута.

— Според мен и той е прав, но и Джими е прав — намеси се Мартин. — Помниш ли какво ми разказа за измъкването на Томас от пещерата на валхеру малко преди войната? — Арута кимна. — Това място прилича много на онова.

— Запалете факел — каза Арута.

Роалд изпълни заповедта му и обиколиха стените на пещерата.

— Някой да забелязва, че подът е прекалено плосък за естествена кухня? — попита Лаури.

— А стените са твърде прави — добави Роалд.

Бару се огледа.

— В бързината така и не го огледахме добре. Не е естествено. Момчето е право. Сградата горе е капан.

— Тази система от пещери е имала над две хиляди години време да се изглади — каза Мартин. — Дъждът се спуска тук всяка година през цепнатината над нас, както и разливите от езерото горе. Влагата е изгладила повечето от онова, което е било изсечено по стените. — Ръката му поглади смътните издатини по камъка. — Но не всичко. — Той им посочи някаква фигура по стените, загубила ясните си очертания от вековете ерозия.

— Затова сънувахме древните сънища за безнадеждност — каза Бару.

— Долу обаче има още няколко тунела, които не сме огледали — подхвърли Джими.

Арута огледа спътниците си.

— Много добре. Ти води, Джими. Да се върнем в онази пещера, с многото тунели, после ще изберем някой от тях и ще видим къде води.

В третия тунел се натъкнаха на стълби, водещи надолу. По него излязоха в широк коридор, много дъвен, ако се съдеше по отлаганията по пода. Бару го огледа и каза:

— Крак не е стъпвал тук от векове.

Мартин потупа с пета по пода се съгласи:

— Това наистина се е трупало с векове.

Джими ги поведе под сводестия таван: по стените висяха почти разпаднали се от вековната ръжда скоби за факли. В дъното на коридора стигнаха до правилен отвор и Роалд огледа гигантските железни панти, превърнали се вече в буци ръжда, и каза:

— Това, което е минавало през тази врата, не е обичало да чака. Джими мина през отвора и се закова на място.

— Вижте!

Бяха се озовали пред нещо като голяма зала, със смътни следи от някогашно величие. По стените висяха жалки безцветни дрипи, навремето може би били гоблени или знамена. Факлите в ръцете им мятаха треперливи сенки наоколо и те имаха чувството, че древни спомени ще се разбудят всеки миг около тях след правечния си сън. Неща, които някога бяха имали ясна форма и предназначение, сега се въргаляха на жалки отломки из залата. Късове прогнило дърво, извито парче желязо, златно късче — все намеци за онова, което някога е било, без да разкриват заличената от времето истина. Единствената оцеляла вещ в цялата зала беше каменният трон върху подиума, всечен пред дясната стена. Мартин се приближи и леко докосна с пръсти древния камък.

— Някога тук е седял валхеру. Седалище на власт е било това. — Всички сякаш си спомниха отдавна забравен сън и усетиха колко чуждо и нелепо е за тях това място. Хилядолетия бяха отминали, а мощта на Господаря на дракона, обитавал тук, все още присъстваше. Вече нямаше грешка: бяха попаднали в сърцевината на нещо, останало

от древната раса. Това бе източникът на сънищата на моределите за мощ и за безмерна власт, едно от местата, източници на сила по криволиците на Тъмната пътека.

— Малко е останало — промълви Роалд. — Но защо? Дали заради плячкаджии? Или Тъмното братство е отнесло всичко?

— Не мисля — каза Мартин. — Според това, което знам от древните сказания, това тук може да е оцеляло още от времената на Войните на хаоса. — Той посочи разрухата наоколо. — Сражавали са се на гърбовете на дракони. Предизвиквали са самите богове, поне според легендите. Малко свидетелства на тези битки са оцелели. Сигурно никога няма да научим истината.

Джими, който обикаляше из огромната зала и надничаше тук-там, се обади:

— Само дето тука нищо не расте.

— Добре де, тогава къде е сребротрънът? — попита с горчивина Арута. — Потърсихме навсякъде.

Всички се умълчаха. После Джими се обади пак:

— Не навсякъде. Търсихме около езерото и... — той махна широко с ръка — и под езерото. Но не сме търсили в езерото.

— В езерото? — възкликна Мартин.

— Калин и Галайн казаха, че растял много близо до езерото. Е, някой случайно да се е сетил да попита елфите дали наскоро не са валели проливни дъждове?

Очите на Мартин се разшириха.

— Ами да! Водното равнище се е вдигнало!

— На някой случайно да му се плува? — попита Джими.

Джими дръпна крака си от водата.

— Уф, студено е!

Мартин се обърна към Бару.

— Градско момче. Качил се е на седем хиляди стъпки в планините и го изненадва, че езерото е студено.

Бившият ловец нагази във водата бавно, за да не се чуе плясък. След него навлезе Бару. Джими вдиша дълбоко и ги последва, като потръпваше на всяка стъпка. Потопи се до кръста, отвори уста и изохка от болка. Лаури на брега примижа съчувствено. Арута и Роалд пазеха

наблизо, да не се вдигне тревога откъм моста. Нощта беше тиха и повечето моредели и хора сигурно бяха заспали.

Джими се гмурна. Също като другите, и той действаше слепешком, опипваше с ръце и стъпала. Изведнъж усети болка — беше се убол на нещо сред покритите с хлъзгав мъх камъни. Изскочи от водата с шумно пръхтене, стресна се, но от моста като че ли някои не беше чул. Гмурна се отново и опипа камъните. Ръката му напипа отново трънливото растение, но този път той не изплува. Убоде се още два пъти, докато хване здраво стеблото, дръпна и то бързо се измъкна. Главата му се показва над водата и той прошепна:

— Май намерих нещо!

И се ухили и вдигна стръка над главата си — и той почти засия под лъчите на малката луна. Сякаш червени боровинки бяха полепили по клонка от розов храст със сребристи тръни. Джими го завъртя доволно и победоносно възкликна:

— Намерих го!

Мартин и Бару също изплуваха и огледаха стръка.

— Стига ли? — попита хадатът.

— Елфите изобщо не ни казаха — отвърна Арута. — Намерете още малко, ако можете, но ще изчакаме само още няколко минути. — После уви грижливо стръкчето в кърпа и го прибра в торбата.

За десетина минути намериха още три стръка. Арута реши, че стигат, и им даде знак, че е време да се връщат в пещерата.

Щом Арута се изкатери през ръба на каньона, Галайн каза:

— Точно се канех да прибирам въжетата. Дойдохте тъкмо навреме, принц Арута.

— Реших, че ще е по-добре да тръгнем колкото се може по-скоро, вместо да чакаме още един ден.

— Несъмнено е така — съгласи се елфът. — Снощи стана някаква крамола между главатаря на ренегатите и водачите на моределите. Не можах да се приближа достатъчно, за да чуя, но щом тъмните и човеците не се разбират вече, смятам, че спогодбата им скоро ще свърши. Стане ли това, Мурад може да сложи край на чакането и да претърси всичко отново.

— Тогава да побързаме да се измъкнем оттук преди да е съмнало.

Небето вече бе започнало да избледнява. Щастието беше донякъде на тяхна страна, защото на този склон сенките щяха да ги скриват малко по-дълго, отколкото откъм източния. Малко щеше да им помогне, но беше по-добро от нищо.

Джими се закатери последен. Утринната светлина се усилваше. Момчето се уплаши да не го видят на фона на скалите, ако някой на моста се разбуди, забрави за всякаква предпазливост, подхлъзна се и пропадна на няколко стъпки надолу. Остра болка жегна хълбока му и той стисна зъби, за да не извика. Вдиша и отново се извърна с лице към скалата. Сви се, уви въжето под лявата си мишница и здраво го стисна. После бръкна предпазливо в пазвата си и напипа ножа, който беше прибрал от мъртвеца — беше го набутал набързо под ризата си, вместо да го прибере в торбата си и сега стоманеното острие се беше забило поне на два пръста в хълбока му. Превъзможвайки болката, той прошепна:

— Дръпнете ме.

Едва не изтърва въжето от новото жегване в хълбока, когато мъжете горе задърпаха, приплъзна се през ръба и стисна зъби.

— Какво стана? — попита го принцът.

— Разсеях се — отвърна хлапакът. — Вдигнете ми ризата.

Лаури запретна ризата му и изруга. Мартин кимна мълчаливо на момчето и то му отвърна по същия начин. След това майстор-ловецът дръпна рязко ножа и Джими едва не припадна. Мартин отпра част от наметалото си и го превърза. После махна на Лаури и Роалд да подкрепят момчето и всички поеха надолу.

— Не можеш да не откраднеш нещо, нали? — изсъска Лаури в ухото на Джими.

Спираха се само колкото да дадат на животните да отдъхнат, за да издържат в бесния бяг из пресечената местност. След това препускане животните едва ли щяха да стават за нещо, но нямаха никакъв избор — Арута нямаше да позволи нищо да забави връщането му, след като вече притежаваше средството за изцеряването на Анита. Допреди ден беше почти напълно отчаян; сега отвътре му кипеше и нямаше да позволи пламъкът на надеждата да изгасне. Яздеха и през нощта.

Бяха навлезли в дълбокия лес, все още близо до подножията на планината, но вече близо до елфските лесове. Джими беше почти в безсъзнание заради загубата на кръв, умората и болката. Раната му отново се беше отворила през нощта и той не можеше да направи нищо, освен да стиска хълбока си.

Някъде по залез-слънце на втория ден първият кон рухна. Мартин бързо го довърши и каза:

— Аз ще потичам малко.

И тича близо три мили. Макар че изтощените коне се движеха по-бавно от обичайното, това все пак си беше впечатляващ подвиг. Известно време водеше Бару, после Галайн, но вече бяха на предела на силите си. Конете от галоп минаха в тръс. После се завлачиха едва-едва.

Придвижваха се мълчаливо в нощта, отброявайки наум всеки изминат разтег и всяка изтекла минута, която ги приближаваше към спасението, без да забравят, че немият моределски главатар със своите Черни кръвници е по петите им. Малко преди съмване стигнаха един кръстопът и Мартин каза:

— Тук ще им се наложи да се разделят: няма как да са сигурни дали не сме свили към Камен връх.

— Всички да слязат — нареди Арута. Слязоха и принцът каза:

— Мартин, поведи конете малко към Камен връх, а после ги пусни. Ще продължим пеш.

Мартин направи каквото му наредиха, а Бару изостана да заличи следите им. Час по-късно Мартин ги застигна и каза:

— Чух нещо отзад. Май ни настигат.

— Продължаваме към Елвандар — каза Арута. — Но се оглеждайте за подходяща позиция за отбрана.

Около час и половина продължиха така, къде с тичане, къде с препъване, докато не започнаха да чуват зад себе си преследвачите. Страхът им вля нови сили и отново ускориша ход. А после Арута изведнъж спря и посочи една скална издатина, висока почти до гърдите — почти съвършено естествено укрепление — и попита Галайн:

— Колко още остава до помощта?

— Вече сме близо до нашия лес — отвърна елфът. — Около час, най-много два.

Арута бързо му подаде вързоп с сребротръна и рече:

— Вземи Джими. Ние ще се задържим тук, докато се върнете. — Всички разбраха, че дава вързоп, за да не би елфите да не дойдат навреме. Поне Анита щеше да бъде спасена.

Джими седна на скалата и каза:

— Стига глупости. С мен ще стигне два пъти по-бавно. Предпочитам да се бия, отколкото да тичам. — След което седна на скалата и извади камата си.

Арута го погледна. Макар и изтощен, окървавен и съсипан от умората и загубата на кръв, Джими му се ухили. Принцът кимна и елфът хукна. Останалите се снишиха зад скалите, извадиха оръжията си и зачакаха.

Дълго време останаха притаени зад скалите — знаеха, че с всяка изтекла минута шансът им за избавление нараства. Едва ли не с всеки дъх усещаха как избавлението и гибелта бясно препускат към тях. Шансът този път повече от всичко друго щеше да предопредели дали ще се спасят. Ако Калин и воините му бяха до границите на леса и Галайн успееше да ги намери бързо, имаше надежда; ако не — надежда никаква. Тропотът на копитата на преследвачите им се усилваше. Всеки миг се точеше бавно, всяка секунда, след която можеха да ги открият, се търеше с мъчителна мудност, чакането беше ужасяващо.

— Тичай, Галайн, тичай! — прошепна Лаури.

Гората остана смълчана сякаш цяла вечност. А след това, сред облаци прах и с тътен на копита, се появиха конници.

Най-отпред яздеше немият гигант Мурад с дузина Черни кръвници зад него. Зад тях идваха още моредели и хора. Мурад дръпна юздите и даде знак на другите да спрат.

— Сега я загажихме — изпъшка Джими. — Те са поне сто.

— Чак сто не са — каза Роалд. — Най-много тридесет.

— И те стигат — отбеляза Лаури.

— Все пак можем да ги задържим няколко минути — промълви Арута.

Всички знаеха, че е безнадеждно.

И изведнъж Бару се изправи и преди някой да успее да го спре, изрева нещо към моредела на език, който нито Джими, нито принцът или Мартин разбра. Лаури и Роалд само поклатиха глави.

Арута посегна да дръпне планинеца назад, но Лаури го спря и каза:

— Недей. Той предизвиква Мурад на личен двубои. Въпрос на чест.

— Той ще приеме ли?

Роалд сви рамене.

— Те са особена сган. Бил съм се с Тъмни братя. Някои от тях са жалки главорези. Но повечето държат на честта, на ритуала и прочие. Зависи на какви ще попадне. Ако тая сган са блатни воители от тресавищата край Ябон, просто ще му налетят вкупом. Но ако Мурад е повел Тъмни братя от дълбоките лесове, може да не им хареса, ако откаже. Ако иска да им докаже, че го крепят някакви магически сили, не може просто да се откаже и да загуби верността им. Но най-вече зависи как самият Мурад гледа на въпроса за честта.

— Какъвто и да е изходът, Бару ги обърка — отбеляза Мартин.

Арута огледа спрелите моредели. Мурад се взираше безстрастно в Бару.

Бару скочи от скалите и изтича напред да заеме позиция. Изправи се, леко разкрячен и изнесъл сабята си назад, готов за удар. Мурад пришпори коня си срещу него, а Бару замахна с все сила и се извъртя в полукръг. Конят изцвили от болка, олюля се и рухна.

Мурад се претърколи на земята и скочи с меч в ръка — да посрещне удара на Бару. Двамата замахнаха и стомана издрънча в стомана.

Арута се огледа. Дузината Черни кръвници чакаха кротко, макар че колко дълго — принцът не можеше да предположи. След като Мурад беше приел двубой за чест, може би щяха да изчакат, докато спорът се реши. Арута трескаво се надяваше да се окаже така.

— Внимавайте — промълви Мартин. — Веднага щом всичко това свърши, все едно как, ще ни ударят.

— Е, поне малко почивка — каза Джими.

Арута се огледа отново. Още двадесетина моредели излязоха на поляната. Бару можеше само да им спечели време.

Двамата сражаващи се си нанасяха удар след удар. Замах — париране, напор — отбиване, удар — отбягване. Двубоят продължаваше. Хадатът не отстъпваше по ръст на моредела, но тъмният елф беше по-як.

Мартин стисна сабята си.

— Бару се изтощава. Скоро ще свърши.

Но като пъргав танцор под ритъма на музиката, Бару вкара Мурад в играта си. Сабята му се вдигаше и падаше, мушкаше и се дръпваше... и внезапно Бару замахна странично и посече Мурад в ребрата. Прорезът беше дълбок и закърви жестоко.

— Това си го биваше — промълви Мартин.

— Страхотен удар — измърмори одобрително Роалд.

Но Мурад не се остави изненадващият удар да го довърши, посегна светкавично и сграбчи ръката на Бару, държаща сабята. Двамата се счепкаха и се затъркаляха по хълма към скалите, зад които стоеше Арута с дружината си. Оръжията се изплъзнаха от окървавените им ръце и двамата противници започнаха да се бият с юмруци.

После отново се изправиха. Мурад беше обвил с ръце Бару през кръста и го извиваше назад, за да прекърши гръбнака му. Бару се изви назад и изкрещя от болка, после удари съкрушително с две ръце щръкналите уши на моредела и му спуска тъпанчетата.

Мурад нададе болезнен стон, изпусна Бару и стисна с ръце ушите си, замаян за миг от болката. Бару се дръпна назад и го удари с юмрук в

лицето — зашеметяващ удар, който размаза носа на Мурад, изби му няколко зъба и разцепи устната му.

Юмрукът на Бару отново се заби в размазаното лице, и отново, и пак. Хадатът вече изглеждаше на ръба да премаже моредела до смърт, но Мурад сграбчи китката на Бару, дръпна го надолу и двамата се затъркаляха по земята.

Мурад се озова върху Бару и всеки от двамата впи ръцете си във врата на другия. Пъшкайки от болка и изтощение, двамата започнаха да се душат.

— Още малко — промълви Мартин.

Мурад стисна с цялата си мощ и лицето му се наля с кръв. Бару също се бореше с последни сили. И двамата не можеха вече да дишат, въпросът беше кой ще свърши пръв. Бару бе затиснат от тежкото туловище на моредела, но Мурад имаше дълбока рана на хълбока, която силно кървеше и с всяка секунда го обезсилваше.

А после Мурад изпъшка и се стовари тежко върху гърдите на Бару. Лесът сякаш стихна. Мурад не помръдваше. Хадатът го избута от себе си и бавно се надигна. Измъкна ножа от колана на моредела и бавно преряза гърлото му. После коленичи, вдиша дълбоко и с видимо презрение към онова, което го чакаше, заби ножа дълбоко в гърдите на Мурад.

— Какво прави? — попита Роалд.

— Не помниш ли какво каза Татар за Черните кръвници? — каза Мартин. — Ще изтръгне сърцето му, за да не възкръсне.

Още моредели и ренегати заприиждаха, вече над петдесет ездаци гледаха как хадатът корми главатаря им. Бару разряза гърдта на моредела, бръкна дълбоко в раната и с рязко движение изтръгна сърцето на Мурад. После вдигна високо ръка да покаже на моределите, че сърцето на главатаря им вече не бие, хвърли го настрана и се изправи. Олюляваше се като пиян.

Залитна с подкосени крака и се затича тромаво към скалите, само на няколко разтега от мястото на двубоя. Един моределски конник пришпори коня си и вдигна сабя да го посече и Джими хвърли камата си. Тя улучи моредела в едното око и той изпищя и се свлече от седлото си. До Бару обаче се приближи друг, замахна и го посече в хълбока. Бару падна по очи.

— Проклет да си! — извика през сълзи Джими. — Той спечели! Можеше да го оставиш да се върне! — Метна втората кама, но другият ездач се сниши. Моределът, ударил Бару, се вкочани и се обърна и Арута и приятелите му видяха, че от гърба му стърчи стрела. Друг от моределите изрева нещо и прибра лъка си. Това предизвика сърдития вик на трети от тях и на един от мъжете.

— Какво стана? — попита Арута.

— Онзи, който уби Бару, е ренегат, безчестник — обясни Роалд. — Онзи на коня, изглежда, споделя мнението на Джими. Хадатът спечели и трябваше да го оставят да се върне и да умре при другарите си. Сега убиецът, друг ренегат и мъжете разбойници се скараха. Можем да спечелим малко време. А може и да се разбягат, след като главатарят им е мъртъв.

Черните кръвници обаче нападناха.

Мартин се изправи и започна да стреля. Скоростта му беше невероятна и трима от ездачите се сринаха от конете преди да стигнат до скалите.

Стомана задрънча в стомана и битката се разгоря отново. Роалд скочи на ръба на скалата, както Бару преди малко, и мечът му започна да поразява всеки, който влезеше в обсега му. Скоро под скалата лежах седмина мъртви моредели.

— Не нападат всички — отбеляза Арута.

И наистина, повечето моредели се бяха задържали по местата си, а някои продължаваха да се карат с двама от хората ренегати. Неколцина от Черните кръвници все още бяха на седлата си и без да обръщат внимание на свадата, се престрояваха за нова атака.

Джими издърпа камата на един от падналите точно пред скалите моредели, забеляза нещо и дръпна Мартин за ръкава.

— Виждаш ли онзи с гадното лице, с червената ризница и със златните пръстени?

Мартин го видя — стоеше начело в мъжете конници.

— Да.

— Можеш ли да го убиеш?

— Далечко е. Защо?

— Защото съм сигурен, колкото че в горите живеят елфи, че той е главатарят им. Ако го свалиш, другите най-вероятно ще се разбягат или поне ще се задържат, докато си изберат нов главатар.

Мартин опъна лъка си и стреля. Стрелата изсвистя и порази мъжа в червената броня в гърлото. Той разпери ръце и рухна от седлото.

— Страхотно — каза Джими.

— Точно над бронята — каза Мартин.

— Не беше много честно да стреляш без предупреждение — сухо отбеляза Лаури.

— Можеш да им предадеш извиненията ми — отвърна Мартин.

— Забравих, че вие, певците, все карате героите в сагите си да го правят.

— Ако ние сме героите — подхвърли Джими, — бандитите трябваше отдавна да са се разбягали.

Сякаш чули думите му, хората ренегати почнаха да мърморят помежду си, след което обърнаха конете и побягнаха. Един моредел им извика сърдито, а после махна на своите за нова атака срещу групата на Арута. Друг до него се изплю на земята, обърна коня си и даде знак на част от спътниците си също да се оттеглят. Двадесетина моредели препуснаха след мъжете.

— Е, останаха вече само двайсетина, плюс Черните кръвници — каза Арута.

Нападателяте слязоха от седлата и се развърнаха да заобиколят позицията на Арута.

— Трябваше да го направят още в началото — обади се Роалд.

— Бавно загряват, но не са съвсем глупави — отбеляза Лаури.

Моределите заприиха като вълна и битката изведнъж се разгоря от всички страни. Джими отскочи настрана от замахналия към него меч и оръжието издрънча в камъка. Хлапакът замахна нагоре с камата си и промуши корема на моредела, който го нападнаше.

Роалд и Лаури се сражаваха, опрели гръб в гръб, с обкръжилите ги Тъмни братя. Мартин не спираше да стреля, докато не свършиха стрелите му, след което грабна един моределски лък. Стрелбата му беше бърза и точна и още дузина Тъмни братя паднаха пронизани преди той да хвърли лъка и да измъкне сабята си.

Арута се биеше като обезумял и рапирата му нанасяше жестоки рани при всеки замах. Никой моредел не можеше да го доближи и да остане без рана. Но принцът разбираше, че времето им изтича. Защитниците неминуемо щяха да се изтощят и да загинат.

Усещаше как собствените му сили се изцеждат и вече предчувстваше идващата смърт. Нямаше повече място за надежда.

Мартин въртеше сабята и посичаше всеки, който се изправеше пред него. Роалд и Лаури мушкаха и отбиваха, но отстъпваха педя по педя, притискани от многобройните противници.

Един от моределите прескочи каменния бруствер и се озова лице в лице с Джими. Хлапакът реагира без колебание, замахна и преряза ръката на моредела, принуждавайки го да пусне меча си. Тъмният брат измъкна камата от колана си, а Джими замахна отново. Но моределът ловко избегна удара и момчето изгуби равновесие и изгърва ножа. В следващия миг моределът се озова над него и замахна да забие камата си в сърцето му. Джими се дръпна настрана и стоманата издрънча в скалата. Хлапакът сграбчи китката на съществото и задържа оръжието надалече от себе си, но съвсем за малко. Острието започна да се приближава към лицето му...

После изведнъж главата на моредела се отметна назад и Джими видя ножа, прерязал гърлото на тъмния елф. Една ръка, стиснала косата на моредела на тила, го отхвърли настрана и посегна към Джими.

Беше Галайн. Елфът му помогна да се изправи на крака и Джими тръсна глава и се огледа. Откъм дърветата заехтяха ловни рогове и въздухът се изпълни, с дъжд от стрели. Моределите се оттегляха пред връхлитащите елфи.

Мартин и Арута отпуснаха уморено оръжията си. Роалд и Лаури направо се сринаха на земята. Тичащият към тях Калин извика на воините си да продължат преследването.

Арута вдигна глава, по бузите му се стичаха сълзи. После той промълви хрипливо:

— Свърши ли се?

— Свърши се, Арута — отвърна Калин. — Поне засега. Те ще се върнат, но дотогава ще сме в безопасност в леса ни. Освен ако не замислят нахлуване, моределите не биха се осмелили да нарушат границите. Магиите ни там все още са силни.

Един от елфите се наведе над тялото на Бару и викна:

— Той още е жив!

— Хадатите са яко племе — каза Мартин.

Арута избута ръката на Галайн и се изправи сам, макар да се олюляваше.

— Колко има до леса?

— По-малко от миля. Трябва само да минем един поток и сме в нашия лес.

Надеждата бавно започна да се връща в изтощените тела на оцелелите. С ескорта на елфите, моределите едва ли щяха да съберат достатъчно сила да ги надвият, дори да се осмеляха за нова атака. А и след смъртта на Мурад нямаше кой да ги поведе. Поведението на Тъмните братя ясно показваше, че той бе най-важната фигура сред тях. Смъртта му със сигурност щеше да забави плановете на Мурмандамус.

Джими изведнъж се присви и потръпна, изненадан от студа, който изпита, сякаш нещо изведнъж го беше върнало в хладната влажна пещера на Морелайн. Изпита странно познато усещане, че се е изгубил във времето, и веднага се сети къде го беше пронизал същият този мраз — на два пъти преди, в двореца и в подземието на „Дома на върбите“. Усети как космите по врата му настръхнаха и разбра с ужасяваща сигурност, че отново ги е сполетяла зла магия. Скочи от скалата и огледа поляната отпред. Посочи с ръка и викна:

— Да тръгваме веднага! Вижте!

Тялото на един Черен кръвник се размърда.

— Дали да не им извадим сърцата? — рече замислено Мартин.

— Късно е! — извика Лаури. — Те са бронирани. Трябваше да го направим веднага.

Дузина Черни кръвници бавно започнаха да се надигат и да се обръщат към групата на Арута, с оръжия в ръце. После колебливо тръгнаха към принца. Калин ревна команда, двама елфи грабнаха полуживия Бару, и после всички се затичаха.

Мъртвите воители се затътриха след тях с още кървящи рани, но стъпките им започнаха да стават все по-плавни и уверени, сякаш тъмната сила, която ги владееше, все повече укрепваше властта си над тях.

Немръщите закрачиха след тях все по-уверено и бързо. Елфските стрелци се обръщаха и стреляха — без полза. Стрелите им пронизваха мъртвите моредели, събаряха ги, някои падаха на земята, но веднага отново се вдигаха и тръгваха. Кой знае защо, на Джими тази гледка с мъртвите същества, тичащи в слънчевата утрин сред красивия лес, му се стори много по-ужасна от всичко, което беше виждал в палата или в

подземиата на Крондор. Движенията им бяха изненадващо плавни и ръцете им уверено стискаха оръжията.

Елфите, понесли ранените и помагачи на уморените хора, продължиха напред, а на останалите Калин нареди да забавят моределите. Воините извадиха мечове и пресрещнаха немрящите същества. Забавиха ги малко, но не ги спряха.

Елфите се оттегляха в ред. Обръщаха се на групи, влизаха в бой, отстъпваха, пак се счепкваха и отново отстъпваха. Но поради невъзможността да навредят на противниците си само ги забавяха, без да могат да сложат край на заплахата. Задъхани и на ръба на изтощението, елфите отбиваха прииждащия неизтощим прилив. След още няколко минути повлякоха хората през малък поток.

— Влязохме вече в нашите гори — каза Калин. — Спрете.

Елфите извадиха мечовете и зачакаха. Арута, Мартин, Лаури и Роалд също стиснаха оръжията си и зачакаха. Първият моредел нагази във водата с меч в ръка и зашляпа към тях. Стигна до брега, където един от елфите чакаше, готов да го посече, но в мига, в който немрящата твар стъпи на сушата, сякаш усети нещо... зад елфите. Елфът замахна и само го закачи леко, но Черният кръвник се олюля назад и вдигна ръце, сякаш търсеше закрила.

Изведнъж край защитниците напред се понесе ездач, сияйна фигура в бял табард и златна броня. Възседнал бял елфски жребец, един от легендарните вихрогони на Елвандар, Томас връхлетя срещу моредела. Приказният жребец се изправи на задните си крака, Томас скочи от гърба му, мечът му се изви в златна дъга и посече Черния кръвник на две.

Като въплътен огнен бяс се понесе Томас по брега, сеейки гибел над всеки Черен кръвник, прекосил потока. Въпреки тайнствения си произход те бяха безпомощни пред мощта на десницата му, с влятата в нея сила на валхеру. Неколцина успяха да замахнат, но той отбиваше ударите с невероятна ловкост. Златният меч сечеше и черните брони се пукаха като суха кожа. Но никой от немрящите не побягна. Връхлитаха, за да бъдат посечени бързо един по един. От хората само Мартин бе виждал Томас в битка, но сегашното зрелище беше смайващо и за него. Скоро всичко свърши и на брега до потока остана прав само Томас. После се чу тропотът на още коне и откъм леса заприиждаха още приказни вихрогони, яхнати от Татар и други Заклинатели.

— Поздрави, принце на Крондор — извика Татар. Арута вдигна очи и се усмихна немощно.

— Благодаря ви.

Томас прибра меча в ножницата и рече:

— Не можех да тръгна с вас, но щом тези се осмелиха да нарушат границите на леса ни, вече можех да действам. Елвандар е мой. И всеки, който се осмели да стъпи тук неканен, го чака това. — Той се обърна към Калин. — Вдигнете погребална клада. Тези черни демони никога повече няма да възкръснат. — А на останалите каза: — Щом се свърши и това, се връщаме в Елвандар.

Джими се смъкна без сили на тревата до потока, легна по гръб и скоро заспа.

Следващата нощ пируваха. Кралица Агларана и принц Томас устроиха пиршество в чест на Арута и спътниците му. По едно време Галайн дойде при Мартин и Арута и им каза:

— Бару ще оживее. Знахарят ни твърди, че е най-здравият мъж, когото е виждал.

— Колко време ще му трябва, докато се вдигне на крака? — попита Арута.

— Дълго — отвърна Галайн. — Ще трябва да го задържим при нас. Трябваше да е издъхнал час преди да стигнем тук. Изгубил е много кръв, а някои от раните са тежки. Мурад за малко е щял да му прекърши гръбнака.

— Но иначе ще стане като нов — подхвърли Роалд от другата страна на масата.

— Аз веднъж да се върна при Карлайн, повече никъде не тръгвам — заяви Лаури.

Джими се приближи и седна до принца.

— Такова невъзможно измъкване, а сте толкова замислен. Мислех, че ще се радвате.

Арута се усмихна само с устни.

— Не мога преди Анита да се изцери.

— Кога тръгваме?

— Утре заран. Първо отиваме в Крудий. Елфите ще ни придружат дотам. После взимаме кораб за Крондор. Би трябвало да

стигнем навреме за празника на Банапис. Щом Мурмандамус не може да ме открие с магията си, корабът би трябвало да е достатъчно безопасен. Освен ако не предпочиташ да се върнеш на кон по същия път.

— Едва ли — отвърна Джими. — Наоколо може да се въртят още от ония Черни кръвници. По-скоро бих се удавил, отколкото да ги срещам пак.

— Хубаво е, че отново ще видим Крудий — каза Мартин. — Много работа ме чака там. Стариат Самюъл сигурно се е сбъркал от грижи по домакинството, макар да съм сигурен, че барон Белами се е справил добре, докато ме нямаше. Но ще имаме доста работа преди да тръгнем.

— Да тръгнем къде? — попита Арута.

— За Крондор, как къде — невинно отвърна Мартин.

Но погледът му се беше отнесъл на север, в съзвучие с мисълта на брат му. Там някъде все още беше Мурмандамус и ги очакваше неизбежно сражение. Спорът не беше решен, това дотук бе само първата схватка. Със смъртта на Мурад силите на Мрака бяха загубили пълководец, бяха изтласкани и се бяха оттеглили в безредие, но не бяха заличени. И щяха да се върнат, ако не утре, то все някой ден.

— Джими, ти се държа умно и храбро, далеч над очакваното от един скуайър — каза Арута. — Каква награда би си пожелал?

Захапал мръвка печен лос, Джими отвърна с пълна уста:

— Ха, каква награда! Все още си нямате херцог на Крондор, нали?

ГЛАВА 19

ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Ездачите спряха. Вдигнаха очи и огледаха планинските ридове, бележещи границите на земите им — стръмните върхове на Високата стена. Вече цели две седмици дванадесетимата конници се бяха катерили нагоре и нагоре през планините, оставяйки далеч зад себе си обичайния маршрут на цуранските патрули. Търсеха нещо, което цураните не бяха издирвали от векове — път през Високата стена към тундрата на север.

Сред планините беше студено — усещане, непознато за повечето ездаци освен за онези, които бяха служили в Мидкемия през годините на Войната на разлома. За по-младите войници от домашната гвардия на клана Шинцаваи този студ бе нещо странно и почти плашещо. Но никой не издаваше външно притеснението си, само придърпваха разсеяно наметалата на раменете си и оглеждаха с почуда странната белота по върхарите, на стотина стъпки над главите им.

Пъг, облечен в черния халат на Велик, се обърна към спътника си.

— Смятам, че не е далече оттук, Хокану.

Младият офицер кимна и махна с ръка на патрула да продължат. От няколко седмици по-младият син на господаря на Шинцаваи водеше този ескорт отвъд условните граници на Империята на Цурануани, срещу течението на река Гагаджин, та чак до най-високия ѝ извор, някакво безименно езеро в планините. Подбраните лично от него воители бяха изминали пътеките, следвани от цуранските гранични патрули. Сега се намираха сред пустата, пресечена и осеяна с голи скали ивица, разделяща Империята от тундрата — родината на номадската раса на туните. Хокану се чувстваше уязвим дори в присъствието на Великия. Ако се натъкнеше на някое мигриращо тунско племе, стотици млади воители щяха да им се изсипят от всички страни, търсейки всяка възможност да вземат цуранска глава за трофей.

Завиха по пътеката, навлязоха в тясна седловина, от която се откриваше гледка към земите оттатък ридовете, и за пръв път видяха ширналата се до хоризонта тундра. В далечината на север смътно се очертаваше бяла преграда.

— Какво е онова там? — попита Пъг.

Хокану сви рамене и цуранското му лице си остана невъзмутимо.

— Не зная, велики. Подозирам, че е друга планинска верига, отвъд тундрата. А може и да е онова нещо, което вие описяхте, стената от лед.

— Глетчер.

— Все едно. То е на север, където според вас може да са Бдящите.

Пъг се озърна през рамо към десетимата смълчани конници, след това попита:

— Колко има дотам?

Хокану се засмя.

— Повече от месец езда, стига да можем да го изминем, без да измрем от глад. Ще трябва да се спираме за лов.

— Съмнявам се, че тук ще се намери много дивеч.

— Повече, отколкото можете да предположите, велики. Всяка зима туните се опитват да стигнат до южните си предели, които сме им отнели преди повече от хиляда години, но все пак оцеляват някак тук зиме. Онези от нас, които са воювали на вашия свят, знаят как да си осигуряват продоволствие в заснежена местност. Спуснем ли се отново под дървесната линия, все ще се намерят твари като вашите зайци и сърни. Ще преживеем някак.

Пъг прецени възможностите наум и отвърна:

— Не мисля, Хокану. Може и да си прав, но ако онова, което се надявам да намеря, се окаже само легенда, тогава всичко, което ще понесем, ще се окаже без полза. Бих могъл да се върна с чародейството си в бащиния ти дом, а и бих могъл да взема няколко души със себе си, трима, дори четирима, но останалите? Не, смятам, че е време да се разделим.

Хокану понечи да възрази, защото заповедта на баща му бе да пази Пъг, но Пъг носеше черен халат.

— Ваша воля, велики. — Той даде знак на хората си. — Съберете половината от дажбите. — После се обърна към Пъг. — Ще ви стигне

за няколко дни, ако се храните пестеливо, велики.

Магьосникът и офицерът се отдалечиха малко и синът на Шинцаваи каза:

— Велики, много мислих за предупреждението, което ни донесохте, и за вашето издирване. — Като че ли му беше трудно да изрече онова, което му беше на ума. — Вие донесохте много неща в живота на семейството ми, не всички от които — добри, но също като баща ми и аз смятам, че сте човек на честта, коварство във вас няма. Щом вие вярвате, че този легендарен Враг е причината за всички неприятности, сполетели вашия свят, за които ни разказахте, и щом смятате, че той се кани да нахлуе и във вашия свят, и в нашия, аз трябва също да го вярвам. Признавам, че това ме плаши, велики. Срам ме е.

Пъг поклати глава.

— Нищо срамно няма, Хокану. Врагът е нещо непонятно. Зная, че за теб това е нещо легендарно, нещо, за което са ти разказвали като малко момче, когато първите ти учители са те запознавали с историята на империята. Дори аз, който го видях в своето тайнствено видение, дори аз не мога да си го въобразя, мога само да преценя, че това е най-голямата заплаха, застрашаваща нашите два свята. Не, Хокану, не е срамно. И аз се боя от неговото идване. Боя се от силата му и от безумието му, защото това е нещо безумно в своята ярост и омраза. Бих се усъмнил в разумността на всеки, който не се плаши от него.

Хокану сведе глава, после я вдигна и погледна магьосника в очите.

— Миламбер... Пъг. Благодаря ти за радостта и облекчението, които донесе на моя баща. — Говореше за писмото, което Пъг бе донесъл от Касуми. — Дано боговете на двата свята ви пазят, велики. — Той сведе глава в знак на почит, след което бавно извърна коня и тръгна към хората си.

Скоро Пъг остана сам на билото на прохода, през който никой цуранин не беше преминавал от векове. Под него се простираха лесовете на северния склон на Високата стена, а отвъд тях — земите на туните. А оттатък тундрата? Сън или легенда навярно. Странните същества, зърнати за кратко в едно видение, което преживяваше всеки магьосник в последното си изпитание за черния халат. Съществата, известни под името „Бдящите“. Надеждата на Пъг беше, че те пазят

някакво знание за Врага, някакво знание, което може да се окаже решаващо в предстоящата битка. Защото седящият на гърба на уморения си кон Пъг бе сигурен, че е започнала велика борба. Борба, която може да донесе гибелта на два свята.

Пъг смуши коня си и животното и тръгна надолу, към тундрата и неизвестното.

Пъг дръпна юздите. След като се бе разделил с патрула на Хокану, не бе видял нищо сред хълмовете, докато слизаше надолу към тундрата. Сега, на един ден път от подножията, към него диво препускаше орда туни. Кентавроидите тътнеха с яките си копита и пееха бойните си песни. Но за разлика от легендарните кентаври, приличаха повече на гущери, придобили човешка форма над тежкото туловище на кон или на муле. Също като други местни форми на живот на Келеуан, и те бяха шестокраки, и също като при другата разумна туземна раса, инсектоидите чоджа, предните им крайници се бяха развили в ръце. А за разлика от хората, имаха по шест пръста.

Пъг изчака кротко, докато туните се приближиха до него, след което вдигна мистична бариера и загледа спокойно как се блъскат в нея. Туните бяха едри воинствени самци, макар че на Пъг му беше трудно да си представи как точно изглеждат техните самки. И все пак тези същества, колкото и странна да бе външността им, реагираха също като човеци при подобни обстоятелства — разгневиха се и се объркаха. Неколцина заудряха безсилно в невидимата преграда, а останалите се оттеглиха да огледат. После Пъг свали късата пелерина, която господарят на Шинцаваи му беше дал за из път. През мъглата на мистичната бариера един от младите туни видя, че е облечен в черен халат, ревна нещо на събратята си и те се обърнаха и побягнаха.

Още три дни го следваха на почтително разстояние. Някои налитаха, а понякога и другите туни се присъединяваха към безплодните атаки. Това бягане и връщане, с по неколцина туни, които го следваха неотлъчно, продължи досадно дълго. Нощем Пъг издигаше защитен вал около себе си и коня, но събудеше ли се на заранта, туните наоколо бдяха зорко. Най-сетне, на четвъртия ден, туните се решиха на примирие.

Един тун се затече към него, вдигнал непохватно ръце нагоре, със сбрани длани според цуранския обичай, в знак, че иска да преговаря. Като се приближи до Пъг, стана ясно, че са пратили най-стария.

— Чест и слава на твоето племе — каза Пъг с надеждата, че съществото говори цурански.

А то отвърна с почти човешки кикот:

— Първи път е това, черний. Нивга чест досега човек не дава мене. — Речта му беше доста изкривена, но понятна, а странното, наподобяващо влечуго лице се оказа изненадващо изразително. Тунът беше невъоръжен, но старите белези показваха, че някога е бил могъщ воин. Старостта го бе лишила от някогашната му сила. Пъг попита подозрително:

— Ти ли си жертвата?

— Мой живот ти може вземе. Свали огън небесен, ако щеш. Но мисля не щеш. — Нов кикот. — Черни тун срещал. И защо взима живот на вече пътник, като огън небесен може цяло стадо убие? Не, ти отива на свой цел, нали да? Твоя цел не да безпокои леден ловец, на стада убиец. — Пъг замислено огледа туна. Почти бе стигнал до възрастта, когато щеше да се окаже твърде стар, за да върви с ордата си и когато племето му щеше да го остави сам на хищниците на тундрата.

— Мъдрост носят годините ти. Не питая омраза към туните. Искam само да премина на север.

— Тун цуранска дума. Ние казва лазура — народът. Черни аз виждал. Напаст. Тъкмо печели битка и черни носи небесен огън? Цурани бие храбро, но черни? Оставя лазури в мир не прави черни. Защо ние оставя прекоси?

— Има една тежка заплаха, от древни векове. Заплаха за целия Келеуан, за туните, както и за цураните. Смятам, че мога да намеря онези, които може би знаят как да спрем тази заплаха. Те би трябвало да живеят високо там, сред ледовете. — Той посочи на север.

Старият воин се изправи като изплашен кон и конят на Пъг се дръпна назад.

— Тогава, луд черни, на север отива. Смърт там чака. Търси там каквото щеш. Живеещи в ледове никому не казва добре дошъл и лазури не спира един луд. Който вреди на луд, богове наказва, лошо правил. Богове тебе докоснал. — Извърна се и побягна.

А Пъг изпита и облекчение, и страх. Това, че туните знаеха за „Живеещите в леда“, показваше, че е възможно Бдящите да не са нито измислица, нито нещо отдавна изчезнало в миналото. Но предупреждението на туна го накара да се уплаши за изхода на своята мисия. Какво ли го чакаше там, високо сред ледовете на север?

Тунската орда се скри от погледа му и Пъг продължи напред. Вятърът метеше леда наоколо и той се загърна плътно в наметалото. Никога не бе изпитвал такава самота.

Минаха още седмици. Конят му издъхна. Пъг не за пръв път се бе препитавал с конско месо. Използваше от време на време магическото си изкуство, за да се прехвърля на къси разстояния, но предимно вървеше. Неяснотата за времето го безпокоеше повече от всяка друга опасност. Никаква представа нямаше кога би могъл да връхлети Врагът. От малкото, което бе научил, щяха да минат години преди Врагът наистина да нахлуе в Мидкемия. Знаеше и това, че тази неведома стихия все още не би могла да притежава силата, показана във видението от времето на златния мост, иначе просто щеше да помете Мидкемия и никоя сила на планетата нямаше да може да ѝ противостои.

Пътят му продължаваше монотонно на север. Вървеше, докато се изкачи на билото на някой нисък хълм, след което приковаваше погледа си в някоя далечна точка. С повече съсредоточаване можеше да се прехвърля до там, но това бе уморително и донякъде опасно. Умората затъпяваше ума му, а най-малката грешка в заклинанието, използвано, за да събере нужната за придвижването му енергия, можеше да му навреди, ако не и да го убие. Така че продължаваше да върви, докато не усетеше, че умът му е достатъчно прояснен, и докато не преценеше, че мястото е достатъчно пригодно за това чародейство.

И ето че един ден в далечината му се привидя нещо странно. Нечий странен силует сякаш се надигна над ледената стена. Видя го съвсем смътно, защото бе много далеко. Той седна. Имаше едно заклинание за далечно виждане, използвано от магьосниците от Низшия път. Той си го спомни все едно че току-що го е прочел — способност на ума му, която се бе усилила донякъде след изтезанията, на които го подложи Властелинът, и след странното чародейство,

предназначено да възпре собствената му магика. Но му липсваше стимулт на страха пред смъртта и не можеше да накара заклинанието да подейства. Той въздъхна, стана и отново се затътри напред.

Преди три дни беше видял ледената кула, издигаща се високо в небето над главния зъбер на ледника. Сега се тътреше по стръмния склон и пресмяташе разстоянието. Да се прехвърли в непозната точка, без шарка, върху която да съсредоточи ума си, бе твърде опасно, освен ако не я виждаше с очите си. Избра малка група скали пред нещо, което приличаше на вход, и промълви заклинанието.

Изведнъж се озова пред нещо, което явно представляваше врата към ледена кула, изваяна от тайнствени сили. В рамката на вратата се появи загърната в дълга роба фигура. Движеше се плавно и безшумно и беше висока. Тъмна гугла напълно скриваше лицето ѝ.

Пъг зачака мълчаливо. Туните явно се бояха от тези същества и макар Пъг да не се боеше кой знае колко за живота си, една грешка можеше да го лиши от единствения източник за помощ, който можеше да измисли, за да се спре Врага. Все пак запази готовност да се защити мигновено, ако се наложеше.

Вятърът завихри снежинки около закачулената фигура, а тя махна на Пъг да я последва, обърна му гръб и влезе през вратата. Пъг се поколеба само за миг и я последва.

Вътре в кулата имаше стъпала, всечени в стените. Самата кула, изглежда, беше направен от лед, но странно защо вътре не беше студено. След бръснеция вятър на тундрата дори му се стори почти топло. Стъпалата водеха нагоре, към върха на кулата, и надолу в леда. Фигурата вече изчезваше надолу по стълбите и Пъг я последва. Спуснаха се невъзможно надолу, сякаш крайната им цел се намираше далеч под ледника, и когато най-сетне спряха, Пъг беше сигурен, че са на стотици стъпки под повърхността.

В дъното на стълбището се озоваха пред голяма врата, издялана от същия топъл лед като стените. Странната фигура пристъпи мълчаливо през прага и Пъг отново я последва. Това, което видя от другата страна, го накара да се закове на място.

Под внушителното ледено здание, дълбоко в недрата на келеуанската арктика се простираше лес. Необятна гора. Нещо повече

— гора, каквато не можеше да се види никъде на Келеуан, и сърцето на Пъг лудо заби, докато той обгръщаше с поглед могъщите дъбове и брястове, ясени и борове. Пръст, а не лед лежеше под ботушите му и през зелените корони на дървесата се сипеше мека и нежна светлина. Водачът му посочи пътеката пред тях и отново го поведе. Дълбоко сред леса излязоха на широка поляна. Пъг никога не беше виждал такова нещо, но знаеше, че съществува друго място, неописуемо далече оттук, което много прилича на това. Сред поляната се издигаха гигантски дървета с внушителни площадки по тях и пътища по сплетените клони. Сребристи, бели, златни и зелени листа сияеха с тайнствена вътрешна светлина.

Водачът на Пъг вдигна ръце към гуглата си и бавно я свали. Очите на Пъг се разшириха в почуда — пред него стоеше същество, което никой роден на Мидкемия не можеше да сбърка. На лицето му се изписа пълно неверие и той онемя. Пред него стоеше стар елф, който с лека усмивка рече:

— Добре дошъл в Елвардейн, Миламбер от Конгрегацията. Или предпочиташ Пъг Крудийски? Очаквахме те.

— Предпочитам Пъг — отвърна той почти шепнешком. Едва успя да се овладее, толкова слисан беше, че намира втората по древност раса на Мидкемия тук, сред тази невъзможна гора, дълбоко под ледовете на чужда планета. — Какво е това място? Кои сте вие и откъде знаете, че идвам тук?

— Ние знаем много неща, сине на Крудий. Ти си тук, защото ти предстои да се изправиш срещу най-великия ужас — онова, което наричат Врага. Ти си тук да се учиш. А ние — за да те учим.

— Но кои сте вие?

Елфът посочи една от гигантските платформи.

— Много неща имаш да учиш. Една година ще стоиш при нас, а когато си тръгнеш, ще си стигнал до сила и знание, за които досега си имал съвсем бледа представа. Без това учение не ще можеш да оцелееш в предстоящата битка. С него би могъл да спасиш два свята. — Елфът му кимна да пристъпи напред и застана до него. — Ние сме раса от рода на елфите, отдавна изчезнала от земята на Мидкемия. Най-старата раса от оня свят. Слугите на валхеру, ония, които хората наричат Господари на дракона. Отдавна, много отдавна сме дошли тук и по причини, които тепърва ще научиш, сме предпочели да се

поселим тук. Бдим дали същото, което те доведе при нас, няма да се върне. Готвим се за деня, в който ще видим връщането на Врага. Ние сме елдар.

Стъписан и удивен, Пъг пристъпи безмълвно в града близък на Елвандар, в това приказно място под вековния лед, което елдарът бе нарекъл Елвардейн.

Арута крачеше по коридора рамо до рамо с Луам. Зад тях бързаха Волней, отец Натан и отец Тъли. Фанън, Гардан и Касуми, Джими и Мартин, Роалд и Доминик, Лаури и Карлайн ги следваха плътно. Принцът все още беше в оцапаното и омачкано пътно облекло, което бе носил на кораба от Крудий. Пътуването им оттам бе бързо и без преमेждия.

Двамата стражи все още пазеха пред омагьосаната от Пъг врата. Арута им махна да я отворят. Когато се отвори, им даде знак да се отместят и с дръжката на сабята си счупи вълшебния печат, както му беше казал Пъг.

Принцът и двамата жреци забързаха към ложето на принцесата. Луам и Волней задържаха другите отвън. Натан отвори стъкленицата, съдържаща цера, приготвен от елфските Заклинатели и както му бяха казали, капна една капчица на устните на Анита. В първия миг не последва нищо, а след това устните на принцесата трепнаха, устата ѝ се раздвижи и тя облиза капчицата. Тъли и Арута я повдигнаха, а Натан вдигна стъкленицата над устата ѝ и изля цялото съдържание.

Цветът по бузите на Анита започна да се възвръща. Арута коленичи пред нея. Миглите ѝ изпърхаха и тя отвори очи, извърна леко глава и тихо промълви:

— Арута.

Посегна и го погали по бузата. Той хвана ръката ѝ и я целуна. По лицето му се стичаха сълзи.

Луам и другите нахлуха в стаята. Отец Натан се надигна, а Тъли изрева:

— Вън! Тя трябва да си почине.

Луам се засмя с широка, щастлива усмивка.

— Чуйте го само! Тъли, аз все пак съм кралят.

— Могат да те направят и император на Кеш, крал на Квег и Воевода на Братството на Щита на Дала отгоре, все ми е тая — изръмжа Тъли. — За мен ти си оставаш един от некадърните ми ученици. Само една минута и всички навън. — Обърна се, но като на всички останали и неговите очи се бяха навлажнили.

Принцеса Анита огледа просълзените от щастие лица около себе си и промълви:

— Какво се е случило? — Понечи да се изправи в леглото, но присви очи от болка, после се усмихна смутено и повтори: — Арута, какво се е случило? Помня само, че се обръцах към теб на венчавката и...

— Ще ти обясня по-късно. Сега ще си починеш и скоро пак ще дойда при теб.

Тя се усмихна и скри с ръка прозявката си.

— Моля да ме извините. Но ми се спи. — Смъкна се на леглото и веднага заспа.

Тъли почна да ги пъди от стаята. Отвън в коридора Луам каза:

— Отче, кога ще можем да довършим венчавката?

— След няколко дни — отвърна Тъли. — Възстановителните сили на тази смес са феноменални.

— Две венчавки — каза Карлайн.

— Мислех да почакаме, докато поне се върнем в Риланон — плахо се обади Лаури.

— А, не — сръза го Карлайн. — Повече не рискувам.

— Е, ваша светлост — обърна се кралят към трубадура. — Струва ми се, че въпросът е решен.

— „Ваша светлост“?

Луам се засмя и махна весело с ръка.

— Разбира се. Тя не ти ли е казала? Няма да оставя сестра ми да се омъжи за прост човек. Провъзгласявам те за херцог на Саладор.

Лаури изглеждаше потресен.

— Хайде стига, любов моя — успокои го Карлайн и го хвана за ръката. — Все някак ще оцелееш.

Арута и Мартин се разсмяха и принцът се обърна към Роалд.

— Ти участва във всичко това за злато, но благодарността ми е по-голяма от обещаното. Волней, дай на този човек сто златни

суверена, както сме се разбрали. После му добави десет пъти повече. И още хиляда отгоре за благодарност.

Роалд се ухили доволен.

— Много сте щедър, ваше височество.

— И ако приемеш, добре си дошъл като мой гост, колкото пожелаеш. Можеш и да размислиш, ако решиш, дали да не останеш в гвардията ми. Скоро ще имам едно свободно място за капитан.

Роалд отдаде чест.

— Много благодаря, ваше височество, но не. Мисля вече да се спра на спокойно, особено след последната работа, за служба повече нямам мерак.

— Е, тогава се чувствай свободен да ми гостуваш, колкото искаш. Ще наредя да ти приготвят покои в палата.

— Покорно благодаря, ваше височество.

Гардан заговори:

— Бележката за новото капитанство да не би да означава, че най-после ще мога да оставя този пост и да се върна в Крудий с негова светлост?

Арута поклати глава.

— Съжалявам, Гардан. Сержант Валдис ще стане капитан на гвардията ми, но за твоята пенсия е рано. Съобщенията, които ми донесохте от Пъг от Звезден пристан, ми подсказват, че ще си ми нужен. Луам ще те назначи за рицар-маршал на Крондор.

Касуми плесна Гардан по гърба.

— Честито, маршале.

— Но... — заекна Гардан, а Джими се окашля в очакване.

Арута се обърна.

— Да, скуайър?

— Ами, мислех, че...

— Имате нещо да ме попитате?

Джими премести поглед от Арута към Мартин.

— Ами, просто си помислих, че след като така и така сте почнали с наградите...

— О, да, разбира се. — Арута се извърна, забеляза един от скуайърите наоколо и извика: — Локлир!

Младият скуайър притича и се поклони.

— Да, ваше височество?

— Придружи скуайър Джими до господин Деласи и предай на церемониалмайстора, че Джими вече е старши скуайър.

Джими се ухили и двамата с Локлир си тръгнаха. Хлапакът спря за миг като че ли да каже нещо, но премисли и продължи с приятеля си.

Мартин сложи ръка на рамото на Арута.

— Това момче го дръж под око. Сериозно е решило един ден да стане херцог на Крондор.

— И проклет да съм, ако не го направи — отвърна Арута.

ЕПИЛОГ

ОТТЕГЛЯНЕТО

Моределът беснееше, но не го показваше с нищо. Изобщо не издаде гнева си пред тримата застанали пред него главатарии. Бяха водачи на най-важните племенни съюзи от равнините. Знаеше какво ще кажат още преди да са го изrekli. Слушаше търпеливо, а светлината от огъня, пламтящ пред трона му, играеше по голата му гръд, създавайки илюзията, че родилният белег с дракона помръдва като жив.

— Повелителю — каза главатарят по средата. — Воините ми са неспокойни. Сумтят и ръмжат. Кога най-сетне ще нахлуем в южните земи?

Пантатиецът изсъска и изплези дългия си език, но съдържащият жест на вожда го укроти. Мурмандамус се отпусна в трона и потъна в мрачен размисъл. Най-добрият му пълководец бе мъртъв и дори силите, които владееше, не можеха да го вдигнат повече. Свадливите кланове на север настояваха да се действа, докато планинските кланове се отдръпваха, смутени от гибелта на Мурад. Онези, които бяха дошли от южните лесове, си шепнеха дали да не тръгнат обратно през тесните проходи към земите на хората и джуджетата и да се опитат да се приберат в родните си земи в подножията на хълмовете край Зеленото лоно, както и по планинските ливади на Сиви кули. Само клановете от хълмистата земя и Черните кръвници си стояха здраво по местата, а те бяха твърде малка сила въпреки цялата си свирепост. Да, първата битка беше изгубена. Главатарите пред него просто очакваха някакво обещание, някаква добра вест, та да успокоят изнервените си племена преди да са избухнали нови вражди. Мурмандамус разбираше, че ако не тръгне на поход ще може да задържи пълчищата си само още няколко седмици. Толкова далече на север оставаха само още два кратки месеца топло време преди първия снеговалеж, след който лютата северна зима бързо щеше да скове всичко. Ако не започнеше

война, която да им донесе плячка, воините скоро трябваше да се завърнат по домовете си. Най-сетне Мурмандамус проговори.

— О, чеда мои, пророчествата още не са съзрели. — Посочи нагоре към звездите, едва видими заради блясъка на лагерните огньове, и продължи: — Огненият кръст възвестява само началото. Но времето ни все още не е дошло. Катос казва, че четвъртият Кървав камък все още не се е подредил добре. Най-ниската звезда ще бъде в подходящо положение през лятното слънцестоене, идущата година. Не можем да накараме звездите да избързат. — Отвътре му кипеше заради Мурад, провалил го в толкова важна мисия. — Доверихме съдбата си на едного, който постъпи твърде прибързано и който може би прояви колебливост. — Главатарите се спогледаха. Всички знаеха, че Мурад бе последният, когото биха могли да укорят в нерешителност да сее гибел сред омразните човеци. Сякаш прочел умовете им, Мурмандамус рече: — Въпреки силата си Мурад подцени Господаря на Запада. Тъкмо затова трябва да се боим от този човек и тъкмо затова сме длъжни да го унищожим. След неговата смърт пътят на юг се отваря и тогава ще посеем гибел над всички, които се противопоставят на волята ни.

Стана и продължи:

— Но времето още не е дошло. Ще чакаме. Отпратете воините си по домовете им. Нека се подготвят за зимата. Но разгласете: нека всички племена и кланове се съберат тук следващото лято, нека тръгнат в поход, щом слънцето поеме своя път на юг. И възвестете, че на следващото Средилетие Господарят на Запада ще загине. — Гласът му се извиси. — Изпитани бяхме пред силата на нашите предци и се разбра, че им отстъпваме. Осъдени бяхме за своята нерешителност. Никога повече няма да се провалим. — Гласът му се извиси почти до крясък. — След година само омразният ни Господар на Запада ще бъде унищожен. И тогава ще тръгнем. И не ще тръгнем сами. Ще призовем и своите слуги — таласъмите, планинските троли, крачещите по земята великани. Всички ще се стекат да ни служат. Ще навлезем в човешките земи и ще изпепелим градовете им. Ще издигна своя трон над могила от техните трупове. И тогава, о, чеда мои, ще се лее кръв.

Мурмандамус махна с ръка на главатарите да си вървят. Кампанията за тази година беше приключила. Той даде на стражите си да го придружат и профуча покрай сгърбената фигура на змиежреца. Ах, как беснееше Мурмандамус заради смъртта на Мурад и щетите,

които му бе донесла тази гибел. Огненият кръст щеше да си изглежда точно като сега след година и малко повече, тъй че лъжата му за звездите щеше да хване. Но времето сега му беше враг. Зимата щеше да мине в размисли за стари неща и в градежи на нови планове, ала в тези дълги нощи щеше да се роди нов замисъл, който да донесе гибелта на Господаря на Запада — оня, що беше Губителят на мрака. А с тази гибел щеше да дойде ударът върху човешките държави и клането нямаше да спре, докато всички не паднеха ничком в нозете на моредел, както си беше редно. А моредел щяха да служат на един господар — на Мурмандамус. Той се извърна към най-верните си. Под мигащата светлина на факлите в очите му блесна лудост. Хрипливият му шепот проехтя в древните зали.

— Колко роби от хората плениха нашите щурмоваци да теглят обсадните ни машини?

— Неколкостотин, повелителю — отвърна един от вождовете.

— Избийте ги до крак. Веднага.

Вождът хукна да предаде заповедта, а Мурмандамус усети, че гневът му стихна — човешката смърт щеше да възмезди смъртта на Мурад. И изсъска:

— Сгрешихме, чада мои. Твърде скоро се събрахме да върнем онова, което по право е наше наследство. След година, когато снеговете отново почнат да се топят, пак ще се сберем, и тогава всички, които застанат на пътя ни, ще познаят ужаса. — И той закричи през тъмната зала — смайващо могъща фигура, обкръжена от ореола на мъртворешко сияние. Магнетизмът му беше почти осезаем.

— Тръгваме — изхриптя Мурмандамус на пантатиеца. — Пригответи портала.

Влечугото кимна, а Черните кръвници заеха местата си пред стените на залата. Когато всеки застана в нишата си, ги обкръжи поле от зелена енергия и всеки се вкочани като статуя, чакаща призива през идното лято.

Пантатиецът довърши дългото заклинание и сред въздуха изникна тръпнещо сребърно петно. Без повече приказки Мурмандамус и змийският жрец пристъпиха през портала, оставяйки зад себе си Сар-Саргот — отиваха на място, известно само на тях двамата. Порталът замига и се стопи.

В залата се възцари тишина. А после отвън се разнесоха писъците на избиваните пленници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.